Pandorapandemin

Del 1

VÅREN 2017

Kapitel 1

”Var fasen är domkraften” undrade Professor Roland Strömberg, där han stod med platt framdäck på Huddingevägen i ösregnet kvart i tio på kvällen. Han hade varit på Hovet och fått se sitt älsklingslag Djurgården blivit utskåpade av Frölunda-Indianerna och bara det var en katastrof av stora mått. Som för att göra ont värre kom nu denna punktering och klädd i kostym och rock var han inte speciellt rustad för att ta itu med detta skitjobb som det innebar att byta däck i mörker och ösregn. Det var ju inte bara domkraften som skulle lokaliseras i bakluckan. Först skulle han lasta ur sin frus, det var hennes bil, alla grejor på den regnvåta asfalten innan han kunde börja lokalisera och lasta ur varningstriangel, domkraft, fälgkors och reservdäck. Han försökte också hitta något att lägga sig på då domkraften skulle på plats, men han insåg snart att det var en smäll som rock och kostym fick ta. Enligt Murphys Lag, var det givetvis vänster framdäck som skulle bytas, så alla bilar som körde förbi i vänsterfilen sprutade upp regnvatten från körbanan över honom.

Ungefär samtidigt som förrådet av alla svordomar och kraftuttryck tagit slut, hade Roland Strömberg fått reservdäcket på plats. Enligt Murphys Lag skulle nu reservdäcket sakna luft, men till hans förvåning hade det tillräckligt med luft för att han skulle kunna lasta in alla dyngsura prylar och fortsätta hemresan till Tumba.

Att han varit ute för ett regnigt missöde stod fullt klart. Kläderna var dyngsura, ja så pass genomvåta att defrosterfläkten med nöd och näppe kunde hålla vindrutan fri från all kondens. I och för sig hade han varit med om värre i sitt jobb. Vid en utgrävning på Färöarna för två år sedan var allt så genomblött att t.o.m. datorerna strejkade och deras anteckningsblock så fuktiga att de knappt gick att anteckna på. *”Hoppas verkligen att vi klarar oss från sådana missöden på nästa utgrävning jag ska ut på”,* tänkte Roland Strömberg och ryste samtidigt i sin genomsura kostym.

Väl hemma mötte han sin fru Rebecka med en kaffekopp i handen på väg till vardagsrummet. Hon synade honom uppifrån och ner och brast ut i ett skratt.

”Vill du ha en kopp kaffe, du ser ut att behöva en. Vad fasen har du pysslat med? Har du slagits med kvarterets alla hundar och katter, och fått rejält med däng. Det är i alla fall vad det verkar som”, följt av ett nytt skratt.

”Nej jag har bytt däck på din jäkla bil. Jag fick punktering på väg hem från hockeyn och som du kanske noterat så öser regnet ner.”

”Jo jag har noterat det och förstår inte varför du gör det, i kostym dessutom. Du måste antagligen gilla det. Det är väl någon pervers lidelse som jag inte lagt märke till tidigare.”

”Sluta att larva dig. Vad skulle du själv ha gjort, kört hem på fälgen?”

Rebecka bara log till svar.

”Jaha du, och hur mycket tror du det skulle kosta? 2000 kronor för en ny fälg” *”hon blir ta me fan jobbigare och jobbigare för varje dag.”*

”Vad jag skulle ha gjort skulle vilket fall bara kosta en bråkdel av vad det kommer att kosta att kemtvätta dina kläder. Snälla professorn, har du aldrig hört talas om att det finns försäkring för vägassistans som är till för just sådana här situationer. Självklart har jag tecknat en sådan.”

”Och varför har du inte sagt något om det till mig?”

”Och varför har du inte sagt att du tänkte låna min bil när jag var borta. Jag kan inte påminna mig att du varken har frågat mig om lov eller att jag skulle ha lovat dig. Hade du bett om lov, hade jag förmodligen sagt ja och lika förmodligt berättat för dig om assistansförskringen”, sa Rebecka och gav sin man en blick som var allt annat än romantisk, samtidigt som hon räckte över en kopp med rykande hett kaffe.

”Vad svarar man på det”, tänkte Roland Strömberg. ”Vi lägger ner”, sa han sedan. ”Hur var det på din miljökonferens försten? Löste ni frågan om den globala uppvärmningen? Hur många var ni från Sverige? Kan man hoppas på att ni nu har räddat jordens klimat?”

”Trevligt att professorn visar lite intresse för vår framtid och inte bara om vår forntidshistoria. Vi var åtta personer från Sverige och totalt var vi 223 personer från hela världen. Alla länder var förstås inte representerade, men alla som kämpar för att rädda oss från den Globala Uppvärmningen och som betyder något var där. Som jag tror du redan vet ligger det inte inom möjlighetens ram att dessa 223 personer ska kunna rädda klimatet. Det måste ske genom en gemensam aktion från alla världens länder och från alla världens människor. Vad vi i denna lilla grupp kan göra är att komma fram med en plan hur det ska gå till och peka ut färdriktningen.”

”Och det har ni gjort nu menar du?”

”Ja det har vi faktiskt gjort. Det har resulterat i ett dokument som har undertecknats av alla 223 deltagare.”

”Du menar inte att Xi Jinping, Trump och Putin har skrivit på ett sådant dokument”, sa Roland Stömberg med spelat intresse. ”Du sa att alla som betyder något var där. Är det så, måste jag säga att ni imponerar på mig.”

”Nu är du så där jäkla dum igen. Självklart var inte dessa miljöbovar med på konferensen. De var inte ens inbjudna. De skulle inte lyfta ett finger för att minska våra utsläpp av växthusgaser så vad skulle de kunna tillföra? Det här är något som alla världens människor måste medverka till oavsett vad Xi Jinping, Trump och Putin tycker. Vi måste bara, annars är det kört.”

”Du menar att vi vanliga människor liksom skulle gå bakom ryggen på Xi Jinping, Trump och Putin och minska våra utsläpp av koldioxid. Där skulle vi i Sverige kunna göra en stor insats genom att bl.a inte resa på ett sätt som förvärrar situationen. Tänk så förvånade Xi Jinping, Trump och Putin skulle bli när vi tillsammans med alla andra har räddat klimatet åt dem.”

”Förutom din löjliga sarkasm, så är det bl.a. det vårt slutdokument säger. Vi måste alla dra vårt strå till stacken och vi i Sverige är redan ett gott exempel för många”, sa Rebecka, inte utan ett ansenligt mått av överlägsenhet.

”Då förstår jag ingenting, jag är ju blott en simpel professor. Så vitt jag förstår, ja som simpel professor alltså, flög alla svenskar till och från Davos. Enligt svensk TV ger en flygresa Göteborg – Stockholm 40.000 gånger mer utsläpp än motsvarande resa med tåg. Stockholm – Davos tur och retur blir väl i runda slängar fyra gånger så långt, eller hur. Fortfarande med mitt enkla sätt att se det skulle er flygresa släppt ut mer än 160.000 gånger mer än om ni tagit tåget. Å-visst. Jag glömde att ni var 8 stycken. Då har ni förorenat 1.280.000 gånger mer än om ni hade tagit tåget.”

”Det går ju inte att diskutera med dig. Nu går i alla fall jag och lägger mig”, sa Rebecka, reste sig upp och gick mot trappen som leder upp på övervåningen i deras stora villa i Tumba. ”Kom och lägg dig du också, så fort ilskan har runnit av dig. Förresten”, sa hon sedan efter en stunds eftertanke. ”Du ska ju själv ut och resa, till den där utgrävningen du pratat om. Hur ska du resa? Inte med flyg väl?”

”Just precis. Inte med flyg. Det gör man väl inte om man är miljömedveten? Jag tar färjan från Stockholm till Helsingfors, därefter blir det tåg till S:t Petersburg och sedan tåg igen till Vladivostok.

Därifrån blir det båt till Magadan. Till själva utgrävningsplatsen blir det nog helikopter är jag rädd och det beror på att det varken finns väg eller järnväg som går dit. Kanske något för er miljöaktivister att ta efter." *"Där fick du allt lite att bita i",* tänkte Roland Strömberg och log ironiskt mot sin fru.

"Ja det kan väl funka för er som har tid att borsta i sanden i månader i sträck. För oss som jobbar med att rädda klimatet finns inte den tiden är jag rädd. Vår sand rinner väldigt snabbt ut ur timglaset. Den tiden har vi faktiskt inte som det tar att göra dylika resor." Därmed ansåg Rebecka att hon fått det sista ordet och gick med högburet huvud upp för trappen till paret Strömbergs gemensamma sov avdelning.

"Det är väl sådana här diskussioner som ett lyckligt äktenskap är befriat ifrån", tänkte Roland Strömberg och gjorde som sin hustru. Han gick dock inte i säng, utan tog sig ett långt och varmt bad och drömde sig bort till den kommande utgrävningen i nordöstra Sibirien.

Kapitel 2

Professor Roland Strömberg stod vid relingen och tittade ut över det månbelysta havet. Sjögången var ganska hög, speciellt med tanke på den ganska obetydliga vinden på c:a 5 m/s. Skeppet rullade en hel del eftersom dyningen kom in från höger och han kände att han antagligen skulle bli sjösjuk om han gick ner till sin hytt under däck. Just nu ångrade han att han hade envisats med att ta båten istället för flyget på sin tjänsteresa till Magadan, men han hade sina skäl. Det var inte som man kunde tro för att han ville resa miljövänligt som möjligt och därigenom näpsa sin fru. Nej, det verkliga skälet var att han ville göra denna resa så som Gulagfångarna gjorde för bara för 70 år sedan, till det som av många kallades för det Vita Helvetet. Man skulle kanske kunna kalla det för en pilgrimsfärd eller manifestation till minnet av de miljontals fångar, som för inte allt för lång tid tillbaka, gjorde denna resa. De som var lyckligt lottade, kunde också hoppas på att få göra samma resa åt det omvända hållet. Vid närmare eftertanke hade det skett i det närmaste under hans livstid. I vilket fall under hans föräldrars och skulle de varit födda i arbetarnas paradis på 1930-talet, var det troligt att han själv inte skulle ha existerat över huvud taget.

Medan det gamla och rostiga skeppet stampade sig fram väster om den japanska ön Hokkaido, kände han kylan krypa igenom sina tjocka kläder och fick en förnimmelse av hur alla dessa fångar måste ha känt sig. De hade betydligt sämre kläder än han hade och var därtill försvagade av misshandel och svält. Just nu kändes det skönt att ha det tjocka gråa helskägg som han lagt sig till med under de senaste åren och som kom honom att se ut som en riktig sjöbuse. När han bestämde sig för att sluta raka sig hade han ingen tanke på att det skulle kunna ge ett skydd mot den kyliga vinden, men just nu var det uppenbart att det värmde.

Egentligen hade hans pilgrimsresaresa en egendomlig koppling till hans arbete, denna relativa nutidshistoria som Gulag-perioden utgjort med Stalins alla brott mot mänskligheten. Han var på väg till en mycket spännande utgrävning i norra Sibirien och plötsligt sett möjligheten att kombinera sitt statliga uppdrag som professor i arkeologi, med sitt personliga intresse för Gulag och Gulagfångarnas oblida öde.

”Det är en märklig paradox som gör att Stalins förbrytelser, nu så här många år senare, är själva förutsättningen till att denna rika fyndplats har hittats. Utan Stalin - inget GULAG och utan GULAG hade denna fyndplats förmodligen aldrig blivit upptäckt”, tänkte Roland Strömberg. *”Då hade denna ogästvänliga del av världen troligen lämnats helt orörd.”*

Det var inofficiell praxis, att man kunde kombinera sitt statliga arbete med, ska vi kalla det gratis semesterresa. I det här fallet var det inget som Roland Strömberg hade något dåligt samvete för. Han menade inför sig själv och även inför någon som mot förmodan skulle undra och ställa insinuanta frågor vid hemkomsten, att hans yrke och hans personliga intresse för utgrävningsområdet låg så nära varandra, också rent yrkesmässigt, att man med hedern i behåll i själva verket kunde hävda att de utan tvekan hängde samman. Han hade kalkylerat med att det endast rörde sig om en fördyring på 9500 kronor att resa på detta sätt, om man undantar hans lönekostnad och det kunde projektet gott och väl få bekosta.

Den globala uppvärmningen, som till största delen betraktades som ett mänsklighetens gissel, hade nu gjort att permafrosten i norra Sibirien hade börjat tina upp, efter att ha hållit allt som finns i marken i ett järngrepp i tusentals år. Det var både bra och dåligt. Till det dåliga eller mindre bra, hörde att koldioxidutsläppen ökade ännu mer genom att den koldioxid som fram tills nu varit bunden av permafrosten, släpptes lös, vilket gjorde att en redan dålig situation blev ännu värre.

På pluskontot kunde man dock räkna in de arkeologiska hemligheter som nu också släpptes fria ur permafrostens grepp. Inte nog med att de släpptes fria, de var i flera fall i ett utomordentligt gott skick genom att de så att säga frystorkats. Man kunde t.o.m. hitta djur och mänskliga rester där hud, päls och muskulatur kunde studeras ganska ingående. Som vanligt fanns det ett aber. När dessa spännande

lämningar från en svunnen tid tinade upp inträdde förfallet och upplösningen relativt snabbt, så det gällde att vara på plats så snabbt som möjligt när vårens töperiod började.

Roland Strömberg hade räknat med detta och sett till att han, trots att han på eget bevåg beslutat att göra en besvärlig tåg- och båtresa i Gulagfångarnas spår, ändå skulle vara på plats vid utgrävningen i tid, då årets töperiod startade och arbetet kunde påbörjas.

I området kring Kolymafloden hade förra året några ryska amatörarkeologer som forskade om Gulaglägrens grymheter hittat en massgrav, vilket inte var varken sensationellt eller oväntat. Det var mera en regel än ett undantag. Benrester och skallar visade i många fall på hur vissa dött, ibland genom misshandel, medan andra dött av sjukdomar och svält. Det oväntade inträffade då de skulle stänga och lämna utgrävningen inför den annalkande vintern och då flera av medlemmarna i teamet redan lämnat platsen. Arkeologerna som fortfarande var kvar, hade konstaterat att man kommit till utkanten av det utstakade utgrävningsområdet och nu befann sig norr om det man betraktade som massgrav. På sista dagen av utgrävningen kom man in i orörda sedimentlager. Det hela började med att ett jättelikt ben blev synligt i dessa ny tinade jordlager, vilket senare visade sig vara ett lårben från en Ullhårig Mammut. Då man fortsatte att frilägga det gigantiska benet hittade man också rester av en människa som inte bara bestod av ben utan också hade klara rester av muskulatur. En snabb analys av jordlagren och fynden, visade att både djuret och människan hade hamnat där för många tusen år sedan. Där med var denna sekundära fyndplats enligt många, mera i intressant än den primära fyndplatsen.

Innan den första vinterstormen kom, hann man med att hitta fler mänskliga lämningar och en mängd andra fynd som gjorde fyndplatsen oerhört intressant. Det resulterade i en första rapport, som presenterades på en konferens i Tokyo i december. Intresset var stort för denna händelse och givetvis var den svenska utrikesministern där och hon lovade på stående fot, utan vidare underlag, att Sverige skulle vara med och finansiera den kommande expeditionen och dessutom stå för viss bemanning. Det var på så sätt som professor Roland Strömberg blivit indragen i detta projekt.

Några varnande fingrar höjdes av några försynta forskare, som menade att man borde vidta stora försiktighetsåtgärder i och med att en stor mängd renar och även några människor blivit smittade av mjältbrand. Smittkällan ville dessa forskare knyta till nya fynd i permafrosten.

”Vi har ingen aning om vad vi kommer att hitta vid en utgrävning”, menade en ung forskare. *”Framtida utgrävningar kan komma att ställas inför oväntade fynd som ingen vet hur vi ska kunna hantera.”*

Som vanligt tystades denne unge uppstickare ner av mera meriterade vetenskapsmän, men Roland Strömberg hade lagt den efterföljande men ljumma debatten på minnet och hade med sig ett antal tidningsurklipp, som han hade i jackans innerficka. Han ställde sig i lä och tog upp sin lilla bunt och bläddrade bland urklippen.

”Vi hade smittkroppsgravar längst upp i norr i slutet av 1800-talet och forskare har upptäckt nya gigantiska virus i mammutar (som legat begravda i marken)”, sade Viktor Maleyvev, biträdande chef på Rysslands centrala forskningsinstitut för epidemiologi, till AFP.

Vad ´gigantiska virus´ egentligen var för något hade Roland Strömberg inte fått någon nöjaktig förklaring på.

Diskussionerna pågick inte med någon större intensitet, men tidningen Östra Småland skrev i sina nyheter, om vad som yppades av de som betraktades som experter. Anders Tegnell, statsepidemiolog vid Folkhälsomyndigheten, sa t.ex. – citat tidningen Östra Småland:

”Smittkoppor är mycket känsligare: de tål inte att tinas och frysas om vartannat. Viruset som ligger i en död kropp blir ganska snabbt inaktivt och dör”, säger han till TT.

I Sverige har flera djur under sommaren dött i mjältbrand på Omberg i Östergötland. Utbrottet har senare kopplas till nedgrävda djurlik.

”Mjältbrandsbakterier är mycket speciella, de kan gå in ett sovstadie i årtionden. Men på grund av att man har rört runt i marken har de vaknat till liv. Det är i princip vad som har skett i Ryssland.”

Som vanligt pratade forskarna för sin vattvälling och hade ibland så motsatta åsikter att offentlighetens röst tonade ner dessa diskussioner i de statskontrollerade medie-kanalerna. Fria nyhetsmedier presenterade dock andra forskningsrapporter, rapporter som givetvis debatterades i dessa och övriga nätmedier, men detta betraktades av statsfinansierade media med ovilja och klassades som oseriös sensationsjournalistik.

Roland Strömberg satt på två stolar. Dels var han en forskare som fick sitt levebröd från staten och å andra sidan hade han också sin kunskap och sitt sunda förnuft, två saker som ibland kom att ställa sig som varandras motsatser. För det första så hade han som forskare lärt sig att inte bita den hand som föder en och det var ingen tvekan om att det var staten som i det här fallet var `husse`.

Det kunde nu och då innebära att en forskare ibland utsattes för påtryckningar av den födande handen, beträffande vilka forskningsresultat som skulle publiceras och vilka som skulle förtigas. Detta gjorde för det första, att han hade skäl att oroa sig för att inte hela sanningen kommit upp på bordet. För det andra så kunde han inte för sitt inre negligera tecknen i skyn. Människor i Sibirien hade faktiskt oförklarligt dött i Ebolaliknande symtom. Det fanns bevisligen sovande virus i den tinande permafrosten. Frågan var bara vilka och hur farliga de är?

Han vek ihop sina tidningsurklipp och gick ner till sin hytt som låg två däck ner, medan han funderade över denna fråga.

”Jag har vaccinerat mig mot smittkoppor och mjältbrand och lite till, men det är oroande att jag inte har kontroll över vad vi kommer att gräva upp för demoner när vi väl sätter igång på allvar. Jag skulle ha kontaktat Viktor Maleyvev utöver den formella mailväxling vi haft. Risken var ju att någon skulle ha lyft ut mig ur projektet med hänvisning till att jag inte var lämpad som svensk representant om jag ställde obekväma frågor. Jag vet ju hur man tidigare behandlat forskningsresultat och det är i nuvarande situation lite oroande.” tänkte Roland Strömberg.

”Vad har tagit åt dig? När du själv har undanhållit resultat av kliniska prövningar har du ju inte känt någon oro”, bannade hans andra jag som plötsligt kom in i diskussionen, ”Du har väl aldrig brytt dig, annat än om någon grävande journalist skulle ha kommit på det, men nu är du ju själv i riskzonen och det känns onekligen lite annorlunda.”

Han hade fullständigt klart för sig, i alla fall i stora drag, vad de skulle syssla med och vad som var expeditionens primära och sekundära mål. Utöver det fanns det också en hel del frågetecken och egentligen visste han inga detaljer. Chef för hans grupp var den excentriske tyske professorn, `Professor Dr Helmuth von Stauffenberg`. Han hade träffat honom tidigare vid en konferens och bara hälsat kort på honom. Han var 64 år och känd som en auktoritet, en mycket självupptagen sådan, men Roland Strömberg antog att han var kvalificerad för sitt uppdrag. I alla fall hade någon person med inflytande tyckt så.

En annan projektmedlem var Dr. Lars Christiansen från Danmark. Han var årsbarn (59 år) och god vän till Roland Strömberg sedan många år. De umgicks en del med varandra även privat mellan jobben. Båda två var forskare anställda av den danska respektive svenska staten och det föll sig ofta så att de hamnade tillsammans på olika utgrävningar.

”Mera spännande är det med den kvinnliga deltagaren i ledningsgruppen Yvonne van Gennip 38 år. Ryktet säger att hon är hon en riktig äventyrare privat och enligt mångas bedömningar ganska snygg. Efter vad jag har hört har varit uppe på toppen av Mount Everest”, tänkte han. *”Om jag har förstått saken rätt har hon också bestigit ´The seven summits`, dvs, det högsta berget på varje kontinent. Kommer jag ihåg vilka det är? - Mont Blanc i Europa, eller har de inte ändrat det till Mount Elbrus i*

Kaukasus? Är Kaukasus verkligen en del av Europa? Enligt Putin kanske det är så och det väl det som räknas. Kilimanjaro är Afrikas högsta topp det är jag tvärsäker på. Så har vi Denali, som får representera Nordamerika och Aconcagua Sydamerika. Antarktis är jag också tvärsäker på. Det är Vinson-Massivet och Everest i Asien förstås. Vad har vi kvar? Australien… Mawson Peak är högst på Australiska kontinenten, men det är något lurt med detta. Visst har jag hört något om Papua New Guinea's högsta berg och så finns det visst någon vulkan på någon isolerad ö som är hög som fasen. Ja det är ju relevant om hela Oceanien ska räknas in i Australien eller tvärtom."

Lite spänd förväntan kände han också för ett sms han fått förra veckan. Det var en forskarkollega från Skottland, Maggie Dohan, som meddelade att hon hittat hans namn på en deltagarlista och undrade om han ville träffas privat när han kom upp till Kolyma. Han hade svarat att han såg fram emot det, fastän han inte visste riktigt om svaret egentligen var sant.

De hade träffats en gång i Canada för några år sedan och hade haft några minnesvärda nätter tillsammans innan expeditionen bröt upp och var och en åkte till sitt. Han mindes hennes blekvita hy med mycket fräknar som gjorde sig fint till hennes röda hår, men också hennes stora aptit på sex, som för Roland Strömberg gränsade till vad han som svensk tyckte var lagom.

Hans hytt var inget `han hade tänkt skriva hem till morsan om`, om hon nu skulle ha varit i livet. Den saknade både dusch och toalett och luktade som om både skeppskatten och de råttor den förväntas fånga hade förvarats i hytten en längre tid. Egentligen var det kanske inte så konstigt att det luktade illa i hans hytt eftersom hela skeppet stank som en likkista.

Det var inte så sent lidet på kvällen att John B. Lund hade kastat sand i ögonen på honom, så han puffade upp kudden mot sängalkovens huvudände och tog fram boken GULAG, de sovjetiska lägrens historia av Anne Appelbaum, med förord av Peter Englund och började läsa.

Han hade läst hela boken förut, men ville uppdatera sina minnen då han nu befann sig på plats i den riktiga miljön, den miljö där miljontals oskyldiga människor fick lida och dö för ett snedvridet politiskt systems skull.

"Just så här reste de, sedan de efter förhör, tortyr och svält hade transporterats på Transsibiriska järnvägen i veckor, ja även månader till Vladivostok eller Nachodka. Efter denna bedrövelse, lastades de ombord på skepp som det här, men givetvis utan relativt anständiga hytter som den jag själv har", tänkte han sedan han just noterat ett drag av sjösjuka.

De stackars människorna fick bo i lastrummens burar på enkla träbritsar och män och kvinnor var åtskilda bara av en enkel avbalkning. Det fanns två typer av fångar. De kriminella, som behandlades med viss respekt medan den andra och största gruppen bestod av politiska fångar, så kallade zeker, vilka betraktades med stort förakt. Många är de vittnesmål som berättar att det ofta var fritt fram för de kriminella männen att ta sig in till kvinnorna med politiska domar vilket fick massvåldtäkter som följd. Den politiska fånggruppen bestod av vanliga människor som dömts från 5 till 25 års arbetsläger för att de sagt något ofördelaktigt om staten. Med var också kriminella som hade verkliga brott på sitt samvete. Det var kanske inte så konstigt att de kriminella tog för sig på de politiska fångarnas bekostnad. Kvinnor som tidigare inte hade kommit i kontakt med den sorters människor var antagligen lätta offer.

De långa tågtransporterna till straffarbetslägren började som regel i Moskva eller någon annan större stad i det Europeiska Sovjetunionen. Efter att brutalt ha framtvingats bekännelser för politiska brott de inte begått, skulle de transporteras till det utmätta straffet.

Roland Strömberg kunde mycket väl tänka sig in i hur dessa människor fick lida, lida och lida igen. Själva tågresan var ett ofattbart, långt utdraget lidande och kunde ibland ta en hel månad.

Anne Appelbaum: … när vi efter att ha köpslagit med vakterna och släpps ut ur vagnarna och alla letar efter något ställe under godsvagnen att lätta sig på, utan att bry sig om de som ser på från alla håll. Hur generande sådana uppehåll än kunde vara för friska fångar, hade de med magsjukdomar

eller andra åkommor det mycket värre. Fånge som inte kunde hålla sig lät gråtande allt gå i byxorna och smutsade många gånger också dem som satt bredvid. Även i pinans gemenskap var det svårt för somliga fångar att inte avsky de olyckliga som gjorde så.

Det värsta var ändå inte trängseln eller toaletterna eller genansen utan bristen på mat och i synnerhet bristen på vatten. Ibland, beroende på färdväg och typ av tåg, fick fångarna varm mat ombord, ibland inte. En fånges ”ranson av torra varor”, för en transport brukade bestå av bröd som kunde delas ut i små stycken om 300 gram per dag eller också i större kvantiteter - ungefär två kilo – som skulle räcka för en resa på trettiofyra dygn.

Till brödet fick fångarna i regel saltad fisk, med påföljden att de blev ohyggligt törstiga. Trots det fick de sällan mer än en mugg vatten om dagen ens på sommaren. Detta var så vanligt att skildringar av den ohyggliga törst som fångarna led förekommer gång på gång.

”En gång fick vi inte vatten på tre dygn, och nyårsafton 1939, någonstans nära Bajkalsjön, slickade vi på de svarta istapparna som hängde från vagnarna”, skriver en zek. En annan fick vatten tre gånger på en resa som varade i tjugoåtta dygn och här och där stannade tåget för att liken skulle lyftas bort.

”Fasen vad arg man blir när man läser om detta”, tänkte Roland Strömberg. *”Varför är det nödvändigt att plåga människor som redan har det svårt. Å andra sidan gör vi så även idag t.o.m. i Sverige, där i alla fall våra politiker skryter med att de vill vara ett föregångsland.”*

Anne Appelbaum: De mest primitiva genomgångfängelserna var antagligen de som låg på Stillahavskusten, där fångarna förvarades innan de sattes på båten till Kolyma. På 1930-talet fanns endast ett, Vtoraja Retjaka nära Vladivostok. Där var emellertid trängseln så stor att ytterligare två genomgångsläger byggdes 1938, Buchta Nachodka och Vanino. Inte ens där fanns det tillräckligt med baracker för de tusentals människor som inväntade fartygen.

”Tjugotusen personer fick hålla till under bar himmel”, skriver en fånge som vistades i Buchta Nachodka i slutet av juli 1947. ”Inte ett ord sades om några byggnader – de satt, låg och levde direkt på marken.

Vattensituationen förbättrades inte heller mycket jämfört med hur den varit på tågen, trots att fångarna fortfarande levde huvudsakligen på saltad fisk.

”Överallt i lägret satt det plakat med texten ´Drick inte okokt vatten´ och två epidemier rasade bland oss, tyfus och dysenteri. Fångarna brydde sig inte om plakaten utan drack vattnet som sipprade fram här och där på marken … vem som helst begriper hur desperata vi var efter vatten för att släcka törsten.”

”Som om detta inte skulle vara nog, skulle de sedan göra den sjöresa som jag gör just nu - men skillnaderna på nu och då var astronomiska. Själva båtarna var ju gamla lastbåtar, aldrig avsedda att frakta människor. De kom visst från Holland, Sverige, England och USA och märktes med DS på skorstenen, Dalstroj hette antagligen rederiet om jag mins rätt. Jag måste kolla i morgon vad som står på den här båtens skorsten.”

Anne Appelbaum: Så hemliga skulle dessa resor vara att besättningen på *Indigirka*, ett Dalstrojfartyg med 1500 passagerare – huvudsakligen fångar som återvände till fastlandet – hellre än att söka nödhjälp lät man majoriteten av passagerarna dö när båten gick på ett rev utanför ön Hokkaido 1939. Det fanns givetvis ingen livräddningsutrustning ombord och eftersom besättningen fortfarande inte ville avslöja vad deras ”last” egentligen bestod av kallade man inte på hjälp från andra fartyg i närheten trots att de var många. Några japanska fiskare kom självmant och ville bistå, men det var bortkastat. Över 1000 personer omkom i katastrofen.

”Det är intressant att jämföra storleksordningen av olika sjökatastrofer. Vid Titanic katastrofen omkom 1514 personer och här 1000 personer. Man skulle lätt kunna jämföra de två katastroferna. Hur mycket har skrivits om Titanics undergång och hur många filmer och dokumentärprogram har gjorts? Om människorna som drunknade vid Indigirkas förlisning har jag inte läst en rad utöver detta. Men det är väl så här vår pixlade nyhetsförmedling är tänkt att fungera. Vi pratar om det som är politiskt korrekt och då passar inte haveriet på Indigirka att tala om, i alla fall inte i Sverige 1939. Tänk bara på världens största fartygskatastrof då passagerarfartyget Wilhelm Gustloff sänktes i Östersjön av den sovjetiska ubåten S13. 9 343 personer omkom och Wilhelm Gustloffs undergång är därmed världshistoriens största fartygskatastrof. Det är väl jäkligt konstigt att jag skulle bli över 55 år innan jag första gången fick höra talas om katastrofen som hände på tröskeln till Sverige. Kanske är det så, att det filtrerades bort med hänsyn till relationerna med Sovjetunionen (tyst diplomati och annat kvalificerat skitsnack).”

Anne Appelbaum: Även när ingen katastrof inträffade led fångarna av hemlighetsmakeriet, som tvingade dem att hålla till i lastrummet. Vakterna kastade ner maten och sedan fick de där nere slåss om den. Vatten firades ner i hinkar från däck. Ont om luft var det också. Anarkisten Elinor Olitskaja berättar att människor började kräkas så fort de kom ombord. När Jevgenija Ginzburg klättrade ner i lastrummet blev också hon omedelbart sjuk:

”Om jag stod på fötterna berodde det endast på att det inte fanns plats att falla. Väl inne i lastrummen var det omöjligt att röra sig, benen tappade känseln, hungern och havsluften gjorde oss yra i huvudet och alla var sjösjuka, - tätt packade i hundratal som vi var kunde vi knappt andas.”

De fysiska umbärandena ombord överträffades dock av den pina som fångarna själva skapade, närmare bestämt de kriminella bland dem. Detta gällde speciellt i slutet av 1930-talet och i början av 1940-talet då förbrytarnas makt inom lägersystemet stod som högst och de politiska och kriminella fångarna blandades hur som helst.

Janusz Bardach som befann sig ombord på en båt till Kolyma 1942 bekräftar uppgiften. Han var närvarande när en skock kriminella planerade en räd mot kvinnornas lastrum och såg dem hugga ett hål i järngallret som skilde könen åt.

”Så fort kvinnorna syntes genom hålet slet männen av sig kläderna. Flera män anföll genast varje kvinna. Jag såg offrens vita kroppar slingra sig undan så gott de kunde, benen sparkade kraftigt och händerna klöste männen i ansiktet. Kvinnorna bet, skrek och kved. Våldtäktsmännen slog till dem … när kvinnorna tog slut gick de mer storväxta männen mot britsarna och jagade unga pojkar. Dessa tonåringar tvingades med i massakern där de låg framstupa på golvet, blödande och gråtande utan att kunna röra sig.”

Ingen försökte hejda våldsverkarna:

”Hundratals män hängde från britsarna och iakttog vad som pågick men inte en enda försökte ingripa.” Attacken upphörde först när vakterna på övre däck sprutade in vatten i lastrummet. Några döda och skadade kvinnor släpades ut efteråt. Ingen bestraffades.

”Alla som har sett Dantes helvete skulle säga att det var som intet jämfört med vad som pågick på det fartyget” skriver en överlevande.

”När de kom fram till Magadan, väntade nya tillfälliga läger och sedan en ny transport till något av de många Kolyma arbetsläger som var målet för dessa omänskliga transporter. Som om det inte skulle räcka med helvetet på dessa resor så skulle dessa människor avtjäna fem till tjugofem års arbetsläger där det inte var ovanligt att temperaturen på vintern sjönk till minus 40 till 50 grader. Rekordet där uppe lär vara minus 71 grader.”

Anne Appelbaum: Om det inte var för mörkt, om de inte var sjuka och om de var nog intresserade för att vända blicken uppåt, var grinden till lägret det första de såg. För det mesta stod det något slagord på den. På grinden till en lägerpunkt i Kolyma, satt en regnbåge av plywood med en fana draperad över med följande text: ”**Arbete i Sovjetunionen är en fråga om Hederlighet, Ära, Tapperhet och Hjältemod**.”

Barbara Armonas välkomnades till en arbetskoloni i utkanten av Irkutsk av ett baner med orden ”**Med ärligt arbete ska jag betala min skuld till Fosterlandet**.”

En annan fånge som kom till Solovkilägret 1933 – vid det laget hade blivit en sluten anstalt – såg en skylt –, ”**Med järnnäve skall vi leda mänskligheten till lycka**.”

Jurij Tjikov, som greps vid 14 års ålder ställdes också inför en skylt i Solovki som lydde ”**Genom arbete – frihet**”, ett slagord som ligger ungefär så obehagligt nära man kan komma det som hängde över grindarna till Auschwitz: **ARBEIT MACHT FREI** - Arbete befriar.

”Hur mycket av detta kommer jag att konfronteras med under mitt arbete i denna dödsbringande del av världen så fylld av lidande. Kommer jag att se spår efter denna ruggiga tid eller kommer jag att mötas av igenväxta platser som bara den som bor här kan koppla samman med denna onda epok? Spåren efter de gruvstäder och de vägar som byggdes måste ju finnas kvar”, tänkte han medan dunket från de slitna motorerna och de lika slitna propelleraxellagren vaggade Roland Strömberg till sömns, där han i sin hytt färdades mot Magadan med 12 knops fart.

Kapitel 3

När professor Roland Strömberg gick iland i Magadan kände han hur lusten gav sig tillkänna. Lusten att stanna i staden och besöka Gulagmuseer och försöka förstå vad vanliga sovjetiska medborgare utsattes för här för bara 70 år sedan. Här hade man samlat ihop GULAG-fångarna i s.k. genomgångsläger innan de packades ihop för transport till de läger där byråkraterna i NKVD hade placerat dem. De flesta skulle hamna i stränga arbetsläger uppe vid den beryktade Kolymafloden. Med sträng regim, menades att villkoren för fångarna var mycket hårda och matransonerna var mycket knappa. Vakternas brutalitet var välkänd. Ett känt mantra som upprepades varje dag då fångarna marscherade till sin arbetsplats i gruvan, hygget eller något annat var:

”Ett steg åt höger eller ett steg åt vänster räknas som flyktförsök.” Den praktiska konsekvensen av detta var att vakterna då sköt för att döda.

Han kom att tänka på ett exempel på hur godtyckligt straffen i arbetsläger dömdes ut. Alexander Dolgun skrev i sin bok ´En Amerikan i Gulag´, att när han kom till ett genomgångsläger frågade bossen för de kriminella fångarna honom:

”Vad är du dömd för och hur många år?”

”Jag är inte dömd för någonting, - till 25 år.” svarade Dolgun.

”Ljug inte för mig. Straffet för ingenting är 10 år”, sa Bossen misstänksamt.

”Detta verkar helt absurt. Straffet för ingenting är tio års arbetsläger, men det var den typiska inställningen i GULAG-systemet”, tänkte Roland Strömberg.

Det fanns emellertid ingen tid avsatt för privata forskningar och upplevelser i ämnet. Tvärt om transporterades han snabbt till flygplatsen. Med endast sitt personliga bagage på ryggen och i händerna, flögs han först med ett vanligt ryskt flygplan till en mindre flygplats. Där väntade en stor orange helikopter. Den hade fem jättelika rotorblad som när helikoptern inte var igång, verkade hänga nästan ända ner till marken. Helikoptern hade Aeroflot målat med blå ryska bokstäver på sidan och skulle flyga honom till utgrävningen vid Kolymafloden.

Resan tog några timmar och Roland Strömberg skulle lätt kunna blunda och tänka sig att han åkte i en buss, om det inte hade varit för det enorma oväsendet inne i kabinen De andra 12 personerna som var passagerare var omöjligt att konversera med, även om någon av dem säkerligen skulle kunna prata god engelska, eller kanske inte. Chansen för det sistnämnda bedömde han egentligen som rätt liten, och han bannade sig själv i samma sekund, för att ha förutfattade meningar.

Det finns numera vägar i denna del av världen. Kolyma Highway som går mellan Yakutsk och Kolyma och är c:a 200 mil lång, byggdes ursprungligen av Gulag-fångar men hade förfallit på vissa sträckor så att den var i det närmaste oframkomlig. 2008 renoverades vägen och blev då avsevärt längre, så egentligen skulle det ha varit möjligt att resa med bil. Det hade han själv egentligen ha önskat, i alla fall en del av vägen. Sista biten till utgrävningsplatsen var han ändå tvungen att resa med helikopter, så det blev flyg hela vägen från Magadan av praktiska skäl.

Vid framkomsten kunde han bara konstatera att hans forskarlags läger redan var etablerat och att utgrävningarna hade påbörjats av hans team, även om det var i liten skala. Det var nästan en provisorisk liten by man ställt upp. Det mesta utgjordes av stora tält, men det fanns också små stugor av trä, bland annat för sjukstuga och förvaltningskontor. Teamet, eller man kanske skulle kalla dem för teamen, för man var ingalunda ensam, var redan installerade i olika kvarter. Han visste att det totalt skulle vara c:a 100 forskare uppdelade i olika team som alla hade olika arbetsuppgifter. Till varje team hörde också många lokalinvånare som anlitats för handräckningstjänst. Många nationella och globala team hade passat på och tagit denna unika tillfällighet som denna permafrostupptining utgjorde och

chansade på att de skulle göra upptäckter som hittills varit fördolda för forskarna. De flesta av de små teamen, hade var och en sin specifika arbetsuppgift och de hade planerat sitt arbete under vintern. Nu gällde det bara att sätta sina planer i verket.

Det första han hade på sin agenda var att hitta ett marketenteri-tält, för Roland Strömberg hade varit utan mat och dryck i mer än åtta timmar. Han frågade sig fram och strax satt han i ett tält vid ett grovt tillyxat träbord med en öl av ansenlig storlek i näven. Eftersom det var många amerikaner här, fanns det givetvis hamburgare. Han kände ingen som helst förvåning över att en av de stora amerikanska hamburgerkedjorna hade sponsrat projektet och att han nu kunde äta samma meny som hemma i Stockholm.

”Det är ingen tvekan om att en hamburgare smakar lika bra här som hemma i Stockholm, om inte bättre. Det finns faktiskt fördelar med våra globala hamburgerkedjor”, tänkte Roland Strömberg.

Han tittade ner i bordet, medan han njöt av sin öl och sin hamburgare och skulle just plocka upp några salladsbitar som hade ramlat ur hans hamburgare, då ett ölglas smälldes i bordsskivan framför honom. Han stirrade plötsligt in i ett par intensivt blå ögon som satt i ett blekt ansikte fullt av lerstänk. De stirrade på varandra en kort stund utan att säga något, men sedan bröt Roland Strömberg tystnaden.

”Hej Maggie, du ser strålande ut som vanligt, med ny makeup och allt.” *”Jag vet hur du ser ut då du inte är i tjänst och det gillar jag avgjort bättre.”*

”Jodu, de har ordnat det fint här, gratis lerinpackning till alla som vill, och även för den som inte vill. Det är ju tur att man kan tvätta av sig skiten då dagsverket är klart, så att man kan känna sig som en anständig människa igen. Jag har för en del av min nyvunna rikedom satsat på att hyra mig en sån där trästuga, ja du vet sådana som ni svenskar envisas att bo i under somrarna, hemma i Sverige.”

”Nyvunna rikedom”, sa Roland. ”Har det hänt något eller skojar du bara?”

”Nix. Sir Thomas Dohan stämplade ut för åtta månader sedan och som enda barnet blev det några pund över till mig. Sista gången vi träffades, sa han att det skulle bli en slant i arv och han förmanade mig så som föräldrar gärna gör – ´Sätt sprätt på skiten Maggie, du vet inte hur länge du har dig.´”

”Smart gubbe måste jag säga.” *”Inte precis vad våra svenska föräldrar skulle säga till sina barn.”*

”Jo jag är villig att hålla med honom om detta, så nu tänkte jag fråga dig om du vill dela stugan med mig inklusive dusch, kök och sovrum, utan extra kostnad för din del. Det är bra i så fall, att vi fixar det med en gång innan du flyttar in i ett dragit och kallt tält som dessutom är så fullt av myggor, att ljuset från fotogenlyktorna inte når ända ner till bädden. Annars är det ju tänkt att du ska sova i tält. Visserligen är det ett uppvärmt tält, men likväl ett tält.”

”Det kom plötsligt sa flickan och det låter onekligen väldigt frestande, men jag har inte avslutat min skilsmässa än. Jag vet inte om det är så jäkla smart eller lämpligt över huvud taget.”

”Hur då menar du?”

”Ja du vet hur folk pratar. Visserligen har jag inte på den korta tid jag varit här, sett några svenska grannar eller kolleger, varken utanför eller i några av de deltagarlistor som cirkulerat, men sånt här brukar kunna leta sig hem på de mest konstiga vägar. Dessutom ska jag jobba med en dansk kollega som tillsammans med sin fru umgåtts med mig och Rebecka.”

”I couldn´t care less”, sa Maggie på sin breda skotska. ”Jag har goda minnen av våra stunder sist vi sågs och det är dessa minnen och du själv som är intressant. Jag vill uppleva det igen. Ditt privata förflutna skiter jag i. Du har ju inte brytt dig tidigare.”

”Ja du är då i alla fall rakt på sak och vid närmare eftertanke så tackar jag ja till ditt erbjudande, men det är ju självklart att jag ska stå för halva kostnaden.”

”Nix, det ingick inte i dealen. Ingenting är gratis här i livet, visst är det så, men jag är så nöjd med om du står i tacksamhetsskuld till mig”, sa hon utan att visa det minsta spår av skam. Hon bara log och tittade underfundigt på honom. ”Det enda jag vill ha i hyra är fotmassage varje kväll. Ja, du ska se hur fötterna ser ut efter en dag i dessa stövlar. Axlar och rygg brukar också ta en del stryk så det får ingå i fotmassagen. Biten mitt emellan får du betrakta som bonus om du vill, men dina fantastiska händer vill jag ha varje kväll för fötter och axlar… minst. Överens? Käka upp den där burgaren så ska jag visa dig runt.”

”Den damen förväntar sig en hel del utöver vanlig massage”, tänkte Roland Sandberg och drog sig till minnes att hennes behov av spänning. Detta extra pirr tillsammans med sex verkade vara en självklarhet för henne. *”Nej”,* tänkte han. *”Att lägga sig på rygg, sära på benen och bli påsatt var helt enkelt inte Maggies grej. Hon verkar rent utav vara helt ointresserad av det. Undrar just vad hon har för nya sexlekar i arsenalen? I hennes sällskap får man i alla fall nya erfarenheter att lägga till de gamla.”*

”Vi kanske ska gå bort till helikoptern och hämta mina grejor, så den inte sticker iväg med dem?”

”Det behöver vi inte”, sa Maggie. ”De ligger redan hemma hos mig, ja och hos dig också för den delen. Jag skickade iväg ett par sibirier som för 5$ gärna bytte lergrävandet mot att köra några väskor med 4-hjulingen.”

”Det var som fasen, du var ganska säker på att jag skulle tacka ja.”

”Mmm, det verkar väl så”, sa hon och reste sig upp. ”Låt mig bara få bort den här lermakeupen och ersätta den med något mer anständigt.”

Roland Strömberg hade fullständigt klart för sig vad hon menade med `något mera anständigt` och det var inte utan att han kände sig lite skamsen inför sin gissning, men inte mer än han kunde uthärda.

Kapitel 4

Utgrävningsplatsen låg vid en flodkrök av Kolymafloden och utgjordes av en hög slänt i söderläge, inte i direkt anslutning till floden, men ganska nära. Hela denna ås hade varit konstant frusen i många tusen år, och bara tinat lite på ytan varje sommar. Nu när temperaturen stigit så mycket som den hade gjort och kanske också på grund av utgrävningen av den massgrav man funnit, smälte åsen sakta. Smältande mo och mjäla, ibland uppblandat med torv, gled och rasade nu nedför slänten och i rasmassorna kom allehanda väntade och oväntade saker i dagen.

Tanken att smältningen även pågick i större omfattning i omgivningen, bekräftades av den underjordiska bäck som rann ut ur åsen vid dess fot. Den avvattnade smältningen på fler ställen i och på åsens omgivningar.

Professor Roland Strömberg, var inte ledare för något team, vilket man kanske skulle ha väntat sig utan ingick i ledningen för ett europeiskt team som skulle koncentrera sig på att hitta en cell med intakt cellkärna och komplett DNA-register. Detta är nämligen den sista pusselbiten som vetenskapen saknar för att klona fram en levande mammut, en dröm för många forskare. Skulle man lyckas med detta, kunde man räkna med att ha Nobelpriset som i en liten ask.

Fynd av Ullhårig Mammut som det rörde sig om i ett av de här fallen var ingen jättesensation i sig. Just i dessa trakter hittades 1977 en mycket välbevarad unge, men det viktiga för denna grupp var att kunna hitta DNA, som kunde berätta mer om såväl djuren på fyndplatsen, som människorna som fanns under samma tidsepok. Åldersdateringen var ganska snart avklarad och man kunde stolt berätta för omvärlden att fynden här var omkring 30.000 år gamla.

Så långt var allt gott och väl. Många, eller så gott som alla i forskarteamen, kunde redan innan de kom hit, göra sig en föreställning om hur det skulle vara att göra utgrävningar i ett smältande lager av lera och torv. Det var både smutsigt, kladdigt och farligt, speciellt på eftermiddagarna då smältningen skapade små bäckar av lervälling ut från den slänt där man gjorde sina fynd.

Det var lätt att fastna i lervällingen och tillbud saknades inte. En ung kvinnlig forskare från Canada fick lite rasmassor över sig och ramlade ner i en bäck vars botten ingalunda var fast, utan bestod av en flytande lervälling. Kvinnan hade med säkerhet drunknat om inte teamets allt i allo, en ung sibirier, snabbt hade greppat situationen och kastat till kvinnan en repända som hon surrade runt sin ena arm så att de kunde dra upp henne. Chockad nedkyld och allmänt medtagen kunde hon under överinseende av lägrets läkare återhämta sig på någon dag. Det blev också en alarmklocka för övriga i teamet att vara mer försiktiga.

***

Dagarna gick och utgrävningarna pågick i skift eftersom det var ljust nästan hela tiden och fynden var många. Tidpunkten för att stänga utgrävningarna närmade sig med stormsteg. Med vissa mått mätt hade sommaren varit mycket angenäm för Roland Strömberg. Han trivdes med att dela stuga med Maggie Dohan. Nätterna var som sagt ljusa och om man bara klarade att hålla myggen på avstånd, så var kvällarna med denna blekhyade, rödhåriga, och fräkniga skotska skönhet som ett högoktanigt bränsle för hans egen lekamen, som annars kunde känna sig nog så sliten efter en dags utgrävningar. Maggie hade vid något tillfälle menat att det var en jäkla tur att han mest jobbade med dokumentering av deras fynd, för hade han jobbat med något mer fysiskt krävande skulle det vara tveksamt om han skulle orka njuta av livets goda och betala av på hyran. De hade ju faktiskt ett avtal och avtal skola hållas, även om det ingicks muntligen.

Man jobbade 7 dagar i veckan, men i början av juli hade de haft ledigt i en vecka och då hade Maggie föreslagit att de skulle flyga med helikoptern till Magadan och spendera en romantisk vecka där. Det

var ingen vågad gissning att Maggie skulle få som hon ville, så Roland undertryckte alla invändningar och sa ja mer eller mindre på en gång.

”Även om Magadan är en stad med nästan 100.000 invånare, så är det en typisk sibirisk stad. Att göra jämförelser med europeiska städer känns inte rättvist och Hotel VM-Tsentralnaya, kanske inte är något att skriva hem till morsan om”, tänkte Roland Strömberg då de checkade in. *”Men det är klart att det är bättre än Maggies lilla stuga. Vi kommer nog att få en romantisk vecka här. Undrar om de filmar vad som händer på rummet? Skit samma, det kan väl knappast göra någon skada om så skedde. De lär väl inte lägga ut filmen på Facebook i alla fall.”*

Han tog upp sina farhågor med Maggie, men hon bara skrattade sitt typiska skratt och menade att lite MILF (Mum I’d Like to Fuck) -sex inte skulle skada dem som eventuellt spionerade på dem.

Det var inga problem att hitta bra, eller man kanske skulle kalla dem hyfsade, restauranger i Magadan och till Rolands stora glädje var det inte så svårt att hitta både människor och minnesmärken över vad som hänt här för inte allt för många år sedan. Naturligtvis var det förflutna inget som man var stolt över, men efter Nikita Chrusjtjovs uppgörelse med Josef Stalins terror var det i alla fall OK att prata om det. De hittade ett privat museum som hade mycket att visa och berätta.

Det som var en nyhet för både Roland Strömberg och Maggie Dohan var då deras guide berättade om det som kallades Kolyma Highway, som förbinder Yakutsk med Magadan, den mer än 200 mil långa väg som mer eller mindre handbyggdes med spett och spade av gulagfångar. Den kallas också för ”road of bones”, beroende på att c:a 1.000.000 fångar fick sätta livet till under byggandet av vägen. Fortfarande, var vägen, enligt guiden, världens längsta massgrav då många av de döda begravdes i vägbanken. Tankarna på dessa händelser dämpade givetvis humöret den dagen, men likt alla människor kunde de ruska av sig hemska hädelser, men de berör ändå på lång sikt.

Att deras romansvecka trots museibesök, blev lyckad var de båda överens om. En minnesvärd händelse var då de besökte Magadans mest exklusiva restaurang. Inredningen skulle med lite god vilja kunna klassificeras som lyxig, likaså den meny som presenterades. Maggie och Roland enades om en god middag bestående av rysk kaviar, grillat björnkött med tillbehör och med speciell glassdessert gjord på lokala frukter och bär. Hovmästaren log vänligt, men beklagade att björnköttet tyvärr var slut för vällen. Märkligt tyckte Maggie eftersom klockan inte var mer än halv åtta och lokalen inte ens var halvfylld. Roland och Maggie försökte då istället med en oxfilé, men fick samma leende svar från hovmästaren, att även detta var slut för kvällen.

”Hur är det med renköttet? Är det också slut för kvällen, ”undrade Maggie.

”Nej, men vår leverantör är tyvärr sjuk den här veckan och gammalt renkött serveras inte på den här restaurangen så det renkött de hade skulle kasseras”, svarade en nu ganska bekymrad hovmästare.

Då gick det upp för Roland att det förmodligen var bättre att be hovmästaren att rekommendera en varmrätt. De gjorde så varvid den ryske hovmästaren sken upp som en sol och meddelade att de hade en alldeles underbar nyfångad lax. Givetvis valde Maggie och Roland den fantastiska laxen varvid hovmästaren bugade djupt och tackade för beställningen samt lovordade gästernas sofistikerade smak.

”Kunde han inte ha sagt på en gång att de bara har lax ikväll”, kommenterade Maggie med ett kluckande skratt.

I övrigt visade Maggie, inga tendenser till att ha förlorat sin erotiska förmåga, vilket Roland Strömberg senare berättade för Lars Christiansen i bastun. *”Den verkade snarast öka med åren”,* tänkte Roland Strömberg. *”Det verkar inte finnas något som hon inte vill prova och testa fram sina egna varianter av.”*

Kapitel 5

Vissa team hade med råge nått sina mål, men det team där professor Roland Strömberg ingick hade ännu inte hittat något DNA som var användbart för kloning av en Ullhårig Mammut. Teamets ledare Professor Dr Helmuth von Stauffenberg hade kallat till krismöte i teamets samlingstält. Tidpunkten var vald så att övriga team antogs vara på utgrävningen, dvs. kl. 09:00. Roland Strömberg hade många gånger tänkt fråga teamchefen om han på något vis var släkt med överste von Stauffenberg som var den man som utförde 14 juli attentatet mot Hitler, men han hade inte funnit något bra tillfälle.

”Välkomna hit”, sa Professor Dr Helmuth von Stauffenbergs om alltid var mycket noga med sin titel, till de tre medlemmar av teamet som han utöver sig själv, ansåg hade något att tillföra. Dit hörde professor Roland Strömberg.

”Den utmätta tid som av naturliga orsaker inte kan utsträckas ytterligare, är snart förbrukad, utan att vi har uppnått vårt primära mål dvs. hittat ett komplett DNA som är användbart för kloning av en mammut. Många av de resultat som vi uppnått, är häpnadsväckande bra, men förbleknar då vårt huvudsakliga mål inte är uppnått.” sa Professor Dr Helmuth von Stauffenberg på sin tyskklingande engelska. ”Är det någon i denna grupp som har några idéer om hur vi på den tid som står till vårt förfogande, ska kunna lösa vår huvuduppgift?”

Efter en stunds tystnad reste sig Dr Lars Christiansen från Danmark, upp från den träbänk han suttit på.

”Det DNA som vi hittat är på alla sätt fantastiskt förutom att det inte är komplett precis som vi alla insett. Vad det beror på kan jag inte med säkerhet fastslå, men jag har en tanke om att vissa delar av DNA´t, just de som vi eftertraktar förstörs väldigt fort efter det att det tinat efter 30.000 års nerfrysning.”

”Om du har rätt”, sa von Stauffenberg, ”vilket jag kanske kan se som en rimlig förklaring, hur anser du då att vi ska gå till väga för att lösa vårt dilemma?”

”Vet inte”, sa Lars Christiansen och satte sig ner. ”Någon annan som har en idé?”

”Det enda logiska som jag kan se, är att vi testar att ta ut ett prov som är fryst och skickar det nerfryst till labbet och låter de utföra säkrandet av DNA:t omedelbart i samband med upptining”, sa Roland Strömberg. ”Det DNA vi analyserat hittills har varit upptinat eller i alla fall delvis upptinat. Vi har hittat det i upptinad permafrost och då är också våra fynd upptinade. Ska vi få tag i ett prov som inte är tinat måste vi bila ut det där det ligger infruset. Som det är nu jobbar vi i en sju meter hög slänt som hela tiden smälter från sidan. För att få ett prov som fortfarande är fruset måste vi bila oss ned från ovansidan, genom både smälta lager och frysta lager för att hitta ett prov som fortfarande är djupfryst.”

”Hur menar du att vi ska veta på vilken plats vi ska göra detta ansenliga bilningsjobb, för det måste väl ändå betraktas som ett mastodont-jobb”, frågade professor von Stauffenberg. ”Det vore som jag ser det, en ren chansning och skulle vara en stor lyckträff om vi skulle träffa på det vi söker.”

”Chansen att lyckas med det anser jag är mikroskopisk”, sa Yvonne van Gennip, som var teamets geolog, ”inte ens värt att prova.”

Det blev tyst i tältet i flera minuter. I alla fall upplevde mötesdeltagarna det så.

”Det kanske trots allt finns ett annat sätt”, sa Lars Christiansen. ”Om vi skulle ta oss in i den bäck som rinner ut under slänten, ja, jag menar bäcken som vår canadensiska kollega höll på att drunkna i. Om vi skulle kunna ta oss in på någon sorts kanot eller liknande, så finns ju chansen att vi skulle kunna hitta ett mammutben, tand, bete eller liknande som fortfarande satt infruset i väggen, hacka loss det och genast lägga det i en behållare av kolsyreis och få iväg det till labbet i Tokyo.”

”Inser du vad som krävs för att vi ska kunna lyckats med det?” frågade Professor Dr Helmuth von Stauffenberg aningen arrogant. ”Det är ju som jag ser det helt omöjligt. Rena fantasierna.”

”Naturligtvis”, sa Roland Strömberg när Lars Christiansen inte svarade. ”Vi måste in där.”

”Teoretiskt tycker jag att idén är bra”, sa von Stauffenberg. ”Frågan är väl närmast – vem av oss är så galen att han, eller hon också för den delen, skulle bege sig in i den trånga bäcktunneln där taket hela tiden rasar ner i bäcken? För mig känns det som ett självmordsuppdrag.”

Återigen blev det alldeles tyst i tältet en lång stund. Samtliga ville att någon annan skulle åta sig uppdraget, ingen ville ha det. Alla kände det tveklöst så att den som lyckades med det skulle bli en omskriven hjälte. Risken att inte överleva var dock inte försumbar, ja försumbar var verkligen taget i underkant. Risken var stor eller rent av enorm. Ingen vet ju hur det såg ut inne i bäcktunneln. Alla letade i sitt eget sinne efter någon mindre äventyrlig lösning, men som de alla innerst inne visste, skulle de inte hitta någon.

”Kanske kunde vi få någon av våra sibirier att utföra det mot en ansenlig belöning. 10.000 $ är en liten förmögenhet för de som jobbar här och hjälper oss”, sa Roland Strömberg.

”Kommer inte på fråga”, sa von Stauffenberg. ”Tänk om det skulle hända något och vi har skickat in en ´lochal´ som fick ta våra risker. Vi skulle allihop bli halshuggna av världspressen. Nej det går inte.”

”Men om någon av oss följer med in en bit i alla fall”, sa Roland Strömberg.

”Visst – ska vi se dig som frivillig?”

Roland Strömberg tittade ner i bordsskivan utan att svara, vilket alla uppfattade som om att han drog sig ur. *”Aldrig i livet att jag ger mig in i den dödsfällan”,* tänkte han utan att delge de andra sina tankar.

”Jag tror nog att jag har nerver så det räcker”, sa Yvonne van Gennip. ”Vi får bygga någon sorts farkost som vi kan trycka in i tunneln. Får vi tag på en sibirier som kan stå för muskelkraften, så kan jag hänga med in och göra selekteringen. Jag har dykt i trånga grottor så man kan lätt säga att jag inte lider av klaustrofobi. Skulle vi trilla i lervällingen så spolas vi väl ut på något sätt. Vi får väl se till att den som gör det dessutom har flytväst på sig.”

”Det där sista tillägget uppfattar i alla fall jag som du inte själv är riktigt säker på att du anmäler dig som frivillig”, tänkte Roland Strömberg.

”Vad säger ni andra om det?” sa von Stauffenberg.

”Jag känner mig väldigt tveksam till att någon ska behöva ta en sådan påtaglig risk i vetenskapens namn”, menade Roland Strömberg. ”Vi kanske skulle överge hela idén och inse att vi har misslyckats med vårt primära mål.” ”Det är väl för fasen inte hela världen om vi inte har lyckats till 100%”

”Som ledare och därtill ekonomiskt ansvarig för denna grupp likväl för att våra uppgifter blir lösta, tycker jag att vi alla ska göra ett seriöst övervägande av Yvonnes erbjudande. Samtidigt är det mitt ansvar att ingen kommer till skada. Det måste, om vi överväger att göra så här, stå fullständigt klart för alla och en var, att det bara kan genomföras som ett frivilligt uppdrag. Jag föreslår att vi tar en paus i några timmar för att tänka igenom situationen och sedan ses här igen kl 15:00. Om vi har någon kandidat bland våra sibiriska vänner tycker jag att vi tar upp frågan med denne någon och undersöka om denna väg är genomförbar. Det låter vanskligt, men och andra sidan - skulle vi lyckas med detta vore allt verkligen ’frieden und fröjden’ Några frågor? - OK då ses vi igen klockan 15:00.”

Så gick det till då besluten fattades för en insats för vetenskapen som kunde sluta i katastrof eller bli en fantastisk succé. Insatserna var höga, men det var också vinsterna. Frågan var närmast om insatser och vinster stod i proportion till varandra.

Kapitel 6

Gruppen hittade mot all förmodan en sibirier som var villig att utföra uppdraget att stå för muskelkraften i en expedition som om den lyckades, skulle göra honom både rik och berömd. Gick allt som det var tänkt, skulle han inte behöva jobba åt utlänningar längre. Han blev då sin egen, och kunde bygga sig ett hus och i övrigt, göra som han ville. Han berättade inget för sin unga fru, för han ville komma hem till henne med en påse med gröna dollarsedlar och förklara att nu skulle livet bli annorlunda.

Redan följande dag kunde man testa hur det gick att ta sig in i bäcktunneln. Expeditionen hade två stycken kanoter, eller s.k. kanadensare. De var aningen för höga för att man skulle kunna ta sig in i tunneln, men genom att såga av toppen på böjen på för- och akterpartiet kunde de nätt och jämt komma in i tunneln. Ja, dvs. om dess båda passagerare låg på rygg på botten, i för och akter med fötterna mot varandra. Farkosten skulle sedan pressas in motströms i tunneln med långa störar. Tanken var att Yvonne van Gennip skulle ligga på rygg längst fram och fatta besluten för hur och var man skulle bila loss sina prover. Sergei, som var den sibirier som hade anmält sig som frivillig, skulle med hjälp av två björkkäppar se till att canadensaren höll sig mitt i strömfåran. Utanför skulle de andra manövrera de långa störarna så att canadensaren trycktes in i tunneln mot strömmen.

Vid lunchtid var man klar för en liten provtur. Teamet hade byggt en provisorisk träbro över den strida bäcken precis intill tunnelmynningen och från den kunde man skjuta kanoten in i tunneln med 8 meter långa björkstörar. Yvonne van Gennip tog också med sig några korta björkkäppar med vilka hon kunde skjuta fören ifrån tunnelns väggar, motsvarande det som Sergei gjorde i aktern. Yvonne och Sergei placerade sig till synes utan några betänkligheter längst fram respektive längst bak och på rygg i den modifierade kanadensaren. Yvonne med sitt huvud i fören av kanoten, och Sergei tog den spegelvända positionen längst bak. Yvonne van Gennip hade också med sig en walkie-talkie med ett headset, så att det hela tiden fanns kommunikation med teamet ute i det fria. Både Yvonne och Sergei hade också på sig pannlampor.

”Vad fasen har jag gett mig in i”, tänkte Yvonne van Gennip, när hennes huvud som första del sköts in i tunneln. Väggarna och tunneltaket var mycket oregelbundna och hon förstod genast varför. Större och mindre stycken ramlade regelbundet ner i strömmen.

”Hoppas verkligen att inget av vare sig vägg eller tak får för sig att rasa in just nu. När jag har dykt i trånga utrymmen har det knappast varit någon risk för att något skulle rasa in över mig. Här känns det verkligen som det omvända… och jag som skröt om att jag inte hade klaustrofobi”, tänkte hon medan den sista delen av kanoten sköts in i tunneln.

Sakta tryckte man in kanadensaren längre in i tunneln och Yvonne kunde snabbt konstatera att utan modifieringen av kanoten skulle det aldrig ha fungerat. Det var helt enkelt för lågt till taket. I pannlampans sken kunde Yvonne också se att det på många ställen bland stenar och trädgrenar, stack ut benbitar ur väggen, som Sergei lätt kunde bryta loss och lägga på botten av kanadensaren. Vid varje tillfälle han bröt loss en benbit eller trädgren rasade det ner bitar av tunneltaket både i vattnet och i kanadensaren, så att de ganska snabbt hade en halv decimeter jord och lera på botten.

Det både fungerade som de tänkt och samtidigt inte. Ju längre in de kom i tunneln ju hårdare satt benbitarna fast i tak och väggar, vilket tydde på att för varje meter längre de kom in i tunneln ju kallare och mer djupfryst blev omgivningen. Det verkade faktiskt som om det skulle fungera och när man skjutit in hela kanoten så långt björkslanorna räckte, kunde de konstatera att det var någon grad kallare här än vid öppningen. Kanske kunde de hitta mammutrester om de bara kom en bit längre in.

Yvonne ropade på radion att de skulle dra ut dem igen och väl ute i den friska luften berättade hon hur det hade varit därinne. Hon nämnde naturligtvis inget om att hon hade varit rädd och att hon fortfarande var rädd. Hur Sergei kände, hade hon ingen aning om, men han visade upp en attityd som om detta inte var något att `oja sig över`.

”Det är fullt klart, att för att vi ska lyckas med detta”, sa hon, ”måste vi in en bit till, kanske 7-8 meter. Ju längre vi kom in i tunneln ju mer iskristaller var det på benbitarna vi såg. Vi måste skarva stängerna så att vi klarar det. Å andra sidan… Om jag skriker UT på radion, måste ni dra ut oss med en helvetes fart, för då rasar det och det är risk att vi blir kvar där inne. Fast egentligen blir man ju inte kvar, man kommer att spolas ut med vattnet. Det är ju ganska strömt som ni kanske har märkt. Frågan är bara i vilket skick man kommer ut.”

Alla åt lunch tillsammans, hela teamet inklusive de sibirier som hörde till just deras grupp. Yvonne gick igenom hela operationen med alla och det verkade som om samtliga hade klart för sig vad det hela handlade om och vilka risker man tog. Framför allt vem som tog riskerna.

Klockan tre var man klara att göra det verkliga försöket att skaffa det DNA-prov som man hela tidén varit ute efter. Yvonne och Sergei tog plats i kanadensaren och Yvonne hade en frigolitlåda med kolsyreis mellan sina ben för att snabbt kunna kyla ned de prover de skulle ta, om det hittade något.

Återigen placerade de sig på rygg i kanoten på samma sätt som vid provturen. När halva kanoten tryckts in, och Yvonne var helt inne i tunneln tänkte hon. *”Hoppas att jag kommer att få se blå himmel igen. Klarar jag mig undan med livet i behåll, så ska jag aldrig anmäla mig frivilligt till sådan här dårskap.”* Snart hade de passerat den punkt där de hade vänt senast och efter bara ytterligare några meter blev skillnaden markant.

”Nu passerar vi punkten där vi senast var inne som längst”, rapporterade hon över radion.

”Verkar det som om de omgivande väggarna är kallare?” frågade Professor Dr Helmuth von Stauffenberg.

”Ja faktiskt. Det glittrar betydligt mer i ljuset från pannlampan”, svarade hon. ”Tryck in oss en bit längre om det går.”

Teamet utanför tunneln tryckte sakta in Yvonne och Sergei längre in i tunneln.

”Här är väggarna nästan helt frusna och iskristaller sprider ut sig som vackra blommor på väggarna”, sa Yvonne lugnt över radion.

Till slut var det så lågt till taket att kanadensaren fastnade i nedhängande partier av taket, men inte hårdare än att de lätt kunde ta sig loss.

Plötsligt var den där. Det de hade letat efter. Det var ingen benbit vilken som helst utan en liten Mammutbete. Yvonne identifierande den genast sakkunnigt och rapporterade ut via radion om sitt fynd. Samtidigt kände hon sig glad att detta inte var en fullstor bete. Det var inte tal om att ta loss hela beten, bara att såga av en liten bit av dess spets inte större än att hela biten fick plats i lådan med kolsyreis.

”Arbetsställningen är inte speciellt ergonomiskt utformad”, sa Yvonne över radion. *”Det blir inte lätt att ta ner något från taket”,* tänkte hon medan hon vilade bort krampen i underarmana. *”Om den jäkla kanoten kunde ligga still några sekunder så jag kunde såga ordentligt.”*

Hon gjorde så gott hon kunde med sin lilla såg, medan Sergei som satt närmast grott-mynningen, försökte hålla kanadensaren på rätt plats. Var det något man hade missat så var det att man inte kollat i vilket skick sågen var. Skränkningen hade blivit dålig, så sågen nöp fast gång på gång. Varje gång det hände fick hon bända och knacka på sågen för att få loss den.

”Jävla såg. Hur i helvete kunde någon ha packat ner sådan skit? Sågen är ju totalt oanvändbar”, skrek Yvonne förtvivlat. Vibrationerna från sågen och att den ständigt fastnade, var antagligen det som gjorde att det som inte fick hända trots allt hände. Ett stort stycke av tunneltaket rasade in och sänkte kanadensaren i den ände som Yvonne låg, hon fick uppskattningsvis fyra decimeter jord och sten över sig, utan att vare sig hon eller Sergei hann ta sig ur. Egentligen hade det nog gjort varken från eller till, för den slam-fyllda kanadensaren fastnade och ställde sig på tvären i tunneln så att en tillfällig propp

bildades. De båda passagerarna trycktes av vattentrycket mot kanadensaren, som i sin tur trycktes ännu hårdare mot båda sidor av tunnelväggen.

Yvonne uppfattade snabbt vad som hände, men det fanns inget hon kunde göra åt saken. Sergei såg hon inte en skymt av. Det iskalla lervattnet steg snabbt och hade efter några tiotal sekunder fyllt de få decimetrarna upp till tunneltaket. Yvonnes skicklighet som dykare och det faktum att hennes pannlampa fortfarande fungerade, gjorde att hon gjorde ett desperat försök att klara livet genom att fylla sina lungor med den sista luften som fanns kvar i tunneln innan den vattenfylldes helt. Hon fastnade när hon försökte dyka under den barriär som utgjordes av kanadensaren och i sin kamp för livet kände hon något som måste ha varit Sergeis stövel mot sitt bröst. Hennes lungor brände som eld, men hon vägrade att dra in lervällingen i sina lungor och till sist spolades hon ut under canadensaren och ungefär samtidigt förlorade hon medvetandet.

Utanför tunneln märktes ingen större skillnad på vattenflödet, men de som skötte stängerna som hade skjutit in kanoten förstod genast att en olycka hade skett.

Efter ytterligare en minut knäcktes canadensaren av vattentrycket på mitten och tillsammans med diverse bråte spolades hela fördämningen ut tillsammans med kanadensaren upp och ner och i två delar. Lera, jord och sten, allt kom ut ur tunneln. Strax efter skymtades två livlösa kroppar i ler-vattnet då de spolades förbi den provisoriska bron där hela teamet var placerat. Någon minut senare hade de fiskat upp Yvonne och Sergeis livlösa kroppar c:a 30 meter nedströms. Alla återupplivningsförsök visade sig vara verkningslösa beträffande Sergei, vars lungor var fyllda av ler-vatten. Trots att utgrävningens läkare snabbt var på plats och startade med hjärt- och lungräddning visade han ingen respons på behandlingen. Yvonne däremot, visade svaga livstecken och de fick snart igång hjärtverksamheten. Man fick ut det mesta av det lervatten hon dragit ner i lungorna, men hon andades inte utan hjälp och var fortfarande medvetslös.

En räddningshelikopter var relativt snabbt på plats och med livsuppehållande behandling flögs Yvonne van Gennip till närmaste sjukhus där man fortsatte den intensivvård som redan påbörjats på marken och i helikoptern. Den ryska sjukvårdspersonalen satte in alla tänkbara resurser som kunde uppbringa med tanke på var man befann sig.

På kvällen samlades alla i mässtältet och stämningen var givetvis mycket tryckt. Övriga deltagare kramade om varandra och speciellt de från det drabbade teamet, som för att ge det stöd man kunde, men ingen var speciellt pratsam. Det kändes som om alla redan visste att arbetet inte skulle komma igång igen och uppbrottsstämningen låg tung över dem alla.

Roland Strömberg tog olyckan mycket hårt och Maggie Dohan gjorde sitt yttersta för att trösta och stå vid hans sida. De tog en lång promenad ut på Tajgan, men samtalet gick trögt. Väl hemma i stugan tog han de lugnande piller som lägrets läkare kommit över med och i skedställning med Maggies nakna kropp mot sin rygg, lät han dem verka och somnade snart.

Kapitel 7

Det var inte bara det team som råkat ut för den tragiska olyckan där en man dog och där en kvinna fortfarande låg i koma, som tappade drivkraften för fortsatta undersökningar i vetenskapens namn. Det var inte bara nedstämdhet som gjorde att all verksamhet upphörde. Den lokala polisen började genast en utredning och Professor Dr Helmuth von Stauffenberg togs i husarrest för förhör. Han hölls av den lokala polisen ansvarig för att en sibirisk medborgare utnyttjas hänsynslöst vilket ledde till den ryska mannens död.

Tillståndet för utgrävningarna drogs in och samtliga team fick tre dagar på sig att lämna Kolymaregionen. Det var ju givetvis en helt omöjligt tanke, speciellt som packning av all utrustning skulle ta betydligt längre tid. Så snart den ryska administrationen insett detta, ändrades direktiven så att det endast var all utländsk personal som skulle vara borta. Det som man inte på den tiden kunde packa och ta med sig skulle de av expeditionerna anställda sibirierna ta hand om och slutföra, samt skicka dit det hörde hemma.

Myndigheterna i Moskva var till synes av en annan uppfattning än de lokala poliserna, när det gällde husarresten för Professor Dr Helmuth von Stauffenberg och redan nästa dag var två kommissarier från den centrala myndigheten på plats. Forskarnas teamledare släpptes, även om han fortfarande var misstänkt för försumlighet i sitt ledarskap. Utredningen om olyckan fortsatte dock och gav hela projektet stor global publicitet, både positiv och negativ. Han var i praktiken fri att röra sig utanför det hus han fått sig anvisat och hans första tanke var att försöka fly därifrån. Efter bara några timmars smidande av flyktplaner hade det gått upp för honom varför så få hade lyckats fly från Kolymas arbetsläger.

Vid ett samtal som Roland Strömberg och Helmuth von Stauffenberg hade på en mossfri sten utom hörhåll från övriga sa Roland:

”Jag tänkte att vi på något vis skulle försöka få med dig tillsammans med oss i helikoptern. Du verkar ju knappt vara bevakad över huvud taget.”

”Tanken är god och den värmer. Jag vill inget hellre än att få åka hem, men de har koll på mig fast jag inte märkte det till en början. Det var ingen tillfällighet att Stalin lade sina arbetsläger i den här trakten. I morse tog jag upp surfplattan och gjorde lite research av omgivningarna med Google Earth. Det finns varken väg eller järnväg inom 20 mils avstånd, bara den förbaskade Kolymafloden finns och den rinner norrut till Arktis.”

”Ja, jag vet, men jag hade inte tänkt att du skulle fly på egen hand, bara att vi skulle smuggla dig ombord på helikoptern.”

”Det var när jag satt på en trädstam inne i videsnåren och hade mina funderingar om flykt som en av poliserna kom med lite vodka och en bit rökt kött. Jag trodde ingen visste var jag var, men nog har de koll alltid. Jag kommer inte att kunna ta mig i närheten av helikoptern.”

Helmuth von Stauffenberg suckade djupt och tittade sorgset på Roland.

”Jag har frågat om jag fick stanna kvar och vara dig behjälplig”, sa Roland, ”men det blev tvärnobben. Njet, var det enda svar jag fick fast jag tiggde om en förklaring. Det känns jäkligt kymigt att lämna dig kvar här i Sibiriens ödemark.”

”Det känns inte så jäkla `käckt` heller, att bli lämnad ensam kvar här, men jag antar att det bara är att ta fram det slitna uttrycket `att gilla läget`, om det över huvud taget är möjligt `att gilla just det här läget`.”

De satt tysta en stund i sin avskildhet som antagligen var bevakad och lullade sedan bort till de andra. Helikoptern skulle gå tillbaka till den närmaste civilisationen, om man nu kunde kalla den så.

***

Efter c:a en månad ställdes professor Dr Helmuth von Stauffenberg inför en domstol i Magadan. Det var ett stort journalistpådrag kring detta, för det är ju inte så vanligt att någon så pass känd vetenskapsman och forskare ställdes inför rätta i ett främmande land. Många av hans teamkamrater var också där för att visa sitt stöd. De flesta hade nog räknat med att det skulle bli en friande dom med ett omedelbart frisläppande som följd, men mot all förmodan förklarades deras teamledare skyldig till vad vi skulle kalla för vållande till annans död genom grov vårdslöshet i sitt ledarskap. Efter ytterligare två dagar föll domen. Han dömdes till ett treårigt fängelsestraff, att avtjänas i ett av de beryktade fängelser som ännu idag finns i Kolyma.

Roland Strömberg tänkte beklämd på sin chefs situation för han hade ganska nyligen sett ett tv-program om hur de hade det nu i ryska fängelser.

”Tänk att kliva in där bland skrikande ryska fångvaktare, bli avklädd naken, duscha och få sina slitna fångkläder. Avlusning kör de väl inte med längre, men hela situationen, att bli så totalt nollställd, inlåst bakom en ståldörr och få äcklig fängelsemat serverad på ett plåtfat, serverad via en lucka i väggen, är inget man skulle önska sig. Det han hade sett på tv var att en nyintagen intern skulle anpassa sig till fängelsevardagen innan man fick röra sig utanför cellen.” Han ryste när han tänkte på det, hur den något självupptagne Professor Dr Helmuth von Stauffenberg som inte har levt annat än in societetens finrum skulle klara tre år i ett ryskt fängelse med sträng regim.

Det blev givetvis ett ramaskri från en stor del av världens övriga forskare, men det tycktes hjälpa föga. Man skrev petitioner och gjorde allehanda manifestationer utan något som helst synbart resultat. Däremot uppvaktade några av hans forskarkolleger sina respektive regeringar och då hände något. Från ryskt håll gick man med på s.k. tyst diplomati.

Precis som Roland Strömberg misstänkt redan den första dagen då deras teamledare blivit tagen i förvar, blev det ett schackrande om pengar. Det hela resulterade i att den förolyckade Sergei´s änka, fick ett rejält skadestånd som motsvarade det tredubbla beloppet som han skulle ha fått om de lyckats med sitt äventyr. Sergei hade ju tänkt sig att han skulle komma hem med en påse med dollarsedlar som var så välfylld att deras liv totalt skulle förändras. Så långt kan man ju säga att han hade lyckats, även om han säkerligen hade tänkt sig att de även fortsättningsvis skulle leva lyckliga tillsammans.

Den ryska staten gick heller inte lottlös, utan dömde ut grova böter för slarv och försumlighet. Även om det var Professor Dr Helmuth von Stauffenberg som var den som dömdes att betala be utdömda beloppen, var det ingen som trodde att det skulle betalas ur hans egen ficka, vilket också visade sig vara ett riktigt antagande.

Kapitel 8

Det tog inte många veckor efter det att domen hade fallit och den tysta diplomatin hade gjort sitt, innan historien med olyckan i Sibirien hade fallit i glömska hos de flesta. Det fanns viktigare saker för den stora allmänheten att ägna sitt intellekt åt. I Sverige var det fullt upp med de vanliga tv-serierna, elitserien i hockey, fotbollsmatcher från alla tänkbara och otänkbara ställen, för att inte tala om prognoserna för årets julhandel vilken förväntades slå nya rekord. Vad som skulle bli årets julklapp var inte klart ännu, men spekulationerna resulterade i att spelbolagen försökte trissa upp intresset för olika former av spel för denna högintressanta företeelse. Å andra sidan var det ju långt kvar till jul, men vissa saker kan man ju inte börja med nog tidigt. Det ryktades om att något bageri redan hade semlor till försäljning.

Långt innan spekulationerna om vilka som skulle få Nobels pris i de naturvetenskapliga ämnena hade börjat, hade vetenskapen engagerat sig i de intressanta upptäckter man gjort i Kolymas upptinande

permafrost. Konferenser, seminarier och föreläsningar som behandlade konsekvenserna av sommarens utgrävningar var på ropet och således välbesökta. Professor Dr Helmuth von Stauffenberg var normalt en eftertraktad föreläsare och var antagligen på grund av sin kamp med det ryska domstolsväsendet extra populär. Även Professor Roland Strömberg var en het föreläsare och reste runt jorden på turné i sällskap med Dr Lars Christiansen.

Den holländska forskaren Yvonne van Gennip hade som genom ett under vaknat upp ur sin koma en månad efter olyckan, men med en allvarlig skada på ena lungan efter lervattnet som hon dragit i sig. Hon hämtade sig så pass att hon med hjälp av kompletterande syrgas, kunde vara med under en vecka på två föreläsningar som Strömberg och Christiansen höll i Sydafrika. Yvonne van Gennip var inte i skick att själv vara föreläsare, men var i alla fall med och visade upp sig och svarade på frågor från sin rullstol. Den äventyrliga vetenskapskvinnan var mäkta populär vilket gav extra publicitet åt hennes kollegers föreläsningar. Det var många som ville trycka hennes händer och hjältestatusen var inget som någon ifrågasatte. Givetvis ville man utnyttja detta för att ge nästa års förberedelser för nya utgrävningar extra bra ekonomiska förutsättningar.

De andra utgrävningsteamens vetenskapsmän var också på turné, men höll sig striktare till det rent vetenskapliga, vilket uppskattades av somliga.

Två dagar efter den sista föreläsningen i Kapstaden, försämrades plötsligt Yvonne van Gennips hälsa. Roland Strömberg och Lars Christiansen kände viss skuld till att hon var i detta urusla skick och ville på något sätt kompensera henne för sina insatser som kostat henne så mycket.

De tog med henne på en utflykt till Robben Island, ön där Nelson Mandela satt fängslad i 18 av sina 27 fängelseår. Ön ligger ca sju kilometer från fastlandet vilket innebar att de fick göra en trevlig sjöresa som Yvonne van Gennip verkligen uppskattade. På kvällen tog de med henne till en av Kapstadens finaste restauranger och alla var överens om att det blev en trevlig kväll då Yvonne berättade om sina bergsbestigningar. Det var kanske inte så konstigt att de då bestämde att Yvonne van Gennip skulle få bestiga ännu ett berg, nämligen det mer än 1000 meter höga Taffelberget dagen därpå.

Trion hade tagit linbanan upp till platån och eftersom det var många som sett de berömda forskarna på tv-nyheterna, var det också en hel del som kom fram och ville hälsa och ställa frågor. Utsikten därifrån var storslagen och Kapstaden bredde ut sig 1000 meter under dem. Yvonne verkade trivas med utflykten och skrev ett stort antal autografer innan de tog linbanan ner igen och hon verkade mycket glad och nöjd med att ha lagt ännu ett berg till sin lista, även om hon inte hade klättrat upp själv.

De hade just kommit tillbaka till hotellet, efter besöket uppe på Taffelberget, då Yvonne började visa tecken på att allt inte stod rätt till.

”Jag mår inte bra”, skrev hon på en sida i sitt block och tittade med sorgsna ögon på sina två kolleger. Så tog hon upp sitt block och skrev igen. ”Det känns som om jag håller på att kvävas.”

Strömberg och Christiansen förstod allvaret i hennes diskreta rop på hjälp och efter några korta diskussioner tog de henne så snabbt de kunde in till Groote Schuur-sjukhusets akutmottagning. Även på akutmottagningen visste de vilka denna trio var vilket antagligen påskyndade processen och Yvonne blev genast undersökt och omhändertagen.

”Kanske är det den höga höjden på berget, mer än 1000 meter som har knäckt hennes redan illa medfarna lungor”, sa Roland Strömberg, ”men egentligen tror jag inte på det.”

”Det är möjligt, kanske, kanske inte”, sa Lars Christiansen. ”Hon är i alla fall allvarligt sjuk, det är vi väl i alla fall väldigt överens om. Det är nog en slutsats som vem som helst kan dra.”

På sjukhuset visste de som sagt vem Yvonne van Gennips var och vad som hade hänt henne i Sibirien. Till en början antog man på sjukhuset, att det var hennes skadade lunga som var problemet. Man

fundera i banor som att den lindrigt skadade andra lungan inte ensam klarade påfrestningarna, men redan efter ett dygn började de behandlande läkarna misstänka att orsaken var en annan.

Första dagen då Strömberg och Christiansen besökte Yvonne van Gennip, var hon inte vid medvetande och låg i en hjärt-lungmaskin vilken höll henne vid liv. Hon hade hög feber och hennes kollegor kände att det var tveksamt om hon skulle klara denna kris. Eftersom de båda forskarna var väl förtrogna med vad som försiggick blev de insläppta till sin medvetslöse kollega.

Christiansen smekte henne lätt över armen och viskade förebrående för sig själv:

”Vad har vi gjort med dig Yvonne, vad har vi gjort?” Strömberg, som var inne på samma tankar sa inget, men det var ingen tvekan om vad han tänkte då han också tog hennes hand.

”Jag får ändå inte ihop det här”, sa Lars Christiansen. ”Visst, vi var uppe på 1000 meters höjd, men jag kan ändå inte inse att det skulle ha knäckt hennes lungor. Jag får inte riktigt ihop det här.”

”Nej, jag är inne på samma tankar. Dessutom hade vi ju med hennes extra syrgas, som hon fick kontinuerligt, så det borde inte ha påverkat henne över huvud taget.”

Senare på kvällen upptäckte läkarna att mycket vätska fanns i båda lungorna. Man satte genast in vätskedrivande medel, men det verkade inte ha någon större effekt. Två dagar senare började det komma blod ur mun och näsa och senare även på andra ställen.

Överläkare Josuf Makeba såg förundrad på vad som hände med patienten och sa till sin kollega:

”Skulle jag inte veta bättre så skulle jag säga att hon har Ebola. Nu känner jag ju till att vi inte har någon epidemi här i Afrika, och denna kvinna kommer så vitt jag förstår nästan direkt med flyg ifrån Holland. Där skulle inte ett utbrott av Ebola ha fått äga rum utan att hela världen skulle ha larmats på nolltid. Vad fasen är det som händer?”

Symtomen var i stort de samma som för Ebola-patienter, men man hittade inget Ebolavirus utan de prov man tog visade på en virusstam som ingen träffat på tidigare. Det laboratorium som upptäckte det nya viruset fick ge namn åt det och på sjukhuset fick det heta AH-virus.

Överläkare Josuf Makeba tvekade i en halv dag:

”Vi har ett enda fall och inte ens indikationer på att någon annan har insjuknat”, tänkte han. *”Vad händer om jag skriker vargen kommer och så har vi en kvinna med allvarliga lungskador efter en annan olycka. Hur vet jag att det är det nya viruset som har gjort detta mot kvinnan och inte den olycka hon varit med om, det kanske är ett för oss okänt influensavirus?”*

Efter lunch hade Överläkare Josuf Makeba bestämt sig. Hur konstigt det än kunde låta så pekade allt på att det rörde sig om ett nytt utbrott av Ebola och det innebar att ta fram instruktionerna som fanns och sätta igång med ett arbete som var ofantligt stort och väldigt avskräckande.

Dr. Josuf Makeba gick in på sitt kontor och satte sig vid sin dator. På skrivbordet hade han en ikon med bokstäverna DRP, vilket stod för Disaster Recovery Plan. Han klickade med en djup suck på ikonen och valde på den meny som kom upp val 7. Åtgärdsplan vid ej tidigare upptäckta infektionssjukdomar. Från och med nu skulle livet som han kände det, aldrig mer bli sig likt.

Larmet gick över hela världen att ett misstänkt Ebolaliknande utbrott hade skett i Kapstaden, och nu måste ett stort antal människor isoleras.

Samtidigt som Yvonne van Gennip isolerades, skulle man snabbt ta in och isolera hennes båda kolleger. De hade stått för merparten av föreläsningarna, men de hade varit tillsammans med patienten under kanske en veckas tid och det skulle kännas som ett mirakel om de inte hade smittats.

Det var dock inte det lättaste. Såväl Lars Christiansen som Roland Strömberg hade annat på sin agenda och hade beslutat att fortsätta sina åtaganden i och med att Yvonne låg i koma och att de inte kunde göra något för hennes tillfrisknande. Därmed blev det så att när man skulle ta in de båda skandinaviska forskarna för isolering, visade det sig ganska snabbt att det inte skulle bli så lätt, för att inte säga omöjligt.

Roland Strömberg och Lars Christiansen hade tagit varsitt flyg kvällen innan, till Milano respektive Köpenhamn. De snabba kontroller som kunde göras visade att de kommit fram i god ordning till respektive flygplats men också att de troligen lämnat flygplatsen i lika god ordning varpå såväl de italienska och danska myndigheterna larmades.

Italienska var inte Roland Strömbergs starkaste gren, så även om han skulle ha hört att de på radionyheterna sagt att han genast skulle söka kontakt med sjukvården i Milano alternativt polisen, så skulle han inte ha förstått budskapet. Han hade siktet inställt på La Scala, det fantastiska operahuset och kvällens föreställning. Han var dock lite tidig och kom på att han skulle hinna med en middag innan han gick dit, så han bad flygtaxin att köra honom till en bra restaurang.

Han avnjöt en middag som på alla sätt och vis skulle ha motsvarat hans förväntningar, men som i hans tycke kändes ovanligt smaklös. Avslutningen bestod därför av en Grappa, som han egentligen inte hade tänkt sig att ta, men som skulle kompensera för den smaklösa maten. På kyparens inrådan tog han en spårvagn mot La Scala och sedan gick han den sista biten. Han kände sig inte riktigt kry. Kanske hade han fått någon sorts influensa som gjorde det tungt för honom att andas. Han hostade upp lite slem och då kändes det lite bättre.

”Jäkla skit det här”, tänkte han. *”Jag som verkligen sett fram emot denna föreställning och så går jag och drar på mig en förkylning. Det är dock ingen tvekan om saken, jag känner att jag har feber. Jag tänker i alla fall inte inställa operabesöket. Det har ju varit min drivkraft och morot i flera månader, jag måste gå helt enkelt.”*

I andra pausen gick Roland Strömberg ut till foajén för att gå på toaletten. Kön var lång av Armanikostym-klädda herrar, men den rörde sig snabbare än han förväntat sig och sedan toalettbesöket var avklarat gick han för at få sig något att dricka. Roland Strömberg mådde verkligen inte bra, Han svettades ymnigt och började fundera över vad som höll på att hända då han kollapsade och föll ihop medvetslös på golvet.

Präktiga och rättrådiga operabesökare rusade genast fram till Roland Strömberg och började kontrollera puls och andning, medan någon ringde efter ambulans.

Ambulansmännen hade haft radion på under dagen och när de tog hand om Roland Strömberg fattade de misstankar mot honom. Kunde han vara den som man efterlyste som tänkbar bärare av Ebolaliknande virus? De framförde sina misstankar via radion till sjukhuset och när de kom fram var akutpersonalen beredda med smittskyddskläder och ambulansmännen fick sina misstankar bekräftade, i och med att de genast blev isolerade.

***

Lars Christiansen fick en chock då han fick höra på den danska radion, att han var efterlyst som smittbärare av dödligt virus. Han hade för flera timmar sedan lämnat Kastrup och reste nu mot Aalborg där han hade sitt hem. Det är ett budskap man aldrig vill höra och speciellt illa blev det då han strax skulle komma hem och träffa sin familj. Han körde in bilen till vägkanten och ringde till larmcentralen, förklarade vem han var och att det var säkrast att han hämtades med ambulans, av personal iklädda skyddsdräkter. Därefter ringde han hem till sin fru.

”Hej älskling det är jag.”

”Men Lars vad är det som har hänt? Man pratar om dig på både radio och TV. De säger att du skulle ha smittats av Ebola, är det sant?”

”Jag vet inte om det är sant, jag mår prima, men något konstigt är det för du vet Yvonne van Gennip, den där holländska forskaren. Hon insjuknade plötsligt nere i Kapstaden sedan vi varit uppe på Taffelberget. Vi misstänkte först att det var hennes skadade lungor som inte klarade den höga höjden på berget, men antagligen var det något annat.”

”De sa på tv att hon hade avlidit idag”, sa Lene Christiansen snyftande. ”Det är väl inte så konstigt att de misstänker dig bara av den anledningen.”

”Nej det är ett rimligt antagande. Fasen jag som hade sett fram emot att jag skulle komma hem och ha några dagars ledighet tillsammans med dig.” *”…att älska, äta gott och bara må bra.”*

”Det verkar som om det bara är att glömma. Tyvärr. Vad barnen ska bli ledsna. Att jag är förtvivlad har du väl redan förstått” sa Lene Christiansen.

”Jo det känns, jag tycker mig se blåljus en bit bort. Det är nog ambulansen som kommer redan. Det är bäst att jag gör mig redo. Hej då Lene, jag älskar dig så mycket.”

”Jag älskar dig också. Var rädd om dig.”

”Du också. Jag ser blåljus en bit bort. Det är nog ambulansen som kommer. Hejdå, jag hör av mig så fort jag kan.”

Först tänkte Lars Christiansen inte kliva ut ur sin bil, då han såg att ambulansmännen inte hade några skyddskläder på sig, men han klev ur bilen men gick inte fram till ambulansen.

”Vad i helvete”, sa Lars Christiansen. ”Varför har ni ingen skyddsutrustning på er? Sa dom inte åt er att jag kanske kan vara bärare av dödligt virus?”

”Jo det sa den ene, men vi var ju redan halvvägs hit då vi fick larmet så vi skippade det.”

”Idioter! Ni måste väl för helvete förstå att ni riskerar att smittas bara ni tar i mig.”

”Jo”, sa den andre, den av ambulanskillarna som inte körde. ”Det förstår vi nog så det tänkte vi inte göra, men de sa på larmcentralen att du verkade ganska OK, så vi föreslår att du kör din egen bil. Orkar du ända fram till sjukhuset i Aalborg tror du? I så fall kan rätt utrustad personal ta hand om dig vid akutintaget.”

”Tanken är god, det måste erkännas. Jag hittar dit, men ni får åka efter hela tiden och så har vi kontakt på telefon. Ballar jag ur på något sätt så får ni väl ingripa.”

”Ungefär så hade vi tänkt. Vi underrättar akuten. Kör så kommer vi efter.”

Hur det hela hade gått till är det väl aldrig någon som får reda på, men när Lars Christiansen kom fram till akutintaget såg han att personalen stod och väntade innanför dörrarna, men det var inte det som var märkligt. Det märkliga var att när han klev ur sin bil och började gå mot sjukvårdsstyrkan som väntade, rusade en journalist fram som gömt sig i buskarna. I släptåg hade han en kameraman som filmade det som skedde. Journalisten tog tag i Lars Christiansen och vred honom runt mot kameran och sa i mikrofonen.

”Är det ni som är den efterlyste smittspridaren av Ebola?”

Lars Christiansen tittade på mannen i 5 sekunder. Sedan sa han mycket lugnt medan han spände blicken i journalisten:

”Ja, så är det nog med stor sannolikhet. Dessutom har Danmark just nu genom ditt vansinniga tilltag, antagligen fått ännu en smittspridare. Är du helt galen människa?”

Journalisten brydde sig inte om kommentaren och medan sjukvårdspersonalen ilsket skrek ut sina varningar frågade journalisten:

”Hur känner du dig? Mår du dåligt eller har du ännu inte fått några symtom?”

Lars Christiansen svarade inte på frågan, utan vände sig om och började gå mot akutintaget. Då tog journalisten ännu en gång tag i axeln på Lars Christiansen och försökte stoppa honom. Det blev för mycket för akutpersonalen som rusade ut för att få tag i mannen som nu sannolikt också blivit smittbärare.

Mannen med mikrofonen insåg faran och sprang med sin kameraman iväg från platsen. Trots att polisen snabbt var där, kunde de inte hitta de två männen som senare utgav sig tillhöra gruppen av undersökande journalister.

***

I New Delhi avslutade samma kväll Professor Dr Helmuth von Stauffenberg sin indiska föredragsturné med en stor bankett. Det var inte många i den vetenskapliga världen, om ens någon, som kunde skryta med att ha suttit i ett av Rysslands mest beryktade fängelser i Kolyma, men det kunde Professor Dr Helmuth von Stauffenberg. Den stora uppmärksamhet han fick grundades således inte enbart på hans vetenskapliga meriter. Hans ´kriminella erfarenheter´ bidrog i minst lika hög grad. Att hans ledarskap hade framkallat en otäck olycka tycktes inte minska hans popularitet, tvärtom verkade det vara en extra krydda som gjorde honom omåttligt spännande i Indien. På denna turné hade han blivit inbjuden till flera tv-kanaler och till en mängd radiostationer.

Kvällens bankett hade föregåtts av en presskonferens som sändes i många länder runt om i världen. Han svarade jovialiskt på journalisternas frågor, men det ändrades snabbt när han fick frågan från en journalist med kraftig indisk brytning.

”Har du någon kommentar till att Yvonne van Gennip ligger allvarligt sjuk på ett sjukhus i Kapstaden?”

”Det visste jag inte”, svarade Helmuth von Stauffenberg avvaktande och hans leende försvann tvärt. ”Jag vet ju att hon har varit krasslig efter olyckan, ja, faktiskt riktigt dålig stundtals. Det var en ruskig olycka hon varit med om.” *”Ska de börja tjata om min skuld i olyckan igen? Får jag aldrig lägga det bakom mig?”*

”Jag tror inte att det är olyckan i sig som är problemet”, sa reportern. ”På den nyhetssändning jag hörde lät det som om hon hade fått en allvarlig infektionssjukdom.”

”Det var mer än vad jag visste”, sa Helmuth von Stauffenberg. ”Vet du på vilket sjukhus hon ligger?”

”Jag tyckte de sa på nyhetssändningen något om Groote Schuur-sjukhuset, men jag är inte säker”, svarade han med sin indiska engelska och lät därmed som en reinkarnation av Peter Sellers.

”Hoppas ni ursäktar mig”, sa Helmuth von Stauffenberg och reste sig upp. ”Jag måste kolla upp det här. Han hittade en ledig fåtölj i hotellets lobby, tog upp sin mobil, letade rätt på telefonnumret till Groote Schuur-sjukhuset och ringde.

Pressfolket som anat vart han ringde hade smugit sig efter honom, men visade ovanlig respekt för att vara något som nu plötsligt blivit en vargflock av nyhetsfolk som kunde lukta sig till en sensation när sådant fanns i närheten.

Den tyske professorn och forskarlagets chef satt länge och stirrade tomt framför sig. Efter någon minut hade vargflocken väntat länge nog och gick i lugn ordning fram till Helmuth von Stauffenberg.

”Hur är det med Yvonne van Gennip, för vi antar att det var dit ni ringde?”

”Please…”, sa han bara, reste sig och gick upp till sitt rum.

Kapitel 9

Nättidningen Konstitutionens Väktare skapades ursprungligen av en ökänd skattesmitare. Låt oss kalla honom för Anders Wallgren. I verkligheten hette han något annat. Det var i samband med att de s.k. Panamadokumenten och advokatfirman Mossack Fonsecas aktiviteter som det avslöjades en mängd svenska skattesmitare. Konstigt nog ställdes ingen inför rätta och i konsekvens med detta så var det inte heller någon som blev dömd för att ha undanhållit kapital från beskattning. Svenska tidningar hängde ut en mängd oligarker från hela världen men var oerhört diskreta beträffande de svenska höjdare som också fanns med i dokumenten. Antagligen var dessa stora ägare i de medieföretag som skulle ha förmedlat information m detta, men som nu istället skyddade dem. Sanningen får vi antagligen aldrig veta. Kanske skulle det ha blivit med Anders Wallgren som för övriga svenskar som fick göra självrättelser och på så sätt undkom det straff för skattebrott som vanliga svenskar blir dömda för men…

Anders Wallgren drabbades av en allvarlig lungsjukdom i samband med att självrättelsen hade lämnats in. Den behandlande läkaren var sedan gammalt god vän med Anders Wallgren och visste mycket väl hur det förhöll sig i Mossack Fonsecaaffären och att hans patient var en av dem som funnits med på listan som Uppdrag Granskning påstod sig ha.

Han hade sagt:

”Det förhåller sig så här. Jag kanske skulle ha haft möjligheter att rädda ditt liv om det inte var så att du och de räknenissar du umgås med, har levt ett överlyxigt leverne på skattebetalarnas bekostnad. Dessa pengar kunde delvis ha gått till hjärt- och lungforskning som kunde ha räddat ditt liv. Som det är idag får vi i stället tigga pengar till Hjärt- och lungfonden, som du kanske har sett på TV.”

”Så du menar att jag kommer att dö nu”, frågade Anders Wallgren sin gamle vän.

”Tidsaspekten är som du förstår mycket osäker, men jag kan utan minsta tvivel säga att du inte kommer att lämna sjukhuset som en frisk man. Du har varit min vän i många år och jag önskar dig inte på något sätt detta, men sanningen är att vi får tigga ihop pengar till vår forskning, medan många ur den svenska överklassen lever lyxliv med pengar som kanske skulle kunnat ha räddat ditt liv.”

”En del straffar gud med detsamma”, tänkte Anders Wallgren, inte utan viss sarkasm mot sig själv.

Läkaren tog Anders Wallgrens hand i sin och sa:

”Jag ber om ursäkt för att jag lägger sten på bördan och jag har ingen som helst rätt till det, men det är faktiskt kalla fakta. Jag ska väl tillägga så vi inte får några missförstånd, att du ska få den bästa vård som står i min makt att ge.”

***

Anders Wallgren hade inga bröstarvingar, men innan han dog kvävningsdöden skrev han sitt testamente.

”Jag känner mig som en katolik som erbjuder kyrkan en massa pengar för att få biskopen att ge mig sista smörjelsen, så jag får komma till rätt ställe efter döden, men jag kan ju inte ta med mig något dit jag ska.” Tänkte Anders Wallgren. *”Min kvarlåtenskap ska delas lika mellan Hjärt- och Lungfonden och en stiftelse som ska heta Konstitutionens Väktare. Den senares uppgift ska vara att via en nättidning med samma namn, bedriva granskande journalistik av maktmissbruk och korruption.”*

Medan han ännu kunde, skrev han ner sitt testamente och fick det bevittnat i laga ordning.

Han tog sin läkare som garant och övervakare att hans sista vilja skulle komma samhället till nytta och lät den advokat som alltid skött hans smutsiga affärer att sköta det juridiska, fast nu med helt andra syften. Nättidningen skulle också ha oinskränkt insyn i stiftelsens affärer.

***

Mia Löfgren, Seppo Nyback och Gunnar Hedin blev den bemanning som Anders Wallgren själv tillsatte på nättidningen Konstitutionens Väktare. Han kunde inte vänta på det bittra slutet utan ville själv se till att verksamheten kom igång enligt hans intentioner. En av dessa var att nättidningen skulle vara helt oberoende och skulle finansieras av stiftelsens pengar. Oberoende blir man inte om man ska klia annonsörer eller andra intressegrupper på ryggen. Alltså skulle man inte sälja reklam, möjligtvis köpa om det kändes rätt. Tills han stämplade ut, fick tidningen bekostas av hans eget bankkonto och själv kunde inte Anders Wallgren se någon större skillnad.

Den förste han anställde var Seppo Nyback. Han hade varit undersökande reporter på en av de stora morgontidningarna tills han plötsligt fick sparken med motiveringen: ”Om du inte begriper vems hand du äter ur, ska du inte vara kvar på den här tidningen.”

Vad hade han då gjort kan man ju fråga sig? Jo han hade skrivit en artikel där han avslöjade en korrumperad affärsman med olagliga affärer. Det skulle ju normalt sett vara exakt vad en morgontidning ville publicera, men inte i det här fallet. Affärsmannen var en ingift familjemedlem till den stora ägarfamiljen och därför blev artikelserien refuserad och Seppo Nyback fick sin första varning.

Det som fick bägaren att rinna över var då hans granskande journalistik grävde upp förfalskade kvalitetsrapporter, liknande de som några stora biltillverkare hade gjort om sina bilars avgasutsläpp. Inte nog med det, han hade i förbigående också angivit bilföretagen med namn och vilka bilmodeller det gällde och visade bilmodellerna i opixlade bilder. Då fick han höra att det ta´me fasen inte gick att skriva skit om tidningens största annonsörer. Så var det med det – ut i kylan bara.

Anders Wallgren däremot, han tyckte att det var strålande meriter. En journalist som inte tummar på sanningen utan törs skriva om vad han hittar, med uppenbar risk för sin anställning. Klockrent. Urtypen för de som skulle bemanna Konstitutionens Väktare.

Mariana Löfgren, som nästan jämt kallades Mia, värvades till ett av de större allianspartierna för sin verbala förmågas skull och för sitt tilltalande utseende, hävdade en del. Självklart hade hon tankar på att hon skulle kunna påverka den svenska politiken, när hon lämnade sitt jobb som HR chef. Det tog bara en månad efter riksdagens högtidliga öppnande, innan hon blev bjuden på lunch av partiledaren. Denne förklarade i milda ordalag att det inte passade sig att hon uttryckte sig i frågor, som hon visserligen var expert på, men där hon också avvek från partilinjen.

”Jag har uppfattningen att väljarna vill höra sanningen i dessa frågor”, hade hon försvarat sig med.

”Vi är inte här för att berätta sanningen för någon”, hade partiledaren snäst av henne. ”De behöver inte alls veta hur det förhåller sig. Din uppgift är att värva väljare till partiledningens linje, inte att vara någon jäkla Whistleblower!” Det sista sa hon med eftertryck.

Mia Löfgren tackade artigt för lunchen och gick raka vägen upp till TV-huset på Gärdet, för att berätta om att hon avgått och anledningen varför. Där var de först mycket tillmötesgående, men ville bara göra en inspelad intervju som aldrig sändes. Istället läste man upp partiledningens kommuniké som bara lakoniskt meddelade att Mia Löfgren lämnade sitt riksdagsuppdrag och att en ersättare skulle utses snarast. Hon berättade två dagar senare sin version av händelsen för en nättidning och så var nyheten ute trots etablissemangets alla försök att tysta ner det hela.

”Denna kvinna är en självskriven kandidat som ledare och chef för Konstitutionens Väktare”, tänkte Anders Wallgren nöjt. *”På vår nättidning ska vi rapportera den nakna sanningen utan egna åsikter och utan att ta hänsyn till vem som tjänar eller förlorar på detta.”*

Gunnar Hedin var journalist och jur. kand. vilket passade sig alldeles utmärkt i detta lilla gäng. En som var utbildad att läsa lagtexter samt att skriva artiklar om hur lagen missbrukades och vrängdes, var ju

självklart en tillgång i detta sammanhang. Han fick således fullborda den trio som skulle bli som en finne i ändan på många mäktiga personer.

Anders Wallgren avslutade sin rekrytering med att be några av sina mäktiga vänner komma upp till hans sjuksäng för att ´ta ett sista farväl´, medan det ännu fanns tid för sådant. Det blev ett vänskapligt möte, där man pratade gamla minnen och skålade i en alldeles utsökt whisky.

”Apropå gamla minnen”, sa Anders Wallgren när de skålat färdigt och flaskan var tom. ”Vi har varit vänner i många år, haft förbaskat roligt tillsammans men också besudlat oss tillsammans.” Han tittade på sina vänner som log åt deras gemensamma minnen och fortsatte. ”Listen carefully. I only say this once.” Vännerna blev plötsligt allvarliga och tittade spänt på sin gamle vän.

”Som ni vet kommer liemannen snart och hämtar mig. Ni kommer kanske att säga att när fanskapet blir gammal blir han religiös. Kanske ligger det något i det. En anledning är att jag troligen skulle ha kunnat leva ett tag till om inte jag och ni mina vänner, supit upp de pengar som delvis skulle ha gått till hjärt- och lungforskning.” Han höll upp sin högra handflata för att tysta de protester som var på väg och markerade samtidigt att han inte var färdig.

”Jag har låtit avprogrammera min hjärna och all information om mitt och era liv finns nu i en databas med texter, bilder och videosnuttar.” Han fick än en gång höja sin handflata och äska tystnad.

”Givetvis har jag inga tankar att släppa ut detta till allmänheten, det skulle jag aldrig göra mot er mina vänner, men nu börjar en ny tideräkning. Det är likväl en försäkring mot att ni inte ger er på mina tre journalister som kommer att bedriva undersökande journalistik så som den ska vara och inte som ett propagandamedia, som vår pixlade Main Stream Media är idag. Här har ni en kopia av mitt testamente”, sa han och räckte över ett kuvert till var och en.

”Mina tre journalister, om jag får kalla dem så, har inte den information som skrämmer er, de vet inte ens om att den finns. Den som sitter på informationen har dock i uppgift att släppa ut rubbet, ja där ingår också filmen om gruppvåldtäkten på städerskan på hotellet i Malaysia, jag filmade den om ni kommer ihåg. Vi tyckte då det var roligt, men det gör jag inte längre och jag hoppas att även ni har samma syn på saken. Om ni eller någon annan på något sätt hindrar dem att utföra sitt ärliga och hederliga jobb, så kommer emellertid hela skiten att hamna in i fläkten.”

”Men hur i helvete”, sa vännen Bo Åkerman, ”ska vi kunna förhindra att någon annan ger sig på dem?”

”Det blir inte lätt”, sa Anders Wallgren, ”det medges, men jag vet vilken kreativitet ni har visat när ni skapat ekonomiska upplägg som gjort att ni betalat noll och inget… nada i skatt. Om ni använder samma kreativitet nu så fixar det sig säkert. Om ni inte fixar det så kan ni vara säkra på att livet för er alla kommer att te sig annorlunda jämfört med nu” Han tittade granskande på sina kollegor och vänner. Sedan sa han överslätande:

”Ni hade i alla fall frågat mig om ni så här på min dödsbädd kunde göra något för mig och det här är vad jag vill att ni ska göra, dvs. hålla en skyddande hand över mina journalister så att inget ont händer dem. Den info-databas som jag satt ihop är ju bara till för att ni inte ska glömma ert löfte till en god vän på hans dödsbädd. Anders Wallgren log när han sa det sista.

”Det finns många sätt att bli ihågkommen på”, tänkte han och log.

Kapitel 10

”Såg ni på nyheterna igår”, sa Mia Löfgren då hon klev in på Konstitutionens Väktares gemensamma kontor.

”Vad tänker du på? Det var en massa skit som vanligt. Syrien, flyktingar, självmordsbombare och som inte det skulle vara nog så släpper de bomber över Aleppo igen från flygplan. Vilket menar du?” svarade Gunnar Hedin.

”Kommer ni ihåg den där holländska kvinnan som höll på att drunkna i lervälling långt uppe i Sibirien, Yvonne van Gennip tror jag hon hette.”

”Hette”, sa Seppo, ”lever hon inte?”

”Nej det är just det.”

”Så hon dog av det jäkla lervattnet i alla fall. Jag tyckte jag hörde nå´t om att hon var på bättringsvägen och t.o.m. var med på något seminarium.”

”Mmm, det är det som är grejen. Hon dog inte av ler-vattnet även om hon fick stora skador av det.”

”Så vad dog hon av då vill du säkert att jag ska fråga”, sa Gunnar, ”så nu gör jag det.”

”Snällt av dig”, sa hon och log. ”Enligt uppgift dog hon av Ebolaliknande symtom orsakat av ett virus som ingen enligt nyheterna hade sett förut.”

”Du menar att det såg ut som om hon dog av Ebola, men att det inte var det?”

”Ungefär så”, sa Mia. ”Igår såg jag av en slump i en nättidning från Danmark att Yvonne van Gennips teamkamrat vid utgrävningen i Sibirien Dr Lars Christiansen tagits in på sjukhus i Aalborg för misstänkt infektionssjukdom och placerats på isoleringen. Två av tio teammedlemmar insjuknade? – ja, expeditionen bestod av ca 10 personer stod det i artikeln”

Seppo pekade med ett finger i luften, vilket brukade betyda att det snart skulle komma något.

”I Repubblica Milano som jag tittar i då och då, - fotboll ni vet, såg jag att en känd svensk hade kollapsat i lobbyn på La Scala. Vad fasen vad det han hette?”

Seppo gick bort till sin Laptop och knappade i 15 sekunder innan han hittade artikeln.

”Roland Strömberg heter han. Har någon hört namnet förut?”

”Nix”, sa Gunnar Hedin, ”men för säkerhets skull Googlar vi väl på Roland Strömberg, eller vad säger ni?” han gjorde snabbt en sökning.

”Kolla här”, sa han och visslade till. ”FORSKAREN ROLAND STRÖMBERG PÅ MAMMUTJAKT I SIBIRIEN. Vad säger ni om det? Samma expedition säger jag. Då är vi uppe i tre av tio, inte mindre än 30%, inte illa. De grävde väl upp någon skit där uppe i Sibirien. Kolyma tror jag stället heter.”

Det blev tyst en liten stund medan de tre arbetskamraterna tänkte och knappade på sina datorer.

”Hör här”, sa Mia. ”Jag Googlade lite på Ebola och en sak är lite egendomlig. Inkubationstiden för Ebola är 2-21 dagar. Om man räknar på när olyckan skedde och fram till nu, så blir det ungefär 60 dagar, förutsatt att smittkällan är utgrävningen i Sibirien. Dessutom utgår jag i mina beräkningar att de i så fall blev smittade någon av de sista dagarna som utgrävningarna pågick. Tre gånger så lång

inkubationstid som för Ebola, eller längre. Tänk om man är smittbärare under hela tiden. Hemska tanke.”

”Hur då menar du?”

”Jo jag menar att det blir en helvetes massa människor man kan smitta på den tiden. Det måste vara lögn i helvete att försöka komma på vilka man har träffat på sedan man blev smittad och hur ska man kunna isolera dem? Jag menar så många.”

”Då funderar i alla fall jag”, sa Seppo. ”Vad i helsike är det som händer? Vi är väl inte helt korkade i skallen… ja det skulle väl vara du då Gunnar. Skämt åsido. Ingen av oss tror väl att vi ensamma kommit på en jättegrej. Eller hur?” Han tittade sig runt omkring och möttes av bekymrade miner.

”Jag tror jag förstår hur du menar”, sa Gunnar, ”fast jag vill inte förstå, det känns skrämmande. Vi kan ju knappast vara de enda nyhetsförmedlare som upptäckt denna information, men alla media är dödstysta, tysta som i graven. Om de vet, varför säger de inget? Mörkar de medvetet?”

”Antagligen försöker man lägga locket på tills man vet mera. Jag kan tänka mig ett jäkligt otäckt scenario. Tänk om man har grävt fram något som man inte kan hantera. Ja, vad säger ni grabbar?”

”Jag säger”, sa Seppo, ”gå och fixa kaffe så ska jag Googla lite. Ge mig tjugo minuter så ska jag försöka hitta vad jag såg för några månader sedan.”

Tjugo minuter var som gjorda för att hinna ner till bageriet och köpa lite färskt kaffebröd. Gunnar tog på sig detta medan Mia fixade kaffet. Seppo måste ha känt doften för lagom som det nybakta brödet kom ur påsen kom Seppo in i fikarummet med sin Laptop i famnen.

”Nu har jag hittat det”, sa han. ”Det var som jag trodde. I Blekinge Läns Tidning fanns en artikel om detta. Hör här”, sa han och började läsa högt för de andra som redan hade huggit in på brödet och smuttade på kaffet.

”Forskare varnar för Jättemammutvirus”, läste Seppo med stort allvar och fortsatte:

”Dödliga virus har frigjorts i samband med att den ryska permafrosten tinat. Nyligen dog ett barn och 1 200 renar i mjältbrand. Forskare varnar nu för spridning av Mammutvirus, Mjältbrand och Smittkoppor. (TT)

Nu varnar forskare för att andra dödliga smittor, som daterar ända tillbaka till istiden, kan spridas på nytt. Den stora skräcken är ett Mammutvirus, men även den extremt smittsamma sjukdomen smittkoppor.

”Vad fasen är ett Mammutvirus? Stort som en Mammut eller vad?”, sa Seppo

– Vi hade smittkroppsgravar längst upp i norr i slutet av 1800-talet och forskare har upptäckt nya gigantiska virus i Mammutar (som legat begravda i marken), säger Viktor Maleyvev, biträdande chef på Rysslands centrala forskningsinstitut för epidemiologi, till AFP. Enligt Maleyvev måste Mammutviruset studeras mer innan man vet hur farligt viruset är. Men en sak är säker: klimatförändringar kommer att föra med sig många fler virus-överraskningar.

– Jag vill inte skrämma någon, men jag tycker att vi ska vara beredda på det. Seppo läste vidare

Sovande virus

Anders Tegnell, statsepidemiolog vid Folkhälsomyndigheten, tonar ned farhågan för en ny epidemi av smittkoppor.

– Smittkoppor är mycket känsligare: de tål inte att tinas och frysas om vartannat. Viruset som ligger i en död kropp blir ganska snabbt inaktivt och dör, säger han till TT. I Sverige har flera djur under sommaren dött i mjältbrand på Omberg i Östergötland. Utbrottet kopplas till nedgrävda djurlik.”

Seppo tittade upp från dataskärmen och såg frågade de andra:

”Ja vad tror ni? Finns det något samband med Yvonne van Gennips död och att hennes två kollegor har hamnat på sjukhus som misstänkt smittade av någon Ebolaliknande sjukdom?”

”Vi vet väl för lite om hennes kollegor, men är de smittade av samma virus så har vi fasiken öppnat Pandoras ask.” sa Mia bestört. ”Ni vet väl vad Pandoras ask var?”

Hennes manliga kollegor såg ut som fågelholkar och skakade unisont på sina huvuden.

”Jo det är antik grekisk mytologi. Pandora fick en ask av gudarna och blev tillsagd av sin make Epimetheus att absolut inte öppna asken.”

”Gjorde hon det då? Öppnade asken alltså”, frågade Gunnar.

”Givetvis”, svarade Mia. ”Vi kvinnor är nyfikna av naturen.” ”- nåja stora flertalet i alla fall.”

”Jamen… vad fasen fanns det i den då?”

”All världens plågor.”

”Då misstänker jag att den där Pandora, hette hon så? … har varit i farten igen. Om man kan vara smittbärare under två månader utan att veta om det, ja då är vi verkligen illa ute. Tänk om alla forskare som var där, hur många var dom 100 stycken totalt, åkte därifrån som smittbärare. Sedan åkte de runt i hela världen och höll föredrag, träffade massvis med folk på flygplatser, hotell och på föreläsningar.”

”Tänk er”, sa Seppo, ”att dessa 100 personer som inte har fått någon indikation på att de är smittade på två månader träffar 500 personer var på sina resor och föreläsningar och i flygplatsernas köer och rullband. Då har vi i första ledet 100 personer som i andra ledet blir 50.000 smittade. Om de i sin tur smittar 100 personer var, så har vi i tredje ledet 5.000.000 smittade och detta inom ett halvår. Jag kan inget om epidemiologi och har ingen aning om huruvida jag med mitt bondförnuft tänker rätt, men så mycket begriper jag att den stora rörligheten hos dessa personer tillsammans med den långa inkubationstiden inte är någon bra kombination.”

”Ponera att du har rätt och att flera myndigheter också har fattat det. Skulle de i så fall gå ut med detta till allmänheten?” Mia lät allvarligt bekymrad.

”Nä knappast”, sa Seppo. ”Man skulle säkerligen mörka tills man vet vad man ska göra åt skiten man fått in i fläkten, aldrig har väl den liknelsen känts mera adekvat än nu. Finns det något vaccin? Om inte, hur lång tid tar det att få fram ett med kliniska prövningar och allt?”

”Jag ser det här som en nödsituation. Vi kanske skulle ringa vår styrelseordförande och finansiär och fråga om hur han tycker vi ska agera. Så vitt jag vet lever han fortfarande. Jag ringer honom och kollar om han orkar höra om eländet.” sa Mia. ”Det här måste vara en nödsituation.”

När Mia kom tillbaka 20 minuter senare slog hon sig ner i fikarummets soffgrupp. Hon var tyst i en halv minut vilket fick hennes kollegor att undra om hon ramlat och slagit sig, eller om något mycket allvarligt hänt.

”Våran styrelseordförande”, började hon, ”må ha varit en riktigt ful fisk, men nu verkar han vilja ge visselblåsarna ett nytt ansikte. Han skulle in på en behandling, så det var inte så mycket han hann säga, men så mycket fick jag i alla fall veta att han varit styrelsemedlem i ett av de större läkemedelsföretagen och det som vi tror händer nu var vissa ledamöters önskedröm, medan andra såg Gudinnan Nemesis i högform.”

”Jag fattar inte ett skit”, sa Seppo. ”Vad medar du med ledamöters önskedröm och Gudinnan Nemesis i högform” *”Hon måste ha ramlat och slagit sig.”*

”Först berättade jag om dina slutsatser, eller ska vi kalla det funderingar”, sa hon och tittade på Seppo. ”När jag var klar sa han det där med önskedröm och Nemesis. De som ser läget som en önskedröm ser möjligheten att läkemedelsbolagen ska kunna tjäna ännu mer än de gör idag, på att massproducera vaccin. Ett effektivt vaccin snyter man inte ur näsan, det tar ganska lång tid att göra det. Sedan ska man utföra kliniska prövningar, dvs. experiment på djur och människor som visar att vaccinet har önskad effekt och helst saknar biverkningar.”

”Jag har hört att en biverkning man kan få av ett vaccin är att man får en hjärnsjukdom som heter Narkolepsi”, sa Gunnar.

”Stämmer”, sa Mia. ”Anders Wallgren sa att vi skulle fråga Anders Tegnell, ni vet han som är någon höjdare på Folkhälsomyndigheten, att få vetenskapliga bevis som styrker säkerheten och effektiviteten av vacciner. Be också att få se dokumentation på randomiserade och dubbelblinda prövningar.”

”Och vilket svar skulle vi få menade han”, frågade Gunnar.

”Det vet jag inte. Han sa bara att vi inte skulle bli förvånade om vi inte fick se något bevis på det. Kanske menade han att vi inte skulle ha några fall av Narkolepsi om testerna hade gjorts ordentligt. Jag tror att vi får ta en pratstund till om detta med vår visselblåsare och välgörare. Han sa i alla fall: ´Mia - Go For It´”

Kapitel 11

Det blev inget möte med bankmannen Anders Wallgren, han avled på natten lugnt neddrogad, samma dag som Maria Löfgren hade ringt honom. Hon fick höra det på morgonens nyheter då hon satt vid frukostbordet med sin man Aron och trots att det var väntat fick hon nästan en liten chock, i alla fall så att hon började gråta tyst. Aron reste sig upp, gick runt frukostbordet och lade sina armar runt henne bakifrån och bara stod så en stund. Till slut torkade hon tårarna med handens baksida och sa:

”Trots att han egentligen var en jävla skitstövel, gjorde han en storstilad sorti med sitt liv. Han var så otroligt förmögen så det kan du inte ana, men han fick ju inte med sig en enda krona dit han skulle. Han insåg ju det och det gör ju att jag har jobb ett bra tag, ja kanske resten av livet. Jag ska verkligen göra mitt bästa för att hedra hans minne och jag tror att den gode Anders verkligen bytte sida innan han dog.” Hon avbröt sig tvärt då hon hörde nyhetsuppläsaren säga:

”Den kände forskaren Roland Strömberg, som var med på den olycksdrabbade expeditionen i Sibirien och som kollapsade i foajén på La Scala i Milano har nu avlidit. Orsaken tros vara en allvarlig lungsjukdom som han burit på en tid.”

”Vad fan menar han med - allvarlig lungsjukdom som han burit på en tid? Sa hon med adress till sin man.”

”Hur ska jag veta”, sa han. ”Han hade väl några knas på lungorna eller nåt, inte fasen vet jag.” *”Vad förväntar hon sig egentligen? Jag är väl för fasen ingen läkare.”*

”Nix det här tror jag är något annat. Tror mer på vad du säger med - `eller nåt`.”, sa hon och tog upp sin mobil och ringde till sin kollega Gunnar Hedin. ”Hej Gunnar”, sa hon då han svarade på fjärde signalen. ”Har du sett nyheterna?”

”Nej”, sa han ”Jag har nyss klivit ur duschen och står precis som gud har skapat mig. Jag har dessutom fått en finne där det är lite svårt att klia sig.”

”Det var mer information än jag behövde, eller rättare sagt jag vill ha annan information just nu.”

”OK Vad då?”

”Roland Strömberg har tagit ner skylten i Milano. Kan du som är en fena på att googla, kolla av något om statusen på dansken Lars Christiansen och på den där ledaren för Sibirien-expeditionen. Vad fan hette han nu?”

”Jag vet inte Dr och något mer. Jo Dr Professor eller tvärt om. Jag kommer på det snart.”

”Bra googla med en gång. Vi vill veta hur han mår.”

”Du och Aron?”

”Dumma dig inte. Du, jag och Seppo förstås”, sa hon och la på.

”Vad är det du håller på med”, sa Aron samtidigt som han slog upp en ny kopp kaffe.

”Jag tror att vi har kommit på något. Du hörde vad de sa på nyheterna? Roland Strömberg har stämplat ut. Det var det vi hörde på nyheterna. För tre dagar sedan hände samma sak med Yvonne van Gennip, du vet hon som höll på att drunkna i den där tunneln. Vi har också fått reda på att Lars Christiansen tagits in på sjukhus i Aalborg för en misstänkt infektionssjuk-dom. Lägger man ihop det så kan man gott säga att dödligheten har varit onormalt hög i den expeditionen. Skulle det sedan visa sig att expeditionens ledare, vad han hu heter, också blivit dålig, jag då tror jag vi har något stort.”

Hon satte sig ner vid köksbordet mitt emot honom med armbågarna på bordskivan och kinderna fixerat mellan sina händer och tittade förföriskt på honom. Han log tillbaka och frågade:

”Är det något speciellt du tänker på?”

”Vet du vad det är för dag på fredag?”

”Inte din födelsedag, inte min födelsedag, inte julafton, inte nationaldagen, inte årsdagen för slaget vid Trafalgar, nää, borde jag veta det?”

”Kanske, kanske inte.”

”Vad i helvete är det? Som hon ser ut skulle man kunna tro att det var vår bröllopsdag. Visst jäklar det är vår förlovningsdag.”

”Klart jag vet”, sa han, ”jag bara höll dig på halster en stund.”

”Skitsnack, du vet inte. Ska jag bli förbaskad nu eller?”

”Nej det behövs inte, det är ett visst antal år sedan vi förlovade oss.”

”Hur många?”

”Lotta är 24 eller 23…” ”Klart att jag vet det är 25 år sedan din mage började växa och vi förlovade oss.”

”Det tog ett tag innan du kom på det, men det är godkänt för att vara du. Jag är så nyfiken på vad du har köpt för present. Får jag veta redan nu? Jag är så nyfiken… en ring?”

”Du vet att jag inte visste och inte har köpt någon present och nu bara driver du med mig.” ”Du får se på fredag”, sa han med bestämd min, ”men vi kan redan nu bestämma vart vi ska gå, för vi går väl ut och äter?”

”Jag hade hoppats att du skulle föreslå det.”

”Några önskemål eller ska jag bestämma?”

”Överraska mig.”

”OK, jag ska göra mitt bästa.”

De avbröts i sin låtsaslek av att Mias telefon började vibrera på bordet.

”Yes”, sa hon bara eftersom hon såg i displayen att det var Gunnar.

”Lars Christiansen lever, men är tydligen väldigt dålig. Det är ju inge officiellt utlåtande, men det har läckt ut på något sätt.”

Efter en kort tystnad sa hon:

”Vi måste leta reda på den där Dr Professorn.”

”Du menar Professor Dr Helmuth von Stauffenberg? Han hittades död på sitt hotellrum i morse.”

”Du hittade honom”, sa hon aningen upphetsat. ”Var då? Var höll han hus? I USA eller var han hemma i Tyskland?”

”Han var i New Delhi av alla ställen. Han hade hållit ett föredrag som sista anhalt på en Indienturné. Efteråt hade han gett någon intervju och helt plötsligt gått iväg och upp till sitt rum och i morse hittade de honom stendöd. Först trodde de att det var ett mord för det var blod överallt, men… ”

”Vadå men?”

”Enligt vad jag har fått fram, så hade det mesta kommit ur hans mun, det låter nästan som om han kvävts i sitt eget blod. De låter ruskigt om du frågar mig.”

”Tack Gunnar, jag är på kontoret om en timme.” *”Nu jäklar börjar det röra på sig.”*

Kapitel 12

Heathrow är inte bara en jättestor flygplats utan ett perfekt ställe att mötas på. Om man kommer ifrån olika delar av världen, så är det lätt för alla att ta sig hit. Jobbar man på ett multinationellt företag och tillhör bolagets styrelse och behöver träffa de andra i bolagets styrelse så är Heathrow som gjort för att stråla samman, ha ett möte och sedan resa vidare. Sofitel London Heathrow är som gjort för detta, eftersom allt finns inom samma hus och då menar man allt.

De styrelsemedlemmar som hade längre resväg hade kommit redan dagen innan och passat på att tillsammans med de andra långväga styrelsemedlemmarna njuta av hotellets faciliteter, De som kom från Europa tog morgonflyget. Proceduren var alltid densamma. Start kl. 11, lunch kl. 12 och fortsatt konferens från kl. 13 och fram till man blev klara.

Mötet hade blixtinkallats och även fast ingen agenda kommit ut, visste alla vad mötet skulle handla om. Efter en stunds mingel med kaffe och småkakor utanför konferensrummet, slog man sig ner vid det ovala konferensbordet precis kl. 11.

Styrelseordföranden, var givetvis från USA fast han egentligen var född i Pakistan och hade platsen vid bordets kortända. öppnade mötet genom att säga:

”Välkomna hit. Bra att alla kunde komma med så kort varsel.”

”Med den formuleringen på kallelsen, skulle det ha varit karriärmässigt självmord att utebli”, tänkte den italienske styrelseledamoten.

”Speciellt glädjande är det att vi idag har en ny styrelsemedlem hos oss. Paddy McPatrik som är fackföreningens representant i vår produktionsanläggning på Irland och vi hälsar dig hjärtligt välkommen i denna grupp. Paddy har gjort ett fantastiskt jobb som ordförande i fackförbundet och har nu kvalificerat sig för lite större uppgifter.”

”Jag vet nog varför du sitter här”, tänkte Horst Kaltenbrunner. *”Hade vi inte stoppat in dig här i styrelsen så hade du anmält oss till FDA och påstått att vi inte följer gällande bestämmelser. Nu ska vi ge dig en massa lyx som du sedan inte vill avstå ifrån. Sedan ska vi besudla dig med att ta beslut som gör dig till kriminell. Sist och slutligen ska du få köra facket i den riktning som vi bestämmer. Du ska få vara vår bödel när det gäller att avskeda folk och leda avvecklandet av olönsamma verksamhetsgrenar. Hoppas du gillade kvinnorna som vi försåg dig med igår.”*

”Jag vill börja med att säga att det här inte är ett normalt styrelsemöte, snarare en workshop där vi kommer att diskutera det rådande läget, diskutera och besluta om vår framtida strategi. För att diskussionen ska vara så fri som möjligt kommer vi inte att föra något protokoll. Takhöjden kommer att vara obegränsad, och det som sägs här inne är totalt hemligstämplat. Inte ett ord får komma ut. Hoppas att alla har förstått allvaret i detta. Den som har den minsta dragning åt att vara visselblåsare bör tänka sig för både en och två gånger.”

Styrelseordföranden tittade sig om i rummet en halv minut, som verkade som fem, innan han fortsatte.

”Den som går i sådana tankar kan redan nu anmäla sig som frivillig till de kliniska prövningar som vi startar nästa vecka.”

Ordföranden gjorde ännu en lång paus.

”Inga frivilliga alltså. Som vi alla nog redan känner till befinner vi oss i en mycket brydsam situation. De experter vi har på bolaget varslar om något mycket märkligt och extremt farligt. Ni vet alla vad jag pratar om. Folk har börjat insjukna, drabbade av ett virus vi aldrig har sett maken till.” Ordföranden tittade sig runt omkring. ”Är det någon som har några upplysningar med sig i bagaget?”

Ledamoten från Sydkorea Jeoung Young-Sik, reste sig upp och började på felfri engelska utan accent:

”Vi vet ganska lite, men jag ska berätta det vi vet. Vi har fått ett Ebolaliknade utbrott som vi tror startade uppe i norra Sibirien vid en flod som heter Kolyma. Eftersom permafrosten nu tinar upp, så har olika sorters arkeologer ett Klondyke där just nu, jaa inte just nu förstås men under sommarhalvåret. De flesta av oss har antagligen hört talas om den forskare som höll på att drunkna i en lervällningsbäck. På något sätt lyckades de ryska läkarna rädda livet på henne men hon blev aldrig riktigt återställd, hon fick t.ex. syrgas kontinuerligt.”

Ledamoten från Syd Korea hade redan startat sin Laptop och visade nu en bild via konferensrummets stora videobildskärm, på Yvonne van Gennip där hon satt i sin rullstol med sin syrgasslang instoppad i näsan.

”Plötsligt blev hon sämre nere i Sydafrika och dog. De flesta som var med antog att hon dog av sina skador, men en vaken läkare på Groote Schuur-sjukhuset i Kapstaden misstänkte något annat. Man kunde till slut konstatera att Yvonne van Gennip dog av en Ebolaliknande virusinfektion. Man kallade viruset för AH-virus efter det laboratorium som först isolerade och analyserade det och samtidigt sa att det inte var Ebola, men liknande Ebola i viss mån. Man antog också att hon hade fått i sig viruset inne i den där tunneln där olyckan inträffade.”

”Jag har hört det också”, sa Istvan Hroneck på bred Texas dialekt. Det skulle ju betyda att vi redan nu skulle kunna glädja oss åt att ha hittat smittkällan, dvs. den där lerbäcken där Yvonne van Gennip höll på att drunkna och där hennes sibiriske kollega drunknade i samma olycka, men icke. Nu visar det sig att fem dagar före Yvonne van Gennip´s frånfälle dog två sibiriska män som deltog i en annan expedition, som arbetade i närheten, men som vi dessutom är ganska säkra på inte har varit i närheten av bäcken. Att smittkällan finns där uppe i Sibirien är vi helt säkra på och vi är också ganska säkra på att den har med utgrävningarna att göra. Igår kväll fick jag ett meddelande, givetvis krypterat, som sa att fram till igår har 22 personer avlidit i de närliggande småbyarna runt Kolyma.” *”Småbyar är kanske att ta i men där borta kallar man 6-7 hus för en by. Visst, det finns några både övergivna och levande betongstäder också som har att göra med gruvbrytningen där uppe. Jävligt mycket guld i de bergen har jag hört.”*

”Illa, sa ledamoten James Paine från UK. Jag hade trott att vi enkelt kunde se Yvonne van Gennip som det första fallet och börja isolera folk i hennes närhet, men så enkelt är det alltså inte.”

”Vi tror att detta AH-virus är en särdeles elak liten jäkel”, sa Istvan Hroneck. ”Det har några egenskaper som jag inte gillar. Om vi jämför med Ebolaviruset så har det en inkubationstid på 2-21 dagar, medan AH har en inkubationstid på omkring 60 dagar, kanske ända upp till 80. Vi vet ännu inte hur stort fönstret är men man gissar på plus/minus 20 dagar, men det värsta är att vi tror man är smittbärare redan efter några få dagar. Man måste inse att en som blivit smittad inte vet om det, utan går omkring i total okunnighet och smittar andra. Forskare som jobbat med att ta fram biologiska stridsmedel menar att ett sådant här virus skulle vara som att öppna Pandoras ask. De har varit uppriktigt skräckslagna för att av misstag framställa något sådant.”

Plötsligt knackade det på dörren och styrelseordföranden gick med en självklarhet som om han redan visste vem det var och öppnade.

In rullade tre matvagnar fulldukade med läckerheter av allehanda slag och dessutom en fjärde som innehöll öl, vin och vatten.

”Som ni ser är det ändrade rutiner idag. Vi äter här då jag inte vill att vi i vårt nuvarande stämningsläge ska ge ifrån oss ett förlupet ord, eller bara bekymrade miner. Varsågoda mina herrar.”

Ja så var det. I det här sällskapet var det bara herrar. Ingen av de närvarande herrarna hade hört talas om varannan damernas. Man åt under relativ tystnad i 10 minuter, men så var det någon som inte

kunde hålla sig längre, och snart var samtalen igång igen. Örjan Dalbom som var den svenske ledamoten var den som först satte tonen.

”Alla här vet att jag inte är biolog utan statistiker. Om vi antar att de olika expeditionerna som var i Kolyma under sommaren hade tillsammans c:a 100 ickeryssar, dvs. att de efter avslutat värv åkte till sina hemländer i västvärlden eller reste runt i hela världen och höll föredrag och jagade pengar till nästa års expeditioner. Här pratar vi om felmarginaler som är jättestora, men jag håller inte för otroligt att vi just nu har 10.000 ja kanske 100.000 tickande bomber som går omkring och snart ska dö, fast de inte vet om det och under tiden smittar nya personer osv. helt utanför all tänkbar kontroll. I nästa omgång kanske vi har 5-20 miljoner som är smittade. Digerdöden på medeltiden kommer att te sig som en simpel förkylning jämfört med detta.”

”Ungefär så, sa ordföranden, som tydligen var påläst. Anledningen till att detta inte är ute än, är att vi har jobbat med alla tänkbara medel på alla tänkbara nivåer i samhället för att tysta ner det. Ni kan tänka er vilken kalabalik och anarki som skulle kunna bryta ut? Jag kan inte tänka mig att vi kan hålla på det mer än kanske max 2 dagar till, sedan släpps orkanen loss.”

”Vet vi hur många som har insjuknat?” frågade Jeoung Young-Sik.

”På ett ungefär”, sa ordföranden och lade upp en bild på väggskärmen via sin dator som givetvis inte var ansluten till internet.”

”Totalt så har vi 144 bekräftade fall. Ryssland är det land som drabbats värst, vilket inte är så konstigt. Många av fallen har skett i Kolymaregionen, men tyvärr har smittan tagit sig till Moskva, antagligen via fem tjänstemän som deltog i den där jäkla rättegången, som ni väl alla minns. Vi gissar att smittan också har tagit sig till S:t Petersburg. I USA kan vi utan att fara med osanning säga att hela landet är kontaminerat i och med att fallen är väldigt jämnt fördelade.

Vi vet ju inte riktigt hur det här AH viruset smittar, men vi befarar att det är så sinnrikt att det både smittar vid direktkontakt men också kan smitta via nära kontakt eller är i det närmaste luftburet. De är lika bra att förlika sig med tanken att det här är något vi aldrig tidigare har kommit i kontakt med. En annan slutsats man kan dra av den här tabellen är att smitthärdarna är ganska jämt fördelade. När vi kämpade mot Ebolautbrotten så har dessa varit ganska isolerade till byar. De tunga utbrotten har funnits i vissa delar av Afrika. Som ni ser i tabellen här är stora delar av världen kontaminerad.”

Land	Bekräftat smittade	Sjuka	Avlidna
USA	27	10	17
Canada	3	2	1
UK	11	3	8
Frankrike	6	3	3
Sverige	1	0	1
Holland	1	0	1

Tyskland	6	2	4
Italien	5	1	4
Indien	14	8	6
Kina	22	7	15
Sydkorea	2	0	2
Sydafrika	3	3	0
Brasilien	3	1	2
Danmark	1	1	0
Ryssland	43	13	30
Totalt	144	56	88

”Den här tabellen skrevs igår, vilket betyder att den förmodligen ser helt annorlunda ut idag. Vi ser det kanske bättre om vi tittar på den här världskartan”, sa han och bytte bild till en färgglad kartbild som visade var alla kända smittade hade sin hemvist.

Det blev knäpp tyst i konferensrummet och lämpligt nog knackade en purser på dörren och ville ta ut lunchen. Bilden på väggen släcktes ner omedelbart. Medan han samlade ihop tallrikar och uppläggningsfat var det ingen som yttrade en stavelse. Ingen var speciellt talträngd och nästan alla insåg att situationen var så allvarlig att de t.o.m. kunde bli smittade så fort de gick ut genom dörren och sen fanns det ingen återvändo. Livets stämpelklocka tickade och snart var det dags att stämpla ut.

”Ni ser ut som ni skulle föras till avrättning allihopa”, sa ordföranden. ”Känner ni er så också?”

”Vi kan nog räkna alla vi som sitter här”, sa Örjan Dahlbom. Jag har gjort några snabba kalkyler på hur lång tid det tar för mänskligheten att bli utplånad. Det finns lite olika scenarion och jag tror att jag kan ta fram en ganska bra prognos på det om ytterligare 60 dagar.”

”Jag förstod att jag skulle få se dessa hängande huvuden, men det är så här. Det är helt klart en allvarlig situation, men istället för att kasta in handduken ska vi inse att vi som sitter här kan rädda världen”, *”och bli ofantligt rika på kuppen.”* ”Vi är ett av de största läkemedelsföretagen i världen med resurser att ta fram och producera vaccin i ofantliga mängder. Givetvis ska vi själva skydda oss så snart vi bara kan.”

Horst Kaltenbrunners specialområde var biokemisk produktion och hade hittills inte yttrat sig, men nu kunde han inte hålla sig:

”Jordens befolkning är omkring 7 miljarder människor.” Han reste sig upp och gick fram till den vita skrivtavlan som satt på väggen. ”7 miljarder blir så här många nollor om man skriver ut det. 7.000.000.000. Betänk att Storbritannien har 64.000.000 medborgare, Canada har 35.000.000, Australien har 23.000.000 och USA har 318.000.000. Slår man ihop dessa länder får man en folkmängd på 440.000.000. Jämför man med Kinas befolkning på 1.357.000.000 och Indiens på 1.252.000.000 så inser vi ganska snabbt att Europa, Australien och USA, bara är en liten del av hela

världen. Det finns inte en chans att vi skulle kunna producera så mycket vaccin inte ens tillsammans med våra konkurrenters produktionsapparat inräknad, att vi skulle kunna täcka hela världsbehovet. Det går bara inte. Ännu värre blir det om man beaktar den tidspress vi har.”

”Jag köper dina siffror och antaganden rakt av sa styrelseordföranden, men det är därför som vi sitter här. Hur ska vi få detta att fungera?”

Ingen sa något på en lång stund.

”Det finns väl en anledning till att jag är ordförande”, försökte han skoja till det.

”Tänk er att vi tar all vaccinproduktion vi har tillgängligt för att framställa just det här vaccinet.”

”Jo det kan vi nog göra, men det tar lång tid att forska fram ett effektivt vaccin, det kanske tar så lång tid att mänskligheten är utrotad innan vi har något klart”, sa Horst Kaltenbrunner.

”Vi får snabba på processen så mycket det går”, sa ordföranden.

”Du menar att vi ska dra ner på testerna, kanske skippa dem helt, det går ännu fortare sa han både ilsket och ironiskt.” *”Slarvat med tester har vi väl gjort länge. Tänk på alla vacciner vi släppt en längre tid och som har haft så allvarliga biverkningar att folk dött av vaccinet istället. Men visst, det finns alltid penningkåta professorer och forskare som för en lagom tilltagen slant skriver på att alla regler har följts. Har vi gjort det tidigare så kan vi väl göra det igen, speciellt i detta läge. Vi är ju här i första hand för att tjäna pengar inte för att leka någon sorts Florence Nightingale.”* ”Om vi får fram ett vaccin, vem ska vi då sälja det till?” frågade han sen. ”Det kommer ju inte att räcka till alla i vilket fall som helst.”

”Vi säljer givetvis enligt gamla beprövade principer, den som betalar bäst får köpa. Som jag ser det kan det bli en riktigt bra affär för företaget. Billigare produktion om vi avstår från kliniska tester. I morgon eller senast om 4 dagar, kommer nog inte världens regeringar att kunna hålla på denna nyhet utan då öppnas dammluckorna i nyhetsflödet. Då ska vi berätta att vi står redo att hjälpa till med vaccin och att vi högprioriterar detta.

”Vad innebär ´högprioriterar´ egentligen?” Det var Indiens representant som på sin typiska Indienengelska kom med frågan.

”Tjaa, inget annat än att vi gör vad vi kan, fokuserar och tar i lite extra, men det är väl bra nog antar jag”, svarade styrelseordföranden med en lätt axelryckning. Vad vi i denna grupp måste göra är att snabbt som `busen` styra om all produktion, samt se till att vi i alla länder kan hjälpa den sittande regeringen med information och invagga dem i säkerhet, samt sist men inte minst göra bra affärer direkt med regeringarna. Jag antar att det kommer att bli ganska lätt. Varje regeringschef, president eller kung kommer att vilja framstå som den som räddade sitt land. Ingen ska försöka gå via gamla beprövade kanaler, utan helt fokusera på att gå direkt på landets ledning.”

”Vi måste nog redan nu få fram någon auktoritet i ämnet som kan skriva en snabbavhandling vilken visar att vi har tagit fram detta vaccin på ett vetenskapligt sätt. Ett dokument som vi kan sätta i händerna på media och de regeringar som vi kommer att diskutera med”, sa James Paine.

”Bra, du James fokuserar helt på att vi har något framme om två dagar. Jag vet att det låter som en omöjlighet. Sätt 50 man, eller så många du behöver, på att av befintliga dokument ta fram något som vi sedan kan få någon auktoritet att ställa sig bakom”, sa ordföranden.

”För er information i det här rummet”, började Horst Kaltenbrunner, ”så är det tveksamt om det vaccin vi snabb producerat verkligen är verksamt mot detta virus. Det kommer vi att märka inom två månader, dvs. lika med inkubationstiden. Det gör att vi har lite respittid innan vi konfronteras med det. Den tiden måste användas för att få fram ett bättre vaccin. De som står först i kön att vaccinera sig får vi nog tyvärr betrakta som ett offer på vetenskapens altare. Den kritik som vi säkerligen kommer att få för det, kan vi lätt förklara med att viruset hade muterat, vilket det med visshet kommer att göra. Det får vi säkert inget problem med att bevisa.”

Mötet i London höll på ytterligare 4 timmar, men då mötet var klart hade man fastslagit det globala läkemedelsföretagets framtida strategi.

Kapitel 13

Dagen efter att mötet ägt rum på Sofitel London Heathrow, så kämpade Gunnar Seppo och Mia med att försöka förstå vad som hände. Yvonne van Gennip, Roland Strömberg¸ Helmuth von Stauffenberg och nu också Lars Christiansen hade dött av den grupp som de egentligen inte visste hur stor den var totalt, men som i vilket fall innehöll dessa ledande personer. Om övriga medlemmar också hade insjuknat, vilket det i och för sig inte fanns några säkra belägg för, så var läget kritiskt. Det som trasslade till det hela var att inga nyhetsmedia ringde i stora larmklockan.

”Varför i helvete hör vi inget från Main Stream Media? Bara för att de är styrda av sina arbetsgivare och regeringar så är ju inte journalisterna som jobbar där dumma.” *”Bara lite fega”,* ”eller vad anser ni”, sa Seppo.

”Det kan vi ju också ta som intäkt att de vet något. I alla fall på ledningsnivå. Du vet ju själv hur hårt kontrollerade de är”, sa Gunnar. ”Om det bara var en liten grej sätter inte kontrollapparaten in, men är det stort blir det säkert annorlunda. Kommer du inte ihåg den där kända f.d. politikern som gick ut i sina memoarer och berättade att det var förbjudet att prata och skriva om vissa saker.”

”Vem var det om man får fråga?”

”Visst får du fråga, men jag säger inget. Visst har vi yttrandefrihet så länge du inte avslöjar några sanningar, och säga vem det är som har gjort något aj, aj, aj. - Ja han var miljöpartist”

”Sluta och raljera nu, ni håller på att sparka in öppna dörrar… i alla fall i det här rummet”, sa Mia. ”Jag funderar på hur vi ska göra med det här?” Frågan blev hängande i luften, men Mia visste att det bara betydde att det jobbades i övervåningen hos sina kolleger.

”Ibland tycker jag att vi är underbemannade, speciellt när vi skulle behöva dammsuga hela nätet. Med all respekt Mia, du är ok på sökningar, men du är ingen Aron Swartz och kommer aldrig att bli det. Sätt upp det på agendan att vi skulle behöva förstärka på den här sidan. Vet du inte vem Aron Swartz är kan du googla på hans namn.”

”Jo jag håller med i allt du säger Gunnar, så min kommentar är att håll ögonen öppna efter lämpliga förmågor så får vi se vad vi kan göra åt saken.”

***

På eftermiddagen fick dock Gunnar Hedin några intressanta napp. I Boise Idaho, hade en forskare som varit med i en expedition till Kolyma, enligt den lokala pressen avlidit av en mystisk virussjukdom och i Salt Lake City i Utah, rapporterade lokalpressen 4 dagar tidigare, nästan samma historia.

”Sedan hittade jag den här damen från Edinburgh” sa han och höll upp en bild. ”Trots hennes lite vulgära eller ska vi säga sexiga framtoning var denna rödhåriga madam en forskare som var med där borta. Hon heter Margaret, Maggie Dohan och tillhör enligt vad jag fått fram skotsk överklass. Jag sa att hon var, för hon insjuknade plötsligt i en odefinierbar lungsjukdom och avled hastigt.”

”Sju av de forskare som varit på plats i Kolyma under sommarens utgrävningar har dött i någon virussjukdom, men är de fler?” undrade Seppo.

”Om vi tänker oss att de som bara var vanliga arbetare, ja, ungefär som Sherpas är i Mount Everest expeditioner, jag säger inte ´bara´ som nedlåtande, jag menar bara att de inte var forskare. Tänk om ett antal av dem också insjuknat, skulle vi i så fall få veta det? Skulle Ryssarna trumpeta ut det över världen?”

”Knappast”, sa Seppo. ”De skulle definitivt lägga locket på, och det hjälper ju inte oss.

Jag tycker att vi går ut med vad vi har som är fakta och så är vi väldigt tydliga med att vi ännu bara spekulerar över vad som är på gång.”

”Jag håller med”, sa Mia. ”Vi kommer i alla fall att röra om i grytan, men det är väl egentligen det vi är till för.”

Artikeln blev i sitt färdiga utförande riktigt bra. Den första delen innehöll mycket fakta under rubriken:

Minst sju forskare som deltog i utgrävningarna i Sibirien, döda samma vecka i Ebolaliknande symtom.

Man angav dessa sju forskare med namn samt att de kom från Sverige, Danmark, Holland, Tyskland, UK och USA. Via olika bildbyråer hade man fått tag på bra bilder på övriga sex forskare. Maggie Dohan hade man ju redan på bild.

Ett annat faktum var att inkubationstiden i alla dessa fall var runt 60 dagar och att symtomen på samtliga var inre blödningar i huvudsak i lungorna. Ett laboratorium i Kapstaden hade analyserat viruset och kommit fram till att det var Ebolaliknande, men också skilde sig från Ebola på flera punkter. Viruset har fått namnet AH efter det labb som först analyserat det. Då alla sju hade dött på olika platser i världen Milano, Aalborg, Kapstaden, New Delhi, Edinburgh, New York och Houston, kunde man sluta sig till att smittan var spridd i stora delar av världen, speciellt med tanke på att dessa smittbärare under de senaste sex veckorna varit runt i världen och deltagit i föredragsturnéer.

Vem öppnade Pandoras Ask? Löd den andra rubriken, och fortsatte med underrubriken. Varför rapporterar världens media inget om detta??

”Vad som har hänt och vad som man grävt upp där borta i norra Sibirien kan vi bara spekulera i”, inledde brödtexten. Seppos tankar om de närmaste 60 dagarna redovisades också. Slutklämmen fick bli att det var rimligt att tänka sig att vi inom 180 dagar har 5.000.000 smittade och ännu har världens medier inte vaknat.

Kapitel 14

Det var ett vågat utspel och redan till morgonnyheterna kom reaktionen. Då hade flera tidningar och ett par MSM- (Main Stream Media) nyhetskanaler med nyhetssändningar på morgonen ilsket ifrågasatt nättidningarnas oseriösa journalistik i allmänhet och Konstitutionens Väktare i synnerhet. Att försöka sprida panik var inte bara oseriöst, det kunde närmast betraktas som landsförräderi.

Kritiken stannade inte vid att sakligt kommentera det oriktiga innehållet i allmänhet och sensationsjournalistiken i synnerhet. På känt politikermanér drog man upp de tre författarnas historia med sparken från sina tidigare jobb och en som dessutom verkade ha varit HR-chef men inte klarat sig kvar i riksdagen mer än en kort tid. Soffgruppsexperterna hade snabbinkallats och vissa efterlyste någon form av statlig certifiering som kunde begränsa att sådan dynga spreds från oseriösa nättidningar och bloggar.

”Bokbålens tid är tydligen här igen. Det bor tydligen en liten Joseph Goebbles i en hel del svenskar speciellt de politiskt korrekta”, tänkte Mia då hon hörde kritiken från de vanliga soffgruppstyckarna.

Fastän alla tre var beredda på någon sorts reaktion hade de inte väntat sig denna vulkaniska eruption av hat från sina MSM-kolleger. Det tog faktiskt hårdare än de hade väntat. Alla tre meddelade via mail som ingen tog emot, att de skulle bli lite sena till jobbet.

”Kanske var det inte så lyckat att släppa den där artikeln”, tänkte Mia där hon låg kvar ensam i sängen efter att hon sett nyheterna och Aron gått till jobbet.

Aron hade förstått hur hon kände sig, men inte sagt så mycket, bara kramat henne länge och smekt henne med intim värme innan han gick.

***

På radio och TV rådde plötsligt en febril aktivitet. Den höga chef som hade all information om vad som hände runt den eventuella epidemin, om det nu var en epidemi, fick genom sina överambitiösa kollegers utspel på morgonen en väldig fart.

”Jävla idioter”, tänkte hon med adress till sina underställda kollegor. *”Nu har de skitit i det blå skåpet igen, även om de förmodligen bara vill väl. Att fara ut på det där sättet mot artikeln i nättidningen var en mindre katastrof, eller också är det jag som betett mig idiotiskt? Skulle jag ha berättat för någon att världens stora nyhetsbyråer mörkat detta i två dygn för att ge världens regeringar nödvändig tid för att förbereda sina medborgare på att det kanske var en farsot i faggorna? Kanske borde någon annan än jag själv känt till sanningen eftersom jag inte var här när sändningen förbereddes. Hade jag berättat för redaktionen så kanske vi riskerat att någon hade läckt och det skulle vara lika illa – eller ännu värre.”* Hon kände sig som ett stort fån. *”Om vi går ut nu och berättar att nättidningen hade rätt, samtidigt att våra egna medarbetare inte visste något, så har vi gjort oss själva till allmänt åtlöje. HELVETE!”*

Det var ju tänkt att ett noga förberett meddelande skulle släppas vid lunchtid som inte sa mer än att några misstänkta fall av en ny sjukdom hade upptäckts och att man nu förberedde en vaccinationskampanj. Nättidningen Konstitutionens Väktare hade släppt sin bomb vid ett katastrofalt dåligt tillfälle. Här fanns det ingen tid för någon längre eftertanke. De svenska myndigheterna skulle ju framstå i extra dålig dager om det som nättidningen förutsagt skulle inträffa medan de licensfinansierade Tv-kanalerna bevisligen hade pratat i nattmössan. Dessutom ringde och mailade de internationella mediehorderna och undrade vad som föregick i Sverige.

Beslutet som mer eller mindre sköts från höften, blev att bjuda in en representant från nättidningen Konstitutionens Väktare för att i mjuk intervjuform lyssna av deras tankar och resonemang. Med sig

skulle man ha sitt vanliga orakel från Folkhälsomyndigheten som fick ta udden av det hela med att ställa medicinskt avancerade frågor som de på nättidningen säkerligen inte kunde svara trovärdigt på.

När redaktionschefen ringde upp Konstitutionens Väktare svarade Gunnar och anade genast ugglor i mossen. Han sa att Mia var ute på uppdrag, men också att han skulle informera henne så fort han fick tag på henne.

”Hälsa att vi skulle vilja ha hit henne för en intervju om er artikel”, sa redaktionschefen innan hon lade på luren.

”Vad var det för något?” undrade Mia som hört nästan allt.

”Du hörde väl det mesta, men att de vill ha dit dig kan väl bara betyda två saker varav en är fel.”

”Vilken?”

”Den att de skulle försöka hetsa ännu mer mot oss.”

”Och…?”

”Då tror jag att de har kommit underfund med att vi har rätt och att man ska försöka visa en annan attityd mot dig – oss, för att inte själva framstå som jubelidioter.”

”Då kanske det vore klokt att ligga lite lågt och tänka igenom vårt svar”, sa Mia.

”Ring till Seppo, medan jag fixar lite förfriskningar, så tar vi ett förmiddagsmöte.”

Mia visade med en uppsträckt tumme att hon samtyckte samtidigt som hon gick in på sitt rum.

Kapitel 15

Tv-chefens dilemma löste sig av sig själv genom att regeringskansliet meddelade att statsministern, som allmänt kallades för `Årets Svensk`, kallade till presskonferens kl. 15:00. Statsministern kallades ju allmänt för `Årets Svensk, med tanke på de mindre lyckade utnämningar som Rapportredaktionen gjort under åren bl.a. Christer Pettersson, Refaat El-Sayed, Hans Holmér, Ebbe Carlsson m fl.,

Det var säkerligen många som undrade vad ”Årets Svensk”, hade för viktiga saker att meddela som krävde en presskonferens. Det gissades vilt på redaktionerna, allt från nya mutskandaler som till avgående ministrar, med tillhörande fallskärm.

Varför man valt att hålla presskonferensen vid Riksdagshuset, utomhus i kylan på gågatan mellan byggnaderna var det nog inte heller någon som riktigt förstod, men samtidigt var det ingen som gjorde någon affär av det. Man stod lugnt och väntade, medan man stampade med sina fötter för att hålla värmen.

På slaget 15:00, kom statsministern ut genom den port som stod närmast de uppställda mikrofonerna. I sällskap hade han sin inrikesminister, folkhälsoexperten Andreas Minell, Örjan Dalbom CEO på Kelsey & McGordon samt en man från Kelsey & McGordon som aldrig presenterades. Statsministern tittade i fem sekunder på det församlade pressfolket, och sorlet tystnade med en gång.

”Regeringen har under dagen suttit i överläggningar om hur vi ska hantera det som vi betecknar som en epidemi som eventuellt kan sprida sig i delar av Sverige. Osäkerheten är stor om huruvida vi över huvud taget kommer att bli berörda, men som jag alltid har sagt kommer jag att ta ansvar för Sverige och vårt folk.”

Ingen i åhörarskaran sa något medan han bytte manuskort, även om många gjorde menande miner till varandra.

”Vi har givetvis en plan för hur detta ska gå till”, fortsatte statsministern, ”och bredvid mig här till höger har jag Andreas Minell, vår ständige expert på folkets hälsofrågor som ska berätta mer i detalj om våra planerade åtgärder. Hur allvarligt läget är har vi ingen exakt uppgift om, och vi har inga bekräftade fall i Sverige, men det finns några få fall nere på kontinenten. Som jag sa för en stund sedan har vi en plan. Den går ut på en mass-vaccinerings-kampanj, där svenska staten står för alla kostnader. *”Det betalar ni sedan via skattsedeln.”* Vaccin finns redo från och med måndag nästa vecka och då kommer vi genast att starta med vaccineringarna. Några frågor innan jag lämnar över ordet till Andreas Minell?”

”Är det säkert att inga svenskar har blivit smittade?” ropade en journalist från sin position lite längre bak i klungan och överröstade de andra.

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.”

”Jag har från säkra källor fått veta att en svensk har dött i Ebola-liknande symtom i Italien?” ropade samma röst som tidigare.

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.” svarade statsministern.

”Men räknas han inte som svensk bara för att han dog i Milano. Det var enligt min källa den kände svenske forskaren Roland Strömberg.”

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.” svarade statsministern.

”Jag har också säkra källor som uppger att en annan känd forskare har dött i Danmark och en som har dött i Skottland, dessutom någon i USA.

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.” svarade statsministern. Dessutom kommer jag att ta ansvar för att en eventuell epidemi blir så liten som möjligt.”

”Hur vet vi att vi inte har några som bär på smittan här i Sverige, men är i inkubation?” ropade en annan röst.

”Vi kan bara säga det vi vet och det är att vi inte har några bekräftade fall i Sverige”, svarade statsministern.

Många tyckte nu att situationen blev löjeväckande. Politikernas papegoj-retorik kanske fungerade om den användes med förstånd, men då förståndet saknades kunde taktiken verkligen få dess utövare att framstå som utomordentligt korkade. Andreas Minell kom nu till stadsministerns räddning. Han var ju egentligen inte där för att stötta sin statsminister utan för att bana väg för läkemedelsföretaget Kelsey & McGordons representant.

”Om jag som representerar forskning och vetenskap i denna grupp tar över frågan, så är det givetvis så att vi omöjligt kan besvara frågan om någon, eller hur många som är smittade. Vi har endast spekulationer att komma med i den frågan och det får just nu stanna vid spekulationer. Det finns som vanligt olyckskorpar som gärna kraxar på om världsomfattande epidemier, men ett sätt att bemöta dessa kraxande individer, är att visa handlingskraft istället. Vi som är välbekanta med vetenskapen bakom detta, är här för att konkretisera vad som händer och kommer att hända. Jag har här vid min sida Örjan Dalbom CEO vid det svenska bolaget hos Kelsey & McGordon, som jag nog inte behöver presentera ytterligare. Välkommen Örjan Dalbom” så gavs plats vid mikrofonerna till Kelsey & McGordons svenska CEO. (Chief Executive Officer).

”Tack”, sa han och tittade tyst ut på de församlade några sekunder. ”Jag ser många spända ansikten här idag, men en dag då många känner oro har jag lugnande besked att komma med. Lagren med medicin, dvs. vaccin mot den virussjukdom som vi kallar AH är välfyllda och alla som vill känna den trygghet som en injektion med detta vaccin ger, kan redan på måndag nästa vecka infinna sig på de otaliga vårdcentraler som kommer att utföra vaccineringarna. Precis som statsministern sa alldeles nyss så är vaccineringarna kostnadsfria för folket i och med att svenska staten står för alla kostnader. Vilka vårdcentraler det blir, kommer att kungöras i dagstidningar och på de flesta tv-kanalers hemsidor. Jag tror att vi gör så här att ni kan ställa era frågor om detta, så svarar jag på det som är mitt område.”

”Tiden”, skrek en journalist så högt att alla vände sig mot honom. ”Tiden från det att detta virus upptäcktes till idag, är ett par veckor. Att utveckla ett vaccin tar upptill 15 år om jag förstått saken rätt. Jag får inte denna ekvation att gå ihop. Hur kan ni ha ett vaccin redan nu, på några veckor?”

”Du har läst på hör jag”, sa Örjan Dalbom med ett inövat leende. ”Det kan mycket riktigt ta upp till 15 år att ta fram ett vaccin och detta sker i ett antal faser. Först forskar man fram ett vaccin och sedan testas det på olika sätt, först på möss och slutligen på människor. Man kallar testerna för kliniska prövningar. De tar lång tid och man fastställer vaccinets effektivitet och inte minst deras biverkningar. När man sedan börjat använda vaccinet görs uppföljningar under låg tid – ja under många år. Först när detta är klart kan man säga att man har ett färdigutvecklat vaccin.”

”Det där känner vi till”, sa en annan journalist som stod betydligt närmare, ”men vad många av oss säkerligen frågar oss är: Hur kan ni reducera utvecklingstiden från 15 år till någon vecka? Ni har om jag räknat rätt tagit bort 99% av utvecklingstiden. Eller har det rent av varit så att ni har känt till detta virus under en längre tid, och nu har ett färdigutvecklat vaccin??”

”Jaa”, sa Örjan Dalbom med ett litet skratt, ”vi får väl hoppas på det – med färdigt vaccin alltså. Sanningen är, - att detta framsteg inte är någon slump eller beroende på några enskilda forskares insatser. Det beror helt enkelt på att Kelsey & McGordon genom åren har skaffat sig en erfarenhetsbank som jag skulle vilja påstå är den största i hela världen. Alla minns väl de Ebola-epidemier som kommit och gått och varje gång har vi fått bukt med dem på ganska kort tid. Det innebär som säkert de flesta förstår att vi redan har klarat av det mesta av forskningen och likaså de kliniska prövningarna. Det virus som man först upptäckte i Sydafrika är väldigt likt Ebola, men AH-

viruset skiljer sig på några få isolerade punkter, vilka vi har kontroll på. Nu fokuserar vi helt på att framställa så mycket AH-vaccin vi bara kan."

"Så ni har tagit ett vaccin som är tillverkat för att skydda mot Ebola och förändrat det lite så att det skulle vara anpassat för att förebygga utbrott av AH-viruset. Då är det väl också rimligt att anta att dessa förändringar skulle kunna föra med sig svåra biverkningar? Har ni gjort några kliniska prövningar över huvud taget?"

"Givetvis har vi det", svarade Örjan Dalbom", vi har ju faktiskt testat vårt vaccin i flera år."

Här kunde utfrågningen mycket väl ha spårat ur om rätt frågor ställdes och det insåg både Örjan Dalbom och Andreas Minell varför den senare genast ingrep i utfrågningen. Risken var ju överhängande att någon läkemedelskunnig journalist började pressa på med mer initierade frågor om de kliniska prövningar som naturligtvis inte hade utförts på föreskrivet sätt.

"Som expert på folkets hälsofrågor har jag naturligtvis en del frågor", började han och gick helt över allt diskuterande till hur själva vaccineringarna rent praktiskt skulle utföras.

Här tappade många av pressens utsända intresset för presskonferensen, och gav sig iväg med sin egen redaktion som mål. Maria Löfgren som bevittnat hela spektaklet, med sitt långa svarta hår instoppat i en jättelik mössa till all oigenkännlighet, gick iväg till stationen för att ta pendeltåget till Märsta, där Aron skulle plocka upp henne med bilen.

Under promenaden till Centralstationen ringde hon upp Gunnar som hon visste var tillsammans med Seppo. Hon berättade om vad som hade hänt under presskonferensen så som hon såg det och föreslog att de skulle släppa en ny artikel redan ikväll.

"Jag har spelat in hela presskonferensen och skickar över filen till er så får ni själva göra er en bedömning, men jag har redan min uppfattning klar."

"Kan vi vanliga arbetare få höra ers nåds uppfattning… Jag menar att den kan ju vara av allmänintresse." Det hördes hur de båda fnissade lätt.

"Jag vet inte om ni kan få ut något av den, ´but - Listen carefully, I only say this once´. Statsministern gjorde ett idiotiskt intryck… som vanligt och det är hur tydligt som helst att här ligger det mer än en hund begraven. Tystnaden om detta från våra MSM-medier, (Main Stream Meda) beror som jag ser det på en mörkläggning av sällan skådat slag. Det enda sätt som jag kan se att det har gått till på, är att världens nyhetsbyråer har fått stränga order att ligga lågt i ett par dagar.

Han erkände vidare att det finns en farsot ute i världen, men att det inte var något vi skulle oroa oss för här i Sverige. Han skulle som vanligt ta sitt fulla ansvar, sa han och det är väl närmast det som gör mig orolig.

Han räddades från ett ännu större fiasko av Andreas Minell och Kelsey & McGordons CEO, Örjan Dalbom.

Det hela handlade om att de, Kelsey & McGordon släppt ett nytt vaccin som de höll på att massproducera.

På frågor om hur det kom sig att man nu kunde ta fram ett vaccin på 1% av tiden mot det normala som är 10-15 år fick vi höra en massa floskler om att Kelsey & McGordon har en så stor kunskapsbank, att det är fullt möjligt.

Massvaccinering skulle starta nästa vecka och den kostnaden skulle komma på skattsedeln.

Min egen slutsats är att de, Kelsey & McGordon inte har något att komma med, utan försöker sälja en massa gammalt Ebola-vaccin till dyra pengar som varken är verksamt mot AH, eller har testas för sina biverkningar.

I denna nödens stund handlar allt fortfarande om pengar, att tjäna så mycket som möjligt på kortast möjliga tid.

Antingen dör epidemin av sig själv… i sin linda och då förlorar Kelsey & McGordon en massa pengar på sin massproduktion av vaccinet, eller så dör de flesta av oss, även CEO, Örjan Dalbom, innan de hinner göra av med sina pengar, så jag tycker att Kelsey & McGordon befinner sig i en loose/ loose situation.

Vi hade fullständigt rätt i våra tankar när vi skrev gårdagens artiklar och kommer förmodligen att bli alldeles nerringda ikväll. Det blir alltså kvällstjänst ikväll. Förutom att vi släpper vår egen uppföljningsartikel ikväll, så kommer de andra nyhetsmedia som ringer och vill ha in vad vi vet, att få det om de skriver att de citerar oss. Håller ni med? Er tystnad är talande nog jag kommer in till kontoret om några timmar, ska jag köpa med mig något käk, pizza, sushi, kebab?"

"Köp en jättesushi på så där en 50 bitar, det kommer säkerligen att gå åt. Se till att de skickar med en massa wasabi syltad ingefära och soja", sa Seppo som redan började känna sig hungrig. "Nej förresten, jag fixar det. Du behöver inte bry dig om det Mia." *"Om hon handlar så blir det bara ett standardpaket, tio bitar var."*

"Det var en sak till", sa Mia. "Det är helt uppenbart att de, regeringen menar jag, inte har någon Disaster Recovery Plan."

"Vad fasen är det för något", undrade Seppo.

"Precis som det låter", sa Gunnar. "Det är en plan som ligger färdig för en sådan här händelse. Den innehåller även en riskanalys och en åtgärdsplan. Statsministern ska ha den inom räckhåll från sin kontorsstol, så att när en katastrof inträffar vet han hur han ska agera från dag ett. Ansvarig för att en sådan plan finns är MSB eller som det egentligen heter Myndigheten för Samhällsberedskap."

"Men hur kan du vara så säker att en sådan inte finns", sa Seppo med adress till Mia.

"Jag är inte 100% säker", sa Mia, "men nästan. Anledningen till det är att jag inte kan tänka mig att det i så fall skulle stå i den på första sidan, att man skulle lämna över allt ansvar till ett läkemedelsföretag och ett oprövat vaccin. För mig är det helt uppenbart att man jobbar helt ad hoc med metoden Trail and Error. Det lär väl visa sig ganska snart om jag har rätt. Vi får diskutera detta mera när vi ses"

Seppo tog fram sin pipa och stoppade den med lugn grundlighet medan han tänkte, och till slut tyckte han att han hade en hållbar teori.

"Tror du att det kan vara precis som vanligt, att industrin i det här fallet representerat av Kelsey & McGordon pratat i enrum med USA´s President Barry Kaufman och gett instruktioner om att de behövde två dagar innan de var redo att, tillsammans med olika statschefer runt om i världen, släppa den dåliga och den goda nyheten tillsammans. Det var väl en jäkla massa hemliga mail som for runt i världen och till slut hamnat på någon whistleblowers hemsida.

"Vaddå hamnade på?" undrade Gunnar.

"Vad tror du om vi skulle gå in på WikiLeaks hemsida och kolla om de snappat upp något?"

"Vi kan väl försöka, det kostar inget, men jag tror inte att de har några snabbnyheter, det är väl mera läckt information i rapportform som är deras idé."

De surfade snabbt in på hemsidan och som förmodat hittade de ingenting, men blev hängande kvar under rubriken The Podesta Emails.

"Hur tusan har de kommit över det här?" utropade Gunnar. "Titta här för fasen. Här kan vilken människa som helst gå in och läsa John Podestas email, bara rätt in i boxen."

”Nu förväntar du dig att jag ska reagera kraftigt, men jag vet faktiskt inte vem John Podesta är …eller var”, sa Seppo.

”Då ska jag berätta för dig. Börja med att gå in på deras hemsida. Här har du förresten hela länken. https://wikileaks.org/podesta-emails/. John Podesta var Bill Clintons stabschef och efter det var han så vitt jag förstår Hillary Clinton´s campaign Chairman och vi kan läsa mailen rätt av, det är bara att klicka på dem. Titta här People With Disabilities Institutionalized in Nursing Homes. Gunnar klickade på mailet och all info öppnades. Du kan läsa hela jäkla mailet rakt upp och ner. Datum klockslag från vem till vem, rubriker och brödtext och som du ser är det inte bara ett mail, det är för fasen tusentals.”

”Jag imponeras direkt av att om man vill ha 50 email per sida, och det är 1050 sidor, så räknar en femteklassare snabbt ut i huvudet att det rör sig om mer är 50.000 mail, som Clintons stabschef tillsammans med Julian Assange har möjliggjort för övriga världen att läsa.”

”Visst det är helt otroligt och det är vad de kallar datasäkerhet? Deras administration läcker som en syjunta.”

”Om några månader så kanske vi kan gå in här och läsa hela mailväxlingen i Vita Huset. Ofattbart”, sa Seppo tog sin färdigstoppade pipa och gick ut på altanen och blossade lugnt.

***

Ett par timmar senare var alla samlade på kontoret i full färd med att sätta ihop en artikel som skulle skaka om och väcka debatt. Aron hade skjutsat dit Mia och sedan åkt hem själv,

”Var är kvällsmaten förresten”, sa Mia ”Jag börjar bli hungrig.”

”Jag har beställt”, sa Seppo. ”Den är nog här snart.”

Sju, åtta minuter senare ringde det på dörren. Och Mia gick och öppnade. Hon blev minst sagt förvånad. Utanför stod en kvinna som såg ut att vara på väg till något disco inne på Stureplan.

”Hej vad kan jag hjälpa dig med”, sa Mia. Det var ju helt uppenbart att kvinnan hade gått fel. Vad hon kände till, fanns det inga matbud som jobbade i 12 centimeter höga klackar, avancerad makeup och en kort klänning som skymtade under den öppna jackan. Klänningen hade en så generös urringning att den väl tilltagna bysten kunde smita ut när som helst. *”Med de där lösnaglarna går det ju inte heller att vara matbud.”* tänkte hon men var rutinerad nog att inte kommentera det.

”Hej”, sa kvinnan glatt och räckte fram handen. Jag heter Marja-Liisa Lampinen och söker Seppo. Är han här?

”Jo det är han”, sa Mia förvånat. ”Seppo du har besök”, ropade hon och bad Marja-Liisa att stiga in.

”Seppo gick raka vägen fram till Marja-Liisa Lampinen och gav henne en stor karm och en puss.

”Får jag presentera Marja-Liisa Lampinen, min nya flickvän”, sa Seppo stolt. ”Hon har med sig en massa käk från sushibaren. ”Jag ska bara gå ner till bilen och hämta påsarna. Marja-Liisa är för kvällen dåligt rustad, för att bära matpåsar.”

”Jo det har jag just konstaterat”, tänkte Mia

”Det här är min chef Mia”, sa Seppo med adress till Marja-Liisa. ”Jag har bjudit in henne att dela vår mat, som tack för hjälpen.” sa Seppo med adress till Mia, och försvann ut genom dörren.

”Seppo och jag skulle gå på disco ikväll, men nu blev det ju som det blev och han måste jobba över. Nu ska jag gå med en kompis istället, så det är ingen skada skedd.”

Mia presenterade Marja-Liisa Lampinen för Gunnar och efter någon minuts kallprat var Seppo tillbaka med en stor bärkasse i varje hand. De plockade upp sushin och började äta. Mia räknade till 70 bitar och undrade hur länge Gunnar och Seppo hade tänkt jobba ikväll.

Flickvännen försvann efter en halvtimme och Mia hann under den tiden konstatera att det fanns en trevlig kvinna under all `disco-outfit`.

”Seppo och hon verkar lite omaka”, tänkte Mia. *”Seppo, en jordnära, rundmagad 45-årig, tunnhårig gubbkille, ihop med denna discodrottning Marja-Liisa Lampinen. Det skiljer kanske tio år mellan dem. Ja, man slutar aldrig att förvåna sig. De har tydligen hittat något hos varandra, vad vete gudarna.”*

Så fort Marja-Liisa Lampinen hade gett sig av, började gänget jobba på en artikel som skulle bli läst av många och skulle på sikt läsas om och om igen.

Kapitel 16

Vad ingen på redaktionen på Konstitutionens Väktare visste, var att de som hållit presskonferensen avslutade det hela med en supermiddag på Rand hotell, där en festvåning ställts till talarnas förfogande, allt givetvis helt och hållet på Kelsey & McGordons bekostnad. Örjan Dalbom var kvällens värd, och helt naturligt blir det inte så där jättetrevligt om bara de fem herrar som hållit i presskonferensen skulle mysa och ha trevligt tillsammans. Att bjuda in deras fruar och i ett fall även en fästmö var uteslutet, då här också skulle avhandlas sådant som inte var till för den stora allmänheten.

Örjan Dalbom var väl medveten om att fruar och fästmör ofta vill skryta lite med att de varit på någon extra fin fest. Gärna utan något som helst uppsåt berättat för bästa väninnan om festen och i ren tanklöshet också om något som ingen utanför denna krets skulle få veta. Därför hade Örjan Dalbom sett till att särskilt betrodda och galanta damer anslöt sig till festen.

Efter det första minglet med champagne i glasen, såg en herre från Kelsey & McGordon, som tidigare mest hållit sig i bakgrunden, till att Public Services nyhetssändning i TV, visades i lokalen strax innan middagen.

”Idag klocka 15:00”, läste nyhetsankaret från sin dataskärm, ”höll statsministern en presskonferens utanför Riksdagshuset. Budskapet var i stort att han visade upp en oro för att världen drabbats av en Ebolaliknande epidemi. Efter den kommuniké som lästes upp svarade statsministern på journalisternas frågor…” och så klipptes frågestunden in med ljud och bild.

”Är det säkert att inga svenskar har blivit smittade?” ropade en journalist och överröstade de andra.

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.”

”Jag har från säkra källor fått veta att en svensk har dött i Ebola-liknande symtom i Italien?” ropade samma journalist som tidigare.

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.” svarade statsministern.

”Men räknas han inte som svensk bara för att han dog i Milano. Det var enligt min källa den kände svenske forskaren Roland Strömberg.”

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.” svarade statsministern.

”Jag har också säkra källor som uppger att en annan känd forskare har dött i Danmark.

”Som jag sa tidigare har vi inga bekräftade fall i Sverige.” svarade statsministern. Dessutom kommer jag att ta ansvar för att en eventuell epidemi blir så liten som möjligt.”

”Hur vet vi att vi inte har några som bär på smitta här i Sverige, men är i inkubation?” ropade en annan röst.

”Vi kan bara säga det vi vet och det är att vi inte har några bekräftade fall i Sverige”, svarade statsministern.

”Före denna frågestund, som inte gav så mycket matnyttigt”, fortsatte nyhetsankaret, så hade statsministern gjort en utfästelse.” och så klipptes statsministern in igen.

”Regeringen har under dagen suttit i överläggningar om hur vi ska hantera det som vi betecknar som en epidemi som eventuellt kan sprida sig i delar av Sverige. Osäkerheten är stor om huruvida vi över

huvud taget kommer att bli berörda, men… Jag garanterar att ingen i Sverige ska behöva känna någon oro över detta. Jag tar på mig det fullständiga och personliga ansvaret för att Sveriges folk ska kunna känna sig absolut trygga i denna fråga. Folket i Sverige kan känna sig tryggt det är jag garanten för."

"Vi har givetvis en plan för hur detta ska gå till", fortsatte statsministern, "och bredvid mig här till höger har jag Andreas Minell, vår ständige expert på folkets hälsofrågor som ska berätta mer i detalj om våra planerade åtgärder."

"Hur allvarligt läget är har vi ingen exakt uppgift om, och vi har inga bekräftade fall i Sverige, men det finns några få fall nere på kontinenten. Som jag sa för en stund sedan har vi en plan, som går ut på en mass-vaccinerings-kampanj, där svenska staten står för alla kostnader. Vaccin finns redo från och med måndag nästa vecka och då kommer vi genast att starta med vaccineringarna."

Så kom Kelsey & McGordon´s CEO Örjan Dalbom i bild.

"Tack", sa han och tittade tyst ut på de församlade några sekunder. "Jag ser många spända ansikten här idag, men en dag då många känner oro har jag lugn*ande besked att komma med. Lagren med medicin, dvs. vaccin mot den virussjukdom som vi kallar AH är välfyllda och alla som vill känna den trygghet som en injektion med detta vaccin ger kan redan på måndag nästa vecka infinna sig på de otaliga vårdcentraler som kommer att utföra vaccineringarna. Precis som statsministern sa alldeles nyss så är vaccineringarna kostnadsfria för folket i och med att svenska staten står för alla kostnader. Vilka vårdcentraler det blir kommer att kungöras i dagstidningar och på de flesta tv-kanalers hemsidor."*

"Så var det med det", tänkte Örjan Dalbom. *"Fällan slog igen så det skakade i hela buren. Efter den här TV-sändningen, som kommer att sändas i repris ett otal gånger, är det bara att dra brallorna av hela den svenska regeringen. Nu kan statsministern inte backa från sina utfästelser."*

Vad statsministern tänkte var det ingen som visste, men inrikesministern som kände sin chef väl antog i hemlighet att han kände sig verkligt nöjd med att:

- Få figurera i maktens finrum tillsammans med ett av världens största företag.
- Genom sin skicklighet som statsman avvärjt en ryslig fara för sitt folk, vilket han inte skulle låta sina politiska motståndare glömma i första taget.
- Via TV´s nyhetssändning kunde ingen mista sig på vem det var som fattade de tunga besluten.

Middagen blev som alla väntat sig överdådig och de inkallade vackra damerna gjorde verkligen sitt bästa för att männen skulle trivas. När det blev dags för avec och cigarr och statsministern sjunkit ner i en av de mjuka och djupa fåtöljerna, var slipsen försvunnen och skjortan lite lös och ledigt uppknäppt.

Plötsligt satt Örjan Dalbom i fåtöljen bredvid och den galanta brunetten som suttit på statsministerns armstöd, med sina långa naglar lätt kliande i statsministerns nacke, hade plötsligt som ett trolleri gått upp i rök.

"Hoppas du har trevligt", sa Örjan Dalbom.

"Synd at klaga, synd att klaga", sa statsministern och log belåtet.

"Bra. Innan vi helhjärtat fördjupar oss i den vickning och andra livets njutningar som väntar, är det väl bäst att vi fixar några små detaljer."

"Visst", sa statsministern och sken upp. "Vad hade du tänkt dig?"

"I dag är det torsdag, på måndag ska vaccineringarna vara i full gång efter vad du nyligen lovat dina undersåtar."

Statsministern log inför ordet undersåtar. *”Äntligen någon som förstod vad som gällde när man är landets chef.”* ”Vad var det för liten detalj du tänkte på?”

”Jo, vi har inte fått någon beställning. Vill ni ha något att vaccinera med, behöver vi beställning så att vi kan leverera det ni vill ha.”

”Naturligtvis ska ni ha en beställning. Hur ordnar vi det på bästa och snabbaste sätt?”

”Om vi får en beställning nu, så levererar vi den under helgen, jag tror att det måste ske på lördag så ni själva kan distribuera till era vårdcentraler på söndag. Då är allt klart till på måndag så att era löften kan infrias.”

”Ja nu har jag ju lovat inför hela svenska folket, på TV t.o.m. så det är bäst vi kör på.”

”Bra”, sa Örjan Dalbom. Mannen som inte sagt så mycket är vår amerikanske bolagsjurist, och han har kontraktet klart, så det är egentligen bara att underteckna.” Han markerade lite lätt med handen och inom 2 sekunder stod mannen som inte sagt så mycket framför dem med en portfölj i handen.

De tre männen satte sig ner vid närmaste bord och bolagsjuristen lade upp det inbundna dokumentet på bordet. Örjan Dalbom ansåg att det var bäst att ta det på svenska och för att undvika diverse konstigheter var avtalet också på svenska.

”Efter vad jag förstår, gäller ert löfte till hela er befolkning, eller är det några grupper ni vill undanta?”

Statsministern ruskade på huvudet. ”Har jag lovat alla så menar jag alla.”

”Bra då talar vi i runda slängar om tio miljoner injektioner?”

Statsministern bara nickade till svar.

”Skulle det bli frågan om mer vaccin eller vaccin av annan typ, ja statsministern vet ju att virus kan ha en liten egenhet och det är att det muterar, alltså uppstår i en ny skepnad och då brukar det bli så att vaccinet måste anpassas till det. I vilket fall så får ni 30% rabatt på varje ny mutation.”

”Utmärkt”, sa statsministern. ”Är det inskrivet i kontraktet?”

”Ja naturligtvis. Men det är en annan sak som jag vill göra er observant på och det är att betalning måste ske i förskott. Oavsett vad jag sa idag på presskonferensen, så är våra lager mindre än efterfrågan globalt sett. Därför har vi som krav att kredittiden är negativ, dvs. att betalning ska ske i förskott och då har vi så vitt jag ser bara morgondagen på oss. Jag föreslår därför att ni redan nu kallar er finansminister och riksbankchef till möte. Kan de inte komma ikväll, så måste det ske senast imorgon kl 8:00.”

Statsministern fick ett eget rum till förfogande och ringde först till sin finansminister.

”Hej det är jag”, sa statsministern.

”Ja, jag ser det”, sa finansministern. ”Jag har nyss hämtat ungarna på dagis, sent som vanligt och jag håller precis på med middagen. Vi ska ha gäster ikväll så jag hoppas att det är viktigt.”

”Jo det är viktigt, kanske rent av det viktigaste mötet vi haft och kommer att få i denna ministär. Det handlar om det vi har pratat om i stort sett hela dagen.”

”Jag har hört de senaste nyheterna, har du?”

”Om vaddå”, sa statsministern.

”Samma ämne. Så vitt jag förstår av nyhetssändningarna är det just nu c:a 280 bekräftat smittade i hela världen. Det kanske inte låter så mycket, men jag är allvarligt oroad, speciellt med tanke på att smittan nu finns i alla världsdelar. Men varför ringer du mig och inte socialministern.”

”Därför att jag håller på att skriva avtal med Kelsey & McGordon om en total vaccinering av alla svenskar. Avtalet ligger här framför mig och det ska från svensk sida undertecknas av mig, dig och riksbankschefen.”

”OK, vi får ta det imorgon, mina gäster kommer om en timme.”

”Sorry, dina gäster får din man ta hand om en stund, men detta avtal måste skrivas på nu om vi ska ha en chans att få någon leverans till på måndag. Så fort du har skrivit på kan du återvända hem till er fest. Jag har skickat en taxi att hämta dig. Vi är samlade här på Rand alla som har med detta att göra.”

”Det låter som jag just fått ett erbjudande som jag inte kan tacka nej till, - eller hur?”

”Du är en smart kvinna. Varför tror du att jag valde just dig till finansminister?” sa statsministern och strök därmed under att hennes framtida existens i regeringen berodde på hur snabbt hon kunde ta sig till Rand Hotell.

Riksbankschefen var inte lika lätt att övertala. När han fick veta att hans närvaro var påkallad föreslog han ett möte om två veckor.

”Det funkar inte”, sa statsministern. ”Lyssna nu. Vi ska underteckna avtalet med Kelsey & McGordon ikväll. Vi ska betala dem i morgon fredag, de ska leverera på lördag, vi ska distribuera på söndag och börja vaccinera på måndag. Ställ in allt annat, ta en taxi till Rand och var här inom en timme. Missar vi det här, så kan vi helt förlora greppet om epidemin. På en vecka har antalet insjuknade fördubblats. Vi vet inte ens om den estimeringen räcker, det kanske går ännu fortare. Var inte den som blir ihågkommen som den som är ansvarig till tusentals svenskars onödiga död.”

Det blev tyst på linjen en lång stund. Sedan sa riksbankschefen:

”Jag kommer”, och lade på luren.

”De som behövs är på väg hit”, sa statsministern.

”Bra. Det verkar som om du har ordning på ditt folk”, smickrade Örjan Dalbom.

”Omslutningen av detta avtal, är som följer”, inledde Örjan Dalbom säljsnacket med, så snart statsministern var tillbaka vid förhandlingsbordet där den amerikanske juristen väntade. ”Då blir det 10.000.000 injektioner, vilket är ungefär lika med alla människor som finns i Sverige. De obrutna ampuller som blir över får ni givetvis lämna tillbaka och får då en återbetalning med 75% av deras värde.” *”Skulle detta inträffa så har värdet på injektionerna sjunkit till en spottstyver.”*

”Nej, det är väl inte mycket att orda om. Så snart mina kollegor kommer hit ska vi signera kontraktet, så det är lika gott att ni från ert håll förbereder leveransen.”

Statsministern nickade och markerade på så sätt sitt samtycke. De båda männen gick sedan ut till de galanta damerna, fick sig mera champagne och så fortsatte de till statsministerns förtjusning fraterniserandet där man slutat tidigare.

Detta samkväm avbröts en stund senare då finansministern och riksbankschefen anlände och avtalsparterna på nytt drog sig tillbaka för att avsluta affären. Örjan Dalbom gick återigen igenom avtalet och den svenska delegationen nickade instämmande åt de olika punkterna i avtalet.

”Det ser ut som om vi är överens”, sa riksbankschefen. ”Det var ett ovanligt enkelt avtal för att behandla en så ovanligt, hemsk och upprörande händelse.”

Den amerikanske juristen som också var väldigt bra på svenska nickade leende.

”Vi har ju inte haft så lång tid på oss och nu gäller det ju att ta snabba beslut. De normala juridiska spetsfundigheterna har vi fått avstå på grund av den begränsade tiden vi har haft till förfogande. Det har det goda med sig att antalet sidor har kunnat reduceras med tre fjärdedelar.”

”Ja då är det väl bara att köra”, sa statsministern och fattade pennan.

”Bara en liten sak”, sa riksbankschefen. ”Jag hittar inte vart priset står. Vad kostar det?”

”Priset står här” sa advokaten och pekade ut stället i avtalet. Priset är $225 per injektion och det är väl inte mycket att orda om eller vad säger statsministern? Här står kanske livet på spel för hela Sveriges befolkning. Leverans garanterar vi vid vite av 10.000.000 kr till lördag om två dagar förutsatt att köpesumman erläggs under morgondagen.”

”Stopp ett tag”, sa riksbankschefen. ”Jag måste fråga min statsminister: Har du gått med på detta pris?”

”Ja”, sa statsministern. ” $225 kan väl inte anses vara för mycket för att rädda ett människoliv, vi har väl betalat betydligt mer tidigare i de fall det behövts?”

”Det kan man väl tycka, i alla fall då det gäller att rädda några få människor. Har du räknat ut vad totalkostnaden för detta skulle bli och som ska utbetalas i morgon?”

”Nej inte i detalj, men visst har jag förstått att det kommer att svida i stadsbudgeten.”

”Det inte bara svider i stadsbudgeten”, sa riksbankschefen. ”Det är helt omöjligt att skrapa fram det beloppet tills imorgon.”

”Varför det”, sa finansministern?

”Jag trodde faktiskt att ni kunde räkna, men på den punkten har jag tydligen misstagit mig. Det blir som den räknekunnige genast räknat ut, drygt 20.000.000.000 kr, lite beroende på dollarkursen. Hur vill ni ha pengarna, duger det med en check, sa han ironiskt till de två männen från Kelsey & McGordon?”

”Vi hade nog tänkt oss beloppet överfört till ett bankkonto som vi kontrollerar, antingen i USA eller Schweiz, sa juristen från Kelsey & McGordon. Det är ju faktiskt inte mer än knappt halva värdet på Sveriges guldreserv som efter vad jag förstår ligger på c:a 45 miljarder kronor. Vad ska ni med de pengarna till om nästan alla svenskar är döda?”

”Vad tjafsar ni om”, sa statsministern. ”Vi förde ju över 258 miljarder från pensionärernas besparingar vid sekelskiftet. Jag kan inte tänka mig att anledningen då, kunde vara mer angelägen än den är idag. Det där får ni två lösa till imorgon. Hur, vet ni bäst själva”, sa han och blängde ilsket på sin finansminister och sin riksbankschef. ”Jag tror inte att ni vill bli ihågkomna som de som dödade det svenska folket. Skriv på här och se till att pengarna blir överförda till det konto som advokaten ger er. Skriv på här. Sen är ni lediga för ikväll.”

Så fort avtalen var undertecknade, föreslog Örjan Dalbom att de skulle skåla för affären i en 60-årig Calvados, men finansministern och riksbankschefen avböjde med förevändningen att de hade viktiga arbetsuppgifter som väntade, vilket ju också var fallet.

Kapitel 17

Det var fredag morgon och Mia låg kvar i sängen fast Aron hade gått upp och börjat med frukost. Kvällen blev sen igår och de satt på jobbet till klockan två och följde nyhetsflödet på tv. Nyheten hade så gott det nu gick släppts i princip samtidigt i hela världen klockan 15:00, i Stockholm kl 16:00 i London och kl 24:00 i Australien och klockan 1 på natten i Tokyo. I USA släpptes nyheten klockan 22:00 (CST). Budskapet var detsamma i Sverige som i övriga världen dvs. i princip simma lugnt och vår beredskap är god.

”Det var alltså som grabbarna och även jag själv listade ut, att det var en världsomspännande aktion eller ska vi kalla det ´cover up´ för att ge myndigheterna ett visst lugn innan stormen brakade loss.”

Hon tog sin dosa från nattygsbordet och knäppte på TV:n, som hon hade på väggen i sovrummet. Det första som hon fick se var gatubilder från Tokyo och Peking, som visade folk på väg till arbetet och där säkert 80 % av alla människor bar munskydd.

”Precis som om detta skulle skydda mot denna lilla Nemesis. Det var säkert många som skulle se det så, att viruset var en av Gud utsänd straffdom för människors högmod, korruption och förstörandet av vår jord. Eller kanske Nemesis själv i en annan skepnad.”

Hon avbröts i sina funderingar av Aron som kom in med en frukostbricka och hasade sig upp mot ryggstödet i halvsittande ställning. Han fällde ut brickans ben och ställde den över hennes lår. ”Är det världens undergång vi ser tror du?”

”Tjaa, vad ska jag säga, om någon månad vet vi. Om grabbarnas prognos på 5.000.000 smittade på 120 dagar slår in, ja då tror jag det blir besvärligt för mänskligheten. Men vi vet ju fortfarande ganska lite. Det finns ju ett ospelat kort också och det är det vaccin som läkemedelsföretagen skryter om. Skulle det vara verksamt så kanske vi har en chans. De kommer enligt den information jag fick igår, att börja massvaccinera folk nu på måndag och jag skulle tro att det kommer att bli köer som vi aldrig sett maken till. Det kommer nog att se ut som biljettköerna inför någon större rockkonsert. Längst fram ligger folk i sovsäck som kom dit redan idag och sedan kommer de som bara har campingstolar med sig och sist klass tre- köarna, utan någon som helst rutin av detta och de får stå i kö till onsdag utan varken sovsäck eller campingstolar.”

”Om inte det funkar?”

”Då får vi vara jätteglada du och jag bara satt ett barn till världen.”

”Är det verkligen så illa.”

”Aron, jag vet faktiskt inte. Ska vi försöka släppa det här och göra något trevligt och fira ordentligt i helgen?”

”Trevligt, vad hade du tänkt dig för trevligt en sån här jäkla höstdag. Blåst, snöblandat regn och en grad varmt.”

”Ja, så här på dagen vet jag inte vad du har tänkt, men ikväll ska jag gå ut och fira med den bästa karl som gått i ett par skor.” Eftersom hon hade kvar frukostbrickan över sina lår, blev det bara en flörtig blink.

Han lyfte bort frukostbrickan som nu inte längre fyllde någon funktion, ställde sig på knä gränsle över henne stödd på sina underarmar och kysste henne lätt på brösten, samtidigt som han frågade:

”Vad sägs om ett litet studiebesök på MackMyra och middag med övernattning i Gävle?”

”Låt mig fundera på saken medan du fortsätter med det du gör. Jag är inte riktigt klar över om jag vill ge mig av just nu.”

Efter tio sekunder sa han:

”Tiden är ute. Vi kan ta en middag någonstans i Uppsala istället.”

”Sluta och larva dig”, sa hon och satte sig blixtsnabbt upp. ”Det är väl klart att vi ska åka. Jag tyckte bara det var skönt det du gjorde. Det ska inte alls vara någon middag i Uppsala. Men rappa på lite, du måste raka dig och tvätta håret innan vi åker.”

Det tog inte mer än en timme, så var allt klart. Håret tvättat, hakan rakad, kostymen packad och för Mia hade hennes ennatts-väska packats med allt en kvinna behöver på mindre än tio minuter.

”Det måste vara nytt världsrekord”, tänkte Aron, *”Hon vill verkligen att vi ska åka.”*

De låste villan i Sigtuna`, körde ut på E4:a vid Arlanda och fortsatte norrut.

”Fasen vad skönt att vi kom iväg på något, sa Mia” och lade handen på Jens lår. Nu ska jag försöka att inte tänka på vad som pågår runt omkring oss, utan bara släppa kontrollen, vara dekadent och ha lugnt och skönt. Har du hittat något ställe för oss att bo, eller blir det Rullsands Camping?”

”Nej, jag har tänkt att vi skulle bo på Grand. Jag har hört att man kan meta strömming i Gavleån och sedan låta kocken laga till den. Det lär vara väldigt exotiskt enligt uppgifter från vanligtvis välunderrättat håll.”

”Och så lägger de den i hamburger bröd, eller hur?”

”Nej den läggs direkt på rumspriset, men var inte orolig, jag har tagit med det i kalkylen och fyllt på VISA-kortet så det ska räcka. Oroa dig inte.”

Mia höll färgen och sa sedan:

”Men om vi inte får någon strömming då, och har du förresten några fiskegrejor med dig? Jag såg inte att du packade ner några spön.”

”Man kan få låna på hotellet”, sa Aron. ”Jag är mera orolig för att vi inte ska få någon strömming så här års, men å andra sidan så garanterade de på hotellet att det var nästan 100% säkert att vi i alla fall skulle få mört. Enligt vad de sa till mig så är halstrad mört en läckerhet som verkligen är inne just nu. Den säljs som tusan. Efter Brynäs hemmamatcher är det fullt av Brynässupportrar i restaurangen och alla ska ha halstrad mört. De röda ögonen försvinner vid halstringen så sedan är det ingen som ser någon skillnad på mört och strömming, - i alla fall inte efter ett par öl.”

”Du är inte klok Aron, men det kan behövas sån´t här dösnack för att man ska glömma skiten och tänka på något annat. Förresten, tog du med någon Novalucol? Du lär väl ta några öl och sedan ligger du bara och rapar och glömmer bort att du har en sexig kvinna bredvid dig.”

”Visst fasen, det glömde jag bort. Den risken kan vi inte ta. Vi får köpa när vi kommer upp till Gävle. Även om det ligger norr om Dalälven så lär de ha ett apotek där.”

”Jo det får vi verkligen hoppas, men så långt norrut stänger de säkert redan kl 12 och då lär vi bli utan. Eftersom de stänger så jäkla tidigt så har säkert mackarna sålt slut på det också med tanke på hur mycket halstrad mört de sätter i sig”, sa Mia och skrattade så hon började hosta.

”Som du pratar på skulle man nästan kunna tro att du varit på´t redan. Förresten, har du tagit med dig något att dricka på rummet?”

”Det trodde jag du hade fixat. Du skulle ju fixa allt. OK, Mia får rycka in och fixa som vanligt. Sväng av till Uppsala. De har både Apoteket Röda Näsan och det vanliga apoteket vid IKEA”

Aron hade missat den första avfarten, men tog nästa till Uppsala södra. Inköpen av öl, whisky och Novalucol var snart avklarade, men tyvärr tog det och hela avbrottet i resan, knäcken av den lite avspända stämningen och galna konversation de haft. När de körde tillbaka mot E4:an och passerade Pharmacias gamla lokaler i Fyrislund sa Mia:

”Jadu Aron, här satt en del av den svenska eliten på läkemedel i Sverige, plus en del vänner till mig, ett företag där staten var störste ägare om jag inte minns fel.”

”Vart tog företaget vägen då? Gick det i konkurs?”

”Konkurs! Nej för fasen det var lönsamt och gick väl bra. Har du hört talas om ett läkemedelsföretag som inte är rena vinstmaskinen. Det var väl så att några personer med stora aktieposter fick bra betalt för sina papperslappar.”

”Du menar att Sveriges stolthet såldes utomlands.”

”Nej så här gick det till i princip, jag reserverar mig för detaljer om år osv. 1995 gick Pharmacia och det amerikanska läkemedelsföretaget Upjohn ihop i en sk ´merger´ och blev Pharmacia & Upjohn. 1999 ville ett annat företag ansluta sig i en ny sammanslagning och det var kemijätten Monsanto.”

”Mosanto? Du menar det där företaget som gör Round Up och något annat genmanipulerat, bland annat genmanipulerad mat.”

”Precis. Mest känt är väl Monsanto för avlövningsmedel som användes av USA i Vietnam och gick under namnet Agent Orange. Det gick bättre att skjuta vietnameser från helikopter om inte träden hade några löv.”

”Då var det tre jättar som gått ihop till ett megajätteföretag och om jag inte minns fel så kallades hela gruppen för Pharmacia.”

”Japp, och strax efter millenniumskiftet kom en fjärde jätte in i bilden, nämligen den amerikanska läkemedelsjätten Pfizer och tar befälet över alltihopa. Det är som ett stort svart hål. Allt sugs in.”

”Så nu finns det inget kvar i dessa lokaler menar du?”

”Jodå, lokalerna står ju där och nya företag flyttar in, men av Pharmacia finns det inget kvar. Jag har ibland lekt med tanken på om vad som kunde ha hänt om Astra gått ihop med det ursprungliga Pharmacia istället för Zeneca. Skit samma nu blev det ju inte så, men tänk dig tanken att vi hade två stora svenska läkemedelsföretag och kanske kunde deras gemensamma ansträngningar idag har bekämpat det virus som jag idag är livrädd för. Nu måste vi lita till 100% på att amerikanska företag som kan göra i stort sätt hur de vill. Nåja det är väl inte riktigt sant, men ibland känns det så.”

”Vadå, hur menar du?”

”Jo jag menar att det är ju inte bara i USA det finns stora läkemedelsföretag. Det finns ju faktiskt i några länder till.”

***

Väl uppe på Grand i Gävle tänkte Mia hitta tillbaka till den glada stämningen de hade haft innan de kom till Uppsala.

”Ska jag fråga var man kan låna fiskespön för att fiska strömming eller mört i Gavleån”, men så kom hon på att det kanske var bäst att avstå. Det kunde ju bli helt fel. Glädjen fick de nog hitta på annat håll, kanske på Mackmyra.

Resan ut till destilleriet gick fort, så fort att de bestämde sig för att åka ut till själva Mackmyra där det hela så att säga började.

”Vilken under underbar miljö”, sa Mia när de kommit fram. ”Det är ju nästan så att man kan tänka sig ett gammalt destilleri på Irland eller Scotland. Jättemysigt.”

”Jag tror att allt började här”, sa Aron. ”Kanske var det så att lokalerna med den gamla bruksbyggnaden, dammen och den porlande ån inte var tidsenliga för ett nystartat modernt destilleri. I vilket fall har de byggt ett stor höghus av betong i Gävle där de har sin produktion, besökscenter och ett av sina lager. Jag har läst på lite och det fanns några tidstypiska tankar om miljövänlighet. De kallar det för ett gravitationsdestilleri, dvs. att allt pumpas upp en gång till toppen av höghuset och sedan rinner vört och destillat av egen kraft, eller jordens gravitation om vi ska vara noga, ner tills det tappas på fat. Och körs bort till deras skogslager. Men nog snackat om det. Vi åker till deras besökscenter så får vi veta hur det förhåller sig.”

Det blev en intressant dag. Det var mycket man fick veta och med i paketet fanns tankar om hur man gör whisky på svenskt vis. Efter att ha tagit en guidad tur, köpt några provningsglas, tackat nej till att köpa ett litet fat, bar det av till hotellet igen.

De slog genast upp varsin kall öl och en whisky.

”Tur vi har egen whisky med oss”, sa Mia. Konungariket Sverige måste vara det enda landet i världen där man inte kan köpa whisky på ett whiskydestilleri. Det är helt sjukt.”

”Du har ju suttit i riksdagen”, sa Aron. ”Varför såg du inte till att motionera om att whisky skulle kunna köpas vid källan, när du satt i maktens boning?”

”Du vet inte vad du pratar om. Jag motionerade visst om detta, men våra smarta partiledare var fullständigt överens om att Sverige skulle gå under om man gjorde så. Skulle man tillåta detta så skulle Sveriges alla alkoholister flockas utanför Mackmyra Whiskyby och köerna skulle ringla sig in mot Gävle centrum i vetskapen om att här kunde man minsann köpa sig 70 cl för 600 kronor. Vilken jäkla rusning det skulle bli.”

”Älskling, jag gillar ditt raljerande men det är väl inte något fel att vi håller koll på våra alkoholmissbrukare.”

”Nää, men det är bara törstiga missbrukare vi ska hålla efter, eller hur? Andra missbrukare som t.ex. spelmissbrukare skiter staten i, eller ska vi vara mera korrekta så sponsrar staten detta missbruk, även fast det skapar förskingrare av stora mått. Svenska Spel omsätter 20 miljarder om året, visserligen bara 7% av vad som stals ur svenska pensionärers besparingar, men det är i alla fall c:a 50% av den svenska guldreserven. Spelreklamen skapar så många spelmissbrukare att Svenska Spel är generösa nog att avsätta 28 miljoner varje år för att hjälpa dessa hopplösa förlorare på fötter igen.

”Fasen nu blir jag så där arg igen. Kan man få en kopp sprit för sina franska nerver.”

”Visst sa Mia och slog upp en ny whisky åt sin älskade”, och suckade tungt.

”Det tar visst en stund innan spriten verkar”, sa Mia efter 5 minuter. ”Efter vad jag har hört så är denna hjälp, ja den på 28 miljoner, bara motsvarande en månads reklampengar för att Svenska Spel ska få nya spelmissbrukare. Det motsvarar en månads reklampengar för Svenska Spel enligt DN.”

”Det kan väl ändå inte vara sant?”

”Vet inte”, sa Mia, ”det säger i alla fall Mattias Ekenberg, som arbetar med att hjälpa spelmissbrukare.”

”Som du framställer det så har vi jäkligt snillrika personer som styr och ställer i det här landet. Det är märkligt att någon över huvud taget överlever i Konungariket Sverige”, sa Aron med ett leende till Mia. ”Gå och ta en dusch nu. Torka dig väl, så ska du få en helkroppsmassage när du är klar.”

”Säkert?”

”Promisso”, sa Aron, vilket resulterade i att Mia drog iväg till badrummet snabbare än Lucky Luke kunde dra sin revolver.

***

Efter dagens studiebesök, massage och övriga förberedelser för kvällen sa Aron när klockan närmade sig 19:00, att det började bli dags att dra sig iväg till deras 25-års förlovningsmiddag.

”Det ska bli intressant att se vad min man har hittat på för kvällen”, sa Mia medan hon lade sista handen vid kvällens lite extravaganta makeup.

”Snyggt” sa Aron.

”Vaddå”, sa Mia. ”Finns det någon restaurang i Gävle som heter snyggt?”

”Nej”, sa Aron och kvävde ett skratt. ”Jag menar förstås din makeup. Den var riktigt snygg, eller ska man säga välgjord?”

”Det tackar jag för”, sa hon och började ta på sig sina nya stövlar som inhandlats just för denna kväll.

Restaurangen som Aron valt för kvällen, var liten men exklusiv. Det var nog inte mer än kanske tio bord, omgärdade av växter överallt så att man fick en privat känsla samtidigt som man givetvis kände restaurangens speciella atmosfär.

Mia funderade en kort stund på hur man kunde driva ett sånt här ställe med så pass få bord.

”Nu förstår jag hur det fungerar”, tänkte hon medan hon granskade matsedeln. *”Det man förlorar på gungorna tar man på karusellerna. Den som har satt priserna på den här matsedeln var inte blyg utav sig.”*

Man hade anslutit sig till den inte så ovanliga idén att ha olika några färdigkomponerade matpaket och till dem matchande vinpaket.

”Nåja”, tänkte hon *”Det är ju i alla fall skapligt lätt att räkna ut vad kalaset kommer att gå på och i det här fallet tycker jag att det får kosta.”*

”Ja, vad säger du vännen? Blir det bra med något av paketeten? Ska jag vara riktigt ärlig så kan det vara riktigt skönt att inte behöva leka hemmasommelierer och välja viner. Det kan de få göra som gjort det till en vetenskap”, sa Aron. ”Paket III tycker jag verkar bra, Vad gillar du?”

”Paket III” sa Mia frågande och letade i menyn. ”Löjromstoast, renfilé och getost med hjortron, - inte så dumt. Kan faktiskt tänka mig att hänga på den. Till den föreslår de vinpaket IV. Ja. – det säger inte mig så mycket, men man får väl anta att de vet vad de pysslar med.”

”En nubbe till Kalix löjrom brukar ju vara en självklarhet, men vin och nubbe, - det låter inte lika inspirerande.”

”Men ta öl till allt, det brukar du ju ta och då passar det ju med en nubbe.”

”Det tror jag ta´me fasen jag gör och ett paket III. Bra idé.” sa Aron lagom som servitrisen kom och artigt frågade om de ville beställa.

”25 år sen”, sa Mia. ”Jag fick ligga i hårt för att få med dig på en förlovning.”

”Det har jag inget minne av. Som jag minns det, så var det när du berättade att du var gravid som vi på allvar pratade om att legalisera syndandet. Innan dess var det ju ingen mening med det hela och faktum är att jag inte riktigt förstår vad det ska vara bra för annat än som ekonomisk överenskommelse om man ska skaffa hus och andra grejor som man kanske vill dela upp senare och då är det ju inte

förlovning som räknas utan giftermål. Visserligen har vi ju sambolagen och ska jag vara ärlig så vet jag inte vad som är skillnaden.”

”Jo det håller jag med om, men jag var ju lite romantisk. Tyckte att en ring på fingret visade att vi hörde ihop lite mer än när vi inte hade det.”

”Av någon jäkla anledning tycker jag att det är viktigt med att formalisera sitt förhållande när man tar ansvar för att ta hand om ett barn. Innan är det lätt att säga att det här inte funkar och bara ge upp. Då man bestämt sig för att skaffa barn blir det ju annorlunda, då måste man ju tänka på det oskyldiga barnet och även i svåra och tuffa stunder se till att få ens förhållande att fungera och det tycker jag att vi lyckats bra med.”

”Har du någon gång ångrat att vi gifte oss och skaffade barn?”

”Nästan aldrig.”

”Inte ens då jag varit på jättedåligt humör och skällt och gnällt om allting. Jag vet med mig att min PMS inte alltid har varit att leka med?”

”Jag sa nästan aldrig. De gånger det har känts tungt har nog varit just under de perioderna, men de har ju gått över och sedan har du blivit den underbara kvinna som jag älskar så mycket igen.”

”Det är i alla fall skönt att vara två. Jag har svårt att förstå de som föredrar att leva ensamma. Om jag har förstått saken rätt, så ligger Sverige i topp i fråga om att ha singelboende.”

”Är det så tror du?” sa Aron.

”Jag vet inte men jag har läst det någonstans.”

”Jag har väldigt svårt att tänka mig att leva i ett hus utan dina ljud, inklusive snarkningar. Dina dofter, din musik, ja de flesta tecken på att du lever där.”

”Vill du påstå att jag snarkar? Det var väl ändå ett påhopp. Du har aldrig klagat vad jag vet.”

”Jag vet. Jag har aldrig klagat. Du hörde vad jag sa. Jag skulle sakna dina snarkningar. Jag vaknar av dem ibland, och då vet jag ju att den jag älskar ligger där och somnar om igen. När du är borta på någon resa, kan jag vakna av att snarket inte finns där och då kanske jag inte somnar om.”

”Det är inte speciellt smickrande för en kvinna att höra att ens man och älskare saknar hennes snarkningar”, sa Mia och visade med hela ansiktet att det var så det kändes.

”Kan så vara, men tänk så här istället. Jag älskar dig så mycket att jag till och med saknar dina snarkningar.”

”Det låter bättre”, sa Mia. ”Vad är det mer du saknar då jag är borta?”

”Jag saknar dina sarkastiska kommentarer. De lockar ofta till skratt eller i alla fall till ett fniss.”

”Något mer?”

”Eftersom du är den bästa älskarinna jag haft, så saknar jag ju våra erotiska stunder. Jag är övertygad om att de inte kan bli bättre med någon annan, och därmed har du en väldigt trogen man. Det finns helt enkelt inga behov eller dragningskraft att söka upp andra kvinnor.”

”Det låter väldigt bra, men det är också väldigt ömsesidigt.”

Kapitel 18

Carl Weissberg parkerade sin Tesla på sin vanliga plats på universitetets parkering, stoppade in laddsladden, låste, och gick den korta promenaden till administrationsbyggnaden. Han var tidigare denna morgon än han förväntat sig. Av någon anledning hade köerna på The New Jersey Turnpike varit mindre än förväntat och därför hade han lite extra tid på sig och kunde ta omvägen förbi labbet. Han tyckte att det var skönt att ibland få ta på sig den vita rocken och bara känna atmosfären och dofterna från den plats där han tillbringat större delen av sitt yrkesverksamma liv. Dagens första analyser var redan igång och han hälsade artigt på de personer som startat dagens arbete lite tidigare än övrig labbpersonal.

Som professor i mikrobiologi, var det här inte längre hans arbetsplats, men det var ändå hans labb, han var det oomstridde chefen här. Han pratade vänligt med de som inte för tillfället var fast i en analys och ställde initierade frågor, som assistenterna engagerat svarade på.

Som vanligt blev dessa stunder alldeles för korta och en titt på klockan bekräftade att det var dags att ge sig i kast med pappren på hans eget kontorsrum. När han väl kom dit blev han överraskad över att dörren stod öppen. *”Hur kunde det komma sig?”* tänkte han förvånat.

Han behövde inte sväva i ovisshet speciellt länge för i hans besöksfåtölj satt en man som han aldrig sett tidigare. Mannen reste sig genast upp, bad om ursäkt för att han hade gått in på rummet utan lov, men eftersom dörren var olåst hade han ansett att han lika gärna kunde vänta inne på rummet som ute i korridoren. Sedan räckte han fram handen och presenterade sig som Sam Adams och att han för det första kom från Kelsey & McGordon och för det andra hade ett erbjudande att komma med.

”Han heter antagligen Samuel Adams, men kan väl inte gå omkring och presentera sig som ett välkänt öl.” tänkte Carl Weissberg. Men det var ju skönt att han kom från Kelsey & McGordon.

Carl Weissberg hade under en längre tid arbetat för läkemedelsföretaget och hade på uppdrag av dem ansvarat för en hel del kliniska prövningar. Hans oro för vem Sam Adams var, bleknade snabbt.

Tack vare Kelsey & McGordon, hade han och hans fru Suzanne, kunnat resa nästan vart som helst på jorden, givetvis med något mer eller mindre seriöst uppdrag som täckmantel. Eftersom intresset för forskning inte delades av hans hustru, blev det ofta resor till soliga stränder under förevändningen att han skulle ta prover på någon havslevande svamp eller havsalg som sällan hade något som helst vetenskapligt värde.

”Vad skaffar mig den äran”, började Carl Weissberg. ”Givetvis ska vi avnjuta en utsökt kopp kaffe tillsammans, men jag kan inte tänka mig att du gjort dig besväret att åka ut hit bara av den anledningen, även om min kaffemaskin är en av marknadens bästa”, *”ni har säkert sådana överallt hos er.”*

”Anledningarna är flera. För det första har jag utsetts till din kontaktman och då bör vi ju bekanta oss med varandra lite mer på djupet. Bill Carlson som har jobbat med dig i många år har beklagligtvis fått en stroke och det är osäkert om han kommer tillbaka till arbetslivet något mera.”

”Det var tråkigt att höra”, sa Carl Weissberg och satte in en kopp i kaffemaskinen. ”Vad vill du ha för kaffe?”

”En latte blir utmärkt.”

”Undrar om Bills stroke var en naturlig katastrof eller om han fick hjälp av någon”, tänkte Carl samtidigt som kopparna tillagades av maskinen. *”Skärp dig nu”,* bannade han sig själv. *”Varför ska jag alltid vara så misstänksam och se allt i ett mörkt perspektiv?”*

”Du har nämnt en anledning till ditt besök, vilka är de andra? Jag är ju van vid att ni är rationella och samlar på sig flera ärenden.”

”Carl, du är verkligen inget dumhuvud. Du har redan räknat ut att jag är påläst om dina meriter. Den epidemi som är under uppsegling, känns värre idag än igår, om du förstår vad jag menar. Vi har alltså ett accelererande problem. Våra experter har kalkylerat med att vi i värsta fall skulle ha 300 smittade till idag… jag upprepar i värsta fall”, sa han och smuttade på sin latte.

”Och…” sa Carl Weissberg uppfodrande och förstärkte sin fråga med att slå ut med handflatorna.

”580 bekräftade fall”, sa Samuel Adams uppgivet.

”Det är ju för fasen nästan det dubbla av ert `worst case scenario´.” Carl Weissberg gick fram till fönstret och kikade ut. ”Har du fler dåliga nyheter så ta dem på en gång. Dagen är ju ändå redan förstörd och som jag kan konstatera är klockan inte ens halv åtta.”

”Dåliga och dåliga. Jag har med mig en plan som jag vill förankra hos dig och det är väl egentligen den verkliga orsaken att jag kom hit nu på morgonen.”

”OK låt höra vad den går ut på?” *”Undrar just vad de har för jäkelskap på gång.”*

”Jag ska inte dra hela planen för dig nu, det har jag inte mandat till. Men i stora drag så ska du på ett möte med Kelsey & McGordons ledningsgrupp. Normalt brukar vi hålla våra möten på Sofitel hotell i London, men vi räknar med att uppståndelsen är för stor för att vi ska ses där så vi har valt en privat golfklubb på södra Irland. Det enda du behöver ta med dig är dina och din frus golfklubbor. Resten fixar vi på klubben.”

”Ska Suzanne med?”

”Ja, eftersom det blir en övernattning med en fin supé så antog vi att hon skulle uppskatta det. Jag tror att hon redan är på flygplatsen. Om du lyssnar noga så kan du höra att vår helikopter går på tomgång inte så långt härifrån. Vi ska bara ta ett litet skutt med helikoptern. Sen blir det en Gulfstream till Shannon eller Cork på Irland, så om du avbokar allt du har planerat idag och i morgon, så lovar jag att ni aldrig kommer att ångra er.”

”Varför just Irland om man får fråga. Det känns ju verkligen som att gå över ån efter vatten, om man nu kan kalla Atlanten för en å.”

Sam Adams log lite svagt åt det dåliga skämtet och sa sedan.

”Vi behöver träffas några stycken och som jag tror att du redan har räknat ut, är några, bl.a. du själv, samt några andra sådana som lätt känns igen och drar nyfikna blickar till sig. Det finns en golfklubb där som har stora likheter med Massadaklippan. Speciellt som golfsäsongen är över så lär inte någon paparazzi dyka upp i något buskage.”

”Massada”, sa Carl Weissberg, ”du menar den där fästningen där judiska motståndsmän gjorde massjälvmord tillsammans med sina familjer hellre än att hamna i fångenskap hos romerska hären?”

”Just precis”, sa Sam Adams. Golfklubborna är endast med som rekvisita. Det ska mycket till av vädergudarna för att det ska kunna bli något golfspel för damerna, men det finns andra aktiviteter vi kan hitta på för dem, så det behöver vi inte oroa oss för.

När Carl Weissberg mötte sin fru på flygplatsen för att strax gå ombord på detläckra Gulfstream-planet sa Suzanne:

”Kan man få en liten förklaring om vad som pågår? Jag behöver inga längre utläggningar eller utredningar, men eftersom jag inte har någon större vana av sådana här minst sagt oplanerade resor så skulle det onekligen kännas lite bättre om jag visste något över huvud taget.”

”Det är mitt fel alltihopa”, sa Sam Adams. ”Det är jag som har lurat ut er på det här. Vi ska flyga till Irland för att ha en liten konferens och för att spela lite golf om vädret tillåter.”

”Spela golf på Irland så här års är väl inget som jag ser fram emot precis*.” ”Regn och snålblåst och plus fyra grader i luften. Det måste vara något annat som är på G.”*

”Se det så här”, sa Sam Adams. ”Golfen kan bli jättefin eller helt inställd, men det kan leda till att du efter detta kan spela golf var som helst i hela världen, när som helst, så jag tror att du kommer att tycka den här resan var mödan värd. Den klubb vi ska besöka räknas som en av världens absolut finaste banor och ett medlemskap här är ouppnåeligt för de flesta, men kanske inte för er två.”

”Jag kanske inte ska bråka om detta äventyr om det nu kan leda till något gott”, sa Suzanne Weissberg. *”Det kan ju faktiskt vara något att bräcka av mina fisförnäma väninnor med.”*

***

Vädret på södra Irland var klart men lite blåsigt och deras Gulfstream wobblade lite under inflygningen till Cork Airport. Efter landningen taxade flygplanet fram till en startklar helikopter. Så fort passagerarna och bagaget flyttats över till helikoptern lyfte den. Flygturen blev inte lång och snart kunde de skymta något som såg ut som ett grönt spader-ess som stack ut från fastlandet, om man nu kan kalla något på Irland för fastland.

Hela detta gröna spaderess som reste sig upp ur Atlanten och som omgavs av lodräta klippor på sidan, täcktes av en golfbana med ett lågt klubbhus i mitten. Klubbhuset var helt byggt i natursten och räta vinklar verkade inte vara upptäckta då huset byggdes. En helt fantastisk byggnad ansåg Suzanne. Längst ut på udden på detta spaderess låg en fyrplats som gav hela anläggningen en sjöromantisk prägel.

Carl Weissberg fick en halv timme senare veta att de var här utanför, som en tysk ubåt (U-20) sänkte det engelska passagerarfartyget Lusitania i maj 1915 då 1198 människor dog. Många inte minst Winston Churchill (dåvarande marinminister) antog att detta skulle bli en anledning, i och med att 124 av de förolyckade var amerikaner, för USA att förklara Tyskland krig och gå med i första världskriget. President Woodrow Wilson vilade på hanen och USA gick inte med i kriget förrän 6 april 1917.

Helikoptern kunde egentligen ha landat var som helst för denna halvö saknade träd. Här fanns bara grönt gräs och buskar. Vissa buskar var så stora att någon vilsen människa kanske skulle ha kallat dem för träd, men inte Suzanne. För henne var allt buskar på denna halvö, som inte var gräs eller klippor.

Direkt efter landningen blev Carl och Suzanne Weissberg samt Sam Adams ledsagade till matsalen där det redan stod fyra män med varsin whiskey (Irländsk givetvis) i handen.

Carl Weissberg kände redan dessa fyra män, men presenterade dem för Suzanne som: Kelsey & McGordon´s styrelseordförande Bob Wainright, Horst Kaltenbrunner, James Paine och Istvan Hroneck. Lagom som detta var gjort kom tre vackra damer in i matsalen. De presenterades av styrelseordföranden som fruar till de andra tre männen som väntat på dem.

När preludierna var avklarade, grep sig sällskapet an den fantastiska middag som serverades. Suzanne förvånades över den jättelika hummer som kom in till förrätt. Hon hade ingen aning om att de kunde bli så stora.

Lagom som förrätten var avklarad knackade styrelseordföranden i glaset, men reste sig inte upp.

”Trevligt att alla kunde komma hit idag och speciellt välkommen vill jag säga till professor Carl Weissberg och hans fru Suzanne. Anledningen till detta möte är ett ytterst angeläget ärende som herrarna i detta sällskap måste diskutera idag på eftermiddagen. Under tiden vi ägnar oss åt detta, är det tänkt att damerna under klubbdirektörens sakkunniga ledning går åtminstone nio hål på denna fantastiska golfbana. Mer hinner ni nog inte innan mörkret faller. Å andra sidan kommer vädret i morgon enligt uppgift att bli strålande sol, vinden kommer att avta till nästan vindstilla och vi kommer

att få c:a femton grader varmt. Det är som gjort för att vi alla kan lufta våra svingar tillsammans i en trevlig höstrunda.

Klubbhuset har som ni kommer att upptäcka fantastiska rum och ett lika fantastiskt SPA och andra faciliteter som vi kan utnyttja precis när vi vill.

Vanligtvis är vi ju inte vana vid att spela golf vid dessa temperaturer, men golfshoppen har allt ni kan tänkas behöva i klädväg. Ta vad ni behöver och se det som en liten present från Kelsey & McGordon. Jag skymtade också ett set golfklubbor som såg ut att vara minst två år gamla. Det här är ett bra tillfälle att se till att era klubbor är `up to date`. Att vara medlem i den här klubben är något som verkligen inte är möjligt för vem som helst. Är det så att ni skulle vilja ta en runda här under sommartid, så ska vi se om det där med medlemskap inte kan ordna sig. För er som inte visste det är Old Head beskriven av Links Golf Magazine som den mest spektakulära golfbanan i världen."

"Finns det verkligen kläder som gör att golf kan bli njutbart i denna väderlek", tänkte Suzanne Weissberg. *"Är det så kan det här kanske bli en minnesvärd upplevelse. Att vara med i den här klubben är säkerligen något att skryta om hemma."*

Efter avslutad lunch delade sig sällskapet helt enligt plan i två grupper. Männen gick till det konferensrum som stod till förfogande medan damerna ivrigt närmade sig golfshoppen.

"Jahapp", sa Ordföranden hurtfriskt. "Jag tror att alla här, även vår ärade gäst, har klart för sig varför vi är här. Vår planet har drabbats av en synnerligen elak liten djävul, nämligen AH- viruset. Det är värre än vi först trodde och det har spridit sig till, i det närmaste, alla platser i världen med undantag för Antarktis och vissa isolerade öar. Jag behöver väl knappast säga det, men för säkerhets skull… Det som sägs i detta rum är hemligare än något mänskligheten varit med om, inte ens en liten musfjärt får läcka ut."

"Hur många bekräftade fall känner vi till", frågade professor Carl Weissberg. *"I morse var det ju 580 fall",* tänkte han.

"Den senaste uppgiften jag fått och den fick jag strax innan vi gick in i detta rum är 1010 stycken bekräftade fall." sa ordföranden.

"Har ni någon plan A, B eller C", frågade Carl Weissberg.

"Ja vi har en plan A, och den går ut på att vi har tagit fram ett vaccin enligt bästa vetande och kunnande, men det är ofrånkomligt att vi i verkligheten har fått gissa oss fram en hel del. Som alla säkert förstår har vi utgått från befintliga vacciner och sedan har vi förändrat dem lite. Någon plan B och C har vi tyvärr inte då det inte finns tid till att byta spår. Vi måste helt enkelt lyckas med plan A. Failure is Not an Option som Gene Kranz sa, sedan Apollo 13 hade exploderat på väg till månen och astronauterna skulle tas levande tillbaka till jorden.

"Hur mycket kliniska tester har ni hunnit med", *"för det är väl där jag kommer in i bilden antar jag,"*

"Frankly speaking, - inga alls. Om man tänker efter så är det ju egentligen en omöjlighet att vi skulle ha kunnat hinna med det. Vi antar att inkubationstiden är omkring 60 dagar och det är ju först då vi kan se om det har någon som helst verkan och vi har inte heller startat med några försök på människor."

"Så vad är er plan A?"

"Vi går ut och vaccinerar med det vi har och ser det som kliniska prövningar och anpassar oss efter hand när det blir fel."

"Om ni går ut på detta sätt kommer kanske tio tusentals människor att dö för att vaccinet är overksamt eller har mycket allvarliga biverkningar."

”Ja, det är ett scenario som vi inte håller för osannolikt och vi ser det som en kalkylerad risk, men jag tror att vi efter hand kommer att hitta rätt.”

”Hur lång tid kalkylerar ni att det tar innan ni efter hand har hittat rätt?” sa professor Carl Weissberg med viss sarkasm i rösten, *”de här tankarna är för fasen så nära ren kriminalitet man kan komma.”*

”Vi tror att vi efter 100 dagar kommer att ha en betydligt tydligare bild av det än vad vi har idag.”

Professor Carl Weissberg blundade och tittade upp i taket*. ”Det här är ju för fasen inte klokt. 100 dagar. ’Betydligt tydligare bild av det än vad vi har idag.’ Det innebär att vi under den tiden kan ha flera miljoner döda. Det här håller på att gå riktigt åt helvete.”* ”OK”, sa han sen. ”Hur är det tänkt att jag kommer in i bilden. Eftersom jag är här kan jag ju räkna ut med den del jag sitter på, att det är något ni förväntar er att jag ska göra… eller hur?”

”Vi skulle belöna er kungligt om ni gick ut med en artikel om vaccinet, kliniska prövningar och annat som lugnar folk och ger sken av att vi har allt under kontroll. Du Carl, är en auktoritet i ämnet. Du är en som hela världen lyssnar till.”

”Jag kan inte skriva speciellt mycket som kan betraktas som lugnande. Vaccinet vet jag inte så mycket om idag och kliniska prövningar har vi ju inte utfört. Däremot finns det mycket att skriva om saker som är oroande.”

”Tänk till nu Carl. Vi står kanske inför hela mänsklighetens utrotande. Om vi inte gör något så är sannolikheten nästan 100%-ig att vi alla går under. Då måste vi ju ställa oss frågan är det bättre att alla går under eller att du får dö med rent samvete, då du ändå kommer att ha miljontals människors liv på ditt samvete för att du inte gjorde något?” sa ordföranden.

”När president Roosevelt gick ut i krig mot Japan och Tyskland, visste han att många amerikanska män skulle dö. Vad var alternativet? Att ännu fler skulle dö. När vi går ut i krig mot denne lille djävul är läget detsamma. Vi vet att vi kommer att få förluster, vi vet att det kommer att bli tufft, men vi som sitter här måste tro på att vi kan vinna”, sa Istvan Hroneck som för första gången yttrade sig.

Det blev tyst i rummet en stund och det var Carl Weissberg som bröt tystnaden.

”Jag kan till viss del förstå resonemanget, men det gör varken från eller till. När jag skriver en artikel till någon läkartidskrift, tar det som regel ett par månader, vilket är en tid som vi inte har. Vi skulle ha hunnit göra åtminstone något 100-tal tester men vi har inte gjort en enda.”

”Anser du att det är ett avgörande argument?”

”Ja det gör jag.”

”Då kan jag meddela”, sa ordföranden att artikeln/avhandlingen redan är skriven. Det enda du behöver göra är att skriva på den.”

”Menar du att jag ska skriva under något som jag inte har skrivit? Menar du att jag ska skriva under något som jag inte ens tror på är sant?”

James Paine tog fram en mapp ur sin portfölj och sköt det över bordet till Carl Weissberg.

”Öppna den Carl. Känner du igen den här rapporten?”

Carl öppnade mappen och blev alldeles stel när han såg vad det var.

”Vi har alla våra lik i garderoben. Den här absolut vansinniga rapporten har du undertecknat. Jag vet t.o.m. vad priset var. Din son skulle garanteras en plats på Yale University, vilket han också fick. Jag tror att både din son och du själv skulle må bäst av att rapporten föll i glömska. Jag tror inte för en

sekund att ordenssällskapet `Skull and Bones*jag antar att såväl du som din son tillhör, skulle tycka annorlunda.”

Detta var inte ens ett illa dolt hot. Detta hot var fullt öppet och skulle mycket riktigt vara dödsstöten för både far och son. Medlemmarna i `Skull and Bones`, som alla har examen från Yale och är inga man gör sig ovän med om man har förståndet i behåll. De räknas som världens mäktigaste eftersom män som George H. W. Bush, George W. Bush, och John Kerry m.fl. inte sticker under stol med att de är medlemmar i `Skull and Bones`.

Efter en stunds tystnad sa ordföranden:

”Carl, - vi har inga som helst inga intentioner på att kasta dig till gamarna, det hoppas jag att du förstår. Vi vill bara understryka hur viktigt det här är för oss. Tvärtom vill vi att du ska känna av vår tacksamhet för allt du gjort och för att du står på vår sida i denna svåra stund. Givetvis går du inte lottlös om du bestämmer dig för att jobba med oss. Vi har nyligen gjort en affär med den svenska regeringen och fått betalt för en leverans. Priset räknas i miljarder dollar. Vi förhandlar om leveranser med ett 20-tal länder och din underskrift är mycket värdefull för oss. Förutom medlemskap i den här golfklubben som vi givetvis betalar, anser vi att du behöver en ny Gulfstream som inreds efter dina anvisningar, så att du, din fru, och era vänner kan åka hit när ni önskar och ta en runda. Den kommer givetvis att vara registrerad på oss så att inga undersökande journalister eller visselblåsare kunde få för sig att något oegentligt döljer sig bakom att en universitetsprofessor plötsligt köper en Gulfstream. Lite driftkostnader bör ni ju få täckta och vi tror att tio miljoner dollar som redan ligger på ett nummerkonto i UBS skulle räcka ett tag. Din professorstjänst bör du behålla, då vi tror att den kommer att vara till nytta i framtiden. Vi lämnar dig här så att du i lugn och ro kan läsa igenom vad vi skrivit. Är det något du vill diskutera i texten är vi givetvis öppna för en diskussion, men jag vill tillägga att våra egna specialister är väldigt nöjda med texten, diagrammen och övriga bilder.”

Klockan halv tolv på kvällen hade man enats om den slutliga texten. Eftersom Carl endast ville ha några språkliga korrigeringar, var det inga större problem med att bli överens om dokumentet. Professor Carl Weissbergs namnteckning hamnade till slut där den skulle och där ordföranden hade tänkt sig och efter att ha skålat för framgång, ett antal gånger, avslutade man kvällen med att göra upp om morgondagens golfspel.

Eftersom man var nio personer åtog sig ordföranden att vara enväldig domare. Övriga delades upp i två fyrbollar med två män och två kvinnor i varje och i morgon skulle dessa två fyrbollar spela Scramble. Det var ett utmärkt val för att även få golfen att stärka lagkänslan.

Kapitel 19

“Godmorgon älskling”, sa Aron och kysste Mia lätt över ryggen som var helt bar eftersom hon hade kastat av sig täcket.

”Gomorron min sköna” sa han igen och försökte få något livstecken från henne.

”Jag sover, men fortsätt med vad du gör, så vaknar jag till slut.”

”Aldrig i livet. Enligt svensk rättspraxis räknas det som våldtäkt om man gör sexuella närmanden till en sovande kvinna.”

”Ähh, sluta att larva dig. Vad snackar du för skit?”

”Julian Assange fick sitta inlåst på Ecuadors ambassad i London i sju år därför att den svenska åklagaren Marianne Ny anser att sexuella handlingar med en sovande kvinna är att betrakta som våldtäkt, även om man bor ihop. Den grejen håller jag mig allt undan.”

”Men jag vill ju att du ska göra sexuella närmanden mot mig även när jag sover. Det finns väl inget bättre sätt att vakna på över huvud taget. Tänk att få vakna riktigt pilsk.”

”Sorry min sköna, men sådan är lagen, eller i alla fall tolkas den så av åklagaren Marianne Ny. Du får nog finna dig i att det är en skramlande väckarklocka som gäller för kvinnor i Sverige. Ett erotiskt uppvaknande kan du glömma så länge vi lever här.”

”Men det är ju för fasen rent orimligt att jag inte ska kunna få ha sex hur jag vill.”

”Det får du säkert också så länge du inte blandar in vårt rättsväsende och då är det jag som åker dit, inte du.”

”OK, OK, men nu är jag vaken, så du kan lugnt, utan att riskera grova lagöverträdelser som kan ge sju års inlåsning, tända din fru.”

Aron tog fram lite massageolja och sa åt Mia att lägga sig på magen. Eftersom hon förstod vad som skulle ske, var hon snabb att åtlyda hans befallning.

Han hällde ut lite olja i handflatan och gned sedan lätt sina handflator mot varandra, ställde sig på knä gränsle över hennes stjärt, och började sedan massera Mias axlar, rygg och hals. De sa inget på en lång stund utan båda ägnade sig åt massagen med inlevelse. Han ställde sig på golvet då han var klar med rygg och axlar för att komma åt att massera ben, lår och skinkor. Efter ett tag sa Aron åt Mia att vända på sig så att han kom åt att massera framsidan, vilket hon snabbt åtlydde.

”Jag har legat vaken en stund och funderat över livet i allmänhet och framtiden i synnerhet. Vad vet du egentligen om den epidemi som du tror hotar den värd vi lever i? Att det är något som pågår är ju fullt klart, men har du någon koll på vad som vetenskapen säger om dina farhågor”, sa Aron sedan han avslutat massagen.

”Om jag får börja med att säga att jag inte är expert på detta med virus, så kan jag berätta vad jag vet”, sa Mia och tittade frågande på Aron som om hon ville ha en bekräftelse på att hon betraktade sig som lekman i allra högsta grad.

Aron bara nickade till svar.

Mia tog upp sin surfplatta och skrev in ordet PANDEMI, samtidigt som hon frågade Aron:

”Har du hör det ordet förr?”

”För mig låter det som en epidemi hos pandor, men det är det väl antagligen inte?”

”Alldeles rätt, det är ingen sjukdom bland pandor, utan ett virus som drabbar mänskligheten med en förödande kraft. Du har säkerligen hört talas om Spanska Sjukan?”

”Visst, men jag har ingen aning om vad det var för något. Var den lika farlig som Ebola?”

Mia googlade snabbt och höll upp surfplattan.

”Här i Illustrerad Vetenskap kan du läsa att:

Ebolaepidemin i Västafrika 2014-2015 resulterade i att 11 000 människor miste livet. Men världen kan drabbas av en mycket värre epidemi, ty Ebola är långt ifrån den perfekta mördaren.

För att utlösa en världsomspännande epidemi ska ett virus ha den perfekta balansen mellan smittsamhet och dödlighet så att den både dödar och sprids till nya offer.

Ebola är inte speciellt smittsamt eftersom det endast smittar vid direkt kontakt med kroppsvätskor. Dessutom kan en smittad inte smitta andra förrän han har fått tydliga symptom.

Ebolas dödlighet är däremot extremt hög – ända upp till 70 procent av de smittade dör. Men faktum är att dödligheten gör det svårt för viruset att sätta igång en stor epidemi.

Eftersom Ebola har så hög dödlighet hinner de smittade inte sprida sjukdomen vidare till speciellt många. En patient med Ebola smittar därför i genomsnitt endast två andra.”

”Var Ebola en pandemi?”

”Nej, inte som jag uppfattar det, men Spanska Sjukan 1918- 20 var det med säkerhet. Cirka 50 - 100 miljoner döda, svårt att säga mer exakt, det finns olika uppgifter om det.”

”Fasen vad läskigt. Det är ju uppemot fem till tio gånger fler än Sveriges hela befolkning.”

”Mmm. Förr i tiden spred sig inte sjukdomar snabbare än man kunde färdas på hästryggen, men nu är det annorlunda. Nu kan du bli smittad i Danmark på Kastrup och någon dag senare smittar du en massa människor genom luftburen smitta i USA. Smittan kan i princip föras runt hela världen på något dygn. Som du såg i artikeln tidigare så smittar Ebola endast vid direkt kontakt med kroppsvätskor. När det gäller luftburen smitta sker spridningen oerhört mycket snabbare. Sedan har vi en annan mycket besvärande omständighet. Viruset kan snabbt mutera, dvs. uppstå i ny skepnad, vilket gör vårt immunförsvar verkningslöst.”

”Som du beskriver det är det fullt möjligt att hela mänskligheten skulle kunna utplånas?”

”Ja, det är det som gör mig så upprörd. Om man läser vetenskapliga artiklar som finns lättillgängliga på nätet så kan man läsa att Spanska Sjukan var ett fågelinfluensavirus av typen H1N1. Det virus man nu grävt upp i Sibirien och som uppvisar egenskaper som vi inte sett tidigare, gör att Spanska Sjukan kanske bara var en liten vindpust mot den storm vi nu kan vänta oss. Ändå känns det som om all Main Stream Media inte får rapportera om allvaret i det som nu händer, utan fått instruktioner om att i stället försöka dämpa oron.”

”Vad hände med dem som fick Spanska Sjukan?”

Mia slog upp en artikel publicerad i Svenska Dagbladet 2011 och började läsa högt ur den:

“Vad som till en början bara verkade vara lite huvudvärk, byggdes på med feber och frossa. Från sjuksängarna hördes yrande mardrömsröster och jämranden från sjuka med värkande kroppar. Efter ett par dagar fick ansiktet en mörk blåviolett ton och lakanen fläckades av blod som den sjuke hostade upp. Så småningom blev fötterna svarta och då förstod man att slutet var nära. Men först ett sista utdraget lidande. Lungorna fylldes med blod och den smittade drunknade så småningom i sina egna

vätskor. Många som insjuknade drabbades också av lunginflammation, som ingen läkare kunde rå på eftersom antibiotika ännu inte var uppfunnet.

För vissa kom döden efter över en vecka, för andra tog dödskampen bara några timmar. Det märkliga var att varken små barn under fem år eller åldringar verkade drabbas särskilt hårt. I stället dukade män och kvinnor mellan 20 och 40 år under.

I desperation började människor bära munskydd och undvika folksamlingar. Teatrar och biljardhallar stängdes – men allt var förgäves. Smittan spreds från stad till stad och från by till by.

Dödssiffrorna bara steg och steg. Det blev brist på likkistor, från klocktornen hördes ständiga själaringningar och föräldralösa barn drog omkring på gatorna. Influensan gjorde ingen skillnad på fattig och rik.

Tidigare trodde forskarna att mellan 20 och 40 miljoner människor dog mellan åren 1918 och 1920, men nya beräkningar ger betydligt högre siffror än så. Det är inte otänkbart att så många som mellan 50 och 100 miljoner miste livet i denna plågsamma sjukdom.”

”Är det vad vi har att vänta oss menar du?” Aron granskade Mias ansiktsuttryck.

”I värsta fall, - jag vet inte, jag är ingen expert, men våra experter tiger och som jag ser det, försöker de negligera problemet.”

”Rätta mig om jag har fel, men är det så att det värsta virus vi kan stöta på är ett som:

Har hög dödlighet mer än 70% som Ebola har.

Har luftburen smitta och därför kan smitta många på t.ex. en rock konsert, flygplatser, eller över huvud taget platser där mycket folk rör sig.

Har lång inkubationstid, dvs. den period då man är smittad och är smittbärare tills dess att sjukdomen bryter ut, du pratade om c:a 60 dagar för detta virus medan Ebola t.ex. har en inkubationstid på 2-21 dagar. Då kan en smittad person ges möjlighet att smitta många utan att personen i fråga inte själv förstår att han/hon är smittbärare.

Har förmågan att mutera snabbt så att vacciner mm blir verkningslösa.”

”Om det finns ett sådant virus förstår inte jag hur mänskligheten ska kunna klara sig, om den över huvud taget överlever. Möjligtvis skulle vi kunna klara oss om vi skulle ha haft en oerhört effektiv och kompetent sjukvård som helt saknar byråkratiska hinder.”

”Tror du att vi törs gå ner till matsalen och ta oss en bit frukost. Jag känner att min mage skriker efter lite föda. Smittan har väl ändå inte nått hit i alla fall, inte ännu?”

”Spelar det någon roll? Vi måste ju ändå få något i oss, annars dör vi ju av den orsaken. Jag tror att vi måste fortsätta att leva ett så normalt liv som möjligt.”

***

De hade bestämt sig för ännu en övernattning i Gävle. Efter frukost blev det en tur ut på sta´n så att Mia fick chansen att nypa lite i kläder. Att nypa i kläder var Arons uttryck för Mias lustar att gå omkring i alla möjliga klädaffärer och leta efter fynd. Vid bedömningen om det verkligen var ett fynd, ingick att nypa lite lätt i plagget för att fastställa om tygets, eller skinnets kvalitet var den önskade. Därav uttrycket `Att nypa i kläder`.

Efter en stund hittade Mia en skinnjacka som föll henne i smaken och som efter att hon sakkunnigt ha nypt i skinnet några gånger, konstaterat kunde vara intressant. Aron nöp inte i skinnet, men konstaterade med en fråga:

”Det verkar vara äkta plastimitation?”

”Nej, det här är äkta skinn.”

”Det var ju det jag sa”, svarade Aron med ett flin.

”Nej, du sa att det var äkta plastimitation men det här är äkta skinn.”

”Ja, alltså en imitation av plast alltså en äkta plastimitation. Det motsatta är skinnimitation.”

Mia bara ruskade på huvudet åt den dåliga humorn och tog med sig jackan till närmsta provhytt. Efter mindre än en minut kom hon ut och mannekängade och kromade sig framför spegeln.

”Är den inte lite kort i ärmarna?”

”Nää, det tycker jag inte. Om du frågar mig så tycker jag att den sitter perfekt, men tycker du att den är lite kort i ärmarna, prova en storlek större.”

”Ja, jag tror jag gör det.”

Mia gick, tog av sig jackan, hängde upp den på sin ställning och letade fram en storlek större.

”Nu blev det bättre, kommer hon att säga, fast nu blev den lite för lång över rumpan”, tänkte Aron.

”När Mia provade den nya storleken sa hon:

”Nu blev den perfekt, eller vad säger du?”

”Jo”, sa Aron inställsamt. ”Köp den. Du är jättesnygg i den.”

Efter en stunds kromande framför spegeln, med lite puffande och dragande i skinnet kom det slutliga domen.

”Jag vet inte. Nu känns den lite stor över rumpan och förresten vet jag inte om den var så snygg. Vi kanske kan hitta något snyggare”, sa hon och krängde snabbt av sig den och hängde ordentligt upp den på sin plats.

”One down, seven more to go”, tänkte Aron som nu visste att det skulle provas skinnjackor resten av deras stadsvandring och att tiden innan det kunde bli tal om att slinka in på en bra pub för att få sig en öl, kunde bli lång.

Utan någon skinnjacka kom de tillbaka till stadshotellet vi fyratiden och då kungjorde Aron sina planer för kvällen.

”Jag tänkte att vi skulle gå ut och äta en pub-meny ikväll. Jag har fått tips om en pub som lär ska ha Gävles bästa spareribs. Ölen vet jag inte så mycket om men vi får väl chansa på att de har ett anständigt sortiment.”

”Låter helt OK tycker jag. Det var länge sedan jag kladdade ner mig med spareribs men inte längre än att jag minns att det brukar smaka himmelskt.”

”Bra då är vi överens om det. Jag har beställt ett bord till klockan åtta så fram till det kan vi väl syna våra inköp på monopolet. Jag fixar lite is och tar en liten rök”, sa Aron medan han gjorde lite vapenvård på sin pipa. Han rökte egentligen inte, men tyckte att det var mysigt ibland då lugn och harmoni infunnit sig, att puffa lite. Då Mia tyckte att det luktade hemtrevligt skedde det ibland utan några i förväg bestämda intervaller och givetvis utomhus.

Det var Seppo som hade inspirerat till piprökandet, så när de två träffades blev det några fler stopp än vanligt.

Kapitel 20

Puben hade börjat fyllas, men var inte på långa vägar fullsatt då de kom dit och blev anvisade det bord som de hade beställt.

”Jag ångrar att jag inte köpte skinnjackan jag provade på det första stället. Den var egentligen den finaste och den satt verkligen bra”, sa Mia.

”Du tycker alltså att den inte satt för slappt över rumpan då?”

”Nej inte nu längre. Vi kan väl titta om den finns kvar i morgon. Jag menar att jag vet ju inte om de har söndagsöppet här uppe i Lappland.”

”Det skulle vara för det då, men om vi ska sluta att raljera så är vi inte så långt från Uppsala, så jag tror nog att de har öppet. Vi får väl kolla upp det i morgon.”

Mia visade med ett leende att hon instämde.

”Jag tror att vi har fått fel bord, det här är ju bokat för sex personer”, sa hon sen och läste på reserverat-lappen som satt på glaset. ”Konstigt, det står ju vårt namn. Har du bokat för sex?”

”Varför skulle jag ha gjort det när vi är bara två? Det är väl bra med ett lite större bord”, sa Aron samtidigt som en servitör kom och lämnade kvällens menyer.

”Vänta”, sa Aron till servitören, som snabbt vände mitt i steget. ”Kan vi få beställa en öl först? Det dammar i halsen.”

”Visst vad vill ni ha?”

”Jag vill ha en Eriksberg”, sa Aron. ”Är det OK för dig eller vill du ha något annat”, sa han och tittade frågande på Mia.

”Det är OK för mig, men vi har fått ett bord för sex och vi är bara två. Jag menar ni kanske behöver det här för ett annat sällskap.” Det senare sa hon med adress till servitören.

”Det är ju präktiga Mia, så varför blir jag förvånad? Rätt ska ju vara rätt”, tänkte Aron.

”Jag ska kolla upp det”, sa servitören och gick sin väg.

Tre minuter senare stod det två kalla och immiga Eriksberg på bordet tillsammans med en skål med Nachos och salsa. Aron var snabb att tömma en tredjedel av glaset.”

”Tjena”, hördes strax en bekant röst och Mia kände ett par händer på sina axlar. Va fasen sitter ni här alldeles ensamma? Får vi slå oss ner?”

Mia snodde kvickt om ett halvt varv och tittade rakt in i Seppos glada och sargade men trots allt leende ansikte.

”Hej Seppo, men vad har du gjort? Du är ju alldeles sårig och t.o.m. sydd i ansiktet och vad gör du här förresten?”

Seppo och de två männen tog av sig sina jackor, hängde dem över stolsryggarna och slog sig ner på de lediga platserna vid bordet.

”För att ta saker och ting i rätt ordning så är det här Ivar Blom och Erik Svensson och mina vänner här är Mia och Aron.” De två männen hälsade på Mia och Aron genom att skaka hand sittande vid bordet.

”Jag och Gunnar skulle träffa Ivar och Erik här i Gävle för att göra ett reportage om dem. När jag ville ha tag på dig Mia så var du inte anträffbar så jag ringde Aron istället och sökte dig. Eftersom du var

ute och tog hand om kroppen din, så började Aron och jag prata lite och han berättade att ni skulle upp hit och fira lite, så vi fixade till denna lite improviserade träff. Ni fick ju fira själva i lugn och ro igår, så vi gissade att du inte skulle ha något emot lite extra sällskap.”

”Nej, det var en kul överraskning”, sa Mia ”Men då får du berätta vad du har råkat ut för. Har du åkt omkull på cykeln?”

”Nej, - Gunnar och jag var på krogen igår och då åkte vi på stryk helt enkelt. Det var ett gäng PK grabbar med munkjackor under sina svarta täckjackor som väntade på oss då vi skulle gå till tunnelbanan. De kallade oss för lögnare och skulle lära oss att inte sprida panik i samhället. De syftade förstås på vår artikel på nätet. De blev mer och mer hotfulla och till sist blev vi nedsparkade Gunnar och jag och så blev det så här. Av en slump kom det en polisbil förbi och gänget skingrades åt olika håll och polisen jagade inte fatt på någon utan stannade och skickade efter ambulans.”

”Hur är det med Gunnar? Du sa att ni hade bestämt träff här?”

”Tyvärr fick han stanna kvar på KS, men han kommer att repa sig. Han hade fått några frakturer, men inget som var livshotande.”

”Det är som vanligt alltså”, sa Aron, ”kom inte med några obekväma sanningar. Skjut budbäraren istället. Var det ett beställningsjobb tror du?”

”Ja så är det nog”, svarade Seppo. ”När de stannande började de provocera med slagordsliknande påståenden och när vi försökte bemöta, så fick jag intrycket att de varken läst eller förstått vad vi skrivit eller ens sett nyhetssändningarna. När de inte kunde bemöta vad vi sa, skrek de att vi inte skulle uppvigla folket och sprida lögner, därefter kom sparkarna och slagen.”

”Jag kan inte begripa varför någon börjar misshandla någon för att man skriver en artikel som mycket väl kan vara sann”, sa Ivar Blom.

”De kanske inte såg det på det sättet”, sa Erik Svensson. ”Hur ska de kunna veta vad som är sant och vad som är lögn bland dagens alla filtrerade och förvanskade nyheter? Här är det ju så att det ena ordet står mot det andra, visst ni kom ju med uppgifterna före svensk public service och senare på dagen bekräftade ju själva statsministern att det låg något i det ni skrev. Frågan är relevant. Hur ska vanliga människor kunna bedöma vad som är sant och vad som är falskt?”

Aron hade under ordväxlingen gått och beställt öl till alla och kom nu tillbaka med fem sejdlar lager.

”Varsågod”, sa han, ”Vad vill ni ha att äta?”

”Jag vill inte ha något”, sa Seppo. ”Jag har fortfarande lite ont, så jag håller mig till öl. Det innehåller ju både kalorier och kolhydrater, egentligen mer än vad jag behöver.”

”OK, men vad vill våra gäster ha? Jag antar att ni inte blivit ofredade för era åsikter.”

”Nej inte än i alla fall sa Ivar Blom, men det kanske inte blir så i framtiden. De där spareribsen ni äter ser fina ut, jag tar gärna ett gäng.”

Aron tittade menande på Erik som om han frågade vad han ville ha.

”Jag hänger på där”, sa Erik.

”Nu fattar även jag varför det stod sex personer på reserverat lappen”, tänkte Mia. *”Man kan inte lita på någon nu för tiden, fast å andra sidan är det ju trevligt med lite överraskningar.”*

När öl och mat kommit in och den mest överhängande törsten och hungern hade stillats kom samtalen igång på nytt.

”Vad var det för artikel du tänkte skriva om dessa herrar?” Frågade Mia. Frågan var givetvis riktad till Seppo.

”Jo det är en märklig historia, som jag tycker passar bra in i vår nättidning. Eftersom vi har båda källorna här kanske det är bäst att de berättar själva”, sa Seppo och Mia nickade instämmande.

”Det låter som en utmärkt idé”, sa Mia, ”så låt höra.”

Ivar och Erik tittade på varandra och sedan visade Ivar med handen att Erik kunde börja.

”Jo det var så här, att när de stora flyktingströmmarna dränkte hela Sverige 2015 och efter det att Fredrik Reinfeldt före valet sa att vi, och då menade han svenska folket, skulle öppna våra hjärtan, så började vi två fundera hur vi kunde dra vårt strå till stacken. Visserligen är vi båda med i en frikyrka, och hade sedan länge jobbat med flyktingar ideellt, men vi ville göra mera, Det fanns de som menade att vi inte skulle ansluta oss till Bert Karlssons och andra oligarker som gjorde stor ´bizznis´ på flyktingströmmen och så var det inte heller. Vi ville göra något vettigt av livet nu när vi blivit pensionärer.”

Erik fuktade strupen med lite öl och fortsatte.

”Vi kunde lösa in en del av våra pensionsförsäkringar, fick kyrkan att ställa upp med en del och så lånade vi upp resten, till att köpa ett nerlagt hotell. En ansökan lämnades in till Migrationsverket som efter ett tag kom ut och besiktade anläggningen. Deras utlåtande var att det fanns förutsättningar för att detta skulle kunna bli en bra flyktingförläggning om vi bara satte in ett godkänt brandlarm, ny ventilation på vissa ställen, utökade med flera sängplatser i varje rum, trådlöst bredband till alla och flera garderober. När det var klart skulle de komma och besiktiga igen.

Vi fick sätta oss och räkna på vad det skulle kosta och vi kom fram till att om vi sänkte våra löner till 12.000:- i månaden, inklusive vår pension, så skulle banken säkert gå med på att ge oss ytterligare ett lån på 1.200.000:- om vi fick fram några borgenärer.

Det var ju du Ivar som fixade till det där så du kan väl fortsätta.”

”Visst, vi fick fram borgenärer och banken sa ja till ett lån på 10 år. Vi fixade allt på två månader, mycket beroende på att många ställde upp ideellt.

Efter att Migrationsverket förklarat sig nöjda med vad vi gjort, skrevs ett kontrakt på 8 månader, med möjlighet till förlängning för 65 nyanlända utan uppehållstillstånd. Uppsägningstiden var för oss 3 månader och för Migrationsverkets del två veckor. Orättvist? … Javisst, men vad gör man. Vi resonerade som så att om vi bara skötte oss exemplariskt så skulle vi få förlängning på avtalet, - självklart.

När vårt försäkringsbolag fick veta att det skulle bli en flyktingförläggning blev det genast tvärstopp. På grund av alla bränder som hade skett i olika förläggningar ville ingen försäkra oss. I ren desperation letade vi efter ett nytt försäkringsbolag, men i den här frågan hade alla svenska försäkringsbolag bildat kartell. ”Vi försäkrar inga flyktingboenden.” Till slut fick vi tag i ett försäkringsbolag som ställde upp till en premie som var mer än 500% högre än den vi hade, men vad skulle vi göra.

Avtalet började gälla från veckan därpå, men det märkliga var att det inte kom några nyanlända. Avtalet sade att om det inte fanns några nyanlända placerade på anläggningen så utgick ingen ersättning. Där satt vi med alla kostnader men inga intäkter.”

”Nu blir jag verkligen förbannad”, sa Mia. ”Är det så här statliga verk beter sig, så är det verkligen något att skriva om. Som SVT och andra MSM-medier har framställt det så tjänar man en förmögenhet på flyktingarna. Är det här verkligen sant? Kan du styrka det du har sagt.”

”Jo det kan de”, sa Seppo. ”Jag har fått all dokumentation inklusive kopior på kontrakt, så nog stämmer det allt.”

”När det så småningom kom några nyanlända, kom det 41 stycken istället för 60. Det var jättebra människor och de kunde ju inte rå för att de inte blev fler än så. Att vi inte fick kostnadstäckning kunde ju inte de rå för. Dessutom flyttade ett antal hem till kompisar som hade lägenheter lite var stans i landet och skrevs ut från oss och till slut var vi bara halvbelagda.”

”Ni fick efter vad jag förstår betalt per person. Hur mycket fick ni betalt?”

”Vi fick 350:-/ dygn och person. Därav gick 100:- till luncher och middagar. Utöver det skulle vi betala för frukost, toapapper, blöjor, bindor, städmaterial, tvål, tvättmedel för tvätt och vissa resor till sjukhus mm. Och slutligen lön till anställda. Vi hade ju avtal för 60, men det blev bara hälften, så det blev förlust för varje vecka i och med att vi hade våra fasta kostnader. Vi hade ´break eaven´ på 50 personer.”

”Och det sket de i från statsmakterna?”

”Ja fullständigt. Tyvärr gick det från `bad to worse`. Efter någon månad kom man från Migrationsverket och samlade alla och meddelade lakoniskt att anläggningen skulle tömmas. Alla skulle flyttas till en jätteanläggning om 3 dagar. De nyanlända som trivdes jättebra fick ännu en traumatisk upplevelse att addera till sina tidigare. En del som hörde av sig senare sa att de flyttats till ett koncentrationsläger med flera hundra, där man blandat etniska grupper huller om buller.”

”Hur gick det för er då”, frågade Aron. Ni hade ju kontrakt i alla fall fyra månader till efter vad jag förstår?”

”Javisst, men ska man göra avtal med staten så ska man ha djävulens advokat på sin sida, men han jobbar inte för oss utan för staten. Deras uppsägningstid var ju två veckor, men det blev i vekligheten tre dagar.”

”Tre dagar hur kunde det bli tre? Du sa ju nyss att de hade två veckors uppsägningstid?” Mia såg minst sagt förvånad ut.

”Det är sant, men det stod också i avtalet att om vi inte hade några boenden så utgick ingen ersättning, så det blev i praktiken tre dagar. Det blev konkurs förstås och de som satsat pengar i detta hjälpprojekt, vi, kyrkan och alla borgenärer fick ta smällen. Vi gick i personlig konkurs tillsammans med några av borgenärerna. Vår pension är nu inte ens 7.000:- i månaden. Vi blev faktiskt varnade av andra som råkat illa ut att inte någonsin göra affärer med staten, men just då trodde vi inte på dem, men nu vet vi hur det förhåller sig.”

”Jag har ju läst några artiklar i olika media att flera anläggningar stängts, så det var inget nytt, men jag kunde ju inte tro att staten inte kompenserade för den skada man åsamkat de som ställt upp. Jaa… man slutar aldrig att förvånas. Klart att vi tar in det här. Gör en riktigt skarp artikel om det här Seppo. Inget pixlat. Sätt ut namnen på alla inbladade bara vi har dokumentation på att det har gått till på det här viset.”

”Japp”, sa Seppo. ”Jag och Gunnar fixar det. Från det ena till det andra, Hur hade ni det i går då? Var restaurangen bra?”

”Jo den var toppen, sa Mia. Dyr men bra. Jättegod mat i mysig miljö. Titta sa hon sedan och spretade med höger handens fingrar. Visst är den snygg.”

”För att vara köpt på Second Hand tycker jag den är jättefin sa Seppo.”

”Vaddå, har du köpt den på Second Hand”, sa Mia och tittade på Aron med ögon som plötsligt blivit smala och kolsvarta.

”Jaa”, sa han dröjande. ”Är det något fel på det. Vi vet ju inte vad som händer med världen just nu och då tyckte jag att det var onödigt att köpa klipp nytt. Jag menar, du kanske bara har den några veckor

och sedan är det ju ingen som ser den längre. Helt onödigt att kasta ut en massa pengar då*.” ”Undrar hur långt man kan driva det här”,* tänkte han sen.

”Menar du allvar”, sa Mia och nu såg hon inte glad ut längre. Ilsken var mera närmare sanningen.

”Det är klart, - att jag inte gör. Men Seppo lade ju upp bollen på straffpunkten – ja så vad ska man göra denna dystra tid. Lite roligt ska man ju ha”, sa Aron och log med hela kroppen. Oroa dig inte älskling. Den är gjord bara för dig.”

Han reste sig upp, gick runt bordet och gav Mia en kram.

”Inte var sur nu, lite måste man få skoja.”

”Mmmm”, sa Mia. Jag ska tänka på saken. ”Ni tyckte det var roligt – inte jag.”

”Vad fick du då?” frågade Seppo och tittade på Aron.

”Jag fick ett par nya örhängen i guld och diamanter.”

Seppo, Erik och Ivar såg minst sagt skeptiska ut och sen sa Seppo:

”Örhängen, - men du har ju inte ens hål i öronen.”

”Nej det är just det, och jag skulle aldrig våga att någon sköt mig med pistol i örat. Ja inte bara med en, utan med två pistoler – samtidigt. Så därför gick vi och bytte dem mot den här klockan.”

”Han sträckte fram armen och visade upp sin nya svarta Armaniklocka till allmänt beskådande.”

”Ja det var ju inte kattskit”, sa Seppo. Jag har inte ägt någon klocka på de sista 20 åren. Sedan någon smartskalle kom på att man kunde ha en klocka i telefonen, har jag alltid förlitat mig på den.”

”Jag går och köper en runda öl till”, sa Ivar. ”Vad vill ni ha?”

”Stopp”, sa Seppo. ”Det går inte.”

”Vaddå går inte?”

”Du kan inte bjuda oss på öl, eller något annat heller för den delen. Vi är absolut stenhårda på det. Vi har ett uppdrag och det uppdraget innebär att man inte ens ska kunna misstänka oss för mutor och korruption. Om vi skriver en artikel om dig och Erik, så måste det stå fullkomligt klart att ni inte har kunnat påverka vad vi skriver på annat sätt än de uppgifter ni lämnar till oss. Det får vara vi som bjuder på öl.”

Ivar tittade frågande på Mia.

”Det stämmer. Seppo har fullständigt rätt. Vi vill ha en omgång öl till och vill ni också ha mer öl så bjuder vi gärna på det. Kan du fixa det Aron? Ta hjälp av våra gäster. Jag vill prata lite med Seppo mellan fyra ögon.”

Så fort de lämnats ensamma sa Mia:

”Har du inte Marja-Liisa med dig? Det hade väl passat bra när inte Gunnar kunde hänga på.”

”Jag tänkte tanken, men hon jobbar idag, så det funkade inte.”

”Aha - Berätta vad som hände och börja Gunnar, hur mår han.”

”Gunnar fick nyckelbenet avsparkat och ena lungsäcken punkterad av två revben som knäcktes och två framtänder utslagna, eller utsparkade. Enligt läkaren kommer han att bli helt återställd och kommer troligen att bli utskriven på måndag, så de ville ha lite koll på honom.”

”Har du någon aning om vilka det var som gav sig på er? Var det någon du kände igen?”

”Så när som på en kille kände jag inte igen någon. Munkjackor med huvan uppfälld så är det svårt att känna igen någon, om inte…”

”Om inte vaddå?”

”Om man har en tatuering på halsen som går en bit upp på kinden, då kan man lätt identifiera personen, men jag vet inte vem det är. ”

”Skulle du känna igen honom om du såg honom igen?”

”Utan tvekan, men som jag sa så vet jag inte vem det är eller vad han heter.”

”Hur såg tatueringen ut? Kan du beskriva den?”

”Ja det är enkelt. Den påminner mycket om en Spyder spindel. Deras logga helt enkelt. Kroppen och bakbenen finns på halsen medan frambenen går upp en bit på kinden. Det var han som sparkade Gunnar.”

”Fan jag blir så förbannad. Nu kommer gubbarna tillbaka med ölen. Vi får prata mer om det här senare. Jag är inte klar med det här än.”

”Nu får ni lägga av med snacket”. sa Aron. ”De börjar med karaoke om fem minuter och jag har lovat att du ska sjunga Mia.”

”Jag, sjunga inför en onykter publik, glöm det.”

”Vi får väl se sa Aron hemlighetsfullt.”

Kapitel 21

Det blev som förväntat långa köer till de platser där vaccineringar skulle genomföras. Det som utspelades framför vårdcentralerna var relativt väntat, men inte desto mindre oönskat. Så fort det hade meddelats via media var man kunde vaccinera sig började köarna komma. Först kom som väntat de som var rutinerade, de som sov på liggunderlag och i sovsäck samt var beredda på att spendera två nätter i kön. De hade med sig termosar och mackor, samt spritkök så att de kunde värma mer vatten till soppor, snabbkaffe och te. De kom redan på lördag eftermiddag och verkande vana att köa. Med sina telefoner och surfplattor samt `powerbanks` för att ladda dem med, lyssnade de på musik och talböcker samt såg på film och det såg inte ut att gå någon större nöd på dem. De flesta verkade känna varandra från att tidigare ha köat för åtråvärda konsertbiljetter.

De var inte så många, men under söndagen kom det så mycket folk att polisen satte in ständig bevakning, stängde av de närmaste omgivningarna med kravallstaket och formade serpentinköer precis som man i långa tider hanterat köerna vid skidliftarna under sportlovsveckorna. De som kom på söndagen skulle få köa en natt ute i kylan, men var inte så vana och välutrustade som de som kom på lördagen.

Det man från myndighetshåll var mest rädd för var att människor skulle börja tränga sig och att man skulle få upplopp till följd och mycket riktigt förekom det en hel del slagsmål på söndagskvällen.

Statsministern hade framträtt i TV flera gånger under lördagen och berättade stolt att han under fredagskvällen säkrat affären med läkemedelsbolaget. Alla medborgare och även alla flyktingar med LMA-kort skulle vaccineras utan kostnad. Hur man skulle göra med de som hade gått under jorden och inte kunde legitimera sig, var man inte klar över ännu, men man jobbade på en lösning meddelade han, men tills vidare skulle de få vänta tills de med giltiga legitimationer hade klarats av.

Det som triggade så många att börja köa redan på lördagen, var att nu var det ett faktum att åtta personer insjuknat i Sverige och isolerats under lördagen som starkt misstänkta att ha smittats med AH-virus. Den siffran hade på söndagen ökat till tjugotvå, och nu började folk på allvar inse att läget var allvarligt. Uppgifter som presenterades i nyhetssändningarna spädde på oron genom att man på söndagen uppgav att man nu globalt hade mer än 2000 bekräftade fall. Dessa uppgifter kom från WHO, och många undrade om de verkligen hade koll på vad som hände och om informationen var politiskt filtrerad eller ej.

På de flesta ställen hade det gått lugnt till i köerna, men på fem ställen i Stockholm hade det blivit uppploppsliknande. Polisen hade fått kontroll över det ganska snabbt och förstått att anledningen till oron i köerna i samtliga fall berodde på att man kände osäkerhet för att vaccinet inte skulle räcka till alla. Ansvariga snabbinkallades och så snart Socialministern visat sig och via megafon berättat att tio miljoner ampuller redan var levererade till Sverige, började lugnet återkomma.

Nu på måndag morgon då vårdcentralerna och sjukhusen slog upp sina portar för vaccineringen var kösituationen i det närmaste ohållbar och på det flesta ställen i landet uppstod tumult då kösystemet helt rasade samman. På vissa platser kom inte personalen fram då de anlände på morgonen och skulle börja jobba. Det brukade ordna sig på något sätt via andra ingångar, men det innebar givetvis förseningar. De som köat sedan i lördags och ockuperat området närmast entrén, var väl de enda som i viss mån kunde försvara sina köplatser och kunde i god ordning komma in i byggnaden.

Polisen gjorde så gott de kunde, men de hade sannerligen ingen lätt uppgift. Det var synnerligen olämpligt att gå lös på de mer eller mindre panikslagna människorna med våld. Här gällde det att skapa lugn om det över huvud taget var möjligt.

All tillgänglig polis kallades in och det gjorde också delar av räddningstjänsten. Det senare var antagligen en riktigt klok åtgärd då massor av människor drabbades av panik och många svimmade.

Slagsmål hade uppstått här och där och i vissa fall blev kombattanterna så pass illa tilltygade att de behövde sjukvård. Det var inte fel som flera observatörer sa i nyhetssändningarna, att det hela påminde om en krigszon.

Hela styrkan på Konstitutionens Väktare, hade högsta beredskap, och satt nu samlade på kontoret och tittade på nyhetssändningarna.

Nyheterna klockan 8:00:

”Det första dödsfallet i Sverige i det som allmänt kallas AH-epidemin är nu bekräftat. Kvinnan som hade varit på semesterresa i USA avbröt sin semester då hon i torsdags fick ett sms från sin dotter om att hela Sveriges befolkning skulle vaccineras. Under hemresan insjuknade hon och på Arlanda kollapsade hon och kördes i ilfart till Akademiska sjukhuset där hon i natt avled. Enligt uppgifter som har sammanställts nu på morgonen är 65 personer bekräftat smittade i Sverige. Ett stort problem för sjukhusen är att många som tror sig vara smittade, men som egentligen bara råkat ut för en allvarlig förkylning också sökte kontakt med sjukhusens akutmottagningar vilket gör en redan dålig situation ännu värre.

Vi har fått hit till studion Andreas Minell från Folkhälsoinstitutet. Välkommen hit.”

”Tack”, sa Andreas Minell och inväntade sin första fråga.

”Vad vet du om det vaccin som vi just nu ska börja att vaccinera med i Sverige?”

”Jag fick i natt en elektronisk kopia från läkemedelsföretaget som tillverkar vaccinet Kelsey & McGordon.” Han höll upp en tjock bunt papper som han nyligen printat ut. ”Det här är en utredning som författats av den kände professorn och forskaren i New York Carl Weissberg. Nu på morgonen har jag läst den för första gången och den ger mycket lugnande besked. Hela idén med ett vaccin är att det ska aktivera kroppens eget immunförsvar. Hur bra det lyckas beror lite på vare individs förutsättningar och alla reagerar lite olika. Man kan också reagera olika beroende på vilket virus det gäller. Man säger t.ex. att vaccin mot Kikhosta ger ett 75-90%-igt skydd, medan ett vaccin mot Hepatit B ger ett 95-100%-igt skydd. Hur skyddet är mot just den här virus sorten för just det här vaccinet kan vi ju inte säga just nu då vi inte har facit i hand, men enligt professor Carl Weissberg, räknar han med ett 90-95%-igt skydd.”

”Hur stor risk bedömer du själv att det som professor Carl Weissberg anger är tilltaget i överkant? Många oroas ju över att den här sjukdomen mer eller mindre har slagit ner som en blixt från klar himmel. Och därför inte gett forskningen och läkemedelsindustrin den tid som normalt skulle behövas för att ge ett tryggt och säkert vaccin.”

”Professor Carl Weissberg är den största auktoriteten vi har i världen på just detta och att han skulle svamla om något han inte vet håller jag för ytterst osannolikt. Vad däremot ingen kan förutse är detta med mutationer. Ett virus har ofta den otäcka egenskapen att det kan ändra sina egna egenskaper ganska snabbt och inta en ny skepnad och det gör att den immunitet vi skaffat oss inte hjälper mot virusets nya skepnad.

Ta t.ex. en influensa som ett barn tar med sig hem från dagis och smittar storasyster och lillebror, som sedan smittar mamma som i sin tur smittar pappa. När alla i familjen haft influensan har man fått ett skydd mot just det viruset. Då har viruset muterat och dagisbarnet smittas av den nya formen och så startar smitto processen om i familjen igen. Det kan upplevas som om hela familjen fått samma virus igen för symtomen kan vara desamma. Virus kan ibland vara ena riktigt elaka jäklar.”

”Tack Andreas Minell”, sa nyhetsankaret och vände sig till sin nästa gäst som var vår omtalade polischef, som för dagen var uppklädd i polisuniform.

”Nog för nu sa Gunnar och stängde av TV:n. Det där stolpskottet orkar jag inte höra på.”

”Vad ska vi göra”, frågade Mia rakt ut i luften.

”Du menar om vi ska gå ut och se verkligheten på plats eller om vi ska rapportera i andra hand”, sa Seppo.

”Ja ungefär så. Du Gunnar är inte i form för att ge dig ut i tumultet, så du ska i vilket fall som helst inte ge dig ut. Vi behöver bemanning här på kontoret. Du och jag Seppo borde väl ge oss ut och söka sanningen på plats. Frågan är bara om vi ska gå tillsammans eller var och en för sig? Vi kanske skulle vara tillsammans av säkerhetsskäl, vad säger du?”

”Av säkerhetsskäl är det nog klokt att vara tillsammans. Vad som helst kan ju hända. Å andra sidan täcker vi av ett större område om vi går var för sig. Jag röstar i alla fall på att vi tar säkerheten först.”

”Vi tar med oss lite kaffe och några mackor. Jag kan tänka mig att det kan vara svårt att få tag på något om det är den kalabalik där ute, som vi har hört på nyheterna.”

”Ska ni inte gå och vaccinera er själva?” frågade Gunnar.

”Inte idag i alla fall. Jag har alldeles på egen hand räknat ut att om jag ställer mig i kö nu, så kommer jag inte fram förrän av slutet av veckan. Har jag inte med mig rätt utrustning för övernattning i svenskt vinterklimat, så kommer jag inte att behöva något vaccin, jag kommer att frysa ihjäl.”

”Ska vi åka upp till Ackis och se hur det ser ut där”, föreslog Seppo.”

”Vi kan väl ta vägen över Knivsta och se hur vårdcentralen i förorten har det. Det kan väl vara bra med en mjukstart.” *”Jag har farhågor om att det inte ser så roligt ut vid Ackis. Det kan nog vara skönt att ta en liten mjukstart. Jag är inte så macho som ättlingen från Finland,”*

När de kom fram till vårdcentralen i Knivsta gick köerna i flera led ända ut till Ängbyvägen som mitt för entrén var oframkomlig. Även här fanns en polisbil, men de två poliserna hade en i det närmaste omöjlig uppgift att få ordning på denna lättantändliga människomassa. Att ta sig in i vårdcentralen för att kunna prata med hjälpsökande människor var en helt omöjlig uppgift.

”Man kan tänka sig två scenarion i detta läge”, sa Seppo. ”Det ena är att människorna i eländets solidaritet hjälper varandra och systematiskt ser till att alla hjälps åt för att allt ska gå så smidigt som möjligt.”

”Och det andra är?” sa Mia fast hon visste svaret.

”Det är ju det du ser just nu. Ett tumult där de starkaste försöker att se till att de får sin vaccinering på bekostnad av de svagare.”

”Ja – det är hemskt att se. Ska vi försöka gå fram till några för att se om vi kan prata med någon?”

De hittade en medelålders kvinna, som Mia bedömde vara kanske 45-50 år gammal, som satt längst bak i kön i sin rullstol, insvept i flera filtar.

”Hej”, sa Mia. Vi kommer ifrån tidningen Konstitutionens Väktare. Vill du prata med oss?”

”Vet inte”, sa kvinnan. ”Nej jag tror inte det.”

”Varför inte det”, sa Mia. ”Vi är inte farliga.”

”Kanske inte”, sa kvinnan, ”men jag har ett helvete.”

Efter ytterligare några sekunder kom allt.

”Min dotter körde hit mig igår. Hon förstod att det skulle bli stökigt så hon svepte in mig i de här filtarna innan hon lämnade mig. Hon måste upp till Gimo för att få sin vaccination. Det är hennes vårdcentral. För en stund sedan ringde hon mig och sa att hon kommit en bit framåt i kön, och att hon trodde att hon skulle komma fram om några timmar.”

”Hon har alltså stått i kö hela natten precis som du?”

”Ja, och hon var genomfrusen precis som jag.”

”Usch, det måste vara hemskt sa Mia.”

”Hemskt? sa kvinnan. ”Det är bara förnamnet. Jag har inte kommit framåt en meter, men folk knuffar mig bakåt hela tiden, så jag tror att jag står 50 meter längre bort nu än då jag startade, även fast de har börjat släppa in folk nu. Jag är hungrig trött och frusen, men det är inte det värsta.”

”Vad är det som är värst menar du?” Sa Mia och kände sig omedelbart otroligt dum. Nu kände hon lukten.

”Hur ofta behöver du gå på toa. Jag behöver gå oftare än andra. Ser du någon toalett? Nåja även om du gjort det så hade det inte hjälpt, jag behöver hjälp att gå på toa. Här finns ingen hjälp att få. Jag såg på ditt ansikte att du förstod när du kände lukten. Jag känner mig så oerhört utlämnad, så oerhört förnedrad och kränkt.”

”Seppo, är du snäll och hämtar lite kaffe och några mackor till henne. Hon behöver det bättre än vi.”

Seppo gick genast till bilen för att hämta deras matsäck, men innan han var tillbaka fortsatte kvinnan.

”Karlarna som står där framme har det bra för de kan bara hänga ut snoppen där de står och jag har sett några som inte ens bryr sig om de pinkar på någon annan. De som behöver gör mera och inte kan hålla sig, har gått bakom buskarna där. Hoppas att de tänkte på att ta toalettpapper med sig. Det är annat med mig. Jag får låta det gå i brallorna. Alla som har köat här ett dygn måste gå på toa. Resten kan ni tänka er själva.”

Kvinnan sken upp när hon fick en kopp hett kaffe i ena handen och en smörgås i den andra och hon sörplade ivrigt på det heta kaffet.

”Du kan få hela termosen och alla mackorna om du vill”, sa Seppo frikostigt och såg samtidigt giriga blickar från människorna som stod närmast.

”Ge mig hellre en kopp till och en smörgås till när jag ätit upp den här. Jag tror nämligen inte att jag kan behålla matsäcken om ni ger mig den. Ser du den där rutiga filten som hänger på den där kvinnans axlar. Den är min. Hennes man, ja, - jag antar att det är hennes man, han den där stora som står till höger om henne kom och slet den av mig för ett par timmar sedan. Detsamma kommer att hända om ni lämnar mat och dryck här hos mig. Jag kan inte försvara och behålla kaffet. Ta det med er. Ni kanske träffar på någon annan i min situation.”

De kramade om den illaluktande kvinnan som skrek efter dem då de gick:

”Skriv om det här och dölj inget. Alla måste få veta, och då menar jag allt, även mitt dilemma.”

Seppo vände och gick tillbaka till kvinnan. ”Får jag ta ett kort”, undrade han.

”Jaa, ta så många du vill. Jag vill att alla ska se det här. Visa mitt ansikte, jag behöver inte vara anonym.”

När de kom tillbaka till bilen såg Seppo att Mia grät.

”Det är så djävligt alltihopa. Hur kan det bli så här? Jag trodde vi svenskar var av ett annat virke. Jag trodde att vi var empatiska och brydde oss om varandra. Det gör vi tydligen bara om de nödlidande finns lång bort. Vi bryr oss om och engagerar oss oerhört mycket om de finns i andra länder, men sällan om de nödlidande finns runt knuten eller rent av bredvid oss.”

De satte sig i bilen och åkte vidare till Akademiska Sjukhuset i Uppsala.

När de kom fram var mycket lika dant. Lika mycket människor som inte kom in i sjukhuset utan köade utanför. Man kan inte säga att det var värre än i Knivsta. Här fanns det ändå viss ordning. Både polis och räddningstjänst fanns på plats, och gatukontoret hade kört dit Bajamajor. Någon hade tydligen tänkt till, men man kunde inte förutsätta att alla skulle göra det.

Mia och Seppo klev ur bilen och märkte att här var det lite annorlunda. Anarkin var inte så påtaglig och kapaciteten var betydligt högre. Många team vaccinerade vilket gjorde att köerna faktiskt rörde på sig. Frivilliga hjälporganisationer hade också visat sig och försökte hjälpa de som hade det svårt i köerna.

Frälsningsarmén var som vanligt snabba med att ställa upp soppkök redan på söndagen vilket var en stor lättnad för många som stått länge ute i kylan och frös något fruktansvärt.

”Hit kommer både sådana som tror sig redan vara smittade och de som vill vaccinera sig och dessa båda grupper står i samma kö. Hur jäkla smart är det”, sa Mia.

”För mig verkar det vara hål i huvudet. Så helvetes dumt kan man väl ändå inte bete sig ens i Sverige” menade Seppo och steg ur bilen. ”Nu ska jag anta att jag tror att jag redan är smittad. Antag att jag stod i samma kö på flygplatsen i Kapstaden som professor Roland Strömberg. Jag till och med pratade med honom. Jag kommer hit och kommer bevisligen inte in. Försöker jag tränga mig åker jag väl på spö,”

”Fy fasen vilket kaos, men gå och kolla du och se om du kan komma in om du vore misstänkt smittad. Kom igen Seppo, Wallraffa lite.”

Tjugo minuter senare kom Seppo tillbaka.

”Inte en skylt. Vid akutintaget var det fullt av folk som försökte ta sig in. När jag försökte ta mig förbi andra som stod där och köade genom att säga att jag var smittad, - gissa vad som hände då?”

”Här är vi alla smittade var det väl någon som sa?”

”Exakt. Det här är tame fasen som i en ond dröm. I torsdags stod statsministern och skröt över att han minsann skulle ta ansvar för Sverige och lösa det här problemet. Det är fyra dagar sedan. FYRA JÄKLA DAGAR. Att förbereda sjukvården på att vaccinera 10.000.000 svenskar är tydligen en större uppgift än vi tänkt oss.”

”Vi åker tillbaka till kontoret och sätter på TV. Vi kanske får veta något om vad som händer i övriga landet vad det nu kan vara värt.”

Gunnar hade hämtat sig från misshandeln och fick lämna KS redan på söndagen. Egentligen skulle han bli formellt utskriven idag då alla läkare var tillbaka, men man ordnade det hela på ett smidigt sätt. Han ville inte vara ifrån redaktionen en dag som denna,

Han var redan klar över vad Mia och Seppo skulle få uppleva efter att ha sett dagens nyhetssändningar och när hans arbetskamrater kom tillbaka till kontoret fick han allt bekräftat.

”Jag fattar inte hur de har kunnat tro att det skulle gå att klara av den anstormning som det skulle komma att bli”, sa Seppo.

”De kom tydligen på det själva efter ett tag, för som de sa på TV igår att alla skulle gå till den vårdcentral där de var skrivna, så blev det ju lätt så att de som var handikappade inte fick den hjälp de behövde och det var nog få som på förväg insåg de sanitära problemen. Ingen hade väl tänkt sig att det skulle söka sig personer som trodde sig vara smittade till samma vårdinrättning som skulle utföra vaccinationer.”

”Tar man en normal vårdcentral”, sa Mia, ”så får man ju anta att de har fullt upp med normal verksamhet. Nu ska de också vaccinera. Hur många personer kan avsättas för detta. Sedan kommer det

patienter som anser att de är smittade och då måste de givetvis isoleras. Hur gör man då med de som har stått i samma kö med de misstänkta fallen? Efter vad jag läste på nätet medan Seppo körde oss hit, så är smittan också luftburen, viket gör att det räcker med att man står bredvid varandra i kön."

"Om vi tänker oss", sa Gunnar, att man klarar av en person var tredje minut."

"Inte tar det väl så länge, sa Seppo. I Finland då vi låg i det militära, vaccinerade de säkert tre i minuten. En tant drog upp vaccinet i sprutor och lade på rad på ett bord, en annan tvättade huden där syrran skulle sticka, och så var det en jäkligt sur sköterska som stack. Tre i minuten minst."

"Jo så var det säkert, men då visste sjuktanterna att alla som var där, skulle ha ett stick. Så fungerar det inte här. Jag har grottat lite i det här och intervjuat en person som kan det här. Om vi tänker oss att det går till som vanligt, dvs. enligt de rutiner som gäller, då är det tveksamt enligt henne om fem minuter räcker. Tre minuter verkar i alla fall alldeles för kort enligt henne.

"Ska det vara så jäkla komplicerat att få en spruta."

"Nja – vaccinet är ju gjort på flera substanser och man vill ju inte skapa en livshotande situation genom att ge något till en person som är överkänslig mot något i vaccinet. Man kan faktiskt dö av det. Vänta ett tag", sa Mia och tog fram sin LapTop. "Jag hittade något som såg ut som en Powerpointpresentation på nätet och jag kopierade ner den. Den heter:

Vaccinsäkerhet

Tillsatser, adjuvans, konserveringsmedel

Vad vet vi om riskerna?

Utbildningsdag Folkhälsomyndigheten

Jönköping 5 maj 2013

Agneta Aust Kettis

Läkemedelsverket

Här måste vi ju hitta något."

Seppo och Gunnar tittade över varsin axel på Mia för att själva läsa på skärmen.

"Oooops", sa Gunnar, "Det verkar som om ett vaccin innehåller, eller snarare kan innehålla en jäkla massa substanser. Det verkar nästan som om Snövits elaka styvmor har stått för recepten. Å andra sidan hittade jag inga fladdermusvingar eller ormtänder, så det där med Snövits elaka styvmor, var kanske lite överdrivet."

"Jo men jag läser mellan raderna att om man inte är överkänslig mot något så verkar det funka ganska bra. I Finska armén körde vi antagligen bara med sånt som vi inte blev sjuka av. I alla fall var det ingen på min lucka som blev sjuk. Här står ju bland annat:

Vaccininnehåll som kan ge problem

(BLF sektion för barn och ungdomsallergi)

Ägg i vacciner

MPR och TBE vaccinerna innehåller < 50 ng/dos bovint serumalbumin, odling i vävnadskultur S.g.s försumbar risk för anafylaktisk reaktion.

Influensavacciner innehåller oftast äggprotein < 150 ng/dos. Risk för allergisk reaktion låg

Gula febern vaccin innehåller ovalbumin 2-3 g/dos. Allergirisk och bedömning av specialist.

Gelatin

MMRII, Vivotif, Varivax, ProQuad, Rabipur, Zostavax. Risken liten men specialistbedömning vid känd allergi.

Antibiotika

MPR neomycin. Minimal biverkningsrisk Pentavac, Tetravac, ACTHibPolio, Imovax Polio, Vaccin mot polio spårmängder streptomycin. Små mängder och ytterst liten allergirisk.

Det var sidan 20. De 19 tidigare sidorna innehöll ju en jäkla massa ämnen ”

”Här står det också att:

Gelatin utvinnes från gris eller nötdjur (non BSE bovint), kan ge upphov till allergi.

Har man verkligen koll på att man inte vaccinerar någon muslim eller jude med något som innehåller gelantin från gris. Det undrar jag, och vad händer om någon av dessa grupper får nys om att man tänker injicera något från en gris i deras kropp. Jag kan tänka mig upplopp av mindre orsaker”, sa Gunnar.

Seppo menade att han bara kände igen några få ämnen som:

Formalin, kolhydrater, kolesterol, hönsägg, kvicksilver, sackaros, natriumklorid, aluminiumfosfat, aluminiumhydroxid och aluminium.

”Nog om detta”, sa Mia. ”Så här går det i alla fall till enligt min källa. Först får du fylla i ett frågeformulär/hälsodeklaration. Samtidigt säkerställer man personens identitet via sitt datasystem, dvs. att namn och personnummer mappar, eller ska vi säga hör ihop. Man skulle kunna säga att detta är en miniutredning i syfte att undvika att något blir fel.

Har man inte redan formulären på alla de språk som är modersmål hos nyanlända, så måste som jag ser det proceduren göras med tolk. Sedan kontrolleras frågeformulär/hälsodeklaration av en läkare som gör bedömningen riskfri eller risk. Kanske måste tolk vara med även här. När man har klarat av detta kan man kavla upp ärmen och få sin injektion, vilket kan gå ganska snabbt, och sedan prickas man av i datasystemet att personen är vaccinerad och med vilken typ av vaccin, (här kan det förekomma många olika varefter viruset muterar). Syrran ska svara på en del frågor ibland som oroliga patienter ställer. Och det tar ju också tid.”

”OK, då är personen klar och hur lång tid har då gått?” sa Gunnar.

”Nix, han är inte klar. Den stickande sköterskan ska i alla fall vänta en minut eller något sånt för att övertyga sig om att patienten inte drabbas av en anafylaktisk chock.”

”Vad fasen är det”, frågade Seppo.

”En anafylaktisk reaktion (anafylaxi)”, högläste Mia, ”är en livshotande överkänslighetsreaktion som påverkar flera organ i kroppen. Vid svårare reaktioner med blodtrycksfall och grumlat eller förlorat medvetande talar man om en anafylaktisk chock eller allergichock. Snabbt insatt behandling är viktig och adrenalin är förstahandsmedicin. Inträffar den inte med en gång bör patienten sättas i ett väntrum så att man efter ca 15 minuter, med någorlunda säkerhet kan konstatera att patienten inte reagerat på ett oönskat sätt.”

”Jamen för fasen”, sa Seppo som ännu inte kunde släppa tanken på vaccineringarna i Finland. Det tar ju långt mer än tre minuter.”

”Jo det var precis vad min källa menade. Visserligen sa hon att man i de olika momenten kan ha flera personer igång samtidigt hos ett vaccineringsteam, för man är ju flera personer i teamet. Man får skilja på tiden det tar för en patient att gå igenom processen vilket kanske är en halv timme och på hur många patienter som teamet klarar av per timme vilket kanske är 12-15 stycken i timmen– ja dvs. om allt flyter på som det ska, om man är normalfrisk och inte har något handikapp som patient.” sa Mia som faktiskt hade jobbat tidigare inom sjukvården. *”Jag undrar hur lång tid och hur mycket hjälp kvinnan i rullstolen utanför Knivsta Vårdcentral behöver då hon väl kommit in. Hon kanske är i så dåligt skick att det är tvunget rädda henne från hypotermi och uttorkning innan man kan vaccinera.”*

”Men man kan ju vara flera som sticker eller hur?” sa Seppo, som fortfarande hade finsk militärvaccinering i klart minne.

”Självklart”, sa Gunnar. ”Är de flera som jobbar samtidigt, men jag inser ju att en stor begränsning är ju hur många datoriserade arbetsstationer som finns till förfogande för de som ska sticka. Låt säga att man har tre datorer uppkopplade mot servern för detta ändamål på en normalstor Vårdcentral. Har man tre team igång så klarar man 36 patienter i timmen fram till 09:30. Då är det (fika)-rast. Efter fem timmar måste man ha rast, annars blir det komplikationer med facket. Avbrott för lunch och eftermiddagsfika. Toalettbesök, annan administration mm. Totalt 7,5 timmar effektiv tid + 2,5 timmars övertid för de som inte har barn att hämta på dagis. Låt säga att alla jobbar tio timmar effektivt.

En bra dag, skulle jag säga 36 patienter i timmen x 10 timmar blir 360 patienter om dagen x 3 team vilket blir 1080 om dagen. På en vecka blir det 7560 (om man även jobbar lördag söndag) och på två veckor ger det 15120 vaccineringar och en totalt utsliten personal. Det förutsätter ju att övrig logistik med att få fram allt material fungerar samt datasystemen.”

”Om dina teorier stämmer Gunnar, så skulle det för mig som bor i Sigtuna där det bor 45.000 personer som alla ska vaccineras på Sigtuna vårdcentral, att det hela tar i runda slängar sex veckor? Klarar man det verkligen på sex veckor?”

”Man måste också ta med i beräkningarna”, sa Seppo, ”att detta ska genomföras av en sjukvård som redan går på knäna. De ska ta hand om all normal akutsjukvård plus alla som är smittade av AH-viruset. Uppepå detta ska man utföra dessa vaccineringar. Jag fattar inte hur man ska kunna fixa allt. Det förefaller för mig av vara en helt hopplös uppgift.”

”Tja det återstår att se”, sa Mia. ”Nu ska jag i alla fall skriva en artikel om kvinnan i rullstolen.”

”Vänta ett tag”, sa Seppo. ”Tror du verkligen att det kommer att gå till så här att vaccinera 10.000.000 människor? Det kommer aldrig att funka som jag ser det.”

”Jag håller med dig helt och fullt”, sa Mia. ”Det kommer aldrig att funka, speciellt som vårt AH-virus enligt Murphys lag, sannolikt kommer att mutera och hela processen får startas om från ruta ett igen.”

”Då kommer den allt avgörande frågan… Hur kommer man att göra då? Kasta Socialstyrelsens regelverk och instruktionsboken över axeln – och vi ser den inte mer – och vi ser den inte mer”, – började Gunnar sjunga.

”Läkemedelsverket kommer att gå i taket, men det är precis så den här vaccineringen kommer att göras om du frågar mig. Här kommer man att köra på slak lina och lite spill får man väl räkna med. Frågan är väl närmast hur stort spill man räknar med.”

Kapitel 22

Det var ingen tvekan om vad som skulle bli årets julklapp oavsett vad någon jury beslutade. Årets julklapp var utan all konkurrens en produkt som var slutsåld innan vi ens kom in i december. Alla som hade fullt i stallet, kunde utan någon jurys hjälp konstatera att det skulle bli alla typer av andningsskydd. Så gott som alla grossister hade bokstavligen tömt sina lager och det var en global företeelse. De som inte hade varit på alerten då dessa produkter fortfarande fanns på affärernas hyllor och i nätbolagens lager, fick nu visa upp sig med en snusnäsduk eller liknande knuten över näsa och mun. Effektiviteten av dessa andningsskydd oavsett om de var fabriksproducerade eller hemmagjorda, var omtvistad, mycket beroende på att verklig kunskap om detta saknades i det här speciella fallet.

Kunskapen om denna Pandemi, som nu alla som betydde något i sammanhanget var ense om att det handlade om, var också ense om att vetenskapens kunskap om detta hade sina brister. Bara det att man inte längre hade någon som helst kontroll över hur många som smittats eller ens hur många som avlidit var något nytt.

Även om årets Nobelpristagare var utsedda, kom man inom Nobelkommittén fram till att årets prisutdelning och festligheter skulle ställas in, vilket på intet sätt var förvånande då nästan alla som inte uppvisat några symtom på att vara smittade vägrade att befinna sig i någon som helst form av folksamlingar. Det kan tyckas vara en märklig ståndpunkt och aningen ologisk då många pristagare redan träffat de forskare som varit i Kolyma och som samtliga varit smittade.

Luciatågen som under många år varit en fantastisk publikmagnet bland alla föräldrar, nära och kära, mormor, farmor, farfar och morfar, icke att förglömma, var det inte längre tal om att genomföra. Luciatågen betraktades allmänt som en smittokälla av stora mått och som med alla medel måste undvikas. Givetvis utgick det ett påbud att allt skulle ställas in.

Här i Sverige var den naturliga följden av rädslan för att smittas i en större folksamling, att alla idrottsevenemang så som t.ex. SHL fick ställa in allt spel för resten av säsongen. Någon på Svenska Ishockeyförbundet hade sagt att man kanske skulle komma igång med ligan så fort denna pandemi var över, men det var få som trodde att ligan skulle spelas klar denna säsong och vissa menade t.o.m. att den aldrig skulle komma att spelas mer.

Kungliga Dramatiska Teatern hade också ställt in alla föreställningar. Inte på grund av att man inte kunde genomföra sina föreställningar utan för att publiken av rädsla för att smittas, inte kom. Inte ens de som hade förköpt sina biljetter dök upp. Skådespelarna som fram till nu inte hade uppvisat några sjukdomssymtom kunde genomföra sina uppgifter, men inför en tom salong kändes det hela meningslöst.

Exakt det samma gällde för de flesta biografer, pubar, restauranger och andra ställen där folk tidigare brukade samlas. Man var livrädd, och i detta fall var verkligen livrädd ett adekvat uttryck, livrädd för skräcken att träffa smittbärare. Tåg och bussar gick ett tag tomma till de till slut inställdes helt och endast enstaka flyg lättade eller anlände till Arlanda. Det var bara en tidsfråga tills Arlanda stängdes helt.

För människor som tidigare levde på snabbmat från den lokala kebaben, pizzerian, sushibaren eller någon av hamburgerkedjorna, återstod nu att ta fram den rödrutiga kokboken och kanske för första gången i sitt liv laga mat åt sig själv.

All denna rädsla för att bli smittad hade uppstått även fast endast en liten del av det svenska folket hade avlidit. Hur många smittbärare som gick omkring överallt var det ju ingen som hade en ringaste aning om.

Denna psykos, eller vad vi nu ska kalla det, hade uppstått även fast antalet avlidna inte var mer än drygt 50.000, vilket var c:a 0,5% av befolkningen. 99,5% av Sveriges befolkning var fortfarande vid

full vigör men dessa 99,5% var livrädda för att bli smittade och det var ingen överdrift att säga att Konungariket Sverige inte längre fungerade. De flesta uteblev helt enkelt från sina arbetsplatser och de som framhärdade i att jobbet ändå måste göras, vägrade att åka kollektivt och tog bilen till jobbet istället. När det gällde Stockholm innebar det i praktiken att Essingeleden hade mer trafikbelastning nu än innan smittan bröt ut. För de som inte ägde någon bil men som ändå ansåg att jobbet måste göras, var det cykel eller `apostlahästarna` som gällde.

Femtiotusen döda var en avskräckande siffra och rapporterna från övriga världen var procentuellt i stort sett likvärdiga. I Indien hade man bara en dödlighet på 0.2% vilket var 0.3% lägre än den i Sverige eller som en matematiker uttryckte det, var bara två femtedelar av dödligheten vi hade i Sverige om man räknar i procent. Två femtedelar låter inte mycket, men i absoluta tal hade man i Indien 2,5 miljoner döda.

”Hur hanterar man så många lik”, reflekterade Mia när hon konfronterades med de oerhörda siffrorna. *”Begraver man alla dessa döda eller slänger man dem bara i Ganges? Idiot”,* Sa hon till sig själv – *”Indien är ett jätteland Det är ju bara en liten del av alla som kan begravas i Ganges. Men vad gör man med alla andra. Är de bara döda virusbomber som ligger spridda över hela Indien som ingen ens vill ta i? Egentligen är det inte så konstigt att det bara är 0,2% mot 0.5% i Sverige. Rörligheten i Indien antar i alla fall jag är betydligt lägre än i Sverige och det skulle ju stärka tesen att I-världens stora rörlighet är en dålig faktor i detta fall.”*

Mia, Seppo och Gunnar diskuterade frågan om de skulle sluta att arbeta från kontoret, och att var och en skulle jobba hemifrån utan att lämna sin bostad, annat än i undantagsfall. Något beslut togs inte och alla var enliga om att avvakta med det några dagar. Tanken att göra så kändes inte helt fel efter det att en välkänd nättidning släppt uppgifter om att 61% av de som dött var vaccinerade. Det kändes i vilket fall som helst mycket oroande.

Efter ytterligare två dygn hakade MSM-media på och började ställa frågor till Kelsey & McGordon om deras vaccin var rena placebovaccinet. Nyhetssändningarna bevakades givetvis av Konstitutionens Väktare och när man aviserat att vaccinleverantören skulle komma till nästa nyhetssändning var alla tre bänkade framför TVn.

Kelsey & McGordons CEO Örjan Dalbom kom villigt till TV-studion och blev intervjuad av TVs läkemedelsexpert.

”Välkommen Örjan Dalbom CEO på Kelsey & McGordon.”

Örjan Dalbom nickade artigt till svar.

”Vi har ju genomfört en kostsam massvaccinationskampanj på er inrådan och ändå har c:a 65.000 personer dött. Alla var inte vaccinerade, men våra dataregister visar att för två dagar sedan, då mätningarna gjordes, var faktiskt 61% vaccinerade med vaccin från Kelsey & McGordon. Vad har du för synpunkter på detta?”

Örjan Dalbom visade inte med en min att han var besvärad av frågan.

”Vi som dagligen jobbar med detta problem är inte förvånade. Först får vi konstatera att 39% av de som vaccinerats verkligen har klarat sig och det får under rådande omständigheter betraktas som ett bra resultat. Jag vill verkligen betona att mänskligheten aldrig någonsin konfronterats med en liknande farsot. När det gäller snabbheten och effektiviteten i den svenska vaccineringskampanjen, måste jag tyvärr framhålla att det finns mycket övrigt att önska. Hela kampanjen kunde göras mycket bättre och framför allt snabbare. Snabbhet och effektivitet är oavvisligen ett nyckelord i detta sammanhang. Sedan vaccineringen startade har viruset muterat inte mindre än två gånger, så vi måste räkna med att smitta nu sprids av AH1 vilket vi betraktar som det ursprungliga viruset, samt mutationerna AH2 och AH3. Dessa två sprids nu över världen och här i Sverige har ni bara vaccinerat mot AH1. Alla som har smittats av AH2 eller AH3 saknar skydd även om de har vaccinerats mot AH1. Det kan ha varit orsaken till att så många som 61% vaccinerade med AH1, ändå har insjuknat.”

”Som jag uppfattar det du nyss sagt, är att den vaccinering vi hittills utfört är helt bortkastad”, sa TVs medicinska reporter.

”Inte alls. De har som vi ser det ett bra skydd mot AH1. Däremot har de inget skydd mot AH2 och AH3. Konsekvensen av detta är att vi givetvis på Kelsey & McGordon gjort analyser av dessa mutationer och tagit fram två nya typer av vaccin för att bekämpa dessa nya hot.”

”Det låter ju i och för sig bra”, sa TVs medicinska reporter, ”men varför har ni inte försett oss i Sverige med dessa vacciner och har ni verkligen hunnit med att göra kliniska prövningar på dessa nya preparat?”

”Kelsey & McGordon är ett seriöst företag och vi vill verkligen inte komma med lögner, så våra kliniska prövningar är på grund av tidsbristen och det i övrigt kritiska läget begränsade till djurförsök. Vi vet att inkubationstiden är c:a 60 dagar och vi kan inte först göra djurförsök och sedan tester på människor, det säger sig själv. Däremot har vi ju hunnit med tester via djurförsök. I slutdelen av dessa djurförsök har vi påbörjat tester på människor, men de är inte klara av naturliga orsaker.”

”Jo, jag håller med, men vad rekommenderar du att vi i Sverige ska göra i det nyuppkomna läget?”

”Det finns inte så speciellt mycket att välja på. Vi har ett avtal med svenska staten om att förse er med nya varianter av vaccinet, till och med till ett starkt reducerat pris och det tänker vi givetvis göra. Saken är den att vi inte har fått någon beställning av er regering. Min rekommendation är att ni beställer nytt vaccin och startar med att vaccinera mot dessa två nya farsoter med omedelbar verkan. Vi tecknade ett avtal med Sveriges statsminister och det kan vi se som det svenska folkets stora lycka, och vi garanterar att förse Sverige med vaccin mot de nya virusstammarna, bara vi får en beställning.”

”Du menar att vi ska starta om från början med att vaccinera alla igen. Tillbaka till ruta ett alltså?”

”Så kan man kanske kunna uttrycka det, men vi har varit så förutseende att i nästa vaccin har vi kunnat kombinera ett skydd mot AH2 såväl som AH3, så det finns inget behov av att göra om det två gånger. Det räcker med en gång.”

”Då har jag bara två frågor kvar,”

Örjan Dalbom nickade till svar att det var OK.

”Fråga ett gäller att vissa oseriösa webbsajter har spridit uppgifterna om att gelatin från svin kan ingå i vaccinet. Detta har gjort att vissa judiska och muslimska grupper har vägrat att låta sig vaccineras med något som kommer från en gris och att få detta injicerat i sin kropp. Kommer det nya vaccinet att innehålla gelatin från svin, eller kan ni garantera att vaccinet inte innehåller något som kommer från gris?”

”I nuläget har vi enbart fokuserat på att ta fram en effektiv medicin. Tyvärr har religiösa aspekter fått stå tillbaka för det rent vetenskapliga. Däremot kan jag tänka mig att om vi får beställning från ett land som kräver att ingen substans från svin får förekomma, att vi på sikt kan forska fram ett sådant. I nuläget har vi inte fått någon sådan beställning. Du hade en fråga till?”

”Hur har du själv skyddat dig mot AH-viruset?”

Örjan Dalbom besvarade först frågan med ett leende.

”Givetvis har jag vaccinerat mig först mot AH1 och sedan har jag som en av de första personerna tagit combovaccinet mot AH2 och AH3. Varför skulle jag utsätta mig för onödiga risker? Jag älskar livet och har inga planer på att lämna det i förtid.”

”Tack Örjan Dalbom”, sa reportern och lämnade över till nyhetsankaret. ”Statsministern kommer hit till studion till nästa nyhetssändning och kommer då att redogöra för nästa del av planen, hur vi ska gå vidare.”

”Se där”, sa Gunnar, det råder ju ingen tvekan om vem som sitter i förarsätet och är proaktiv.”

”Nej, det är inte att ta i att säga att det i vilket fall inte är vår statsminister som kör. Som jag ser det så sitter han närmast i passagerarsätet och får hänga med på vad Kelsey & McGordon beslutar. Det blir alltså en ny beställning och en jättefaktura, eller vad tror du Seppo?”

”Efter vad jag fått fram från vanligtvis välunderrättat håll så fick svenska skattebetalare punga ut med 20.000.000.000 kr för första omgången. Nu kommer det att bli det dubbla för det rör sig om två mutationer även om man lyckats förpacka dem i samma soppa. Men räkna inte med att ett läkemedelsföretag som sitter med alla trumf skulle skänka bort vaccin av humanitära skäl. Räkna med 40.000.000.000 och så 30 % rabatt på det. Det står också i avtalet. Enligt gamla räkningen som jag lärde mig i Finland så skulle det bli en räkning på 28.000.000.000. Då har vi så vitt jag förstår käkat upp hela vår valutareserv på lite vaccin. Vi får väl hoppas att något av de 258.000.000.000 som vår regering stal från svenska pensionärers besparingar 1999, finns kvar. Annars får man väl göra om affären. Jag har sett på sociala medier att man befarar en liknande manöver och då är det väl närmast de privata pensionsförsäkringarna som ryker. Men om man skulle…”

Längre kom inte Seppo för det bankade tungt på dörren till kontoret.

Kapitel 23

Kontoret saknade ringklocka så det var inget onormalt att någon knackade på dörren. Detta var dock inget försynt knackande, det var ett bestämt och tungt bultande. Detta skapade både oro och viss försiktighet på redaktionen, speciellt som man inte väntade något besök.

Mia reste sig upp och gick fram till dörren och frågade genom dörren.

”Vem är det?”

”Det är polisen, får vi komma in?”

Mia tittade frågande tillbaka på sina båda kollegor. Seppo bara ryckte på axlarna och Gunnar gjorde lika dant plus att han plutade med läpparna och höll handflatorna uppåt. Mia uppfattade deras gester som förvånade, men OK… släpp in dom.

Mia låste upp dörren och släppte in poliserna, två stabila män som var klädda som ordningspoliser brukar vara. Poliserna presenterade sig men visade ingen legitimation och stannade direkt innanför dörren.

”Vi söker Seppo Nyback och Gunnar Hedin är det ni två? Sa den längre av de båda poliserna, som säkerligen hade tittat på deras passfoton, vilket resulterade i att både Seppo och Gunnar presenterade sig själva.

”Vad gäller saken?” frågade Seppo.

”Ni båda är kallade till förhör angående efterspelet av ett handgemäng för en tid sedan. Och vi vill att ni följer med oss omedelbart.”

”Det tror jag inte”, sa Gunnar.

”Nu kommer ni med en gång annars sätter vi på er handfängsel vilket annars är onödigt eftersom ni bara skall höras upplysningsvis”, sade samme polisman, men nu hade han skruvat upp rösten två ´hack`.

”Det tror jag inte heller, - det där med handfängsel. Vi har både Seppo och jag intervjuat personer som med största sannolikhet är smittade. Själva är vi inte vaccinerade vilket med största sannolikhet gör oss till smittbärare. Ni bör alltså hålla er på avstånd från oss och ni vill definitivt inte ha in oss i er bil.”

”Nu är det så att vi är vaccinerade så det är en risk vi är beredda att ta”, sa den andre polisen.”

”Verkligen? Ni har inte sett nyheterna för tio minuter sedan? 65.000 personer har dött i Sverige och av dessa var 61% faktiskt vaccinerade. Dessa uppgifter är dessutom två dagar gamla. Det är många fler idag.”

Poliserna såg på varandra och det var tydligt att de var villrådiga.

”Jag tycker att vi gör så här”, sa Gunnar som snabbt utnyttjade polisernas villrådighet. ”Vi tar vår bil, ja vi kan faktiskt ta varsin bil och åka in till Kungsholmen för förhör. Om ni är rädda för att vi ska prata ihop oss under resan, har vi för det första inga skäl till det då vi nästan lever ihop. Och för det andra har vi inget att prata ihop oss om. – Kan vi göra så?”

De båda poliserna konfererade viskande med varandra och den långe, som var den som verkade föra befälet sa sedan:

Det är inte riktigt ´by the book´, men i dessa tider vet vi inte riktigt vad boken är värd. Vi gör som ni föreslår. Vi kör efter er och om ni avviker från resrutten så stoppar vi er och då blir det handfängsel.”

”Ta deras telefonnummer och konferera under resans gång vilka vägval ni ska göra, så att inga onödiga missuppfattningar uppstår”, sa Mia.

Resan till Kungsholmen gick utan några som helst problem och när de väl var där så hade budskapet om att Gunnar och Seppo eventuellt kunde vara smittbärare gått in hos de kriminalare som skulle förhöra dem. De två journalisterna sattes ensamma i varsitt förhörsrum, och den förhörsledare som var förrättande satt i ett annat rum, men de kunde se varandra via en glasruta.

Förhörsledare var kriminalkommissarie Urban Landin, respektive kriminalkommissarie Ulla Lanz plus två stycken förhörsvittnen.

Efter de inledande preludierna om namn och adress mm, började Ulla Lanz de riktiga frågorna.

”Seppo, på ditt bord ligger ett kuvert med några kort. Vill du vara så vänlig och titta på dem.”

Seppo öppnade kuvertet och tittade på bilderna. När han lagt dem ifrån sig sa förhörsledaren:

”Kan du säga mig vad du ser på bilderna?”

”Jag ser två, vad jag antar mycket misshandlade människor. Vem är det?”

”Det tänkte jag att du skulle tala om för mig. Känner du någon av dem?”

Nej, jag känner ingen av dem i efter vad jag kan se på bilderna, men en har jag i alla fall stött på en gång tidigare.”

”Vem?”

”Den som har en spindeltatuering på halsen är jag ganska säker på att jag träffat en gång.”

”Varför säger du ganska säker?”

”Jo för att tatueringen inte är vilken som helst. Det är en logga från det amerikanska klädföretaget Spyder. Det öppnar ju möjligheten att det kan finnas fler med den tatueringen.”

”Om vi antar att det är den enda som finns?”

”Om vi antar att det är den enda som finns så är detta den man som sparkade sönder min kollega Gunnar så att han hamnade på sjukhus.”

”Gav han sig på dig också?”

”Det vet jag inte. De hade munkjackor på sig med huvan uppfälld och dessutom olika typer av mörka täckjackor. Så det var svårt att se vem som gjorde vad. Den som sparkade sönder Gunnar kunde jag dock se, men jag skulle inte känna igen honom om det inte var för tatueringens skull.”

”Den andra personen på bilderna, - känner du igen honom?”

”Nej det gör jag inte, men av skäl som jag nämnt tidigare så har jag inget signalement på någon annan som var med.”

”Menar du munkjackorna och täckjackorna?”

”Precis.”

”Varför tror du att dessa personer blev misshandlade?”

”Jag har faktiskt inte en aning. Tänker du berätta det för mig?”

Kriminalkommissarie Ulla Lanz svarade inte på frågan utan gick direkt på nästa.

”Var höll du hus förra lördagen?”

”Menar du på dagen eller på kvällen?”

”Kan du redogöra för hela dagen?”

”Ja det kan jag. När jag vaknade vid åttataget duschade jag, packade lite grejor och åkte vid tiotiden upp till Gävle. Kl 12:00 hade jag ett avtalat möte med två uppgiftslämnare och tillbringade eftermiddagen tillsammans med dem. På kvällen träffade jag och nämnda uppgiftslämnare, min chef Maria Löfgren och hennes man Aron på en pub. Vi festade fram till klockan ett någon gång och fortsatte på Mias och Arons hotellrum en timme till. Sen var det dags för släden. Frukost klockan nio ungefär. Sen blev det ytterligare tillnyktring fram till efter lunch och sen körde jag ner till Stockholm.”

”De personer du nämner kan förstås bekräfta detta?”

”Ja definitivt. Jag tror också att jag är avskriven från alla misstankar att ha misshandlat de två männen på bilderna.”

”Kan jag få telefonnumren på dina uppgiftslämnare och till din chef Mias man Aron, så ska jag bara stämma av din berättelse med dem. Under tiden jag gör det får du vänta här på rummet, men du ska få kaffe och en macka inskickat.

Strax öppnades dörren och en bricka med en smörgås inslagen i plastfolie och en kopp kaffe ställdes direkt på golvet innanför dörren. Seppo reste sig upp, hämtade brickan och ställde den på bordet där bilderna låg och tog en slurk av kaffet och tog en tugga av smörgåsen, men lockades inte att ta en andra tugga.

En timme senare fick Seppo veta att hans berättelse var bekräftad på alla sätt.

”Då är jag inte misstänkt för något längre?”

Kriminalkommissarie Ulla Lanz agerade som om hon inte hört frågan utan bläddrade lugnt vidare i sina papper.

”Jävla surkärring”, tänkte Seppo. *”Jag gillar inte heller att vara här, men OK du sitter här varje dag då tappar man antagligen sin sociala kompetens om du nu har haft någon.”*

”Har du någon aning om varför dessa män blev utsatta för det de blev utsatta för?”

”Nej det har jag faktiskt inte, men det är nästan så jag börjar tro på en högre rättvisa”, svarade han aningen obstinat, ”men det är fullt möjligt att någon inte gillade att vi blev misshandlade.”

”Har du några egna tankar på vem som kan ha misstyckt till att ni blev misshandlade?

”Rimligtvis alla människor med något vett i huvudet.” *”Där fick du surkärring, men det var du som la upp bollen.”*

”Den kommentaren kom som ett brev på posten.” Tänkte Kriminalkommissarie Ulla Lanz självkritiskt. *”Fall på eget grepp.”*

”Hmmm, du kommer att kvarstå i utredningen. Du är med andra ord fortfarande misstänkt och inte avskriven.”

”Men varför det? Jag har inget med denna misshandel att göra och Gunnar har det inte heller. Han var inlagd på KS då detta tydligen inträffade och i övrigt var han oförmögen till någon större fysisk aktivitet och definitivt inte detta.”

”Seppo, - mannen med spindeln på halsen misshandlades till döds, medan den andre mannen överlevde men är så illa skadad att han inte kommer att återfå ett normalt liv. Från honom har vi bara fått veta att det var en ensam man, troligen en elitsoldat eller liknande, med hans egna ord, som misshandlat dem. Han beskriver förövaren som något äldre än du, men man kan ju missta sig.”

”Men varför är jag fortfarande misstänkt? Jag är definitivt inte någon elitsoldat sa Seppo och reste sig upp och drog upp tröjan så att hela ölmagen visades i all sin prakt.”

Kriminalkommissarie Ulla Lanz gjorde allt för att dölja ett litet fniss, men Seppo uppfattade det i alla fall.

”Därför att mördaren hade sagt att de aldrig, aldrig någonsin mer skulle ofreda någon från Konstitutionens Väktare. Det är ordagrant vad mannen som du inte kände igen sa vid ett förhör. Han sa vidare att därefter gick mördaren fram till mannen med spindeltatueringen och bröt nacken av honom. Sedan sa mördaren att:

”Du ska få leva för att berätta.” Sedan sparkade han av käkbenet på den som överlevde och sedan lämnade han dem. Den som överlevde har inte berättat något mer och han har gjort det fullständigt klart för oss att det är det enda han har att säga. Därför är du fortfarande misstänkt som anstiftare.”

”Men jag har inte gjort det, det är säkert”, sa Seppo uppgivet.

”Kanske, kanske inte. Du har i alla fall motiv. Din kollega Gunnar har också motiv till anstiftan. Vi har inte tillräckligt för en häktning, men jag själv är inte övertygad om er oskuld. Däremot är jag övertygad om att den som överlevde vet mer än han säger. Mördaren har tydligen skrämt honom till den grad att han inte kommer att säga mer. Du kan gå nu. Jag tror att din kollega väntar i sin bil.”

”Att mördaren hade tryckt upp sin KaBar-kniv i skrevet på honom och hotat med att göra honom till en utsökt tenor, behöver jag ju inte berätta.”

När de kom tillbaka till kontoret var Mia uppriven och det var Aron också som hade hört vad som hänt och kommit dit. Seppo och Gunnar berättade om sina förhör och egentligen var det inte så konstigt att ingen begrep något om vad som hänt. De var supportade av någon så långt var det tydligt. Frågan var bara av vem.

”Jag håller med om att detta är märkligt. Det är så jäkla underligt att jag börjar tro på en högre rättvisa, men samtidigt tycker jag att de där männen fick vad de förtjänade”, sa Aron.

”Visst, men vem gillar oss till den grad att man mördar för vår skull. Jag vet inte vad jag ska tro, men någon gillar oss tydligen”, sa Mia. ”Förresten gillade jag din uppvisning för polisen Gunnar. Det var en genial idé att påstå att ni är smittade, men det är ni väl inte?”

”Vem fasen vet, men jag var mest rädd för att poliserna som ju är överallt skulle vara smittade. Därför sa jag som jag sa. Denna rädsla får vi nog vänja oss vid. Vad har hänt medan vi har varit borta?”

Jo statsministern har ju varit på TV. Sätt er ner så ska ni få kaffe och lite pepparkakor. Det är ju i alla fall jul snart.

Mia hade spelat in nyhetssändningen med statsministern, så nu när alla slagit sig ner i soffan var det dags att spela upp den.

Statsministern hade för dagen tagit på sig en svart kostym med en diskret slips och därtill sin bistraste min. ”Säga vad man vill, men den mannen behärskar skådespeleriets ädla konst”, tänkte Mia.

”Välkommen hit”, började nyhetsankaret. Hur kommenterar du uppgifterna som idag är två dagar gamla och som säger att 65.000 personer har avlidit i denna pandemi varav 69% var vaccinerade med det vaccin som Kelsey & McGordon har försett oss med?”

”Jag vill börja med att säga att Kelsey & McGordon har gjort ett fantastiskt jobb och tagit fram ett nytt vaccin. Som väl alla känner till vid det här laget, har man redan tagit fram nytt vaccin mot mutationerna AH2 och AH3. Vi tänker följa deras rekommendationer och så snart som det är möjligt starta upp en andra vaccineringskampanj”, sa statsministern.

”Den första kampanjen har ju fått kritik från Kelsey & McGordon, att den skulle ha varit dåligt genomförd, vilket i sin tur skulle vara en del i att så många som 69% av de som avlidit i den första kampanjen. Hur ser du på det?”

”Även om jag bedömer att vi gjort ett fantastiskt jobb, så ska vi komma ihåg att vi blev mer eller mindre tagna på sängen och följde rutiner som inte var dimensionerade för detta. Vi har emellertid lärt oss av Kampanj 1. En viktig sak är att vi kommer fortsättningsvis inte att vaccinera i våra normala vårdinrättningar där vanliga patienter med andra åkommor än denna pandemi blandas med varandra. De som bedömer sig vara smittade, ska få komma till speciella mottagningar och inte till vårdcentraler och sjukhus.”

”Var kommer ni att utföra vaccineringarna om de inte ska göras på vårdcentraler och sjukhus?”

”Vi har haft stora problem med att många, alltför många har fått stå ute under bar himmel och köat. Det har vållat problem, även om personal på plats har gjort ett fantastiskt jobb med att hjälpa de som stått ute i kylan, utan mat och köat. Nu ska vi istället utnyttja idrottshallar där folk kan köa inomhus och genom att ta en kölapp, kan vara fri att gå på toaletten och utföra andra behov som de finner nödvändiga.”

”Hade ni inte kunnat förutse att dessa problem skulle uppstå och hur kommer ni att göra med personalen som efter den första vaccineringskampanjen blev totalt slutkörda?”

”Personalen som har varit med och utfört alla vaccinationer har gjort ett fantastiskt jobb och även om flera av dem som smittats själva eller fått andra åkommor måste givetvis tas om hand om den normala vårdapparaten, vi räknar med att t.ex. pensionerad sjukvårdspersonal ska kunna rycka in.”

”Det har ju visat sig att sjukvårdspersonal som inte smittats själva är i stort sett utslaga efter att ha jobbat långt mer än lagstadgad övertid. Räknar ni med att utnyttja den frivilliginsatsen som ni nu räknar med lika hårt? Det är ju rimligt att tänka sig att de som pensionerats har fått ett annat sätt att leva och inte klarar att arbeta 14-16 timmar under kanske 10 veckors tid. Efter vad jag förstår ha inte den första vaccineringskampanjen avslutats?”

”Det blir tufft det får vi räkna med, men jag tror nog att våra pensionärer kommer att göra ett lika fantastiskt jobb som de som av olika anledningar inte kan ställa upp igen.”

”Efter vad vi erfar kommer många judar och muslimer att vägra att vaccinera sig för att ett rykte har spridits att vaccinet innehåller gelatin från svin?”

”Det är olyckligt att rykten sprids av oseriösa nätsajter. Det kan ju lätt skapa oro bland våra medborgare och det är både förkastligt och onödigt.”

”Men idag har ju detta rykte bekräftats av Örjan Dalbom på Kelsey & McGordon. Han sa så här i vår tidigare nyhetssändning”, och så visade man ett klipp med Örjan Dalbom:

”I nuläget har vi enbart fokuserat på att ta fram en effektiv medicin. Tyvärr har religiösa aspekter fått stå tillbaka för det rent vetenskapliga. Däremot kan jag tänka mig att om vi får beställning från ett land som kräver att ingen substans från svin får förekomma, att vi på sikt kan forska fram ett sådant. I nuläget har vi inte fått någon sådan beställning.”

”Vad har statsministern för kommentar om detta?”

”Det är säkert som Örjan Dalbom säger, men vad jag säger är att det inte är bra att i detta kärva läge komma med olycklig ryktesspridning. Sådant ska vi hålla oss borta ifrån.”

”Ska jag tolka det som om statsministern rekommenderar oss att inte läsa vad nättidningar och bloggar förmedlar och att det då är bättre att filtrera informationen.”

”Vi har både statsfinansierad radio och TV och det kanske är klokt att i det här läget lyssna på dem.”

”Tillbaka till frågan. Hur rekommenderar ni att judar och muslimer ska ställa sig till att vaccinera sig med det vaccin ni tillhandahåller och som innehåller gelatin från svin?”

”Vaccineringen är frivillig så det är upp till var och en att själv besluta i den här frågan.”

”Jo det vet nog alla, men kommer ni att leta hos andra läkemedelsföretag för att försöka skaffa fram ett grisfritt vaccin?”

”Vi har sådana planer – ja, men jag kan tyvärr inte säga hur lång vi har kommit i denna fråga, men står man mellan döden och någon ynka del som kommer från en gris, så skulle i alla fall inte jag tveka. Jag tycket att alla som överhuvudtaget kan ska gå och vaccinera sig.”

”Det finns inget i avtalet med Kelsey & McGordon som förhindrar er att köpa Vaccin från något annat läkemedelsföretag? Jag menar att det finns ju fler läkemedelsföretag, Johnson & Johnson, AstraZeneca, Pfizer m.fl. De kanske har ett grisfritt vaccin på lagerhyllan?”

”Jag kan i nuläget och av olika skäl, inte kommentera detta”, svarade statsministern.

”En sista fråga. Enligt uppgifter som har kommit till redaktionen och som vi bedömer som säkra, har svenska skattebetalare fått betala totalt 20.000.000.000 för den första omgången vaccin, en otroligt hög kostnad kan tyckas.”

”Jag har inga kommentarer om detta.”

”Om vi leker med tanken att Sverige har fått betala så mycket, hur mycket kommer vi då att få betala för resten. Uppgifter från samma källa säger att vi kan få beställa vaccin för bekämpning av nya mutationer med 30% rabatt. Det skulle bli 2*20.000.000.000*0.7=28.000.000.000. Enligt Örjan Dalbom har det inte kommit någon beställning från den svenska regeringen. Kan det bero på att vi inte har råd att betala? Den totala vaccinräkningen är då uppe i hårresande 48.000.000.000. Som jämförelse kan man ta värdet på Volvo Cars som enligt Teknikens Värld är c:a 50.000.000.000 kr.”

”Det här är uppgifter som jag givetvis inte kan kommentera”, sa statsministern.

Mia stängde av TVn och titta de på de övriga.

”Vad säger ni om statsministerns framträdande?”

”Jaa, - det var väl som förväntat”, sa Gunnar. ”Vad jag minns, sa han att det var många som hade gjort ett fantastiskt jobb. Fyra gånger räknade jag till, eller var det fem? Hur som helst så får man lätt ett intryck att trots att han påstår att så många som gjort ett fantastiskt jobb, så har det gått åt helvete.”

”Jag reagerade på att han mer eller mindre uppmanade judar och muslimer att ändå ta grisviruset. Jag kan slå vad om att vi i morgon har minst en löpsedel som säger:

STATSMINISTERN UPPMANAR JUDAR OCH MUSLIMER ATT TA GRISVIRUSET. Är det någon som håller emot?” sa Seppo

”Nä det är det nog inte. Oddsen ligger inte på den nivån att jag vill `betta` i alla fall”, menade Gunnar

”Jag blir sugen på att få kika på det där avtalet med Kelsey & McGordon. Det är nog inte bara pengarna det handlar om, pengar som är helt astronomiska. Kan Sverige egentligen betala notan. Jämförelsen med värdet på Volvo kändes verkligen relevant. Då förstår man på ett annat sätt hur mycket det handlar om. En fråga som statsministern undvek är ju att prata om avtalet. Tänk om det förekommer en paragraf som har gett Kelsey & McGordon exklusivitet på svenska marknaden. Då kan jag förstå varför han såg så bister ut”, sa Seppo

”Å andra sidan, om jag nu får yttra mig i det här sällskapet”, sa Mia, ”så vill jag påstå att han visade en ovanlig ödmjukhet i och med att han utan omsvep erkände att saker och ting kunde göras bättre. Håller ni med?”

”Jo där vill jag faktiskt ge honom ett plus. Om det är till nytta för Sverige eller inte återstår att se”, sa Gunnar.

Kapitel 24

Uppesittarkväll. Det var nu ungefär 120 dagar sedan man antar att smittan av AH viruset och dess pandemi startade. Det var en viktig tidpunkt för nu var det vad många gissar, två inkubationstider från det datum som man antar vara den tidpunkt då viruset första gången angrep en människa. I Sverige hade 340.000 avlidit av smittan, vilket är 3,4% av Sveriges befolkning. Detta var oerhörda siffror och det var svårt att hitta någon i Sverige som inte hade minst en anhörig eller nära vän som avlidit. Hur många som var smittbärare hade man ingen som helst uppfattning om.

Gunnar hade snabbt räknat ut att i en liten kommun med 10.000 invånare var det 350 personer som avlidit under en period på två månader, medan det i en liten by på 500 personer hade varit 17 personer under samma tid. I hela Åsele kommun måste man räkna med i genomsnitt 1.5 dödsfall om dagen och oavsett storleken på kommun, så tornade problemen upp sig med att hantera detta.

Om man såg till hela världen så räknade man med att man hade ungefär 200 miljoner avlidna. Detta var en teoretisk beräkning och inte grundat på några verkliga räkningar eller observationer, så felmarginalen var betydande. Klart var emellertid att dödssiffrorna för världens hittills största pandemi var överskriden med det dubbla. Det fanns många företeelser som var nya för forskarna och som avvek från det de tidigare hade lärt sig om hur ett virus beter sig. Ett besvärande exempel var att hittills var det en exceptionell stor dödlighet för de som insjuknat. Den som blivit smittad tillfrisknade ytterst sällan och man beräknade nu att dödligheten var 98.5% vilket var extremt högt.

Den nya vaccinationskampanjen hade fungerat betydligt bättre än den första i och med att de strategiska besluten nu flyttat från Regeringskansliet till Civilförsvaret. För att få bort det fysiska köandet och de problem det medförde, hade man infört ett nummerlappssystem. Man tog helt enkelt sin nummerlapp som egentligen var en etikett som skrevs ut av en skrivare. Den innehöll förutom ett löpnummer olika streckkoder och 2D-koder som skulle göra det besvärligare att förfalska. Så långt var all gott och väl. Det gav ju fördelen att man inte fysiskt behövde stå i kö. Man kunde gå omkring och besöka toaletter, äta mat mm. vilket var en fördel. Som alltid var det en del människor som utnyttjade situationen och en svart marknad med kölappar uppstod nästan med en gång. Den som hade gott om pengar behövde inte köa över huvud taget, utan dök upp precis i rätt tid, genom att köparen fick ett mobilsamtal från säljaren som talade om att det skulle bli hans tur om 20 minuter.

Det var i skuggan av detta som julen skulle firas. För de anställda på Konstitutionens Väktare var läget precis som för alla andra. Förutom Seppo, som fortfarande väntade på sin vaccinering hade alla fått sina injektioner.

Julen skulle trots alla mörka moln firas på något sätt, så Mia hade bjudit in sina arbetskollegor att fira jul med henne och Aron, eftersom de hade bäst med utrymme i sitt hus. Både Gunnar och Seppo hade ganska nya flickvänner och båda flickvännerna, om man nu kan kalla damer i 35-40-års åldern för det, valde att fira julen hos Mia och Aron, tillsammans med sina karlar.

Dagen före julafton skulle alla samlas i hennes kök för att fixa skinka, och att göra andra rätter som var viktiga för att det trots allt skulle kunna bli en riktig jul. Mia hade tjuvstartat vid lunchtid genom att sätta skinkan i ugnen på 80 grader. När alla skulle ha varit samlade klockan sex på kvällen, skulle det enligt Mias beräkningar vara dags att ta ut skinkan ur ugnen. Självklart kolliderade olika händelser med varandra. Skinktermometern visade på 66 grader och just som Mia skulle ta ut den, plingade det på dörren. Eftersom Aron var ute och kompletterade inköpen fick hon lämna skinkan och gå och hälsa sina vänner välkomna. Det var Seppo och Marja-Liisa.

”Välkomna, kom in, kom in, men ni får ursäkta mig, jag måste kvicka på för nu ska skinkan ur ugnen.”

”Jag känner det på doften”, sa Seppo. ”Perrkele vad det doftar gott. Jag tar ut den så kan ni ta det lugnt.”

”Tack för att vi fick komma hit”, sa Marja-Liisa. Det hade varit tråkigt att sitta själva och bara…” Hon avbröts av ett skrik från köket:

”Men för helvete Mia vad har du gjort?” Mia och Marja-Liisa rusade ut i köket för att se efter vad som stod på.

”Du har ju för saatan glömt att ta ur skinkan ur förpackningen. Titta Liisa, hon har ju för fasen förstört skinkan. Titta – man kan ju för helvete int ha kvar plastpåsen med prislapp och streckkod och hela `tjiiten` med in i ugnen. Det går inte att äta den här. Den är ju förstörd. Det är ju rena bomben av PCB arsenik olja och annat skit i den nu”, sa Seppo uppgivet.

Mia bara log åt Seppos känsloutbrott, tog skinkan och lade den i en stor eldfast form, sprättade upp plastpåsen så att all fin buljong rann ut i formen och avslutade med att med kniven sprätta bort en liten del av det omgivande nätet, Så skar hon loss en skiva på änden och stoppade den njutningsfullt i munnen.

”Mmmm, - Seppo det ska vara så här. Det är bästa sättet att laga till en skinka. Ugnen på 80 grader och när temperaturen i mitten på skinkan visar 66 grader är den klar. Smaka, du har inte smakat bättre skinka i hela ditt liv, - jag lovar.” Mia skar loss en tunn skiva och räckte över den till Seppo, Han granskade kritiskt skinkskivan som var spetsad på en gaffel.

”Med allt elände vi har runt omkring så verkar det löjligt att pipa om små mängder av miljögifter.” Han tittade en gång till tveksamt på skinkan och stoppade den sedan in i munnen. Seppo tuggade tveksamt på skinkskivan medan ansiktet uppvisade tre faser. Först – misstänksamhet, sedan – förvåning och sist – eufori. ”Fy fasen vad gott det här var, lagom sälta och saftig till tusen. Är det säkert att inte plasten sätter några gifter i skinkan?”

”Jag kan inte garantera något”, sa Mia. ”Informationen om att det är ofarligt har jag fått från en annan som jag bedömer som en säker källa. Jag har gjort så här i minst tio år och min källa har gjort det ännu längre. Tänk dig själv, 80 grader är inte mycket och plasten är godkänd för livsmedel – nej jag är inte orolig och du känner ju själv. Har du någonsin smakat på en godare skinka? Nu ska den bara vila sig lite och sedan ska den griljeras.”

Seppo tog en av de uppskurna skinkskivorna på en gaffel och tog med sig den ut på altan.

”Han ska tydligen ha rökt skinka”, skojade Mia.

“Jag hade lovat att fixa till en kålrotslåda”, viskade Marja-Liisa konspiratoriskt. Nu när Seppo äntligen har fått en kvinna som han tror kan laga lite finska läckerheter, så ska han få något som han inte har ätit på många år. Ja, det är vad han tror. Jag kan för fasen inte laga någon mat som är mer avancerad än att koka ägg. Det är tur att man har en riktig matmor till mamma. Hon har fixat den. Men tyst, inte ett ljud till Seppo.” Mia nickade lika konspiratoriskt som bekräftelse på att hon teg som muren.

”Och vad äter man till den?” frågade Mia som aldrig varit i närheten av en kålrotslåda.

“Man kan äta den som den är, men det passar bra till köttbullarna, revbensspjällen och julkorven”, sa Seppo.”

”Hallå”, ropade Aron som just kommit tillbaka från sitt besök till matvaruaffären. ”Jag hittade Gunnar och Christina utanför. De har massor med grejor med sig. Var ska vi göra av allt, de har dessutom en massa mat med sig. Ska vi ta ut det på balkongen eller finns det fortfarande plats i kylen?”

”Ställ det ute på balkongen så länge och rappa på lite så vi kan få korka upp lite matlagningsvin”, ropade Mia tillbaka.

”Rött eller vitt”, sa Seppo när alla kommit ut i köket och markerade sin fråga genom att hålla upp en flaska rött och en flaska vitt vin och sedan serverade han enligt vars och ens önskemål.

”Men ska inte du ha något själv?” frågade Aron då han såg att Seppo inte fått något glas.

”Jodå, men av alla vita lätta viner föredra jaag rennvin, svarade Seppo med bred finsk brytning och tog fram en liten flaska Koskenkorva och slog upp ett litet glas. Man får väl se till att leva upp till alla fördomar som ni svenskar har om oss finnar.

Det skålades glatt och var och en satte igång som flitiga myror med sin egen speciella julförberedelse. Efter en stund hade skinkans tillagning avhandlats och de som kommit över sin rädsla mot plastförgiftning, berömde den som den godaste som smakats. Sillarna måste givetvis också kvalitets testas med tillhörande nubbe. Allt kändes bra och alla hade åtminstone för tillfället lyckats förtränga den onda tid de levde i.

”No ja känna rolig börja komma”, sa Seppo som just tagit sin tredje snaps och skrattade högt åt sig själv.

Mia som såg att Christina såg på Seppos framfart med en orolig min, knuffade Christina lätt i sidan och sa lågt nästan som en viskning:

”Oroa dig inte, han har inte gått över gränsen så länge jag har känt honom. Visserligen är det inte så länge jag har haft den äran, men vad jag har sett så brukar han ha örnkoll på sig själv. Du hade visst gravat en laxsida? Den går nog inte åt i morgon, - ska vi provsmaka lite.”

”Så här dagen innan?” frågade Christina. ”Det skulle min mamma se. Hon skulle vända sig i graven om man provsmakade julmaten så här.”

”Jo gamla levnadssätt och traditioner går inte ur så lätt, och det är väl bara att acceptera. När Aron och jag flyttade ihop kände vi oss fria att göra som vi ville och en sak som vi snart märkte, var att vi laddade upp oss själva så mycket till julbordet att vi dels åt alldeles för mycket på julafton. Sen fick vi äta våra egna rester eller bli bortbjudna att äta andras rester, ändå fick vi slänga en massa mat efteråt. Ja då tänkte vi till lite och vana att ifrågasätta som vi är, så kom vi fram till att det var bra med en liten förfest. Det påverkade inte på något sätt lusten att duka fram ett fint julbord.”

”Nää, det är ju inget fel att ha en trevlig improviserad kväll som denna. Den kallas ju allmänt för uppesittarkväll, så det är ju egentligen glasklart att man ska ha trevligt. En improviserad vickning som den här.” Christina slog ut med armen mot de läckerheter som redan letat sig upp på bordet.

”Ja och sedan äter vi ju inte av allt. Marja-Liisas kålrotslåda t.ex. får jag nog vänta med att smaka på tills i morgon.”

Kvällen blev trevlig för alla och Seppo slutade snart med att dricka snapsar och övergick till att tillsammans med Aron, ägna mer tid åt sina pipor och för att då och då besöka altanen för en rökstund.

Det lämpliga för hela sällskapet att fira julen hos Mia och Aron, var att det fanns gott om utrymmen. Så fick gästerna t.ex. dela på de två gästrum som för tillfället stod tomma. Det ena hade ju varit deras dotters rum, men eftersom hon nu flyttat hemifrån, hade hennes rum bytt status till gästrum.

Kapitel 25

Julaftons morgon, nåja klockan var faktiskt halv elva, serverades brunch med amerikanska pannkakor, lönnsirap och stekt bacon. Det ingick i Mias och Arons jultradition att det skulle vara så. Samtalet handlade mycket om planeringen för julmiddagen och tillsammans kom man överens om att man skulle sikta på att ha den kl 18:00. Alla räknade med att det i praktiken skulle bli svårt att pricka precis, men en ambition var det ju. Julmiddagen framstod helt klart som det stora eventet denna dag, då lusten att ränna runt och köpa julklappar på stan, aldrig varit lägre, vilket klart och tydligt visade sig på den ynkliga högen av paket under julgranen.

En sjuka som största delen av detta sällskap drabbats av var att man alltid ville hålla sig uppdaterad av nyhetsläget. Givetvis var Gunnar framme och satte på Tv:n lagom till den nyhetssändning som skulle komma klockan 12:00.

”Den kände journalisten Staffan Bitz rapporteras idag försvunnen från sin fjällstuga i Idre”, började nyhetsankaret. ”Hans fru rapporterar att de planerat att åka till Thailand och fira julen men att man på grund av epidemin i världen, bestämt sig för att fira julhelgen i familjens sportstuga. Ulrika Bitz berättar vidare att hennes man igår kväll skulle gå ut och hämta ved, men då han aldrig kom tillbaka gick hon ut och letade efter honom. Temperaturen hade varit på nollan med uppehållsväder i några dagar men nu hade det frusit på lite, så det gick inte att hitta några färska och tydliga fotspår. Familjens bil stod kvar där de hade parkerat den tidigare under dagen, vilket gjorde försvinnandet mycket märkligt, uppgav Ulrika Bitz.

Polisen i Dalarna kom till platsen nu på morgonen, men kan inte rapportera annat än att de misstänker att Staffan Bitz har träffat på någon granne och av någon anledning inte kommit tillbaka. Sökning med hund skulle göras så snart en hundpatrull kommit dit. På grund av att det är Julafton och flesta poliser lediga samt att polisens normala styrka var synnerligen decimerad på grund av pandemin, var det svårt att vara på plats med kort varsel, men en hundpatrull väntades vara där om några timmar.

”Vi återkommer med mer information så snart vi har något att berätta”, avslutade polisbefälet.

Övriga nyheter var de förväntade och Soffgruppsexperterna var inkallade för att diskutera hur man lämpligen firade jul under rådande omständigheter. En kulturredaktör förespråkade att det är en självklarhet att alla borde ställa in allt julfirande, men hon fick faktiskt mothugg av en annan kulturpersonlighet.

”Det är nu om någonsin viktigt ha en stark gudstro och det är något vi har märkt inte minst ute i våra församlingar. Folk kommer till våra kyrkor i en mängd som vi inte har sett på decennier. Våra själavårdare har aldrig haft så många som behöver andlig vägledning och det är nu, om någonsin, otroligt viktigt att fira jul och ta till sig det ursprungliga julbudskapet.”

Efter den salvan ebbade glöden i TV-soffan ut och nyhetsankaret tog över sändningen igen.

De julfirande arbetskamraterna stängde av Tv:n och tog åter tag i sitt egen helgglädje och stängde av nyhetsbevakningen för resten av dagen. Inte ens Kalle Ankas jul, fick någon att sätta på Tv:n under resten av dagen eller kvällen.

Även om mängden julklappar var starkt reducerad så hade inte motsvarande inskränkningar gjorts på julmaten. Ingen hade förutbestämt det eller ens fört det på tal, men det blev någon form av knytkalas, även om den julmat som Mia och Aron hade inskaffat skulle ha räckt med råge. När allt var uppdukat på det stora buffébord de riggat upp sa Christina till Mia:

”När man ser allt detta känns det ju som att gårdagens förfest var lite i underkant. Även om det var så att jag igår tyckte att det hela kändes främmande beroende på vad mina föräldrar lärt mig. Nu har jag

nu tagit till mig av denna för mig nya jultradition.” - *”…om jag nu får uppleva en ny jul. Det känns ju idag långt ifrån säkert.”*

”Jag förstår hur du menar. Jag kommer själv inte att äta någon julskinka. Den åt jag mig mätt på igår. De där Baconmusslorna som du har med dig ser verkligen lockande ut. Jag har aldrig sett den rätten förut.”

Sällskapet åt sakta, en liten bit av många av de rätter som serverades och som sköljdes ned med vin för somliga medan andra drack öl och snaps.

***

Den som först vaknade på juldagsmorgonen var Aron. Han gick tyst till vardagsrummet för att inte väcka de andra som fortfarande låg och sov efter gårdagens julfirande. Det hade ljusnat även om det var gråväder och de vanliga småfåglarna var i full gång vid de fröautomater som han satt ut i november. De flitigaste besökarna var Talgoxar och Blåmesar, men en och annan Nötväcka visade påtagligt intresse för fågelmaten. Men det dök upp lite andra fåglar också som Svartmes, Tofsmes, Talltita, och mera sällsynt Gröngöling, Stjärtmes och Domherre.

”Det är konstigt att Domherren, speciellt hannen, förknippas så med julen. Visst är de vackra men de kommer inte så ofta. Undrar om jag får se några Sidensvansar i år? Förra året kom de ju och rensade trädet med rönnbär på några timmar. Det finns ju fortfarande mycket rönnbär kvar i trädet, visserligen frusna, men det brukar de ju inte bry sig om. Sidensvansarna kanske kommer.”

Han gick och satte på lite kaffe men var snart tillbaka i soffan och studerade fåglarnas matbestyr. Han försökte räkna hur många individer det var som satt på fröautomaterna samtidigt, men det var en omöjlig uppgift.

”Det får räcka med att göra en uppskattning. Kanske är det 15 stycken där samtidigt, men det finns säkert 30 i de omgivande träden. I vilket fall är det väldigt rogivande att sitta här och titta på dem.”

Tyst som en skugga kom Gunnar in i vardagsrummet och hälsade gomorron på Aron med ett leende och väckte liv i Tv:n som varit tyst i nästan ett dygn. Det som först visades var förra årets julmässa från Storkyrkan, eftersom årets julmässa inställts i sista stund, då biskopen hastigt insjuknat och någon ersättare inte gått att få fram med kort varsel. Aron undrade om några kyrkobesökare skulle besöka kyrkan mer eftersom inte ens biskopen skonades undan denna smitta.

Det var givetvis nyheterna Gunnar var ute efter och han hittade dem på den andra kanalen.

”Polisens hundpatrull hittade nu på morgonen den sedan kvällen före julafton försvunne journalisten Staffan Bitz”, sa nyhetsuppläsaren.

”Hur fasen kan man heta Bitz?” tänkte Aron. *”Det måste i alla fall vara ett taget namn? Hur länge har det funnits bits som verktyg? Kanske sedan 60-talet”,* funderade han för sig själv.

”Staffan Bitz hittades i garaget till en stuga som för tillfället inte hade några gäster.”

Dalapolisens jourhavande polisbefäl hade ställt upp på en telefonintervju och visades med en stillbild i TV-rutan.

”Vad kan du berätta om vad som har hänt nu på juldagsmorgonen?” frågade man från studion.

”Ungefär klockan fyra igår eftermiddag hade vår hundpatrull fått upp ett spår som slutade ute på vägen utanför den försvunne mannens bostad. Eftersom familjens egen bil stod kvar på parkeringen drog vi slutsatsen att någon plockat upp honom med en annan bil. Vi letade med ytterligare en hundpatrull utefter vägarna omkring i stugområdet, men vi fick inte upp något spår igen. Vid två taget nu på morgonen fick vi in ett tips från en man som kommit hem från en julfest och på hemvägen hade han sett en bil på uppfarten till en väns hus. Han visste att vännen firade jul i Mora med sina barn och han

undrade vad den för honom främmande bilen gjorde där. Trots den sena timmen bestämde han sig efter en kvart att åka den korta biten tillbaka och titta om bilen var kvar men det var den inte. Då kan gick runt huset och kände på dörrarna, upptäckte han att garagedörren var uppbruten och då han gick in hittade han den döde mannen och larmade via 112."

”När ni hittade honom, kunde ni göra er någon uppfattning om vad som hade hänt?”

”När vi fann Staffan Bitz i garaget hade han varit död i ungefär fem timmar. Vi kunde inte på plats konstatera vad dödsorsaken har varit, utan det får vår rättsläkare bringa klarhet i. Det fanns inga uppenbara tecken på att traditionella vapen, jag menar kniv eller skjutvapen, hade varit inblandad i journalistens död.”

Övriga nyheter fångade inte varken Arons eller Gunnars intresse, så de vred ned ljudet till ett minimum och började summera gårdagskvällen.

”Det verkar som om det blir brunch idag också”, sa Aron. ”Ska vi gå och chocka alla andra med att fixa till den?”

”Ja, det tycker jag låter som en bra ide, jag börjar bli lite hungrig”, svarade Gunnar precis som Seppo också anslöt till vardagsrummet. Utan att hälsa gick han fram till dem och kastade en uppvikt kvällstidning på soffbordet.

”Har ni läst den här, jag hittade den på toaletten?”

Aron tog upp den och konstaterade:

”Ja, det var den här jag köpte den 23:e december strax innan ni kom, men jag har inte läst den. Vad är det som upprör dig Seppo?”

”Jo titta här”, sa Seppo och pekade ilsket på rubriken.

”Konstitutionens Väktare misstänkt för stämpling till mord!”

Vad fan är det här? Vilken jäkla polis är det som läckt det här? Är det så här polisen jobbar numera. Gå direkt till MSM-pressen.”

Alla tre läste artikeln samtidigt.

”Två journalister från nättidningen Konstitutionens Väktare blev för några veckor sedan misshandlade av ett gäng meningsmotståndare efter ett krogbesök. Det hela började med att en diskussion bröt ut där journalisterna Seppo Nyback och Gunnar Hedin anklagades för att sprida skräckpropaganda angående den pågående epidemin. Diskussionerna urartade i att det uppretade gänget började misshandla journalisterna som fick köras till KS för vård.

Efter ett dygn hittades två av de som deltagit i misshandeln av en dam som var ute på kvällspromenad med sin hund. Den ene hade redan dött av misshandeln medan den andre dog efter 12 dagar på intensivvården.

Såväl Gunnar Hedin som Seppo Nyback togs in till förhör, men det visade sig att de båda hade starka alibin vid tidpunkten för dödsmisshandeln. Misstanken mot de båda journalisterna har nu enligt en högt uppsatt källa på polisen ändrats till stämpling/anstiftan till mord alternativt grov misshandel.

De båda journalisterna är fortfarande på fri fot, men åklagare väntas ge klartecken för häktning.”

Artikeln hade också bilder på Seppo och Gunnar, och här gällde ingen pixling på varken text eller bilder utan artikeln utelämnade allt.

”Det är tydligen skillnad på folk och folk”, tänkte Aron. *”I vissa fall är det verkligen viktigt att pixla folks ansikte, ibland inte.”*

”Vad är det för jäkla dåre som satt ihop den här skiten?" Fräste Gunnar ilsket. Den snubben skulle du gärna kunna prata lite med på finska Seppo. Känner du honom?”

”Nej inte ännu, men den jäkla dåren heter Staffan Bitz och den ska jag tala allvar med så att….”

”Vänta, vad sa du han heter?”

”Staffan Bitz sa jag.”

”De fattas bara det”, sa Aron som nu blandade sig i samtalet. Gunnar nöjde sig med att ta sig för pannan.

”Vad fasen menar du”, sa Seppo, ”känner du honom på något vis?”

”Nej, jag känner honom inte”, sa Aron ”och du ska inte tala med honom. De har nyligen på nyheterna berättat att han mördades igår eller tidigt i morse. Jag tror inte att polisen vet så noga.”

”Perkeläää”, då har vi väl polisen snart här. Nu ska vi väl in på förhör igen. Eller vad tror ni?” *”Vad fasen ligger bakom det här. Jag fattar ingenting, men det är ju fullt klart att någon har en agenda som i alla fall jag inte känner till.”*

”Att attacken på er var ett beställningsjobb är ni ju helt övertygade om”, sa Aron. ”Är det helt orimligt att tänka sig att vår sida av bordet också har någon eller några för oss okända personer som har en dold agenda? Om det är så, så skulle det förklara en del. Jag vet att det verkar helt ologiskt, men jag har i alla fall tänkt tanken redan förra gången då två i mobben som gav sig på er blev extremt illa åtgångna. – Hur kommer det sig att gärningsmannen kunde plocka ut de som hade gett sig på er? Polisen följde ju inte efter dem, - i alla fall sa ni att ingen polis följde efter dem. Så hur visste gärningsmannen vem han skulle plocka? Ingen visste ju enligt media vem som misshandlat er. Det var ju tydligt enligt polisen som förhörde dig Seppo, att gärningsmannen hade planterat ett budskap, - nå´t i stil med – rör inte min kompis.”

”Jag tror jag förstår hur du menar”, sa Gunnar. Om mordet på den där Staffan Bitz var en frukt av att han skrev den där artikeln, så måste man ju ställa sig frågan, - hur i helsike visste gärningsmannen att Staffan Bitz fanns i sportstugan i Idre? Det är ju en av förutsättningarna för att få killen att bryta av pennan, - om man säger så.”

”Vad ska ni säga åt polisen om, eller snarare när, ni tas in på förhör igen?” Frågade Aron.

”Vi kan väl bara säga som det är, dvs. att vi inte har en jäkla aning om vad som sker. Vi är ju många som ser hur MSM-media har flippat ut totalt och det enda vi med säkerhet kan tro på är väl snart matchresultaten från Premier League. Står det Arsenal – Tottenham 0-0, ja då tror jag fasen att man kan lita på det”, sa Gunnar.

”Men om det står i Aftonbladet att Bob Beamon hoppade 8.90 i Mexico OS 1972. Skulle du lita på det då?” kontrade Seppo.

”Ja, det skulle jag nog.”

”Du ser hur lättlurad du är. OS i Mexico hölls 1968. 1972 hölls OS i ….?”

”Ja ja, det var i München. Jag lyssnade inte så noga, men jag fattar vart du vill komma, det är så man lurar folk. Man litar helt enkelt på källan från början.”

”Hur då menar du, lurar folk? Det är väl ingen som medvetet försöker lura folk”, sa Seppo

”Jo det är det och om man säger något med självklar övertygelse, så låter det trovärdigt. Det är så MSM har övertygat en aningslös massa av svenskarna. När en människa från början har en vana att kritiskt granska den information man delges, oavsett var den kommer ifrån, blir man svårare att lura.”

”Ja men Bob Beamon hoppade ju 8.90.”

”Visst och det är så vilseledande information fungerar. Säg något som är uppenbart sant, så kan du ge inbäddad desinformation senare.”

”Kom nu så går vi och fixar lite brunch på resterna från julmaten igår, innan damerna kommer och undrar varför ingen fixar frukost”, sa Aron.

Samtalet kring brunchen var i princip ett Da Capo av det som ´gubbarna´ pratat om en stund tidigare, uppblandat med ´kan jag få skinkan´, ´jäkligt god lax det här´, ´finns det mer sill´.

”Jag är väldigt oroad över dessa händelser”, sa Mia. ”Människor dör som flugor runt omkring oss, till höger och vänster. Vi har läkemedelsföretag som lurar skjortan av oss och blir oändligt rika på kuppen, men som i slutändan inte kommer att ha någon glädje av pengarna och ändå så är de i maktetablissemanget livrädda för att tappa informationsmonopolet. Det är väl det den här historien sist och slutligen handlar om. Vår artikel som vi släppte om epidemin någon dag innan MSM-media insåg att den var sann, har varit en nagel i ögat på dem sedan dess. Vår död som nyhetsförmedlare är tydligen viktigare än att bekämpa den pandemikatastrof vi står inför. Nu är förresten polisen här. Det är väl lika bra att ni går ut med det samma så slipper vi att få in dem.”

Gunnar och Seppo reste sig upp och gick och klädde på sig ytterkläderna. Seppo öppnade genast entrédörren och gestikulerade till polisen att de var på väg ut till dem. Poliserna såg lite förvånade ut och började prata och gestikulera sinsemellan. När Gunnar kom ut till dem sa han bara:

”Eftersom jag antagligen är smittbärare och då är Seppo det också, så gör vi väl som förra gången, vi tar vår egen bil. Vi hittar ju och så följer ni efter oss och kollar att vi inte smiter.”

Seppo och Gunnar väntade inte på svar utan gick bort till Gunnars bil och åkte iväg. Polisbilen svängde ut strax efter och eskorterade de två journalisterna till Kungsholmen.

Stämningen som i ärlighetens namn inte varit på topp denna morgon blev inte bättre och sällskapet beslutade att bryta upp. De städade undan tillsammans och gästerna packade ihop sina grejor. När allt var städat, packat och klart, skildes man åt med försäkringar om att man snart skulle ses igen.

”Det har varit en fantastiskt trevlig julhelg, Ja, jag säger så även fast en dag återstår”, sa Christina. ”Jag har fått lära mig en helt ny approach till julfirandet och jag antar att gubbarna släpps och kommer hem i kväll och att allt ordnar sig.”

Mia slog sig ner i soffan, slog upp två glas rom och sa till Aron:

”Kom och sätt dig. Vi behöver koppla av en stund efter att vi haft en efter omständigheterna fin men energikrävande julhelg.”

Aron satte sig bredvid Mia i soffan och smuttade på den 20-åriga romen.

”Tror du att Gunnar och Seppo släpps, eller tror du att de kommer att hållas kvar?” frågade Aron.

”Nej det tror jag är osannolikt, att de hålls kvar alltså. Jag har skickat ett SMS till firmans advokat, ja det är samma som Anders Wallgren haft i alla år, att grabbarna behöver hans hjälp och fick ett ’Roger that’ till svar. Jag tror att de är i goda händer. När de kommit underfund med att de har alibi även denna gång och att det tar 5½ timme att åka härifrån till Idre, så kommer de säkert hem.

Jag tycker om den här romen”, sa hon och tog en sipp. Hon tog sitt glas i ena handen och satte sig gränsle över Arons ben och kysste honom.

”Jag tror jag behöver lite påfyllning av energi”. Sa hon och började knäppa upp hans skjorta utan att göra sig någon brådska.

Aron knäppte upp hennes blus som svar, men tog inte av den utan smekte hennes rygg lätt med fingertopparna under tyget. De satt en stund och bara njöt av pirret.

”Hörde du inte vad jag sa”, Mia stirrade strängt på Aron, ”eller låtsas du bara om att du inte hörde?”

”Jag hörde, Vill du att vi ska gå in i sovrummet?”

”Det sa jag inte. Jag vill ha påfyllning, här och nu.”

”Mera rom?” retades Aron.

”En bra kvinna reder sig själv”, sa hon uppgivet, reste sig upp och knäppte upp hans byxor och drog av dem. Hon tog av sig sina trosor, kastade dem nonchalant över axeln och satte sig sedan mitt på hans lår. Kommer du ihåg den gamla bioreklamen? First Marry, then Statoila. Gift oss har vi ju redan gjort så….”

”Här i soffan menar du? Vill du inte gå till sovrummet?”

”Tycker du att det verkar så”, sa hon retsamt.

”Inte med bästa vilja, men ska vi inte dra ner persiennerna?”

”Tycker du det verkar så”, sa hon och kysste honom på halsen. ”Ta och hasa ner dig lite så att jag kan sätta mig på ordentligt.”

Hon red honom sakta och njutningsfullt när telefonen ringde.

”Låt bli att svara”.

”Hallå, det är Mia.” sa Mia medan hon rörde sig sakta och njutningsfullt.

”Hej det här är från Polisen i Stockholm. Har du tid en stund?”

”Visst”, sa Mia medan hon rörde sig sakta. Vad gäller saken?”

”Som du säkert kan gissa har vi dina arbetskamrater Gunnar och Seppo här på förhör.”

”Jo jag gissade nästan det.”

”Har du träffat någon av dem under julhelgen?”

Mia kände att samtalet med polisen gav henne extra spänning och njutning, till det pirr som nu hade ökat i kvadrat.

”Jo”, sa hon. ”De kom den 23 december någon gång på sen eftermiddag tillsammans med sina flickvänner, jag minns inte exakt klockslaget.”

”Hur länge stannade de?”

”Jaa, tills idag då poliserna kom och hämtade dem.”

”Var de borta från ert hus under någon period.”

”Nej, det längsta någon var ur huset var när min man, som sitter här förresten var ute på altan och rökte med Seppo. Vill du prata med honom?” Aron satte upp båda händerna som tecken på att han inte ville prata med polisen.

”Ja tack, jag kan växla några ord med honom.” Mia räckte över mobilen till sin man.

Polisen ställde några kompletterande frågor till honom medan Mia ökade intensiteten i sina rörelser.

Samtalet blev inte långt. Polisen kände sig nöjd med de förväntade svaren och tackade för sig. Både Mia och Aron hade upplevt situationen som främmande och upphetsande och efter Mias maximum flyttade de sig till sovrummet och avnjöt varandra lite mer som de brukar.

”Det var en lite ovanlig men spännande start på vår kärleksstund”, sa Aron och log med hela ansiktet.

”Visst var det. Det är ju inte varje dag man kan bli förhörd av en Kriminalkommissarie medan man älskar. Får man chansen så måste man ju ta den.”

Mia och Aron kurade ihop sig i soffhörnet och avnjöt lite rester från julbordet. Den magnifika ostbrickan som Gunnar fixat till var till största delen orörd och det kunde ju inte vara meningen. Chèvreost med lite fikonmarmelad på ett kex och lite rödvin kändes perfekt just nu tyckte Mia. Dessutom hade Aron laddat en film i DVD-spelaren som handlade om blåvalar. Mäktiga djur som vi vet alldeles för lite om. Aron hade också tänt en brasa med sprakande tallved i öppna spisen vilket fick den rätta mysstämningen att infinna sig. Det gick helt enkelt inte att misslyckas.

”Fredagsmys på en tisdag, det funkar ju lika bra det. Jag tycker att man borde testa det på onsdagar och torsdagar också. Tänk om vi helt enkelt har blivit lurade, att fredagsmys bara fungerar på fredagar”, sa Mia.

”Jag vet en snapsvisa som tog fasta på det” sa Aron. ”Lyssna…

Lördan den är en supare dag

Söndan den är den supare dag

Måndan den är den supare dag

Tisdan den är en Lördag

Onsdan den är den supare dag

Torsdan den är den supare dag

Fredan den är den supare daaaag

Lördan den är en Lördag.

Man kanske skulle kunna göra något liknande om fredagsmyset?”

”Det är som jag säger… du är inte riktigt klok Aron”, sa Mia och fnissade. ”Om fredagsmyset fanns varenda dag, så skulle det i förlängningen inte bli något mysigt på fredag. Hela idén bygger på att det bara ska vara mysigt på fredagarna. Hur tror du det skulle se ut om vi hade det mysigt sju dagar i veckan?”

”Tänkte inte på det”, sa Aron och plutade med underläppen. ”Men jag har en annan bra idé.”

Mia hann inte höra det sista för telefonen som hon stoppat ner i sin BH, började vibrera.

”God Jul”, svarade Mia.

”Hej Mia, det är Charlotte Keeler, nyhetschef på Rapportredaktionen.”

”Hej”, svarade Mia som genast kröp ur sin salongsberusning och blev på sin vakt.

”Ibland går saker lite för långt och det har det gjort i det här fallet. Någonting händer som jag inte är delaktig i men som jag ändå vill markera att vi inte är delaktiga i.”

”Ja det första håller jag ju oreserverat med om, men var är det du tänker på?”

”Du kan säkert gissa att det gäller morden som dina kolleger indirekt beskylls för. Vi har diskuterat detta på redaktionen och tycker att det hela håller på att spåra ur.”

”Du ska inte tro att jag ringer detta samtal frivilligt. Du skulle bara veta att jag har fått påställt från min chef, som fått påställt från sin chef, vem det nu kan vara, att alla i Sverige måste få klart för sig att Konstitutionens Väktare, inte har någon som helst del i dessa mord.”

”Jag tycker att det vore bra för alla parter om du kunde komma hit i morgon och tillsammans med oss visa upp en enad front om att ingen från ert företag har något att göra med detta. Ja, vi vill ge er en möjlighet att ge er syn på saken utan att vi på redaktionen på något sätt kommer att attackera er. Vad säger du?”

”Det kom plötsligt sa flickan, men så här spontant känns det ju som idén är bra. Man kan ju också undra över om detta är ett nytt sätt att kasta skit på oss. Vi är på det klara med att ett nytt mord har skett på journalisten Staffan Bitz och vad kvällspressen har riktat för misstankar mot oss. Hur ska jag kunna lita på er?”

”Du skulle bara veta”, Tänkte Charlotte Keeler. *”Jag förlorar jobbet om du inte kommer.”*

”Vi kan göra så här. Jag skickar ett mail till dig och bjuder in dig till studion till en intervju där syftet är att du ska ges möjlighet att ge er version av vad som inträffat och litet av den typ av frågor som vi kan tänkas ställa. Känns det OK?”

”Vad fasen är det som har hänt. Vilka fantasier jag än kan ha haft så inte har jag ens kunnat drömma om detta undergivna bemötande.” ”Det låter som en bra idé. Skicka mailet till mig på en gång och så svarar jag inom en halvtimme.”

”Det låter bra Mia. Jag ser fram emot ditt svar. CU”

”Från ett soffmys till ett annat”; sa Mia så fort hon lagt på. ”Jag har blivit inbjuden till en soffstund på morgonnyheterna. Där ska jag redogöra för vår syn på det som hänt där Gunnar och Seppo utpekas som anstiftare till mord.”

”Är du säker på att det inte är en fälla där MSM försöker förgöra en opponent?” sa Aron.

”Säker kan man väl för fasen inte vara, men om det mail som kommer till mig strax, ser ut som jag tänker mig, så tänker jag syna.”

Kapitel 26

Mia hade sovit dåligt på natten och funderat mycket över vad som skulle ske under intervjun idag. Framför allt undrade hon över anledningen till att nyhetschefen ringt upp henne igår och kommit med en inbjudan. Mia hade ringt Seppo och Gunnar som hade släppts efter en timmes förhör och de var samstämmiga i sina uppgifter. Polisen misstänkte dem båda för anstiftan till att tre svenska män hade mist livet. Eftersom de hade vattentäta alibin kunde de knappast vara förövarna och då återstod bara att försöka få fast dem för anstiftan till mord. Båda två blev förvånade när en gammal man med pondus förklarade att han skulle företräda dem juridiskt. För att styrka sin identitet visade han upp Mias SMS till honom och så var saken klar. Poliserna taggade ner och strax efter var det bara för Gunnar och Seppo att åka hem.

Seppo tyckte att skiten från förhörsledaren kunde han ta, bara han fick veta vem som mördade dem som smutskastade Konstitutionens Väktare. Antagligen var det någon som ville skydda dem och deras sätt att skapa nyhetsförmedling, men kunde det ske till vilket pris som helst? – Knappast.

Mia tog bilen in till Stockholm och egentligen kändes det som en dag vilken som helst, förutom att alla bussar saknades helt. Hon kunde faktiskt inte se något tecken på att SL fungerade över huvud taget. Biltrafiken var ungefär som vanligt tidigt på morgonen en annandag jul.

Något som berörde henne oerhört var att i jämnhöjd med Haga hade hon sett en död människa vid vägkanten och efter ungefär 400 meter såg hon ytterligare en.

”Vad är det som hänt”, tänkte hon*. ”Är de påkörda eller har de bara gett upp där, då de gått för att komma till KS. Ambulanser fanns knappt att uppbringa, så vad hade en sjuk person för möjlighet att ta sig till sjukhuset om han/hon inte ägde en bil? Vi kommer antagligen att få vänja oss vid dessa scener i framtiden. Ingen trevlig tanke. Vad kommer nyhetsredaktionen att ställa för frågor och vad ska jag svara? Ska jag bara följa min intuition, eller ska jag komma med någon plan. En plan kan de hur lätt som helst kullkasta i och med att det är de som håller i taktpinnen. De är dirigenterna och då är det bara för mig att anpassa mig, - intuition alltså. Det var också vad Gunnar hade sagt. `Gå på slak lina, du kan det och vi stöttar dig hur det än går`. Vad menade han med det? Skulle de stötta mig vad jag än sa? – Det hoppas jag inte. De ska stötta våra idéer och inte vad jag säger, om jag säger något galet.”*

När hon närmade sig Roslagstull återvände tankarna till de två döda hon sett vid Haga.

”Var de verkligen döda. Jag skulle kanske ha stannat för att se om jag kunde vara till någon nytta, - men vad skulle jag kunna göra? Förmodligen ingenting, men ska jag bara åka förbi för att jag troligen inte skulle kunna göra någonting. Det vet jag ju inte förrän jag har stannat och undersökt läget… och kanske blivit smittad. Jag har ju för fasen aldrig sett en död människa på det där viset, liggande i vägkanten. På TV, visst men inte In Real Life. Jag har sett tusentals döda på TV och någon enstaka närstående som dött, men inte två främlingar liggande så här. Helvetet kom för nära på något sätt.”

Telefonen ringde i hennes väska och hon letade fram den samtidigt som hon körde in på parkeringen. Hon kände inte igen numret och tänkte först inte svara, men så kom hon ihåg…advokaten, så hon svarade:

”Hej det är Mia.”

”Ja hej det här är advokat Lanner. Jag var som du önskade och hjälpte dina pojkar igår kväll. Det känns som om jag har läget under kontroll och inser vad det här handlar om. Det är inget annat än det vi tror, dvs. ett försök att smutskasta er. Givetvis ska jag göra mitt yttersta för att saken inte ska

inträffa igen. Mitt stalltips är att dina pojkar avförs från utredningen och att densamma läggs ner om några månader.” I verkligheten skulle den aldrig läggas ner, men det viste varken advokat Lanner eller Mia. ”Det lär ju ta lite tid, men polisen har så mycket att göra med annat att detta inte kommer att bli prioriterat.”

”Det är du säker på?”

”Det är jag alldeles säker på. Ha nu en riktigt god fortsättning på julen.”

”Det är jag alldeles säker på hade han sagt. Jag undrar jag vad den där advokat Lanner har för kontakter i de allra högsta maktlagren. Det får jag väl troligen aldrig veta.”

Eftersom Mia hade varit i SVT´s lokaler tidigare hittade hon till nyhetsredaktionen och det var väl tur det, för hon såg visserligen några personer på avstånd men ingen som var så nära att hon kunde prata med någon. Det var tydligen så att förutom att det var julhelg, så var det väldigt få som jobbade. Väl uppe på nyhetsredaktionen blev hon emottagen av en ung kvinna som upplyste Mia om att det inte fanns någon som jobbade på sminket, så det var tur att hon fixat den detaljen hemma.

Charlotte Keeler kom och mötte Mia, hälsade henne välkommen och bjöd på en kopp kaffe.

”Du undrar säkert varför vi bjudit hit dig och jag ville inte redogöra i detalj för orsakerna på telefon, men för att ta den korta versionen så är det inte bara jag som tycker att ni blivit ojust behandlade. Jag sticker inte under stol med att vi representerar olika läger av nyhetsförmedling, men även om vi gör det så ska det inte bli så här, det är både jag och mina chefer överens om.”

”Du har fått på pälsen av någon högt upp i hierarkin efter vad jag förstår”, tänkte Mia, men det var hon klok nog att inte säga.

”Jag tänkte att vi skulle ta det här mer som ett helt informellt samtal i soffan, än som en riktig intervju”, sa Charlotte Keeler ”och jag hoppas att du, även om du kan säga vad du vill, håller samtalet på en civiliserad nivå. Äh, det var onödigt sagt. Jag har inte förväntat oss några övertramp. OK är du beredd om c:a fem minuter?”

Mia bara nickade till svar.

”Fem minuter att tänka igenom det här. Det är som Gunnar sa, att gå på slak lina. Jag kan varken styra planera, eller förbereda något. Det här är deras hemmaplan.”

Mia blev hämtad och placerad i den välkända soffgruppen, fick en mikrofon placerat på ett diskret ställe och Charlotte Keeler satte sig mitt emot. Efter en påannonsering av nyhetsankaret var de i bild.

”Välkommen hit Mia Löfgren, chefredaktör och ansvarig utgivare på nättidningen Konstitutionens Väktare.”

”Tack”, sa Mia och spelade tillbaka bollen. Hon tänkte att Charlotte Keeler fick ta initiativet.

”Ni har varit på mångas läppar en del under de sista månaderna och egentligen kan man säga att du och jag representerar helt olika sidor av nyhetsförmedling. Hur ser du på det?”

”Att det är skillnader är ju själva anledningen till att vi finns till. Vi ser vår uppgift att rapportera en oförvanskad verklighet oavsett vem som skadas eller gynnas av vår rapportering. Vi styrs inte av några önskemål från politiska partier, ekonomiska intressen, religiösa åskådningar, annonsörer eller den för tillfället rådande politiska korrektheten. Vi ser det som vår uppgift att rapportera allt som det är.”

”Det skulle jag ju kunna tolka som att ni anser att vår nyhetsrapportering är färgad av det som du nämner.”

”Ja, tyvärr är det många mer än jag som uppfattar saken på det viset. Main Stream Media (MSM) som ni allmänt kallas, redovisar bara den del av sanningen som gynnar någon av de grupper jag nämnde. Vi har däremot som ledstjärna att alltid redovisa sanningen utan att fråga vem som vinner eller förlorar på att sanningen kommer ut.”

”Kan du förtydliga det på något sätt?”

”Ja, ett typiskt exempel på det är den Mona Sahlin affär där både hon och den polis som utfört och dragit nytta av de falska intyg Sahlin utfärdat, erkände sina brott.”

”Jaa, vad ser du för konstigt med det?”

”Jo det konstiga är att Mona Sahlin benämns med sitt namn, medan polisen nämns som livvakten. Det finner jag och många med mig mycket underligt. Som tur är så har vi ju de fria medierna som inte pixlar sin nyheter utan säger som det är. Vi som läser dem behöver inte gissa längre, vi vet numera vad han heter.”

”…och där tycker du alltså att vi gjorde fel?”

”Ja det tycker jag. Jag ser ingen som helst anledning till att inte berätta hela sanningen.

Jag kan ta ett annat exempel. Janne Josefsson gjorde ett reportage som visades i två avsnitt. Det var en uppföljning av ett reportage han gjorde för 17 år sedan och nu ville han se hur det gått för dessa barn som vuxit upp i Fittja. Ett mycket bra program tycker jag. Döm om min förvåning när han blev kritiserad av kommunalrådet i Fittja för att han inte gett en rättvisande bild. Jag kan inte förstå att det fanns något i reportaget som inte visade sanningen. Jag förstår att hon kände sig kränkt av programmet när hon flera gånger upprepade att det inte gav hela bilden. Jo, det gav hela bilden av dessa fyra grabbars liv. Det är min uppfattning och programmet hyllades också av väldigt många.

Kommunalrådets uppfattning var att man också har människor som lever ett bra liv i Fittja. Givetvis är det så, vilket programmet till en del också visade. Vad hon egentligen ville var att Janne också skulle visa en annan sida.

Ska vi varje gång vi visar Zlatans framgång också för balansens skull visa alla utslagna fotbollsbarn som inte lyckats och som på grund av det, hamnar i en traumatisk misär?”

”Jag förstår hur du menar. När det finns t.ex. politiska intressen bakom, så ska man inte anpassa inslagen för att påvisa något, som gynnar ett visst parti eller något annat du räknade upp tidigare.”

”Precis. Jag träffade en person som sa att om jag läser att någon politiker har begått något brott och dennes politiska tillhörighet inte anges med t.ex. SD, M, KD, eller något annat oppositionsparti, så är personen i fråga antagligen socialdemokrat eller i undantagsfall miljöpartist eller vänsterpopulist, fast vänsterpopulist säger ni aldrig, bara högerpopulist. Vänsterpopulister finns inte i er uppfattningsvärld och tyvärr skapar det förhållandesättet en försämrad trovärdighet. Men det är inte det värsta. Fler och fler som vill veta hela sanningen, läser nättidningar, poddar och bloggar. Där finns också samma sak som hos er. De som vill bevisa något är ganska vårdslös med sanningen. Om den ena sidan vinklar verkligheten så ger det legitimitet för den andra sidan att också göra det. Helt plötsligt har vi fått en medievärld fylld av FakeNews och propaganda.”

”Så du menar att de s.k. fria medierna inte har en större trovärdighet?”

”Precis, det har de generellt inte, men den polarisering som detta skapat har framkallat begreppet FakeFews, och båda sidor anklagar den andra sidan så vi har fått ett FakeNews-krig. Ingen vinner på det. Vissa internetbaserade medier är lika styrda som MSM. Men den kritiska läsaren läser fler nättidningar och lägger sen sitt eget pussel och försöker på så sätt finna sanningen bakom all politik. Varje välmöblerad läsare har som jag uppfattat det den förmågan och medier som inte säger hela sanningen får med en gång underkänt. Sara Britz, sa i debattprogrammet Opinion säsong 2 26-jan. Programmet sändes 22:00, att hon har ett folkbildande ansvar. Det tolkar jag som att hon i sin

nyhetsförmedling filtrerar och vinklar nyheterna så att vi vanliga medborgare blir bildade i den renläriga Politiska Korrektheten. Vill vi ha en sådan nyhetsförmedling? Nej jag tror inte det. Den stora frågan är, - vem har gett henne ett sådant ansvar? Jag har det definitivt inte, men detta synsätt ligger obehagligt nära det som George Orwell skrev i sin framtidsroman 1984."

"Innan vi går vidare", sa Charlotte Keeler, vilken sorts profil anser du att ni själva har?

"Antingen är hon väldigt snäll eller tillmötesgående eller så har hon inte läst på. Jag gissar på det första" tänkte Mia innan hon svarade.

"Konstitutionens Väktare är helt och hållet obundna. Vi finansieras av en stiftelse och har mycket klara regler för vårt arbete. Vi är helt partipolitiskt obundna och får inte ens sälja någon reklam. Den sistnämnda frågan har blivit väldigt aktuell i och med att vi var de första som skrev något om den pågående pandemin. Det har skapat uppmärksamhet och vi får massvis av förfrågningar varje dag av företag som vill köpa reklam hos oss, men vi tackar konsekvent nej till sådant, eftersom det skulle kunna påverka vår objektivitet. Vår huvudsakliga uppgift är att, precis som vårt namn tillkännager, vaka över att den svenska konstitutionen efterlevs och att bekämpa korruption var helst den förekommer."

"När ni först kom ut med tankar om denna pandemi, blev ni ju fullkomligt avrättade inte minst av oss. Hur tänkte ni då? Jag menar innan det senare visade sig att ni hade rätt."

"Det var rätt tufft, inte minst hätskheten i angreppen från våra kolleger på andra sidan frontlinjen. Det kändes lite som om en sedan länge uppbyggd frustration i informationskriget nu fick fritt spelutrymme. – Nu äntligen ska dom där jäkla nättidningarna få på pälsen. Jag minns speciellt en inkallad soffgruppsexpert som ville ha en obligatorisk certifiering av alla fria nyhetsmedia, så att de alltid skrev rätt saker. För någon som tror på det fria ordet känns det verkligen beklämmande att höra något sådant. Nu verkar det som förhållandena har normaliserats en aning. Du och jag sitter ju här och har den här konversationen."

"Visst, jag som representerar den andra sidan tycker också att det är ett steg i rätt riktning. Jag tänkte ta upp en annan sak. Ni har ju blivit angripna på annat sätt. Två av era journalister har blivit misshandlade av en mobb på sta´n, ganska illa efter vad jag förstår. Jag har hört att ni betraktar det som ett beställningsjobb?"

"Ja, det gör vi", svarade Mia. "Det finns mycket som tyder på det."

"Kort därefter misshandlas två ledande personer i mobben till döds. Vad tänker du om detta?"

"Min första tanke var att man på något sätt avsiktligt ville skjuta skulden av dådet på oss, men vi hade alla så vattentäta alibin att polisen endast kunde se oss som eventuella anstiftare, men även det var fel. Ingen av oss hade en aning om vilka som ingick i mobben och då är det ju ganska svårt att vara anstiftare."

"Den som överlevde misshandeln i 12 dagar hade sagt att den som misshandlat honom hade sagt något i stil med – ge fan i Konstitutionens Väktare."

"Det andra fallet, då journalisten som i sin artikel pekade ut dina journalister som anstiftare hittades död på juldagen, vad har du för kommentarer till det?"

"Ungefär som för det första fallet. De av våra anställda som anklagades för det, hade vattentäta alibin och när de läste hans artikel hade de redan hört om dödsfallet på nyheterna. Ingen av oss kände till Staffan Bitz existens och ännu mindre var han tänkte fira julhelgen. Vi är lika förvånade över mordet som alla andra, men visst ser jag en koppling till misshandeln av mina kollegor."

"Så du håller med om att det är lite märkligt att tre personer som handgripligen eller bara verbalt har attackerat dina journalister mister livet med någon veckas mellanrum? Har du inga egna tankar på vem som skulle ha kunnat göra detta?"

”Jo det är utomordentligt märkvärdigt men jag kan inte ens gissa vem som skulle ha intresse att skydda oss på det här sättet, men det är hel tydligt att det är någon eller några som har det. Det gäller som vi uppfattar det, att skydda oss från såväl våld som förtal.”

”Hur påverkar det ert sätt att arbeta efter det som har hänt? Kommer ni att ändra på något eller blir det Business As Usual?”

”Jag hoppas att vi fortsättningsvis kan ägna oss åt att rapportera den sanning vi ser och som jag anser är vårt sätt att bedriva journalistik. Det är uppenbart att man i många läger känner sin position hotad av ´den fria pressen´, om jag får uttrycka det så. Det är antagligen därför vi har fått denna otäcka historia med tre mord kastad på oss. Vi har ingen som säger åt oss att vi ska skriva på ett visst sätt eller att vi ska stödja det eller det. Politisk korrekthet är något som vi tar avstånd ifrån eftersom det bara är en spegelbild av makthavarnas önskemål för tillfället. Vi tänker inte bedriva någon propaganda över huvud taget och vi kommer definitivt inte att se oss som folkbildare.”

”Det lät nästan som en varudeklaration för er nättidning, eller åtminstone en åsiktsförklaring. Men varför är du så emot att media har en utbildande roll. Är det inte bra att vi har t.ex. Utbildningsradion.”

”Utbildningsradion är jättebra så länge man inte tar in Joseph Goebbles ande som medarbetare. Det är inte vår uppgift all lära människor vad de ska tycka, tänka och säga. Om vi istället för att tolka vad en politiker säger och rapportera vad vi tror blev sagt mellan raderna, rapporterade ordagrant vad som sades, så kan vi i lugn och ro låta våra läsare göra sig egna uppfattningar. Det är som jag ser det generande dåligt och riktigt kränkande att tolka uttalanden åt våra medmänniskor, precis som om de inte fattade själva.”

”Det var trevligt och givande att få denna pratstund med dig Mia Löfgren. Jag hoppas precis som du, att vi alla kan få arbetsro och att mediekriget med smutskastning åt olika håll upphör. Vi har en oerhörd fara som hela vår civilisation står inför just nu, och det minsta vi behöver är ett mediekrig. Jag håller helt med dig att det inte tillför något för oss som nyhetsförmedlare.

Har du några sista ord att tillägga innan vi slutar?”

”Jag skulle vilja avsluta med några visdomsord från en av de största tänkare vår civilisation haft, nämligen Albert Einstein.

Det behövs ett helt nytt sätt att tänka,

för att lösa de problem vi skapat,

med det gamla sättet att tänka.”

”Tack så mycket Mia Löfgren att du ville komma hit för denna pratstund.”

Resan hem till Sigtuna bjöd inte på några överraskningar. Inte ens de båda liken vid Haga var bortplockade. Plötsligt föll den hemska verkligheten över henne. Oavsett vad läkemedelsföretagen bedyrade, hade hon ingen annan uppfattning än att mänskligheten var den enda och stora förloraren.

Hon försökte tänka sig hur världen skulle se ut om ett halvår, men insåg ganska snart att hon inte var i stånd att tänka på den framtid som låg framför dem. Hon började i stället tänka på ett tre dagars seminarium som hon varit på för många år sedan. Mannen, vars föreläsning hon nyss lyssnat på var från Australien och hade haft ansvaret för att marknadsföra Sydney OS.

”Konstig man. Han kunde inte förstå människor som när de fick en ledig stund över gick och lade sig på stranden. Själv menade han att han sökte upp en bokhandel och köpte den senaste boken om management för att sedan gå upp på hotellrummet och läsa den. Hela hans budskap gick ut på att den som har mest pengar kvar när man dör har vunnit. Vunnit vaddå? Vad ska man med alla pengar till då man är död? Jag tror aldrig att jag kommer att förstå den filosofin. Det gick upp för Anders Wallgren att han inte kunde ta några pengar med sig dit han skulle. Hur är det med alla de som stoppat undan

sina pengar på hemliga bankkonton, hur är det med de omåttligt rika? Har de någonsin tänkt tanken att allt de strävat efter kan bli helt värdelöst på grund av ett litet, litet virus som man inte ens kan se med blotta ögat.”

Kapitel 27

I november, december, hade många verksamheter som biografer, teatrar, restauranger, kollektiv trafik mm fått känna av folks rädsla för att bli smittade. Så här i februari var det nya branscher som fick sin dödsstöt. För de flesta kom det inte som någon överraskning. Kring jul och nyår flydde många upp till sina fjällstugor medan man intalade sig själv att viruset inte smittade i kylan och dessutom kom man inte så nära varandra i skidbackarna. De flesta, eller så gott som alla undvek att åka gondolliftar eller stolliftar tillsammans med främmande personer och skidrestauranger och värmestugor var det så gott som inga som besökte. Det var inte så konstigt att de flesta matställen i fjällvärlden var de första som fick kasta in handduken.

Skidanläggningarna i övrigt fungerade ganska bra även om de flesta skidskolor hölls stängda. Alla skidlärare visste av erfarenhet att det inte gick att undvika fysisk kontakt med skidskoleeleverna och just fysisk kontakt var något som man till varje pris ville undvika

När sportlovsveckorna kom var situationen radikalt förändrad. På de veckor som gått sedan jul, hade en magisk gräns passerats den 21 februari. Tio procent av befolkningen i Sverige hade insjuknat eller avlidit till följd av AH-viruset.

Givetvis fick detta otäcka faktum djupgående konsekvenser för turistnäringen och just nu var det speciellt fjällnäringen som upplevde ett sällan skådat börsras. De som hade haft en kristallkula att se in i, hade gjort sig av med sitt aktieinnehav redan i december och som vanligt var det småspararna som satt kvar med Svarte Petter. Även om de kanske inte var ruinerade så insåg alla som hade några hästar i stallet, att deras besparingar hade hamnat i fickorna på de som hade varit kloka nog att sälja innan de stora börsrasen satte in.

Stockholmsbörsen låg på fallrepet och handeln på många av dess värdepapper hade stoppats. De som fortfarande kände att de hade ett levande spelbehov, spelade nu istället stora summor på vilken börs som skulle sträcka vapen först. Sämst pengar tillbaka gav Nasdaq-börsen I New York. Rasade den så skulle förmodligen alla Nasdaq relaterade börser falla som dominobrickor menade de som ansåg sig förstå sådant. Ett sådant scenario var nog så alarmerande och fick nästan alla att vilja avyttra sitt aktieinnehav. Problemet var bara att alla köpare var som uppslukade av jorden.

Det var utomordentligt svårt att göra vetenskapliga uppföljningar av vad som hände med den pandemi som drabbat hela världen. AH viruset hade t.ex. muterat två gånger till sedan jul och var nu uppe i AH5 av kända mutationer. Antagligen var det många fler, men de var inte vetenskapligt säkerställda och då räknades de inte. Det fanns de som menade att den onde själv var inblandad i skapandet i detta virus. Precis som när Spanska Sjukan drabbade världen 1918-20, skonades små barn och gamla i större utsträckning än de som var i åldern 4 till 60 år. Varför det var på det viset var man inte riktigt klar över, bara att det faktiskt förhöll sig så.

Det var både en bra och en dålig upptäckt. Givetvis var det bra att dödsängeln gick förbi och skonade många av de små barnen, men hur bra var det egentligen i förlängningen? Vad hände med dessa barn när deras föräldrar dog och de blev lämnade kvar ensamma. Var och en kan ju tänka sig att ett litet barn som plötsligt mister all sin omvårdnad från sin far eller mor, eller i värsta fall båda två, snabbt dukar under om de inte får de basala behoven av mat, värme och kläder som de helt enkelt måste ha.

I vissa fall fanns det far- och morföräldrar som kunde ta hand om de föräldralösa småbarnen, men det var mera vanligt att ingen tog hand om dem och för dessa stackare fanns det ingen räddning. De svalt som regel ihjäl, dog av uttorkning eller frös ihjäl när de av hunger drevs ut på gatorna i vinterkylan. Visst fanns det vuxna som inte på något sätt var släkt med dessa nödställda barn och som ville hjälpa dem, men ingen kunde säga om de var smittade av sina föräldrar medan de levde, så det var ytterst få som ville ta den risken att de ensamma barnen kunde vara smittbärare, men det fanns några Barmhärtiga Samariter som struntade i det.

Konstitutionens Väktare försökte som alla andra att hitta överlevnadsstrategier och lösningar för att undgå att smittas. De flesta drog allmänt den slutsatsen att ju mindre man rörde sig bland andra människor ju mindre blev risken att smittas. Enligt den teorin agerade också Mia, Seppo och Gunnar. De samlades alla precis som under julhelgen hemma hos Mia och Aron och tog med sig sitt arbete och sina kvinnor dit. Man resonerade som så att om man höll sig inomhus och bara gick ut på deras tomt för att få lite frisk luft, så skulle risken att bli smittad reduceras till ett minimum.

De som nu betraktade det som bra med att de som drabbades hårdast av AH-viruset var de mellan 4 och 60 år var de fattigpensionärer som länge levt under EU:s fattigdomsgräns och haft en dyster tillvaro. Denna grupp som var så pass stor som 225.000 personer, kunde nu se ljuset i tunneln. De kunde om det ville sig väl, tjäna bra med pengar på sin relativa immunitet mot viruset genom att utföra tjänster åt de som inte tordes gå ut. Detta hade uppmärksammats av en nättidning som lakoniskt konstaterat att Bob Dylan hade fått rätt ännu en gång. Författaren till artikeln menade att följande textrader som släpptes 1964 är det som kommer att gälla i framtiden.

The line it is drawn
The curse it is cast
The slowest now
Will later be fast
As the present now
Will later be past
The order is rapidly fading
And the first one now will later be last
Cause the times they are a-changing

Det serviceföretag som grundades i början av februari av den 68-årige f.d. fattigpensionären Morgan Gårdsjö fick en rekord start och väntas att bli årets mest framgångsrika. Att kunna gå till affären och handla åt någon som inte törs gå ut själv, är förmodligen den mest inkomstbringande affärsidé man kunde tänka sig för en fattigpensionär. Ett vanligt livsmedelsinköp debiterades med i storleksordningen 4-5000 kronor, men det fanns de som hade råd och var mer än villiga att betala.

Så fort alla hade installerat sig hemma hos Mia och Aron blev de som en familj på sex personer. Givetvis samlade Mia, som den ledargestalt hon var, ihop alla klockan åtta på morgonen den första dagen efter att alla hade kommit på plats, för att på ett någorlunda vettigt sätt styra upp hur de skulle leva och arbeta tillsammans.

”Då sitter vi här igen”, började Mia, ”och aldrig tidigare har uttrycket att gilla läget, känts mera adekvat. Läget har ju spetsats till betydligt sedan vi satt här sist, men jag tror att det här är den bästa lösningen för oss alla. Vår strategi måste vara att exponera oss så lite som möjligt för smitta, Det går ju inte att undvika helt, så är det bara, men vi måste ju tro på att det finns en chans att överleva. Jag har ingen färdig plan för hur det här ska gå till, men en sak vet jag i alla fall. Vi kommer att bli ganska beroende av Aron.”

”Hur då menar du?” sa Christina.

”Aron har erbjudit sig att ta hand om våra matinköp och i övrigt ta hand om de ärenden som vi måste göra i framtiden”, svarade Mia. ”Berätta själv Aron.”

”Som ni säkert har hört, går det virus som håller på att utplåna oss sina egna och oberäkneliga vägar. De som insjuknar i sjukdomen är till största delen mellan 4-60 år. Det är betydligt färre som insjuknat i åldern under 4 år och över 60 år. Ingen vet egentligen vad det beror på, men de som kallar otyget för djävulens virus, har påpekat att dödligheten för den fertila gruppen är i det närmaste 100 procentig. Nästan inga små barn dör och bland pensionärerna är dödligheten bara hälften av vad den är för den stora gruppen. Jag är inte 60 ännu men har inte så långt dit, så min förhoppning är att jag ska klara mig bättre än vad ni andra skulle göra.”

”Må så vara”, sa Gunnar. ”Det kanske är så, vad vet jag. Vad jag vet är att det inte känns rätt att du ensam ska ta all exponering. För mig skulle det kännas bättre om vi delade denna risk solidariskt.”

”Enligt vad jag tror mig veta är att blir en smittad i en familj eller en grupp som vår, så blir vi smittade allihopa. Det här är en chansning”, sa Mia. ”Det är en chansning för det är inte klarlagt att de gamlingar som själva klarar sig från sjukdomen inte samtidigt kan vara smittbärare. Här famlar vi som i mycket annat när det gäller AH-viruset i totalt mörker.”

”Även om det är en jättestor osäkerhet om vad som gäller så tror jag inte att vi har något annat val”, sa Seppo. ”Är det någon som har en bättre idé?”

”Huset bredvid oss står tomt. Hela familjen är utplånad”, sa Mia ”Jag pratade med fru Törnkvist för två veckor sedan och då berättade hon att hennes man insjuknat och var i det närmaste okontaktbar. Deras dotter dog en vecka tidigare och hon själv hade fått feber under natten. Det har kommit väldigt nära nu. Vi har inte mycket att välja på annat än att göra det bästa vi kan.”

Det blev alldeles tyst runt bordet en lång stund, men till slut bröt Seppo tystnaden.

”Du pratade med din granne vars hela familj är utplånad och begravd. Då är efter vad jag förstår vi också dömda till undergång. Hur i helvete kan du vara så saaatans korkad - och hur saaatans korkad är din grannkäärring. Hon måste ju för fasen begriipa att hon smittade dig också. Vi är ju för faasen också dödsdömda.” Seppo smällde sin näve i bordsskiva och reste sig ilsket upp och gick ut på den fria golvytan. ”Hur saaatans klantig får man vara?”

”Sätt dig igen Seppo”, sa Mia skarpt, ”så ska jag berätta hur saaatans korkad jag är.”

Seppo satte sig igen, men blängde ilsket på Mia.

”Du ska inte prata om det du inte vet”, sa Mia med adress till Seppo. ”De är inte döda och begravda, bara döda. De ligger kvar i huset, därför att det inte finns någon begravningsentreprenör eller någon annan heller som har kunnat hämta dem. De är alltså bara döda men inte begravda.”

”Men du pratade ju med kvinnan som bevisligen var sjuk. Varför tror du att inte du blivit smittad, vilket du tydligen tror?”

”Det är säkerligen 50 meter mellan hennes altan och vår, vilket jag antar är ett säkert avstånd.”

”Men du sa ju att ni pratade. Stod ni och skrek till varandra?”

”Nej vi pratade i normal samtalston och jag har hittills inte hört att smittan kan ta sig via 4G-nätet. Vi pratade i våra mobiler.”

Seppo tog sig för pannan. ”Perkkelää jag trodde du mist förståndet. Jag ber om ursäkt Mia. Ja jävlar”, sa Seppo och skrattade åt sin egen dumhet.

”Det är så tydligt med Seppo. Så fort han blir upprörd kommer hans finska accent fram på ett väldigt tydligt sätt”, tänkte Mia.

”I den här situationen vi befinner oss i är det lätt att stressa upp och dra felaktiga slutsatser och att fatta felaktiga beslut. Vi måste lära oss att behålla kylan och vår analytiska förmåga som jag tror att vi alla har. Jag och Aron har diskuterat hur vi ska gå till väga när han handlar de matvaror och annat som vi behöver. Vi vet att smittan är luftburen, men vi vet inte hur långt den kan ta sig, eller om någon nyser på en vara i affären. I det första fallet är det hanterbart. Vi har en tiometersregel. Aron går inte närmare någon än 10 meter. På det avståndet går det att kommunicera verbalt. Vi ska sätta ut i vår tidning att alla som vistas ute i offentliga rum har en stor skylt fram och bak där de har sitt telefonnummer. Avsikten är förstås att all kommunikation ska ske via telefon så långt det bara är möjligt. Som jag sa tidigare är det ingen som tror att smittan kan ta sig via 4G-nätet.”

”Det kanske är ett datavirus”, sa Gunnar som försökte lätta upp stämningen.

”Ja det kommer ju från Ryssland och då kan man ge sig fasen på att de på något sätt har lyckats korsa vanligt virus med datavirus”, sa Marja-Liisa som så många andra finnar fortfarande inte blivit av mer rysskräcken.

Kommentaren lättade lite på stämningen och Christina tyckte att det var dags för kaffe och erbjöd sig att fixa till lite fika.

”Jag har bakat en sockerkaka, och den tror jag i alla fall vi törs äta”, sa hon och gick in i köket.

Gunnar gick som vanligt och slog på TV:n.

”Hur illa allt kan verka, så behöver vi väl inte strunta i nyheterna.”

Nyheterna var det gamla vanliga, egentligen inget nytt, så det var tveksamt om man skulle kalla det för nyheter.

”Vad säger de på nyheterna”, skrek Mia från köket dit hon gått för att hjälpa till med kaffet.

”Jag berättar när alla är här”, skrek Gunnar tillbaka.

”Vi har ju ett redit problem med sjukvården och äldreomsorgen”, sa Seppo som hade lagt upp sin Laptop på fikabordet. På Facebook berättar en kvinna att hon besökt sin pappa som bor på en Geriatrikavdelning. Hör här:

`När jag kom till avdelningen fanns det ingen personal där och det hade det inte funnits på tre dagar. Sjuka gamlingar låg i sina egna exkrementeter och hela stället stank som ett avloppsverk. Enligt hennes far hade på grund av att det inte fanns någon personal, inte fått varken mat eller dryck på den tiden. När kvinnan gick runt på avdelningen och tittade hittade hon 3 stycken döda liggande i sin egen avföring´. Hon skriver vidare att när hon kontaktade kommunen fick hon till svar att den ansvarige chefen hade avlidit och att någon annan ansvarig inte fanns för närvarande. Det går utför med gamla Sverige.”

”På nyheterna berättar de inget om det, men säger att det är ett enda stort kaos i London. Hela sjukvårdsapparaten verkar ha kollapsat”, sa Gunnar. ”Sjukhusen har ingen möjlighet att ta emot alla. De är inte dimensionerade för detta. De sjuka hänvisas till hangarerna på Heathrow, Gatwick och Stansted. Man räknar med över en miljon smittade och döda bara i London.”

”Nu drar jag”, sa Aron. ”Jag har ringt in en lista på de varor vi behöver och de ska finnas tillgängliga i ett vagnsskjul när jag kommer.”

”Vagnsskjul?” undrade Marja-Liisa.

”Ja du vet sådana där de ställer in kundvagnar i under tak. De ställer varorna där och har en sån där 2D kod, som jag skannar in med telefonen. Sedan betalar jag med Swish och märker betalningen med mitt personnummer som jag uppgett då jag beställde varorna, jäkligt enkelt. Jag träffar ingen personal över huvud taget. Hej då, vi ses om en timme.”

Seppo hade fått tag på kvinnan med Facebookinlägget och via Messenger gjort en intervju som han sedan omvandlade till en artikel i nät-tidningen.

”Att vi inte har jobbat så här tidigare”, sa han. Det är ju ett väldigt smidigt sätt.”

”Ja, men hur vet du att kvinnan talade sanning och inte bara ljög ihop allting?”

”Jag ringde både till avdelningen och kommunen givetvis. På avdelningens direktnummer var det ingen som svarade och på kommunen sa de precis som det kvinnan berättade. Det här är sant, det är jag övertygad om.”

”OK, kör det då” sa Mia. Fick du sätta ut uppgiftslämnarens namn i artikeln?”

”Visst och jag har skriftligt på det. Hon mailade medgivandet, så det finns på papper.”

Kapitel 28

”Jag tror aldrig att jag har sett den här parkeringen så jäkla tom någon gång”, tänkte Aron då han svängde in på parkeringen och upp mot ett av vagnsskjulen som för att underlätta hanteringen, var målat med en stor fyra på väggen. Alla skjulen hade nummer målade på väggarna med svart färg, så att man kunde ha flera kunder samtidigt.

Aron hade just betalat för varorna och skulle precis börja lasta in de sex välfyllda papperskassarna i kombibilens lastutrymme då två män dök upp ur tomma intet. Den ene såg ut som en välpumpad broiler från något av traktens gym, ett som accepterade användandet av anabola steroider, medan den andre såg mera ut att vara den kamerala typen.

”Vilka jäkla karikatyrer”, tänkte Aron direkt när han såg dem.

”Vart ska du ta vägen med de där varorna?” sa mannen med den kamerala looken.

”Hem förstås”, sa Aron ”Vart annars?”

”Kör ni storfamilj?” sa broilern, varpå de båda männen fnissade unisont.

”Jag det kanske man skulle kunna säga”, svarade Aron. ”Vad vill ni?”

”Vi vill bara hjälpa till lite.” sa broilern.

”Tack jag klarar mig bra själv”, sa Aron och tog de första två papperskassarna i handen.

Aron han aldrig uppfatta sparken som träffade på vänstra sidan av halsen, och inte heller var han medveten om effekten av den förrän dimmorna långsamt skingrades och han vaknade till sans igen liggande på asfalten. Då stod de båda männen böjda över honom och den ene bläddrade i hans plånbok medan den andre granskade innehållet i hans telefon.

”Ligg kvar Aron”, sa kamreren medan broilern satte sin stora fot på hans bröstkorg. ”Det kan vara skadligt att resa sig upp för hastigt om man har tuppat av en stund.”

Aron svarade inte men låg kvar och kände smärtorna från såret i bakhuvudet. Sidan av halsen, där sparken hade träffat, värkte och dunkade och han var inte riktigt klar över vad som hade hänt.

”Så här är det Aron”, fortsatte kamreren. ”Vi har fullt klart för oss att du bedriver verksamhet med att handla åt dem som inte vågar handla själva. Vi sa att vi skulle hjälpa dig men du lyssnade inte. Man kan som en gammal man, vilket du verkar vara, lätt få ryggskott om man lyfter saker som i och för sig inte behöver vara så tunga. Det är ofta själva vridrörelsen som är farlig. Hur man än tänker sig framtiden, så vill man ju inte ha ryggskott eller hur?”

De båda männen tittade en stund på Aron under tystnad, förmodligen för att budskapet skulle få tid att sjunka in.

”Det är då vi kommer in i bilden. Zacke här har inte de problemen. Han är ung och vältränad och hjälper dig gärna att lyfta in kassarna i bilen.”

”Det låter som erbjudande som man inte kan säga nej till”, tänkte Aron. Sedan sa han:

” – och för det vill ni ha lite dricks förstås?”

”Ja, det verkar väl rimligt. Vi är inte på något sätt omöjliga. Du tjänar på det du gör, och vi tjänar en smula på det vi gör. Zacke kan ju inte hålla på att lyfta matkassar utan att vara vältränad och att gå på gymmet kostar en hel del som du kanske vet.” Det klickade till när kamreren fällde upp en stilett av

ansenlig storlek och började peta naglarna med den. Manikyren fortsatte en bra stund innan han tittade upp och sa:

”Vår taxa är 300 kronor för varje matkasse och eftersom det är sex kassar du har, så blir totalpriset 1800 kronor kontant och tvärsvart. Vi skyddar dig också så länge du är kvar på vår parkering, så att inget bus hoppar på dig nu när polisen inte är så aktiv längre. Är vi överens?”

”Har jag något val?”

Zacke stoppade ner Arons mobiltelefon i en av kassarna.

”Nej Aron, egentligen inte. Problemet är att du inte har 1800 kronor i din plånbok utan bara 1200 kronor. Eftersom det är första gången du är kund hos oss ska vi ge dig kredit på 600 kronor. Du betalar tillbaka dem senast inom en vecka. Vi kommer att finnas här och så länge du är kund hos oss ska vi ha ett bra förhållande. Vi behåller ditt körkort här som pant, så att du inte glömmer att komma hit och betala oss. Vi gillar inte att behöva driva in skulder, men vi kommer ju inte att hamna där eller hur”?

”Nej vi gör väl inte det antar jag.”

Kamreren fällde ihop stiletten och plockade ut de 1200 kronor som fanns i plånboken.

”Trevligt att göra affärer med dig Aron”, sa kamreren samtidigt som Zacke var klar med ilastningen. ”Kör försiktigt så att inte något går sönder. Ha en bra dag.” Så räckte han Aron handen och drog upp honom på fötter igen.

”Det var väl Tallmovägen 212 du bor på va? Frågade Zacke som i förbigående.”

Aron svarade inte, men han förstod det tydliga hotet om vad som skulle hända om han inte betalade. När han vände sig om och såg blodfläcken på asfalten i kombination med smärtan från bakhuvudet förstod han att han förmodligen måste träffa en läkare.

***

Han körde inte in bilen i garaget utan gick direkt in till badrummet, men han ropade innan han stängde dörren:

”KAN NÅGON BÄRA IN MATEN!”

Han vred på varmvattnet i duschen och hade börjat klä av sig då Mia kom in i badrummet.

”Vad är det som hänt?” sa hon samtidigt som hon såg att han var nedblodad på högeraxeln och ned mot skulderbladet.

”Jag ramlade och då slog jag i skallen.”

”Ramlade? Hurdå? Bara sådär? Vad är det som hänt?”

”Jag fick en spark här”, sa han och pekade på vänstra sidan av halsen. Jag knockades tydligen för jag har inget minne av att jag föll och slog i huvudet här bak.”

Mia vände milt på sin nakne man och började undersöka skadan.

”Jag tror, nej jag är ganska säker på att det här behöver sys. Sätt på dig den här”, sa hon och räckte över en morgonrock. ”Jag ska gå och fråga om någon är sjukvårdskunnig.”

Aron tog på sig morgonrocken och satte sig på toalettstolen. En minut senare var Mia tillbaka med Marja-Liisa.

”Marja-Liisa är sjuksköterska och vi ska kolla hur såret ser ut”, sa Mia.

”Marja-Liisa började vant tvätta rent såret och efter en stund kom hennes utlåtande. Det är ett djupt jack ända in till skallbenet. Det hade varit djupare om inte skallbenet stoppat och det behöver sys, Jag kan sy, men jag har inte de grejor som behövs. Varken nål, suturer eller bedövning. Däremot har jag en kompis som är läkare”, sa hon och tog upp sin mobil.

”Hon är säkert på KS och jobbar, men jag har ett hemligt nummer till henne.”

Som väntat var hennes läkarkompis på sjukhuset och efter många signaler svarade hon. Marja-Liisa berättade som det var, men fick nedslående besked från sin vän. De pratade en stund på finska och sedan avslutade Marja-Liisa samtalet.

”Vi är överens om att det måste sys, men det finns en massa problem som måste lösas. Min vän utgår från att hon är smittad, vilket hon tror att de flesta på sjukhuset är. Enligt henne är vaccinet vi fått rena ´tjiten´. Hon lägger utrustning inklusive bedövning i sina sterila originalförpackningar och lägger allt i en steril förseglad påse. Hon går av sitt pass om två timmar, kommer hit och lägger påsen på garageuppfarten. Under tiden fyller vi en vanlig vattensprayflaska med den starkaste sprit vi har. Sedan sprayar vi hela förpackningen med sprit på alla sidor och låter den ligga i en kvart innan vi tar in den, spolar av den och tvättar sedan hela påsen med tvål och vatten innan vi öppnar den. Sedan gör vi lika dant med förpackningarna inne i påsen. Sedan kan vi öppna förpackningarna och sätta igång. Hon garanterar inte att det funkar, men det är det ena valet vi har.”

”Vilket är det andra?” undrade Aron.

”Det är att raka huvudet en decimeter på varje sida om såret och torka huden runt omkring och sedan tejpa med kirurgtejp som jag har i min toalettväska. Vad vi än väljer så måste jag raka runt såret.”

”Vi provar med att sy”, sa Aron. ”Jag vill inte att såret ska gå upp så att det lilla vett jag har i skallen ska kunna rinna ut”, och skrattade år sin egen galghumor.

”Under tiden vi väntar på grejorna, får du berätta vad som har hänt för oss alla.”

Aron följde med till vardagsrummet och berättade att svartabörshajarna började uppträda på parkeringen utanför ICA stormarknad.

”Det är nog fel att kalla dem för svartabörshajar”, sa Aron. ”Det är nog snarare så att de jag träffade idag är mafiosos. De säljer ju inget annat än ilastning av de varor vi köpt och fri lejd över parkeringen. Det är nog så att vi nu går in i en ny tidsålder där andra regler kommer att gälla.”

”Åk inte dit igen”, sa Seppo. ”Vi kan handla någon annan stans.”

”Jag måste dit igen och lösa ut mitt körkort med 600 kronor. Även om polisen inte längre bevakar våldet t.ex. på parkeringsplatserna, så har de fortfarande fartkontroller, bälteskontroller och nykterhetskontroller. Jag vill inte hamna i en sådan utan att ha mitt körkort. Just nu tycker jag att det ser väldigt mörkt ut över huvud taget. Efter vad jag förstår har alla vaccineringar mer eller mindre upphört. Vad effekten av dessa har varit har jag ingen större koll på, men jag har haft en tanke att de snarare har snabbat på smittspridningen, än att få den att stanna av.”

”Just nu får vi inte förhasta oss på något sätt. Vi måste precis som Mia har sagt tänka till innan vi gör något”, sa Gunnar. ”Med 1,7 miljoner döda och gud vet hur många smittbärare som finns, är jag inte ens i mina bästa stunder säker på att vi kommer att överleva.

Kapitel 29

The West Course på The Royal Melbourne Golf Club räknas som en av de 6 bästa golfbanorna i världen och det är få förunnat att få spela där. För Professor Carl Weissberg och hans fru Suzanne var det emellertid inga problem att få en starttid. Numera kunde de spela i princip precis var de ville i hela världen och var man som paret Weissberg medlem i The Royal Melbourne Golf Club, var det inga som helst svårigheter med att få komma ut och spela, tvärtom så välkomnades de med öppna armar.

De hade tagit med sig ett par goda vänner från New York i sin Lear Jet och flugit tvärs över Stilla Havet för att få sig några trevliga golfdagar tillsammans i Melbourne. För deras vänner var paret Weissberg nyckeln till att få komma ut i världen och få spela på de bästa banorna, så de sa genast ja, när de fick en förfrågan från Suzanne.

Carls favorit bland klubbens tre banor var The West Course, antagligen för att den är mest berömd, men egentligen lite svårt att förstå, då Carls golfkunskaper hade en del övrigt att önska. Idag skulle man spela slagspel om vem som skulle bjuda på kvällens middag. I Australien innebar början på mars att man kommit en bit in på hösten och vädret var lite blåsigt, men det väntades inget regn.

Med caddiens hjälp hade Carl klarat sig ganska bra de fyra första hålen, men sedan kom det femte, ett par tre hål som man bara måste se, för att förstå vilka problem han nu ställdes inför.

Det är inte mer än 161 meter, ganska normallångt för ett par tre, men för en som inte ens kan kalla sig för medelgod golfare, måste blotta anblicken av greenområdet få alla nerver att dallra. Greenen låg i ett uppförslut som gjorde att bollen rullade tillbaka om man spelade för kort och anblicken av alla bunkrar kunde få mången god golfare att känna sig bekymrad inför utslaget.

Caddien föreslog att Carl bara skulle slå fram bollen till den korsande grusvägen nere i sänkan ungefär och sedan därifrån med ett 50 meters pitch-slag ta sig upp till den högre belägna greenen.

”Inget jäkla kärringspel”, tänkte Carl och tog upp en järn 6:a men ångrade sig när han stod på tee och förberedde sitt slag och tänkte på att greenen låg ganska högt upp jämfört med den sänka de skulle passera. *”Bollen kommer att rulla tillbaka ner i sänkan. Det får bli en lugn järn 4:a istället så att bollen stannar på green.”* Han gick och bytte klubba till den betydligt svårare järn 4:an. Caddien sa inget men förstod vad som var att vänta.

På båda sidor om greenen ligger en mängd stora vita sandbunkrar inskurna i själva greenen och på högersidan till höger om bunkrarna ligger stora träd och snåriga buskar.

Det blev ett långt slag, men knappast ett av Carls bättre. Han fick en kraftig slice ut till höger och man kunde höra bollen knacka mellanträdstammarna.

”Sådär, då har du väckt upp alla stackars sovande koalor”, sa Suzanne glatt.

”Så fasen heller, koalor lever i gumtrees, och det här ser ut som något annat, pinetrees kanske. Jag slår en provisorisk boll.”

Det blev med den provisoriska bollen precis som den första, den tog samma väg som den ordinarie, vilket också innebar ett ordentligt knackande bland trädstammarna Det var till slut den provisoriska bollen som var den enda de hittade. Nu var tre slag förbrukade och Carl skulle slå sitt fjärde. Efter totalt 14 slag låg bollen äntligen på green. Med en treputt så var Carl Weissberg uppe i 17 slag medan humöret var nere på noll. Alla närvarande insåg att det inte var rätt tidpunkt för `bussiga och kamratliga kommentarer` eller för att komma med andra skämt. Ingen sa något medan de drog sina golfvagnar till nästa tee. Just som Carl tog upp sin banguide, för att noggrant studera det sjätte hålet, ringde telefonen i bagen.

”Vem i helvete är det som ringer mitt i golfrundan?” sa Carl irriterat.

”Det blir två slags plikt” sa Suzanne retsamt.

”I helvete heller. Det här är tjänstetelefonen som jag enligt avtal måste ha på dygnet runt och är själva förutsättningen att vi spelar här.” Han tog upp telefonen och gick en bit bort från sällskapet medan han svarade:

”Hallå det är Carl”, sa han med affärsmässig kyla.

”Hej det är Kaltenbrunner. Bra att jag fick tag i dig. Vi har fått lite problem med receptet till det nya AH vaccinet. Kan du komma över och titta på det? Du kanske kan begripa vad som gått fel. Våra gubbar kan inte se något onormalt.”

”Jag kan inte komma så där på stört. Kan vi lösa det på telefon?”

”Nej det är värre än så och jag vill inte heller ta det på telefon. Det är ju inte orimligt att tänka sig att det är fler på ´linan´. Hur snabbt kan du vara här? Ja, vi sitter i fabriken i Mexiko City som du säkert redan förstått.”

”Jag är i Melbourne och spelar golf, men vi får väl bryta och ge oss av med det samma. Det tar ju lite tid så jag kan nog inte vara på plats förrän i morgon eftermiddag eller kväll.”

”Spela färdigt ni. Det gör väl varken från eller till, men se till att du är här i morgon.”

”Jag kommer att vara där”, sa Carl och lade på luren.

”Åter till spelet”, sa Carl utan att vara riktigt närvarande. ”Jag måste vara i Mexiko City i morgon eftermiddag, men vi spelar klart och tar en bit mat, men jag är rädd att vi måste sova på planet, men värre saker än så har ju hänt i livet.”

Alla förstod att det inte var någon idé att opponera sig. Att bli tvungna att ge sig av så här i all hast var det pris man fick betala för att få åtnjuta förmånen att ha ett eget jetplan och tillgång till världens bästa golfbanor. Carl ringde till deras ständige flygkapten och sa att planerna var ändrade och att besättningen skulle vidta erforderliga åtgärder för att de skulle kunna avresa ikväll. Golfsällskapet ville också av säkerhetsskäl bli hämtade på golfklubben med helikopter. Med säkerhetsskäl menades i det här fallet att smittrisken skulle reduceras till ett minimum. Det kanske kan tyckas konstigt med tanke på att hela gänget hade vaccinerats enligt konstens alla regler, men Carl Weissberg om någon var helt medveten om de luckor i skyddet som fanns.

***

I Mexiko City, denna enorma storstad, var vädret som vanligt för årstiden och Carl hade som väntat blivit hämtad med helikopter och befann sig nu i Horst Kaltenbrunners rymliga och luxuöst möblerade kontor.

”Bra att du kunde komma fast du var på andra sidan jordklotet”, sa Horst Kaltenbrunner. ”Hur gjorde du med din fru och dina vänner, för jag antar att ni inte är ute och reser själva?”

”De fortsatte med planet till New York. Jag tänkte att jag blir nog kvar här ett tag och då får de komma och hämta mig då jag är klar. Dessa dagar vill man ju inte trängas på en livsfarlig flygterminal, fast frågan är om det är någon trängsel längre.”

”Nej jag tror inte det. Jag såg på TV att flygandet hade minskat med nästan 80% och det har väl att göra med vår lille bastard. Problemen vi har här har i alla fall med den lille busen att göra. Slå dig ner i besöksgruppen och läs detta PM medan jag går och fixar lite kaffe och smörgåsar. Hur hungrig är du?”

”Ganska. Jag fick ju lite frukost på planet, men jag har ju lite svårt att äta på morgonen. Så här dags däremot gnager hungern i magen. Lämna mig ifred en halv timme så jag får läsa det här i lugn och ro.”

Efter en halvtimme var Horst Kaltenbrunner tillbaka med kaffe och några smörgåsar som han ställde på det låga soffbordet och han placerade sig själv i en av läderfåtöljerna mitt emot Carl. Carl lade ifrån sig dokumentet han nyss läst och lutade sig tillbaka med händerna bakom nacken.

”Vad säger du om vad du läst?” frågade Kaltenbrunner.

”I sak håller jag helt och hållet med författaren till detta PM. Jag tror inte jag har haft nöjet att träffa honom, men det kanske vi kan ändra på. Mutationer är ju en sorts anpassning som en organism gör för att anpassa sig till den omgivning organismen befinner sig i. En del skulle kanske t.o.m. kalla det för en evolutionsprocess. Exakt vad dessa yttre orsaker är för något har vi tydligen ingen som helst kontroll på, men vi gissade på att det var temperaturskillnader som var triggern till AH2 och AH3, men tydligen har antalet mutationer från det ursprungliga viruset ökat explosionsartat. Vi måste komma ihåg att detta är ett helt ny typ av virus som vi aldrig någonsin har varit i kontakt med tidigare och därför måste vi vänta oss att det uppför sig på ett helt annat sätt än vi är vana vid. Receptet kan jag inte se något fel på men att de förväntade resultaten uteblir beror snarare på att det testas på ett virus som är nästan helt nytt och som vaccinet inte skapats för.”

”Vad är de omedelbara konsekvenserna av detta som du ser det?”

”Både på lång sikt såväl som på kort sikt, bedömer jag vår förmåga att skydda människor mot alla dessa mutationer som synnerligen begränsade. ´Frankly speaking´”, sa Carl och slog ut med händerna i en uppgiven gest, ”jag ser inga möjligheter alls. Vi är helt enkelt besegrade.”

”Om det är så, ja då får vi väl glädja oss åt alla pengar vi tjänat hittills. Min egen bonus är så orimligt stor att jag kan sluta att jobba nu och under min livstid kommer jag inte att kunna göra av med pengarna. Vi har sålt ett uruselt vaccin och ändå tjänat ofattbart mycket pengar.”

”Horst, jag tror inte riktigt att du förstår. Vi kommer inte att ha någon glädje av alla pengar. Vad jag säger är att AH-viruset inom en inte allt för avlägsen framtid att ta oss alla, kanske med några få undantag. Det enda hoppet som jag ser just nu, är att något annat läkemedelsföretag har kommit på något som vi missat helt och hållet och som skulle kunna besegra den lille djävulen. Jag håller dock detta som inte speciellt troligt.”

Efter en stunds betänksam tystnad sa Horst Kaltenbrunner:

”Vi skulle kanske kunna fly till en obebodd söderhavsö och leva där helt isolerade från omvärlden några år, tills det hela ebbat ut?”

”Kanske. Vi har ju ingen aning om hur länge viruset lever utan några nya offer. Det klarade ju att ligga nerfryst i tusentals år, vilket ingen trodde var möjligt. Vad säger att det inte skulle klara 100 år i upptinat tillstånd. Här räcker inte våra samlade kunskaper speciellt långt.”

Längre kom inte Carl Weissberg innan han avbröts av 4 st. mycket kraftiga detonationer i så tät följd att de nästan lät som en.

”Vad i helsike var det där”, ropade Horst Kaltenbrunner och for upp som en skrämd kanin ur sin fåtölj och sprang fram till fönstret.

Det var inte svårt att se var det hänt, men det var lite svårare att förstå vad som inträffat. En massiv explosion hade ägt rum i den största fabriksbyggnaden och en stor del av den norra fasaden var bara en stor krater. Det verkade som om expositionen hade blåst ut alla fönster i de kringliggande byggnaderna och givetvis i den byggnad som hade exploderat. Från explosionen drev ett stort grått stoftmoln in över de övriga byggnaderna som de gissade bestod av betong och annat pulvriserat byggmaterial.

”Kom Carl”. sa Horst Kaltenbrunner. ”Vi måste ta oss dit och se vad som har hänt.”

De båda männen sprang nedför trapporna, tre våningsplan, för att komma ut på markplan. Det var ingen konst för dem att se vart de skulle ta vägen, för stoftmolnet var fortfarande som kraftigast precis mitt över platsen där explosionen hade inträffat. Enklaste vägen för dem att komma in i fabriken var att gå in via lastbryggans personalingång och eftersom Kaltenbrunners passerkort öppnade alla dörrar på området, var det inga problem att komma in. Efter att de kommit in c:a 200 meter i fabriksbyggnaden, började båda männen få svårt att se.

”Det svider fruktansvärt i ögonen”, skrek Horst Kaltenbrunner”.

”Samma här”, skrek Carl Weissberg tillbaka. Tror du att någon kemikalietank har skadats?”

”Det är möjligt. Det finns mycket här som kan ge farliga utsläpp, men jag känner ingen lukt. Jag tror att vi måste ta oss ut i friska luften fort som fasen. Men jag ser nästan ingenting. Ögonen bara rinner och svider”

Som sten på bördan slocknade ljuset. Det blev inte kolmörkt för genom de trasiga fönstren kom det tynande dagsljuset in, men det blev tillsammans med det grå dammet i luften synnerligen svårt att orientera sig. De kraftiga explosionerna hade kastat kring en massa löst bråte som nu låg överallt i de annars så kliniskt rena gångarna och de nästan helt förblindade männen snubblade och skrek till då de slog i något oväntat hinder i vägen.

”Det var bara det som fattades”, tänkte Carl.när ljuset försvann *”Explosionen har givetvis skapat en hel del kortslutningar.”*

”Jag har svårt att andas i det här dammet”, skrek Horst Kaltenbrunner. ”Det svider i lungorna. JAG MÅSTE UT!”

Carl tittade åt det håll han hört Horsts panikslagna rop tillsammans med ljudet av bord och andra utrustningar som stjälptes omkull, men kunde inte se honom.

”Var är du Horst? Jag kan inte se dig”, skrek han, men det enda han fick till svar var ljudet av en människa som kräktes våldsamt och Carl kände att han också var i behov att tömma magens innehåll.

”Vad fasen är det som vi har drabbats av? Vi måste ut”, tänkte Carl.

De båda männen fick kraftiga andningsbesvär. Strax kunde de inte längre stå på benen utan ramlade omkull och började krampa på fabriksgolvet. Kramperna var oerhört smärtsamma och Carls sista tanke var:

”Så det är alltså här vägen slutar….?”

Snart var båda männen i en coma de aldrig skulle vakna ur. Vad de inte visste var att så gott som alla som arbetade på detta skift och inte hade avlidit direkt av explosionen, hade drabbats på samma sätt. Endast ett fåtal personer kunde ta sig ut med relativt lindriga skador, men det var till föga eller ingen nytta alls, då samtliga dog inte långt efteråt. Människor dog i hundratals på fabriksområdet. Om man var inne i byggnaderna eller utomhus spelade ingen roll. Hela Kelsey & McGordons vaccinfabrik i Mexiko City var utslagen och skulle aldrig mera producera något vaccin.

Efter en stund började folk utanför fabriksområdet drabbas av andningsbesvär och föll ihop på marken i kramper som resulterade i en skräck och ångestfylld död som ingen kunde undkomma. Kort därefter hade de närliggande bostadsområdena drabbats på samma sätt. Män kvinnor och barn, liemannen skonade ingen, alla gick de genomlida denna fruktansvärda men relativt snabba död. Efter bara någon timme hade flera stora stadsdelar som låg i vindriktningen från Kelsey & McGordons vaccinfabrik räknat, drabbats av en så gott som 100%-ig död. Av Mexico Citys enorma folkmängd på c:a 9 miljoner dog uppskattningsvis 2 miljoner människor inom ett par timmar efter explosionen på fabriken.

***

Nyheten om vad som hänt i Mexiko City spreds som en löpeld runt jorden. Sociala medier var som vanligt snabba att rapportera, men hade ju inte samma resurser som de stora mediabolagen, att förmedla mer noggrant om vad som hänt med bilder, intervjuer av experter mm. Problemet var bara att man från dessa nyhetsmedia, ofta inte fick hela sanningen. Det var inte det samma som att de inte hade hela sanningen, men när den redovisades var den filtrerad och pixlad. Det är väl så att dessa journalister har en dold agenda och det resulterar i desinformation till allmänheten. Det gällde för personalen på Konstitutionens Väktare att stämma av med olika medier, helst från olika länder, innan de kunde dra riktiga slutsatser. Det var anledningen till att alla satt bänkade framför TV-apparaten hemma hos Mia och Aron. Den svenska vinklingen var givetvis viktig att få klar för sig.

”Välkommen till vår extra nyhetssändning”, sa nyhetsankaret.

”Kelsey & McGordons fabrik i Mexiko City för tillverkning av det AH vaccin som levereras bl.a. till Sverige, totalförstördes i dag av ett terroristdåd med såväl sprängämnen och stridsgas, antagligen Trotyl och Sarin. Det var vid tolvtiden som en tung lastbil fullastad med sprängämnen och stridsgas körde igenom det stålnätsstaket som omger fabriksbyggnaden och vidare rakt in i fabriksbyggnaden, där självmordsbombaren utlöste sprängladdningen. Hela fabrikskomplexet fylldes av stridsgas och samtliga, med några få undantag som arbetade på skiftet dödades. Man uppger att det handlar om minst 850 döda, men antalet väntas stiga i och med att stridsgasen nu tagit sig utanför fabriksområdet och in i de närliggande bostadsområdena.

En Islamisk terroristgrupp har tagit på sig ansvaret för attacken och meddelar att detta är ett Guds straff för att Kelsey & McGordon har tillverkat vaccin innehållande komponenter som kommer från gris. Detta vaccin har sedan injicerats i icke ont anande muslimer och skändat både profeten och de drabbades kroppar.

Enligt uppgifter från Kelsey & McGordon, kan terroristattacken få stora konsekvenser över hela världen. Att Kelsey & McGordon kommer att drabbas av leveransproblem är uppenbart, men de betecknar detta som Force Majeure. Att detta terrordåd kommer att drabba människor runt hela världen är uppenbart och gör det obegripligt att någon kan agera på detta sätt enligt en talesman på Kelsey & McGordon.

Att börsvärdet på övriga globala läkemedelsföretag i och med det inträffade, fått en hausse-liknande uppgång har enligt uppgift räddat flera stora börser från att kollapsa.

”Vi har just nu statsministern här i studion”, sa nyhetsankaret och gick över till det ståbord där statsministern redan väntade. ”Välkommen hit”, sa hon.

”Tack så mycket”, sa statsministern avmätt. ”Det är oerhört det som har hänt och vi har svårt att förstå att man kan begå ett sådant övergrepp och döda så många människor som jobbat så hårt för att rädda mänskligheten från denna fruktansvärda sjukdom.”

”Att detta har skapat en stor oro över hela världen är kanske inte så konstigt”, sa nyhetsankaret. ”Många i Sverige ställer sig säkert frågan om hur denna händelse kommer att påverka de som väntat på det nya vaccinet. Jag har ett oroligt mail här från en kvinna som säger att:

”Vid presskonferensen utanför riksdagshuset i höstas sa statsministern, - ja, låt oss titta på vad du sa då. Ett kort videoklipp visade statsministern på trappen utanför Riksdagshuet och där sa han:”

´Jag garanterar att ingen i Sverige ska behöva känna någon oro över detta. Jag tar på mig det fullständiga och personliga ansvaret för att Sveriges folk ska kunna känna sig absolut trygga i denna fråga. Folket i Sverige kan känna sig tryggt, det är jag garanten för.`

”Vad har du för kommentar till det?”

”Som jag sa alldeles nyss så är det oerhört det som har hänt och vi har svårt att förstå att någon kan begå ett sådant övergrepp och döda så många människor som jobbat så hårt för att rädda mänskligheten från denna fruktansvärda sjukdom.”

”Japp upprepning av denna intränade replik som du nyss sa, gav dig lite extra tid att tänka ut vad du ska säga”, tänkte Seppo, lugnt tillbakalutad i sin fåtölj framför TV:n.

”Givetvis ska alla svenskar kunna känna sig alldeles säkra, det står jag fast vid, helt och hållet”, fortsatte statsministern.

”För att konkretisera detta lite”, sa nyhetsankaret, ”så har vi den första frågan. Kommer Kelsey & McGordon att efter vad som hänt kunna leva upp till sina åtaganden om att förse Sverige och svenskarna med det vaccin som behövs?”

”Vi har ett kontrakt med dem som gör det mycket svårt för Kelsey & McGordon att kunna kliva ur sina åtaganden.”

”Enligt de uppgifter jag har från regeringskansliet finns det en klausul i kontraktet som talar om vite i händelse av leveransförseningar.” Nyhetsankaret höll upp en kopia på det som antogs vara kontraktet med Kelsey & McGordon. ”Vad som händer vid leveransstopp står det inget om här”, sa hon och höll upp och viftade lätt med kontraktet.

”Jo det är riktigt”, svarade statsministern. ”Det är min uppfattning och att de kommer att fortsätta att leverera. Det ser jag inte som något bekymmer. Blir det leveransförseningar, som i och för sig kan inträffa på grund av det inträffade, så får Kelsey & McGordon betala kraftiga böter.”

”Jag har inga exakta belopp på hur mycket Sverige har betalat till Kelsey & McGordon för det de levererat hittills och om jag säger att kostnaden hittills uppgår till minst 50.000.000.000 kr så känner jag mig på den säkra sidan”, sa nyhetsankaret.”

Jag har inte heller några dagsfärska siffror på det”, sa statsministern, ”men det borde ligga där någonstans.”

”Enligt den här kontraktskopian”, hon höll åter upp dokumentet för TV-tittarna, kan Kelsey & McGordon råka ut för ett vite vid försenad leverans på 10.000.000 eller hur?”

”Ja, jag vill minnas att det var något sådant.”

”Om vi skalar ner det hela till begripliga summor så är förhållandet att likna med att vi köper något för 5.000 kr och leverantören kan vid leveransförsening få betala böter med 1 kr, jag repeterar en krona. Tror du att det är ett kännbart straff för Kelsey & McGordon?”

”Tio miljoner är fortfarande mycket pengar och det vill de säkert inte betala”, sa statsministern.

”Mmmm”, sa nyhetsankaret medan Mia och säkert stora dela av svenska folket tänkte:

”Karln är för fasen inte riktigt klok, hur kunde någon rösta på honom? Om man garanterat vinner fem tusen kronor på att riskera en krona, så behöver man inte vara ett ekonomiskt geni för att hoppa på affären.”

”Om vi återgår till den andra stora frågan för dagen”, sa nyhetsankaret. Du sa ju vid presskonferensen på riksdagshusets trapp för ungefär ett halvår sedan att:”

´Jag garanterar att ingen i Sverige ska behöva känna någon oro över detta. Jag tar på mig det fullständiga och personliga ansvaret för att Sveriges folk ska kunna känna sig absolut trygga i denna fråga. Folket i Sverige kan känna sig tryggt, det är jag garanten för.`

”Nu är det många som har hört av sig till nyhetsredaktionen och visat stor oro för just detta och detsamma kan man lätt avläsa i sociala medier. Tar du fortfarande på dig det fullständiga och personliga ansvaret för att alla i Sverige ska kunna känna sig trygga i denna fråga? ”

”Nu är det ju mycket som har hänt. Igår hade vi ett fruktansvärt terrordåd i Mexiko med många döda. Jag kan inte nog understryka mitt deltagande för de familjer i Mexico City som har drabbats. Jag tänker på alla som har förlorat sin man eller hustru. Jag kan se framför mig de hemska scenerna som utspelas när ett litet barn plötsligt förstår att barnets mamma eller pappa eller i värsta fall båda två, aldrig kommer hem igen. Jag har meddelat min mexikanska kollega att vi givetvis ställer upp med all hjälp som vi i Sverige förmår i denna svåra stund.”

”Ja, nu var det närmast här hemma i Sverige och de som lever här vars trygghet du personligen lovat att garantera som jag undrar över. Rakt på sak. Vilka åtgärder kommer du att vidta för att lösa krisen här i Sverige? Vi är nu uppe i 1,9 miljoner smittade eller döda. Inte mycket av de offentliga åtagandena i samhället fungerar. Sjukvården är i kaos, åldringsvården, barnomsorgen, socialvården med flera instanser är i upplösning. Vad vill du säga till alla de som känner djup oro inför samhällets kollaps?”

”Det är lätt att stirra sig blind på sina egna problem. Hur svåra tider vi än lever i och hur svårt vi var och en som individer upplever situationen, så får vi absolut inte tappa våra visioner. Att sluta och bry sig om de som lider, de som nu drabbats av detta hemska terrordåd gör inte vår egen situation bättre. Nu om någonsin behöver vi visa solidaritet med de som lider och de föräldralösa barnen i Mexiko City är inget undantag. Vi måste helt enkelt göra vad vi kan för att underlätta deras situation.”

Där gav nyhetsankaret upp och tackade statsministern så mycket för att han tog sig tid att komma till studion.

”Han måste ha dukat under för pressen och helt och hållet fått någon kortslutning i några vitala kopplingar i hjärnan”, sa Gunnar. ”Visst, han har aldrig varit något geni eller på något sätt ett smarthuvud, men så här blåst i skallen har jag aldrig upplevt honom.”

”Neej, det här måste ha varit ett bottenmärke. Det är nog läge för de som styr, de som styr, att låta honom ta Time Out eller sjukskriva honom. Det här blev för stort för karlstackaren. Det här blev mer än han klarade av. I och för sig har jag aldrig begripit hur han kunde hamna som statsminister.”

”Kanske var just det som var hans styrka”, menade Aron.

”Hur menar du”, sa Mia, ”Kan du vara lite tydligare så att till och med jag förstår?”

”Jaehh... Jag menar så här, att han sattes där av de som behövde någon som de kunde dressera till att göra som han blev tillsagd.”

”Du menar som någon sorts målvakt?” undrade Mia.

”Målvakt vet jag inte om jag skulle kalla det, mera en som är smart nog att lära sig att lyda de som ger order och föder en, men tillräckligt dum för att inte förstå konsekvenserna av sitt handlande. Att ta alla fördelar jobbet gav honom mot att han gjorde som de som höll i trådarna ville, verkar han ju inte ha något problem med.”

”En nyttig idiot, menar du?”

”Nja jag vet inte, men det är i alla fall mer passande än en målvakt. För mig är en målvakt inte ens medveten om vad som sker, men jag tror att vår statsminister vet vad han gör, men han vet också att folket inte har valt honom och inte kommer att göra det heller. Då måste han hålla sig väl med den som gett honom den status som statsministerposten i alla fall ger. Han får följa med storföretagen runt i världen, äta fina middagar och träffa ledande politiker som han annars inte skulle få en chans att komma i närheten av.”

”Koppla över till BBC”, sa Seppo som hade tröttnat på diskussionerna om statsministerns tillkortakommanden och eventuella styrkor.

På BBC spekulerade man över vilka som egentligen hade stått bakom terrordådet. Det spekulerades i både IS och Al Qaida, och man hade också terrordådet 9/11 mot Twin Towers i New York i klart minne. Även där det var oklart om vilka som låg bakom menade många. Det var klarlagt vem som utförde dåden, men mindre säkert om vilken organisation som finansierade och planerade dådet.

”Efter vad jag förstår fick Al Qaida skulden för det hela, men jag är långt ifrån säker”, sade den engelske journalisten.

Sanningen om terrordådet skulle inom bara några dagar uppdagas för några få utvalda. Eftersom döden inte bara drabbat de 850 personer som jobbade på Kelsey & McGordons vaccinfabrik, utan det handlade också om ytterligare 2 miljoner döda av Mexicos civilbefolkning. Därför hade såväl militära experter som Mexico och USA´s regeringar krävt en noggrann utredning av terrordådet.

Prover tagna från offren, hade skickats till Porton Downs laboratorier i Storbritannien, vilka var världsledande experter på biologisk och kemisk krigsföring. Det var detta labb som hade fastställt vem som var skyldiga till Saddam Husseins gasatack mot civila i Halabja där 5000 människor dog och gasatacken i Idlibprovinsen i Syrien där samma öde drabbade 70 personer.

Porton Down slog överraskande fast att det var den extremt giftiga stridsgasen VX och den mera vanliga stridsgasen Sarin som hade används i Mexico City. Sarin hade ju som bekant används i terrordådet i Tokyos tunnelbana 1995, men att någon terrorgrupp kunde ha kommit över stridsgasen VX var en omöjlig tanke för de flesta. VX är den giftigaste stridsgas som någonsin framställts. Man uppger att den är c:a 170 gånger mera dödlig än Sarin. Den kemiska formeln för VX var känd för många ($C_{11}H_{26}NO_2PS$) och kunde lätt hittas på internet. Att kunna framställa detta preparat var en helt annan sak. Just detta hade i alla fall tydligen skett, vilket oroade världens politiska och militära ledare och det var inget man ville släppa ut till allmänhetens kännedom. Det kunde lätt vålla panik var helst detta budskap dök upp.

Vissa påstod att det var omöjligt för någon terrorgrupp att framställa VX så den allmänna slutsatsen bland initierade forskare var att substansen stulits från någon av stormakternas förråd och som undanhållits i någon liten mängd från FN´s destruktionsdirektiv. USA anklagade Ryssland och Ryssland anklagade USA. Av någon outgrundlig anledning klarade sig såväl Storbritannien, Kina och Frankrike som Nordkorea och Iran från misstankar att vara källan.

Kapitel 30

Det var i slutet av maj och fågelsången nere i deras trädgård var öronbedövande. Mia och Marja-Liisa hade tagit ut trädgårdsmöblerna och satt nu tillsammans med Gunnar och Christina och njöt i vårsolen med en kopp kaffe. Så här dags på året var allt i sin blomning och det var verkligen en absurd känsla av att den stora katastrof som drabbat mänskligheten inte berörde något annat i naturen. De häckande fåglarna verkade inte ens märka mänsklighetens dilemma och just nu sjöng både Bofink och Svartvit Flugsnappare sina vackraste serenader. Blommorna kom som vanligt i all sin prakt, men det var inte så många människor som kunde njuta av dem och de som fysiskt sett hade möjligheten att njuta av det som hör till en vacker vårdag, hade som regel psykiska hinder.

Mia funderade en del över sina egna reaktioner av den tid de levde i. Hon funderade varför hennes och Arons erotiska liv hade förändras så radikalt. De hade i hennes ögon alltid haft ett rikt och inspirerat sexliv, men under de senaste två månaderna hade det förändrats totalt. Hon letade efter de rätta orden och till slut fann hon dem.

”Allt har blivit desperat avancerat på något sätt. Det verkar som om vi inser att allt tar slut snart, även om vi ju faktiskt aldrig har pratat om det. Vi har ju faktiskt haft sex varje dag de senaste veckorna och så har vi inte haft det tidigare. Vi utmanar varandra och provar varianter vi aldrig kunde tänka oss tidigare”. Hon log när hon kände att hon rodnade. ”Vilka tokigheter jag än har hittat på så har Aron varit med på noterna direkt och dessutom gjort som jag önskat med stor inlevelse. Varför ska det komma nu? Varför har vi inte gjort så här tidigare?”

Hon hade läst någon gång, att även människor som suttit i koncentrationsläger funnit partner, gamla eller nya och älskat ohämmat och desperat. *”Kanske är det så att det invaggar en i någon sorts trygghet och visar att man trots allt är en okuvad människa, oavsett vilka omständigheter man lever i. Kanske precis som det där ogräset som kommer upp i skarven mellan plattorna visar sin okuvlighet. Varför är det så? Undrar om de andra har liknande upplevelser? Visst hade Marja-Liisa kommit till frukosten endast iklädd stringtrosor och en oknäppt tunn blus. Var det för att provocera eller för att testa hennes eller våra gränser? Det var ju ingen som kommenterade det, så antagligen tyckte alla att det var helt OK? Det tror jag inte skulle ha hänt vid en annan tid och en annan plats, eller hade det det?”* Mia hade inga svar och dessutom avbröts hon i sina funderingar av Seppo som kom ut på altanen och slog sig ner i en träfåtölj.

Seppo hade insjuknat för ett par veckor sedan och det verkade ett tag som om det nu var kört för hela denna lilla storfamilj de nu levde i, men det visade sig bara handla om en argsint vårförkylning och efter en vecka var han relativt återställd igen. Nu anslöt han med en ölburk i ena handen och pipan i den andra.

”Jädrans fint vårväder, eller skulle man kalla det för sommarväder.” Han tog en klunk öl och kisade mot solen. ”Jädrans vad det stinker. Är det alla lik som ligger och ruttnar? Tur man har lite god tobak.”

”Jag såg på nätet att vi har passerat fem miljoner döda bara här i Sverige”, sa Gunnar. ”Inte för jag trodde att det skulle hjälpa att sätta dit en ny statsminister. Så naiv är jag inte, men jag hade väl väntat att hon skulle göra mer än att bara hålla en presskonferens, berätta att hon var den nya statsministern, eftersom den gamle avgick av hälsoskäl (som det kallades officiellt) och därefter bara försvinna ut i anonymiteten.”

”Ja, vi hoppades väl, men vad trodde du hon skulle kunna göra? Det kanske är bättre att hålla käften. Det är väl ingen som förväntar sig att hon skulle kunna göra något åt situationen?” sa Seppo.

”Nej hon skulle nog inte kunna göra något åt pandemin, men jag skulle se det som positivt om hon kunde ta tag i att få bort alla ruttnande lik. Det är inte bara fruktansvärt att se alla döda som ligger överallt. Det är ovärdigt att människor ska behöva ligga där och vara mat för råttor och allehanda djur

som vill ha sig ett gratismål, det är vidrigt. Se till att få igång den där pipan någon gång så vi slipper den här jäkla odören." *"Varför är det egentligen så många som går ut och lägger sig att dö? Är det någon drift att kunna andas bättre ute i friska luften?"*

"Det är bara att byta en odör mot en annan", sa Christina. "Vet inte vilken som är värst."

"Jag föredrar faktiskt pipröken", sa Marja-Liisa, "men för att anknyta till det du sa om vår nya statsminister, att hon borde få bort liken menar jag. Jag var ju inte med själv på den tiden, men jag har läst att även de effektiva tyskarna hade stora problem med att ta hand om alla lik under andra världskriget. Att ta livet av alla människor som de gjorde, hade de ju uppenbarligen inga problem med, däremot att bli av med liken. I alla fall när det började röra sig om många miljoner. Inte ens massgravar och krematorier var tillräckliga lösningar. Jag tror helt enkelt inte vi i Sverige har förmågan att lösa det här problemet. Jag tror inte att någon över huvud taget har kunnat tänka sig att något som detta skulle kunna inträffa. Det får mig att tänka på Harrisburg, Tjernobyl och Fukushima. Ingen kunde väl tro att detta skulle kunna hända. Att de döda förmodligen är veritabla smittbomber, gör ju inte saken lättare."

"Neej", sa Christina, "men det verkar inte som om djuren som äter av liken blir smittade. Jag har varken sett döda hundar, fåglar eller råttor."

"Nej det är fullt möjligt, eller t.o.m. troligt, att detta virus bara angriper oss människor, men det vet vi väl inget om, eller gör vi det? Har du Gunnar som dammsuger nätet sett några uppgifter på det?"

"Det har diskuterats här och där, men jag vet inte om det är vetenskapligt belagt att det är så. Jag har i alla fall inte sett något."

"Jag såg något på TV för ett tag sedan, ja det var före denna pandemi, om en man i USA som hade insjuknat i vad vi kallar för Digerdöden", sa Christina. "Den har vi ju inte sett något av på flera hundra år, men det intressanta i det här sammanhanget är att man tydligen kommit underfund med hur den sprids. Vad jag förstod av programmet så spreds smittan via en liten lus som bodde i pälsen på råttor. Varken löss eller råttor tog tydligen skada av att sprida smittan."

"Va, är det säkert?" frågade Marja-Liisa.

"Inte vet jag, jag säger ju bara vad de sa på TV. Han som insjuknade var på riktigt i alla fall. För att överleva fick man amputera båda hans ben."

Plötsligt hörde de en bil komma och det var ovanligt nu för tiden. I deras villaområde var det numera inget som rörde sig. Alla var säkra på att det var Aron som kom. Han hade varit till ICA stormarknad och hämtat de varor som han hade beställt. Fem minuter senare hade han burit in det han handlat och packat in alla varor där det skulle vara. Han kom ut på altanen och kastade över ett paket Borkum Riff piptobak till Seppo med kommentaren att:

"Nu var det slut med Irländsk fintobak. Jag har en oöppnad burk med Peterson Connoisseur´s Choice. Den ska jag spara till något speciellt tillfälle."

"Nåjoo, sa Seppo, "en tager vad man haver. Man får nog vara nöjd med att ha tobak över huvud taget. Hur går det med maffia gänget som ska ha betalt för varje kasse du köper? Var de där idag?"

"Jo, nog var de där alltid efter vad jag förstår kommer de att vara där dygnet runt i framtiden."

"Varför det?" undrade Mia. "De har ju bara öppet till klockan sex numera. Tiderna förändras. Tidigare hade de ju öppet till klockan 23 på kvällen."

"Konkurrens skulle jag tro. Båda två hade träffat på några ur halsskärarmaffian, så nu låg de i sitt eget blod med halsarna avskurna ända till halskotpelaren. De kommer inte att gå hem något mera. Jag antar att de fick ligga kvar androm till varnagel. Så går det för dem som sätter sig upp mot oss. Två andra

hade blivit helt halshuggna och fått sina huvuden placerade på stolpar som i sin tur satts upp vid två olika kundvagnsskjul."

"Va, - var de där nu, halsskärarligan menar jag?" frågade Gunnar.

Mmm, och nu hade priset gått upp en aning. Nu kostade det 600 koronor per matkasse och så fick man lasta i grejorna själv. Jag tror inte att de har registrerat något bolag för detta och de pensionärer som har startat matbudsfirma, får antagligen lägga på dessa 600 kronor till sina egna debiteringar. Vi lever i ett samhälle i förfall. De tar också en provision på allt som ICA säljer, så nu har alla priser gått upp med c:a 50%."

"Nu får du faktiskt sluta med att åka och handla på det där stället. Det är ju livsfarligt. Gjorde de något mot dig? Hotade de dig?", sa Mia.

"Det är klart de hotade. De avhuggna huvudena var väl hot nog, speciellt som de tog med mig för att titta på dom. Nej det är inte bara hoten som är besvärande", sa Aron på sitt normalt lugna sätt. "Jag har räknat ut att de kommer att klå oss på 12.000 kronor i månaden plus c:a 6.000 i månaden för prishöjningen på varorna. Vi får räkna med att våra dagligvaror för oss alla tillsammans kommer att kosta i runda slängar 30.000 i månaden. Köper vi lyxigare varor så kanske det blir 35.000. Vi klarar det väl en tid förutsatt att lönerna fortsätter att betalas ut, vilket är tveksamt om vi inte går till jobbet och det har vi ju slutat med. Det blir väl bara Konstitutionens Väktare som i fortsättningen kommer att betala ut några löner."

"Ta chansen att må så bra det går", sa Marja-Liisa från solstolen där hon klätt av sig i bara trosorna. "Jag är ingen expert på det här, men jag tycker det ser mörkt ut beträffande våra chanser att överleva. Vi får väl göra som tyskarna gjorde i Berlin på 1920-talet."

"Och vad gjorde tyskarna i Berlin på 1920-talet?" undrade Gunnar.

"Jag var ju inte med på den tiden, men det var tydligen så att det inte har festats så mycket sedan romartiden. Det dekadenta Berlin har det ju skrivits om. I depressionens spår växte det upp en levnadsstil ungefär som om man skulle festa ordentligt som om denna dag var den sista. Filmen Cabaret med Liza Minnelli i huvudrollen skildrade väl den tidsepoken om jag inte har fattat det helt fel. Vi kan väl ha en riktig brakfest ikväll?"

"Du menar att vi ska ha någon form av bartömning några kvällar så långt lagret räcker", sa Aron.

"Ja varför inte. Vi har väl alla några flaskor undanstoppande. Har vi tur så tål inte AH-viruset sprit och då överlever vi kanske" sa Marja-Liisa.

"De artiklar som vi publicerat på nätet den senaste veckan har faktiskt bara fått 2 inlägg som svar. Normalt brukar vi ligga mellan 100 och 400 per artikel. Det kanske är så att ingen ens bryr sig om vad som händer", sa Mia. "Det kanske inte är en så dum tanke Marja-Liisa. Vi kanske ska göra det bästa av situationen och ta ut det mesta positiva vi kan. Visst vill vi väl överleva, men en viktig fråga är om vi över huvud taget kan undvika ödet. Kanske är det bara att acceptera det. Ska vi ha fest ikväll?"

Tystnaden blev så lång och tryckande att Mia först trodde att hon gjort bort sig totalt genom att så snabbt acceptera Marja-Liisas tankar och uppträdande.

"Vad tänker de och varför är det ingen som säger något? Så jäkla utopiskt var väl ändå inte vårt förslag? Vårt förresten, det var ju Marja-Liisa som kom med förslaget."

"Vad säger ni om vi skulle ha en lite maskerad? Det är ju ett rätt trevligt sätt att ha en fest på", sa Gunnar. "Ska vi ha en fest ikväll? Upp med handen." Gunnar själv var den förste att räcka upp handen och inom fem sekunder var sex händer i luften, nej sju, för Seppo höll upp båda händerna.

Temat för maskeraden var självklart. Cabaret. Kvinnorna lovade aningen obetänkt att bjuda på ett ekivokt dansnummer. Det ledde i sin tur att Gunnar erbjöd sig att leta upp all musik till musicalen Cabaret på YouTube.

”Då vill vi ju ha lite stripteasedans också”, sa Gunnar. Lite ekivokt måste det väl vara? Eller hur?”

Resten av dagen gick åt att skaffa rekvisita i Cabaret-style genom att lådor, förråd och andra gömmor letades igenom. Seppo kom på att det fanns lite rekvisita till damerna i baletten hemma hos honom och Marja-Liisa. Man beslutade om ett litet undantag i sina självpåtagna karantänsregler och åkte iväg och hämtade det som behövdes tillsammans med hela deras förråd av rusdrycker.

Det syddes, sminkades och lagades god mat för kvällens begivenhet och det är frågan om inte alla deras gemensamma förberedelser var lika roliga som själva festen. Marja-Liisa som hade en erkänt exhibitionistisk läggning skulle föreställa Sally Bowles och skulle tillsammans med Aron mima till ett känt nummer nämligen Money Makes the World Go Round…

Den 100%-iga entusiasmen bäddade för en kväll som alla var överens om var den roligaste de upplevt, trots omständigheterna eller kanske var det just därför. Ingenting spelade någon roll längre. Ingen var rädd för att göra bort sig eller säga fel saker. Det var bara att leva ut ett helt livs erfarenheter utan att behöva skämmas eller känna sig dum. Till allas förvåning, eller kanske inte allas ändå, blev det ett bejublat stripp-nummer av Marja-Liisa. Oavsett förvåning eller inte, så var det ingen som tyckte det var olämpligt eller fel.

***

Festen pågick i dagarna tre och återupprepades aldrig. Det var som om alla hade känt på sig var som väntade runt hörnet. Två veckor senare insjuknade Christina i hög feber, illamående och kräkningar. Att detta var inte någon vanlig förkylning, det förstod alla fastän ingen ville uttala den hemska sanningen.

Sjukdomsförloppet var ganska snabbt och var över på fyra dagar. Marja-Liisa som var den enda sjukvårdsutbildade tog verkligen sin roll på allvar och gjorde allt för att lindra plågorna och ångesten för Christina. Lindring var dock det enda hon kunde erbjuda för mot sjukdomen fanns det ingen bot. Christina dog i sin mans armar och omgiven av sina vänner. Konstigt nog hade ingen annan insjuknat, och de resterande fem vännerna hade inga planer på att bara låta henne ligga. Gemensamt utsåg de en gravplats åt Christina på tomten och alla hjälptes åt att gräva en grund grav. I denna stund då det inte verkade finnas någon god Gud närvarande var det ingen som kom på idén att läsa något bibelord. Sedan man lindat in Christinas kropp i några lakan och sänkt hennes kropp ner i graven, stod man bara tysta en stund, var och en inneslutna i sina egna tankar.

Ingen var vidare talträngd under kvällen, men Gunnar tyckte att man i alla fall skulle dricka gravöl för hans bortgångne livspartner, vilket man också gjorde. Stämningen var fortsättningsvis mycket dämpad och alla funderade över vem som stod näst i tur att bli hämtad av liemannen.

Konstigt nog insjuknade ingen mer under den kommande veckan. Givetvis ställde sig alla frågan, - varför? Ingen visste ju, men det verkade troligt att Christina hade blivit smittad tidigare än de andra, förmodligen från en källa som de andra inte träffat.

Plötsligt uppstod hoppet hos dem alla. När ingen visade några tecken på att insjukna kom tanken på vaccinet. Det vaccin de tagit och som ingen längre trodde var verksamt var kanske verksamt på några. Aron lade fram en teori om att Christina blivit smittad av en viss virusmutation och att de andra inte smittats av den på grund av att de varit vaccinerade mot just den, däremot inte Christina. Den teorin föll ganska snart platt till marken. Kanske hade de andra fem fått ett vaccin som Christina inte fått. Ingen av dem hade någon större koll på vilket vaccin som sprutats in i deras kroppar, det hade blivit många injektioner i slutänden. Alla visste att man bara spekulerade och att ingen visste sanningen. Detta blev helt uppenbart då både Seppo och Gunnar insjuknade samtidigt. Som om inte det vore tillräckligt insjuknade också Mia två dagar senare.

Nu kom Aron upp med en helt vansinnig idé.

”Marja-Liisa, är du med på att göra ett inbrott på något apotek och skaffa de preparat som i alla fall skulle kunna lindra smärtorna och ångesten. Jag har aldrig gjort något sådant, inte ens tänkt tanken i hela mitt liv. Det måste väl vara ganska riskfritt. Någon polis behöver vi nog inte räkna med att stöta på i alla fall.”

”Trodde aldrig att du skulle fråga”, sa hon och såg plötsligt glad ut igen. ”Skulle vi få tag på lite lugnande – för ångesten och vätskedrivande för att kunna andas då vätska börjar samlas i lungorna så skulle det kännas att vi gjorde något för dem.”

Sagt och gjort. De stack iväg till närmaste apotek, utrustade med en Rinkebynyckel och en stor hammare.

När de väl kommit fram till apoteket blev de lite besvikna. Någon hade tydligen redan kommit på samma idè. Med kofot och hammare bestämde de sig i alla fall att söka igenom lagret efter det som de var ute efter. Det visade sig att de som hunnit före dem rivit runt en hel del och det var svårt att förstå vad exakt de letat efter. Kanske var det så att de sökte efter antibiotika eftersom allt sådant var borta. De som hade tagit det var väl i tron att det skulle vara till någon hjälp. Medan Aron höll vakt letade Marja-Liisa igenom det mesta och hade efter en stund plockat med sig det hon behövde i en plastkasse och de gick utan att springa, snabbt tillbaka till bilen.

”Hittade du det du behövde?” frågade Aron när de satt i bilen och var på väg hem.

”Jodå jag hittade lite saker som kan vara till nytta.”

”Får jag fråga vad?”

”Det säger väl dig ingenting, men jag hittade lite injektionssprutor och Teofyllamin, Impugan och Furix som kan underlätta andningen och så lite Morfin samt Stesolid och Midazolan, för att dämpa ångesten. Det kommer i alla fall att underlätta för våra vänner att promenera den sista biten ner till Styx.”

”Styx, vad menar du?”

”Styx är floden som du måste ta dig över för att komma till dödsriket enligt grekisk mytologi. Vid stranden av Styx väntar färjkarlen Karon. Man måste ha ett silvermynt att betala honom med för resan, så jag lade in en enkrona i Christinas svepning”, sa Marja-Liisa och log.

”Vad fasen kan du sånt. Marja-Liisa kanske inte är den bimbo som jag kanske lite lättvindigt har tagit henne för.”

Symtomen var exakt desamma som när Christina insjuknade, men sjukdomsförloppen var inte lika i intensitet. Det var verkligen så att de preparat de fått tag på underlättade den sista tiden för dem. Det definitiva slutet vad det dock ingen skillnad på. Först dog Gunnar och två dagar senare dog Seppo. Marja-Liisa var fortfarande den som stöttade och tröstade och medicinerade då det var möjligt. Under hela sjukprocessen var det inte många ord som yttrades, varken från de som var sjuka eller från de som vårdade. Allt var redan sagt och innerst inne hade alla haft tid att bearbeta det oundvikliga. Mia sa vid ett tillfälle då hon var någorlunda klar i skallen att:

”Det var en jäkla bra fest vi hade fixat i alla fall. Den bästa i mitt liv. Jag är så glad att vi gjorde den, tack Marja-Liisa att du tog initiativet. Din strippshow kommer jag i alla fall att ta med mig till andra sidan.”

Kapitel 31

Innan veckan var till ända var fyra personer begravda ute i trädgården. Hela redaktionen på Konstitutionens Väktare var utplånad. Kvar fanns bara den stiftelse som var full med pengar, en hel förmögenhet och som aldrig skulle komma till nytta för någon.

Aron och Marja-Liisa städade upp efter sina vänner och bodde kvar i huset tillsammans. Någon tomtebolycka var det knappast fråga om utan det handlade för dem båda att ta sig vidare dag för dag. De pratade inte mycket med varandra utan nöjde sig men att kommunicera det mest nödvändiga. De diskuterade någon gång det faktum att de båda klarat sig så länge medan deras partner och vänner hade blivit sjuka ungefär samtidigt.

Aron gjorde sina inköp som vanligt, men hade slutat att betala amorteringarna. Lyckligtvis hade Mia och Aron förutsett att bankväsendet skulle sluta att fungera och hade tagit ut så mycket kontanter som möjligt.

Både bankerna och regeringen insåg den kommande krisen och någon gång i slutet på april hade de arbetat fram en ny ekonomisk ordning. Den innebar i princip att man som privatperson inte fick ta ut mer pengar i kontanter än 10.000 kronor per person och månad. Vad de inte tänkt på var att denna nya regel blev startskottet för nästan alla att ta ut sina bankmedel i kontanter så snart det bara gick. Vanliga bankkort och kreditkort tenderade att bli helt värdelösa. Inte ens ICA-kortet fungerade längre. Det var bara kontanta medel som accepterades som betalmedel.

”Tänk så det kan bli”, tänkte Aron. *”Regeringen och bankerna hade de senaste åren gjort sitt yttersta för att utplåna betalning med kontanter. Trots en ränta som hos vissa var negativ hävdade bankerna att alla likvida medel skulle överföras av datasystem och att hanteringen av kontanter på sikt skulle avskaffas helt. Tänk så det kan vända snabbt. Nu är det helt tvärt om mot vad våra experter ansåg. Nu är det bara kontanter som gäller. Det kanske inte ens var några experter som yttrade sig, utan bara personer som sa det som förväntades att de skulle säga.”*

Varefter dagarna gick så blev Marja-Liisa mer och mer inbunden. Hon verkade ha tappat alla sociala behov och höll sig mest på sitt rum. Ibland tog hon långa promenader i ett Sigtuna där man endast skymtade en person då och då. Aron reagerade med att försöka dricka upp det vinförråd som han och Mia samlat på sig. Det fanns ingen mening med att hålla sig nykter, speciellt som det fanns en mängd mycket goda och dyra viner som annars ingen skulle få någon glädje av, menade Aron.

I mitten av september, en vacker höstdag, ingen av dem höll längre ordning på vilken veckodag det var, insjuknade Aron. Det verkade som om det skydd han hoppades ha som nästan 60-åring inte hjälpte längre.

”Det kanske var ett önsketänkande med att jag skulle vara immun”, sa han till Marja-Liisa. ”Jag hoppas att du kan ge mig en efter omständigheterna lätt resa de sista dagarna. Du känner inga symtom?”

”Nej det verkar som om jag fortfarande står emot. Givetvis ska jag göra allt jag kan för dig Aron. Ingen vet vilket jäkelskap ödet har i beredskap åt mig. En sak är jag övertygad om och det är att det inte kan vara något bra. Jag vill inte veta.”

Hon såg till att Aron med hjälp av de droger de gemensamt stulit från apoteket, fick sova större delen av tiden Aron hade kvar i livet. När han till slut gav upp, var hennes personliga grejor redan packade. Hon hade också packat alla medikamenter och hon lämnade Aron där han låg. Det var en orimlig tanke att hon skulle orka gräva en grav och sedan släpa ut honom i trädgården. Hon gick igenom deras matförråd som inte var så stort längre och plockade med sig det hon ansåg sig ha nytta av. Marja-Liisa låste inte dörren utan bara sköt igen den mjukt och stilla. Seppos gamla Volvo stod på gatan utanför

Mias och Arons villa så hon tog den och åkte hem till sin egen lägenhet som hon fortfarande hade kvar.

Väl hemma i lägenheten konstaterade hon att det var alldeles tyst i huset. Hissen gick aldrig. Ingen skrek eller spelade musik. Allt var tyst och stilla.

”Tänk så mycket problem som viruset ändå har löst”, tänkte Marja-Liisa. *”All korruption som vi vanliga människor klagat över finns inte längre. Politiker försöker inte längre sko sig själva på medborgarnas bekostnad och förresten, vem skulle vilja muta en politiker som inte kan uträtta något. Pensioner är det ju ingen som kommer att behöva.*

Terrorismen är utrotad. Inga självmordsbombare spränger längre oskyldiga människor i småbitar. Judar, muslimer eller kristna, det spelar ingen roll längre, lika lite som EU, FN, NATO och andra organisationer och sammanslutningar. Krigen finns inte längre. Alla bombflygplan står på marken och ingen frågar längre efter soldater som ska strida för någon vansinnig despot.

Skattesmitare är inte längre ett problem för att inte tala om handelsbalans och valutakurser. Alla börser för värdepapper har tagit ner skylten. De som har roffat åt sig rikedomar på andras bekostnad har slutat med det. De har inte längre någon glädje av sina pengar.

Cancergåtorna behöver inte längre lösas och koldioxidutsläppen behöver vi inte längre bry oss om. Förresten, - hur går det med den globala uppvärmningen nu när ingen längre släpper ut någon skit? Kommer allt att bli bra nu?

AH-viruset kanske har skapat en bra värld att leva i. Synd bara att vi människor inte får vara med i denna nya sköna värld.”

Marja-Liisa undrade hur länge till hon själv skulle kunna överleva.

”När det blir dags för mig ska jag ta en överdos, så jag slipper gå igenom det de andra fick genomlida.”

Del 2
Kapitel 32

Det värkte i höften, i axeln och i benen. *”Fasen vad jag fryser”,* tänkte Jörgen och kröp ihop i f*osterställni*ng och sköt upp axlarna mot halsen. Han låg så en lång stund tills skakningarna av köld blev för starka och än en gång öppnades hans medvetande på glänt.

”Var är jag och varför mår jag så jävligt? Vad är det som har hänt?”

Hans tankar vaknade sakta, men av någon anledning ville han inte öppna ögonen. Kanske var det rädslan för att ställas inför en hemsk sanning som han just nu inte orkade bearbeta. Han hörde inga ljud. Allt var dödstyst, - nej kanske inte. Ett knäppande ljud hördes, men han förstod inte vad det var.

”Är jag död? Är jag död eller lever jag och om jag lever var är jag då och varför värker det överallt och varför fryser jag så? Vad är det som luktar så jävligt?”

Han försökte stänga av sina tankar. Han försökte komma tillbaka in i medvetslöshetens töcken, men smärtan och kölden gjorde att han inte kunde krypa tillbaka i omedvetandets barmhärtighet och till slut måste ta sig an den verklighet han befann sig i.

Försiktigt öppnade han ena ögat och kisade runt utan att i övrigt röra sig en endaste millimeter.

”Dimmiga ljuspunkter på rad och ljusgula väggar.” Skärpan i den bild som hjärnan fick var dålig, så dålig att hans hjärna beordrade öppning även av det andra ögat. Bilden klarnade något, men ljuspunkterna var fortfarande dimmiga och hade liksom en dimmig aura runt varje ljuspunkt. Till slut såg han flera och alla satt i en lång rad. Efter en stund blev synskärpan bättre, och han uppfattade slutligen att han låg på golvet i en lång korridor.

”Inte undra på att jag har ont överallt och fryser, men det är ju djäkligt kallt.” Han försökte titta på sig själv och upptäckte att han hade en nedsmutsad mörkröd täckjacka på sig. Han försökte borsta bort smutsen med handen, men smutsen kletade fast sig på hans händer. *”Spyor, Jag har spytt ner mig helt och hållet, inte undra på att det luktar död grävling.”*

Han kravlade sig upp på knä och satte sig upp mot väggen. Då såg han dem. Först suddigt, men senare allt klarare. Det var fullt av människor runt omkring honom. Alla låg på golvet i olika ställningar. Ingen rörde på sig. Alla låg absolut blickstilla. *”Varför ligger alla människor här?”* Sakta reste han sig upp och såg sig omkring. Vart han än tittade såg han människor som låg på golvet. De flesta låg längs väggarna, men det fanns en hel del mitt ute på golvet också. Plötsligt förstod han var han befann sig. Han var i foajén till sjukhuset. Han förstod också varför han frös så väldigt. Dörrarna mot nattkylan stod vidöppna. Han bestämde sig för att stänga dem, men då han gått bara några steg mot dörrarna såg han orsaken till att de var öppna. Både dörren och karuselluftslussen var blockerade av döda människor. *”Döda människor. Alla som ligger här måste vara döda. Vilka mängder, 100-tals, nej tusentals”,* ändrade han sig. *”Vad gör alla här och varför ser jag inte ett livstecken?”* Han sjönk ner på golvet och lutade sig mot väggen.

Efter en stund började tankarna klarna. *”Det är människor som sökt sig hit, men aldrig fått någon vård. Människor vars sista hopp släckts ute i foajén till sjukhuset. Människor som kanske med sina sista krafter släpat sig hit, men gett upp på tröskeln av räddningen, och sedan inte orkat längre. Det kanske inte ens fanns någon hjälp att få. Någon räddning kanske aldrig fanns i realiteten.”*

Han gick runt en stund och tittade, gick bort till kafeterian, överallt likadant, döda människor. Några hade dött tillsammans med någon som de kände. Det var i alla fall den tolkning han gjorde i och med att han sett dem hålla varandras händer, men det flesta verkade ha dött ensamma. Nästan alla var blodiga och nerspydda, ja det fanns blod och spyor vart han såg. Här och var kunde han se någon i sjukhuskläder. *”Antagligen personal som dog i tjänsten men jobbade in i det sista.”*

Han letade en stund i kafeterian i hopp om att hitta något drickbart i första hand, men allt var plundrat, allt var ett enda kaos. Kylarna var tömda, brödet var borta, ja t.o.m. glassfrysen var tom. Spåren av plundringen låg runt omkring och stanken var olidlig. En ensam bordsfläkt som stod på en disk, blåste mot ett skrivblock och gjorde att några papper fladdrade lätt i luftdraget, men gav inte mycket ljud ifrån sig. *Det var därifrån det knäppande ljud kom som jag hörde tidigare."* Själv hade han inget minne av hur han hade tagit sig hit, men det hade ju ändå skett på något vis.

"När kom jag hit? Hur kom jag hit? Vad är det för datum idag och hur länge har jag varit här? Hur ser det ut inne i sjukhuset inne på avdelningarna?"

Det kändes naturligt att börja med de första frågorna, så han kände igenom sina fickor och hittade snart plånbok, nycklar och sin mobil. Mobilen hade slocknat antagligen därför att batteriet var tomt, så han fick inte veta vilken dag det var. Tiden var det inget problem med för det satt vanliga analoga klockor på det flesta av väggarna och eftersom de visade samma tid fick han väl utgå från att de visade rätt.

"Klockan är 10.32 eller 22.32." Han tittade ut genom ett av fönstren. *"Eftersom det är mörkt ute så antar jag att det är 22.32 som gäller."*

Nyckeln till hans bostad och till bilen satt på samma knippa så då var de säkrade i alla fall. Han öppnade sin plånbok och konstaterade lakoniskt att alla pengar fanns kvar likaså kreditkort och körkort. Han tittade på bilden av sig själv och konstaterade:

"Jadu Jörgen, 54 år och kanske den ende som lever på det här stället. Nja, hur vet jag det förresten. Det kan ju inte vara så att jag är den ende som överlevt? Jag kan ju självklart inte vara den ende som överlevt, inte fan heller. Om jag går runt på sjukhuset och kikar, så hittar jag säkert fler sega gubbar som jag själv. Det kanske rent av kan vara skillnaden mellan liv och död. Om det finns fler som kan jobba tillsammans för att reda ut den här soppan, kanske vi har en chans."

Jörgen kryssade sig fram mellan alla döda kroppar och kom till slut fram till hissarna. Han tryckte utan större förhoppningar på knappen som skulle öppna dörrarna och tog ett steg tillbaka av ren förvåning då de öppnades. Förvåningen byttes snart mot äckel då hissen var i stort sett full av döda och några ramlade ut och blev liggande så att dörrarna inte kunde stängas.

"Jag vill inte hålla på och baxa de där stackarna. Tur i oturen att de ligger där. Det kanske är riskabelt att ta hissen. Tänk om strömmen går, Vem skulle då få ut mig? Det är trappen som gäller. Jäkla tur egentligen. När jag kommer hem, om jag kommer hem, så är hissen tabu, absolut förbjudet", tänkte han medan han linkade sig upp till första våningen.

Detta våningsplan var på en punkt en kopia av entréplanet. Det låg döda människor överallt. Lite märkligt kunde man tycka eftersom det var en röntgenavdelning.

"Stackars människor, de tog sig antagligen fram där de kunde i sin feber, sina blödningar, sina smärtor och sin ångest. Det måste ha varit en inblick i Hades." Jörgen kunde inte riktigt göra sig en föreställning av hur det sett ut här för någon dag sedan, eller kanske bara igår.

"Det är omöjligt att bara tänka sig hur ett helt samhälle bara kollapsar inom några månader. Först inträffar några fall. Dessa klarar man förhoppningsvis av med modern medicinsk teknik och man kan kanske skydda de som utför vården. Men någonstans finns en tröskel, en kritisk gräns eller kanske man skulle säga kritisk massa då smittan inte går att hejda längre. Det går inte längre att isolera alla fall och plötsligt rasar allt, hela vår existens som ett korthus. Kanske gick smittan inte ens att isolera. Vaccinet vi fick kanske inte hjälpte över huvud taget, - men jag lever ju?"

Jörgen vandrade vidare genom sjukhuset medan han funderade över hur detta kunde ske och om någon egentligen visste och hade någon koll på var gränsen för den kritiska massan låg. Helt klart var att den nu var passerad för länge sedan. Han kom plötsligt in på urologen, det kunde han se på skyltarna, men

annars var det inget som skiljde denna avdelning mot de tidigare han passerat. Antalet döda var lika stor här, som någon annanstans.

”Varför lever jag när alla andra är döda?” Tanken slog tvärstopp i hans promenad. Han hittade en stol i ett väntrum som ingen död satt i, eller låg tvärs över. Han flyttade ut den till ett närliggande fönster och satte sig ner och funderade över frågan.

”Varför lever jag när jag formligen vadar bland lik på en plats där ingen annan överlevt, eller har det överlevt flera? Det måste ha överlevt fler än jag, det måste. Det kanske är mer ett önsketänkande från min sida, men visst måste det ha överlevt någon mer än jag. Tänk om jag blir en Lonesome George, den sista sköldpaddan på Galapagos av sitt slag och tydligen den sista i hela världen efter vad han hade hört.”

Det var många tankar som for runt i skallen på Jörgen, men han återkom ständigt till en. *”Varför var inte han död som alla andra? Kunde skälet vara någon form av immunitet som han hade fått på något sätt?”* Han visste att det fans flera sorters AH-virusmutationer och att man fått fram ett halvbra vaccin mot en stam, men kanske inte mot de andra. Hur som helst var inte vetenskapen om sjukdomar hans starkaste sida.

”Hur många mutationer av viruset hade skett och hur många stammar fanns det i nuläget?” Han hade ingen aning och vem hade det förresten. Hur mycket kunde man lita på den information som spreds då smittan var i sin linda och då den just spridit sig till Spanien, USA, Danmark, Holland, Tyskland och några länder till, för att inte tala om hela Asien. Ingen panik meddelade man. Vi har full kontroll. Det gäller bara att följa de regler vi har för smittskydd.

”Likt förbannat blev folk smittade. Hur kunde man tänka sig att ha kontroll på alla som reste. När smittan väl spridit sig från Sibirien via Sydafrika och andra länder, vidare till andra kontinenter, speciellt till USA och Europa, där vissa affärsmän hade 300 resdagar om året, måste det ha blivit helt omöjligt att ha kontroll över det hela och isolera de människor som varit i kontakt med smittbärare.”

Enligt det lilla han visste själv, så var det så att den som en gång överlevt ett angrepp av en virussjukdom, blev immun mot just det viruset. *”Var det så? Om det var så, måste han själv vara immun.” Han funderade en stund över detta, reste sig upp och vandrade vidare genom sjukhuset.*

”Om jag är immun, så kommer jag att överleva, i alla fall detta. Om jag inte är immun, så har jag nu varit i kontakt med så många smittbärare att jag har lika stor chans att överleva som en isbit i Helvetet. Så verkar det ju inte vara. Varför skulle jag då vaknat till och börjat undersöka min närmiljö? Vilken jäkla närmiljö förresten.”

Han kom fram till en sjuksköterske-expedition och såg att en standardladdare till mobiltelefon satt i vägguttaget och kopplade in sin egen telefon på den och slog sig ner i sköterskans snurrfåtölj på hjul. Efter bara någon minut kunde han starta sin mobiltelefon. Självklart hade han tänkt tanken, men det kom ändå som en chock för honom. Så snart han slagit in sin pinkod kom alla hans ikoner upp på skärmen, men givetvis hittade telefonen inget WiFi-nät. 4G-nätet visade ingen täckning. Datumet som visades i displayen, hur sant var det?

”Behåller telefonen datumet då den stängs av, eller hämtar den ett aktuellt på nätet då den startas upp?” Han visste inte.

Funktioner som miniräknare och liknande fungerade klanderfritt, men resten? Han försökte koppla upp sig till Aftonbladets app. Ingenting hände.

”Självklart utan WiFi, 4G eller 3G så fungerar väl inga interaktiva appar över huvud taget.” Jörgen knappade ilsket på telefonen.

”Strömmen fanns ju, varför fungerade då inte näten? Om lamporna fungerar och hissen alldeles nyss, varför fungerar då inte telekommunikationen?” Han reste sig från stolen och tittade ut genom fönstret.

Allt var svart. Han gick till andra sidan av huskroppen och tittade ut genom fönstret. Allt var svart där också. Hela Stockholm var svart.

”Varför lyser det här på sjukhuset, men hela stan verkar vara utan ström? Fasen vad dum jag är. Sjukhuset har ju reservkraft. Det står väl några dieselgeneratorer någonstans i källaren som startar automatiskt då det blir strömavbrott. Och de går hur länge?”

Tanken kändes väldigt obehaglig att bli sittande i ett kolsvart sjukhus tillsammans med tiotusentals döda. När han tänkte efter så var det ju riktigt kallt på expeditionen. *”Den går väl på fjärrvärme antar jag? Kanske finns det något reservsystem även för det?”* Jörgen kände sig väldigt utsatt där han nu befann sig, han ville ut till varje pris.

”Drick vatten först”, var det en inre röst som talade till honom. *”Har strömmen gått på stan är det stor sannolikhet att du inte har något vatten i kranen då du kommer hem. Här har de ett reservsystem använd det.”*

Han drack sig otörstig direkt under kranens rinnande vatten och passade samtidigt på att torka av sig sina egna spyor. Han antog i alla fall att det var han egna och gick tillbaka samma väg han kommit. Fortfarande hade han inte sett en enda levande människa. I entrén klev han över de lik som hindrade dörrarna ifrån att stängas och gick ut i den kalla mörka natten.

Kapitel 33

Det var kolmörkt utanför sjukhuset, men inte dödstyst som man kanske skulle tro. Vinden prasslade bland löven och i ljusskenet från fönstren i sjukhuset, kunde han se att det låg döda människor ute på gatan. I ett fall var mannen, eller om det var en kvinna, nästan täckt av löv. Det andra dominerande ljudet kom från skällande hundar.

”Självklart”, tänkte han. *”Dessa stackare har blivit lämnade ensamma kanske med en skål mat och en med vatten, i bästa fall. Hur som helst var de säkert slut nu och många måste lida oerhört? Ingen hade gått ut med dem under flera dagar och det var verkligen inte konstigt att de skällde och ylade. Några har kanske tagit sig ut på egen hand och var nu ute på matjakt? Åt de döda människor förresten?”* Han kliade sig i huvudet som för att få mera fart på hjärncellerna. *”Visst gör de det. Det har jag i alla fall läst om.”*

Han kom ihåg en husse som dött och inte blivit hittad på ett par veckor. Då hade hans båda hundar börjat äta av honom. Det hade blivit ett hallå om detta i pressen, tills någon hund expert förklarat att så gör alla hundar för att överleva oavsett ras.

”*Frågan var väl kanske mera, äter de människor som dött av AH och får hundarna det i så fall?”* Han fick erkänna för sig själv att han inte visste det heller. *”Hur ska jag ta sig hem i beckmörkret?”*

”Visst tog jag bilen hit, men var hade jag parkerat den?” Det var bara att inse. Han hade ingen aning. När han såg sig omkring i mörkret kunde han bara tack vare belysningen från fönstren i sjukhuset se att det stod bilar överallt, viket inte var så konstigt med tanke på alla människor som sökt sig till sjukhuset. Bilar på parkeringen, bilar på gatan, bilar på gräsmattorna, t.o.m. bilar i rabatterna.

”Antagligen var det ingen som var rädd för lapplisor och p-nissar längre, då de parkerade sina fordon. De som kom hit hade problem som var större än så. Hur är det med mig själv? Jag var nog så omtöcknad att jag aldrig noterat för mig själv var jag ställde bilen. Visst kan jag gå omkring och trycka på min dosa för att på så sätt väcka upplåsningen av bilen så att den började blinka. Hur nära måste man vara? Reagerar bilen på 20 meters avstånd, eller kanske på 25–30? Snarare på 10-15 meter. Då skulle jag nästan känna igen min bil ändå.”

Efter en stunds överläggningar med sig själv, kom han fram till att det skulle ta ungefär en halv timme till 45 minuter att promenera hem och det kanske skulle vara lättare än att leta i mörkret. Det kanske skulle ta ännu längre tid. Han kunde ju gå tillbaka hit imorgon och leta efter bilen i dagsljus. Då var oddsen bättre.

Han startade sin promenad mot Hammarbyhöjden och insåg då han lämnat sjukhusområdet att nu var det verkligen becksvart. En sådan här natt hade det varit alldeles ypperligt med lite månljus, men i samklang med lagen om alltings jävlighet så var det lågtryck och gråväder med regnet hängande i luften.

Jörgen insåg att det som normalt kändes som hans egen bakgård inte alls var lätt att orientera sig i, speciellt i detta höstmörker. Normalt gick han ju inte ens här. Han åkte bil och det var inte riktigt samma sak.

”Om jag inte håller koll och orienterar mig efter husens siluetter är det risk att jag går vilse”, tänkte han. En tanke som han direkt fick betala för med smärta. Han hade inte sett den döda kvinnan som låg rakt över gångbanan halvt insvept i höstlöv. Det hände så plötsligt att han föll till marken utan att ha en chans att ta emot sig på något sätt, därför slog han sig ganska illa i ansiktet och tappade luften för en stund.

”Helvete!” skrek han rakt ut i både ilska och smärta. Blodet rann ner i ansiktet från hans spräckta ögonbryn och han försökte torka bort blodet från sitt ena öga med baksidan av handen. Plötsligt

började han gråta. Jörgen hade inte gråtit sedan han var ett litet barn, men nu satt han på den blöta asfalten och grät hejdlöst. Han kände det som om han dragit en nitlott som fått överleva, när alla nu hade allt bakom sig. ”Varför just jag?” snyftade han. ”Jag kunde väl ha fått dö som alla andra. Vad är det här att bli räddad till? Ensam i en värld av döda, ruttnande människor i ett mörker där man knappt ser handen framför sig.”

Han satt kvar på gångbanan en stund och blodet rann inte längre från såret. Då kom han på att han kanske kunde använda ficklampan som fanns i telefonen.

”Hur länge skulle batteriet räcka? Jag laddade den inte mer än kanske 20 minuter när jag satt på sköterskeexpeditionen. Lampan tar nog en hel del ström. Kanske kan den hjälpa mig om jag bara tänder den ibland för att orientera mig? Min första stödjepunkt är Skanstullsbron. Missar jag den är det rökt. Jag måste hitta den. Att ta sig över den kan ju bara röra sig om att följa räcket och då kan jag ha lampan släckt, för att sedan tända den igen då jag ska ta mig upp till Hammarbyhöjden.”

Genom att experimentera sig fram kom han till slut fram till att det bästa trots allt var att inte använda någon lampa, utan att helt förlita sig på sitt mörkerseende som behövde lite tid på sig för att börja fungera. Varje gång han tände lampan i mobilen, förstördes mörkerseendet så att det tog många minuter innan han såg bra igen.

Stämningen var kuslig. De flesta människor har nog aldrig upplevt riktigt mörker och så var det även för Jörgen. Lever man i en storstad så blir det aldrig riktigt mörkt inte ens om all belysning i en hel stadsdel försvinner i ett strömavbrott. Ljuset reflekteras från andra delar av staden, men det lilla ljus som reflekterades från sjukhusets fönster, räckte inte ända hit. När hans mörkerseende fungerade som bäst, kunde han då och då se svagt att något rörde sig i utkanten av hans synfält. Han antog att det var hundar och katter och hoppades att det inte var olika djur från Skansen som nu började patrullera staden.

Det gick relativt lätt att hitta Götgatan och att ta sig över Skanstullsbron och som ett Guds under kom det en reva i molntäcket nästan samtidigt som han kom över till andra sidan av bron. Då och då klev han över döda människor som låg lite varstans, människor som inte hade orkat längre innan utmattningen gjorde dem medvetslösa, så att de till slut dog där de fallit.

Sista biten hem till Nathorstvägen gick utan andra besvär än att han var dödligt trött och då och då fick sätta sig ner och vila en stund. Vid ett sådant vilotillfälle då han hittat en parksoffa som parkförvaltningen inte brytt sig om, eller inte haft resurser till att ta in för vintern, fick han plötsligt sällskap och han hajade till då något rörde sig vid hans ben. Det var en katt som kom och strök sig mot honom, men Jörgen visade inte katten något intresse och till slut började den skrika för att påkalla hans uppmärksamhet. Han böjde sig till slut ner och klappade katten, som därigenom tryckte sig ännu hårdare mot honom och började spinna.

”Jadu kattskrälle, om du inte är en fena på att jaga möss så lär du väl ha en ganska tom mage och det är du förresten inte ensam om.” Han klappade katten lite försiktigt över ryggen och den satte genast igång att spinna. De satt så en stund tills Jörgen började frysa.

”Lika bra att ta den sista etappen, så man får krypa ner i en varm säng.”

Molnen hade inte skingrats, långt ifrån, men de hade blivit tunnare så att man kunde ana sig till på vilken del av himlen som månen befann sig på. Det var i alla fall inga problem att hitta den sista biten hem. När han kom till porten upptäckte han att den var olåst. Det var bara för vem som helst att kliva in. *”Kanske var det så att den låstes med något elektriskt system och att det inte fungerade nu då det inte fanns någon el och då var det kanske inte så konstigt.”*

Han gick de två trapporna upp till sin egen lägenhet, tände belysningen i mobilen så att han skulle hitta nyckelhålet, låste upp och gick in. I lägenheten var det givetvis kolmörkt, men han trevade sig fram och tände sin mobillampa på nytt. Han visste att det stod en lykta med värmeljus i på vardagsrumsbordet. Om det bara fanns tillräckligt med brännbart material kvar i ljuset och han kunde

hitta några tändstickor, så skulle problemet med belysning snart vara avklarat. Snart hade han hittat tändstickor och det halvbrunna ljuset hade tillräckligt med stearin kvar för att brinna en stund till.

Jörgen visste att han hade köpt några förpackningar med värmeljus på ICA ganska nyligen och han hittade dem i städskrubben. Snart brann det fyra ljus i lägenheten som efter hans promenad i nästan totalt mörker, upplevdes som om att hans lägenhet badade i ljus.

I övrigt var det inte mycket att glädjas åt. Han hade tydligen gett sig av i ett tillstånd då hans omvärldsuppfattning närmade sig ett riktigt bottenläge. Han måste ha varit riktigt illa däran, för sängen var obäddad, köket var fullt med disk och på golvet i hallen låg det några dagar gamla intorkade spyor, och när han gick in på toaletten kände han direkt stanken som blir då man inte har spolat efter sig i toaletten. Det var emellertid ganska lätt att åtgärda. Resten fick i alla fall vänta tills imorgon.

Jörgen gick ut i köket och började leta efter något att äta. Knäckebröd var det första han kom på och var också lätt att hitta. I kylskåpet hittade han också lite bordsmargarin, en tub kaviar och en halv flaska med 7Up, den senare antagligen avslagen. Strömmen hade nog inte varit borta så väldigt länge för margarinet kändes fortfarande fast när han bredde det på knäckebrödet. Han stängde kylskåpsdörren ganska kvickt, för om möjligt bevara någon kyla där och bredde sig tre kaviarmackor som han njutningsfullt satte i sig.

Då först reagerade han på att han inte tagit av sig sin täckjacka och ändå frös han. Vid hans nattygsbord i sovrummet hade han en digitaltermometer som var det första han vanligtvis tittade på när han vaknade på morgonen. Jörgen gick dit och läste av värdena för inne- och utetemperatur. Det var som han känt på sig. Ute-temp. 6°, inne-temp. 14°. Naturligtvis, ingenting fungerar i det här samhället utan ström.

”Jävla Edison, varför skulle du ge oss en uppfinning som vi inte kan leva utan.” Sen kom han på, det var ju inte Thomas Edison. Han hade nyligen sett på TV att det var en gubbe som hette Nicola Tesla och ursprungligen kom från Serbien som hade fixat till det där med växelström vilket var förutsättningen för det elektriska samhälle vi har idag. – *“Så var det. Jävla Tesla alltså.”*

Jörgen litade på sin immunitet och tänkte att sängen troligtvis var full av AH smitta, men han orkade inte ens tänka på att bädda och sanera den. *”Är jag immun, så är jag. Annars lär jag väl dö ändå. Jag lägger mig i sängen fullt påklädd, för det känns inte så lockande att kliva i en iskall säng alldeles naken. Det får bli en annan gång.”*

Han tog av sig sin smutsiga täckjacka och drog en varm tröja över skjortan och skulle just krypa ner i sängen då han i ljuslyktans sken såg på örngottet som var alldeles nedsölat av… ja han visste inte själv och ville nog inte veta. Så innan han kröp ner i sängen, gick han och hämtade en ny kudde, och ett nytt örngott. Jörgen blåste ut ljusen och placerade tändsticksasken på nattygsbordet och hade nog väntat sig att somna ungefär samtidigt med att huvudet landat på kudden, men precis då hörde han en duns från köket.

”Vad fan var det?” tänkte han lite skrämd. *”Här ska ingenting låta för det finns ju bara jag här, eller gör det inte det?”* Han var med ens klarvaken, låg kvar en stund och lyssnade efter flera ljud.

Han hörde inga.

Han väntade någon minut, men tog sedan mod till sig, tände ljuset på nattygsbordet och satte sig tyst upp. Inget hördes. Han fortsatte sitt lyssnande, men strax sken han upp i ett leende, det första leendet i hans nya liv.

”Kattjävel. Du skrämde nästan livet ur mig”, sa han och tittade på den svarta katten som stod i dörröppningen och tittade på honom. Även om en katt rör sig tyst som en… - katt, är det ofrånkomligt att det dunsar till när den hoppar ner från t.ex. ett bord. Han hade väl följt efter Jörgen utan att han märkt det i mörkret, efter han klappat honom vid parkbänken, kanske i hopp om mat och värme.

”Jag vet inte om jag har någon mat till dig, men vi får väl gå ut i köket och titta.” Han öppnade kylskåpet och hittade en oöppnad gräddflaska som han inte hade en aning om viket skick den var i.

”Vi får väl kolla”, sa han till katten som följt efter honom till köket. Jörgen öppnade flaskan och luktade på grädden. ”Det luktar inte surt i alla fall, så vi provar väl vad fröken katt har för uppfattning.”

Han hällde flaskans innehåll på en liten tallrik och ställde ner den på golvet. Katten gick genast fram och luktade i två sekunder. Sedan satte den igång att lapa i sig grädden. Så fort det var slut fyllde Jörgen på med mera och efter en stund hade katten satt i sig två och en halv deciliter grädde.

”Nu får du inget mer och nu ska jag gå och lägga mig”, sa Jörgen, smekte katten över ryggen och kröp ner i sängen. Nu kom John Blund med släggan så fort huvudet landat på kudden.

Kapitel 34

Dagen var långt gången då han slog upp ögonen och konstaterade direkt att gråvädret fortsatte. Det kändes för honom på något sätt som om hela vår jord hade vänt sig mot mänskligheten. Han borde kanske vara glad då det visat sig att han var en överlevande, men var han det?"

"Fanns det flera överlevande", undrade han. *"Det borde det rimligtvis göra. Det känns inte särskilt sannolikt att jag skulle vara den ende som har klarat mig. Om vi tänker oss att bara 1‰ av befolkningen har klarat sig. Då borde det finnas 1.000 000 * 1 /1000 = 1000 personer kvar bara i Stockholm och 10000 personer till i övriga landet. Visst, det är en lek med siffror. Om vi istället tänker oss att det inte rör sig om 1 ‰ utan om 0.01‰ som överlevt. Då blir det istället 100 personer kvar i hela Sverige. Varför säger jag vi, det är ju bara jag här – och katten",* katten som nu låg ihoprullad i fotändan på sängen. *"Nåja, då kan jag säga vi i alla fall."*

Jörgens intentioner för dagen kom emellertid snabbt på skam. Tankarna som han hade haft igår, att gå tillbaka till sjukhuset och leta rätt på och köra hem sin bil kändes inte längre så aktuella. Han hade haft en allvarlig sjukdom och de sista striderna kanske fortfarande rasade i hans kropp.

"Har jag fortfarande feber? Jo antagligen. Varför skulle jag annars känna mig så matt. Kanske skulle jag använda dagen till något annat? Hur kallt är det ute?" Han tittade på termometern. 8° ute och 12° inne. *"Inget man lockas av om man känner sig halvrisig."*

Plötsligt bröts den ihållande tystnaden av ett välbekant ljud. Kompressorn i kylskåpet startade. Han for upp som en raket på nyårsafton och rusade ut i köket. Lysröret blinkade till och kompletterade med sitt kalla sken, det gråkalla dagsljuset.

"Yippie!" ropade han. "Det finns någon som lever." *"Hur skulle annars strömmen kunna komma tillbaka? Någon har gjort något så att strömmen flödar genom kablarna igen."*

Jörgen hade inte mer än tänkt tanken, förrän kylskåpet tystnade och taklampan slocknade.

"Helvete, aldrig får man vara glad. Det hade varit så underbart att få tillbaka strömmen. Den är så viktig, man kan fasen inte göra något utan den." Han kröp tillbaka under täcket och surade. Katten som också farit upp kom också tillbaka och lade sig i sängen. *"Det är väl bara att inse att man under resten av livet får klara sig utan elektricitet. `Allt går ju med elektricitet, elektriskt det är nåt konstigt med det. `Elektriskt det strömmar ju som ni vet, härs och tvärs igenom tråden`",* konstaterade han med ett visst mått av galghumor.

Plötsligt startade kylskåpet igen och nu var han inte sen att sätta igång en febril aktivitet. Han satte på mobilen på laddning, detsamma gjorde han med mobilens powerbank som han inhandlat för några månader sedan. Sin Laptop startade han och satte på laddning och försökte sedan utan framgång att komma ut på nätet. Sen satte han på kaffet, fyllde tvättmaskinen med sina sängkläder och annat från tvättkorgen. Han fick också för sig att sätta på några kastruller för att få varmvatten. Sedan knäppte han på tv:n, men vart han än zappade var det inget annat än myrornas krig. Plötsligt fick han in en kanal som visade en stillbild och någon sorts musikslinga med någon datoriserad musik.

"Det är väl så här det blir. Det finns inte folk för att hålla våra elnät igång och då rasar telekommunikationen ihop som ett korthus. Antagligen är det bara att vänja sig vid att det ibland finns ström, ibland inte."

Efter två timmar var strömmen fortfarande på, så Jörgen satte på en tvättmaskin till och tumlade det han hade haft i den första. Han hade druckit sitt kaffe och kokat lite pasta och en tomatsås gjord på burktomater med basilika, en buljongtärning och en matsked vetemjöl. Det smakade himmelskt. I rena glädjeruset åkte dammsugaren fram och han moppade golven med Ajax och hans kaosartade lägenhet

började kännas som ett hem igen. Temperaturen hade också stigit till 17°, vilket kändes som rena lyxen.

Säg den lycka som varar för evigt. Lite senare på kvällen, just som det började mörkna ute, blev det också mörkt inne. Strömmen försvann och det enda Jörgen kunde göra var att glädjas över den stund han haft. Fjärrvärmesystemet hade precis börjat att fungera under den tiden, men om han bara skruvade på varmvatten i duschen, blev det så pass varmt, 25-30°. Han fick för sig att det faktiskt gick att duscha och tvätta håret om han bara duschade med varmvatten, vilket han också gjorde. Samtidigt förstod han att det var en lyx han var tvungen att vänja sig av med. Det kanske blev så som man skojade om förr, att man fick bada till jul och nyår.

”Nej, så skulle det fanimej inte bli. Jag får hitta på något. Min personliga hygien prioriterar jag högt. Den måste bli något att satsa min uppfinningsrikedom på. Nu finns det ett antal problem jag måste ta i på en gång. Jag måste fixa en massa saker. Mat, tvättmedel, saker som gör att jag kan klara mig utan el, att jag kan koka min mat. – och så måste jag fixa kattmat till Maja Gräddnos. Gilla det eller inte, jag måste ut och shoppa.” Han hade konstaterat att det var en honkatt och det första hon åt när hon kom hit var grädde. Alltså blev det Maja Gräddnos hon fick heta.

Jörgen klev ur sin säng och efter en stunds tankemöda rustade han sig för en inköpsrunda. Han letade upp sin pannlampa och efter att han kollat batterierna ansåg han att de fick duga fast de inte var riktigt OK, men det fick duga tills att han fick möjlighet att skaffa nya. I övrigt rustade han sig med en ryggsäck, i vilken han stoppade ner sin lilla campingyxa och i livremmen fäste han sin stora Greber Vildmarkskniv. Han letade också efter sin handficklampa, men den fungerade inte. Kanske var det bara slut på batterier, men eftersom han inte hade några nya fick ficklampan stanna hemma. Han drog på sig sin parkas och ryggsäck och kände sig klar.

”Och hur gör vi med dig lilla damen? Ska du stanna hemma eller ska du gå ut?”

Ungefär som om hon fattat vad han sa gick Maja fram till dörren och väntade.

”Ut alltså”, konstaterade han, kontrollerade att nycklarna var med och gick ut i mörkret. Pannlampan fungerade hyfsat och han satte kurs mot närmaste närbutik. Den låg inte så långt bort och han brukade ofta handla där, men då han närmade sig den fick han en mindre chock. Det var inte mycket kvar av butiken. Den var plundrad in på bara skinnet. Dörren var sönderslagen så det var fritt fram att gå in. Väl inne i butiken gapade hyllorna tomma. Plundringen hade varit systematisk. Det som lämnats kvar var färskvaror som hade ruttnat. Det mesta i frysdiskarna var kvar och det tog inte lång tid för Jörgen att förstå varför. Allt var en illaluktande sörja.

De som plundrat butiken måste verkligen ha gjort det i någon sorts desperation. En sak som förvånade Jörgen var att hela kryddstället var tomt. Att man tog salt och peppar kunde han förstå men att muskotnöten och fänkålen var slut var mer förvånande. Mögligt bröd hade man också ratat. Till hans förvåning fanns det också några burkar med kattmat kvar och han stoppade genast ner dem i ryggsäcken. Mjölk, grädde och yoghurt fanns det också lite kvar av, men det var tveksamt om något av detta var användbart för honom.

Han satte sig ner på en stol ute i förrådet och pustade ut. Det var helt klart att han inte var i fysisk form som lämpade sig för en svensk klassiker. Det verkade som om plundrarna i första hand tagit saker som var lätta att avyttra på en eventuellt kommande svart marknad. Svartabörshajar verkade ha en sällsynt förmåga att läsa tidens tecken och förstå vad som kommer att behövas i framtiden, en förmåga som kanske våra politiker skulle ha behövt på den tiden vi behövde politiker.

”Politiker ja. Det verkar som om deras tid är över. De saknade förmågan att se in i framtiden, annat än hur de skulle få en stol för nästa mandatperiod och vi vanliga människor ville inte lägga oss i. Nåja, det ligger bakom oss nu. All korruption, allt mygel, all nepotism, alla mänskligheten dåliga sidor har AH viruset utrotat. All ocker, alla karteller och lobbyister, alla stod de helt plötsligt utan makt. Inget ont som inte har något gott med sig, fast visst var det minst sagt ett enormt overkill. Varför kunde inte mänskligheten klara av att reda ut det själva?”

Plötsligt kom han på att det kanske kunde vara smart att titta igenom skrivbordslådorna på kontoret. Han gjorde så och hittade precis vad han behövde. Batterier dubbel A och trippel A. Öppnade förpackningar visserligen, med de hade säkert används internt. Han bytte ut de dåliga han hade i pannlampan och stoppade resten i ryggsäcken. Skillnaden blev påtaglig. I skrivbordslådan hittade han också en del pengar, men vad hade de för värde nu? Noll och inget. Däremot hittade han ett brutet paket med tändsticksaskar. Det borde ha varit 12 stycken i paketet när det var fullt, nu var det 8 askar kvar, klart bra att ha. Han gick och tittade i olika öppnade lådor och visst hittade han en del till slut. Det första fyndet var gravljus. Först tänkte han inte ta några, men kom på att de brann ganska länge. *”Brinnande ljus avger värme. Bra att ha om det blir för kallt i lägenheten.”*

Han stoppade på sig 15 stycken och tänkte att han kunde gå hit igen och hämta flera om han ville. Sen hittade han den verkliga dyrgripen. Ett litet begagnat gasolkök med en brännare. Jörgen testade om det fanns någon gasol kvar, och det gjorde det. Han gjorde bedömningen att gasolflaskan var i alla fall halvfull, eller halvtom, vilket man nu ville. Kaffet och pastan var räddade, i alla fall för några dagar framöver.

Ute på lastbryggan stod några paket som personalen aldrig tagit hand om och som plundrarna tydligen förbisett. En leverans som kommit, men som ingen tagit emot. Jörgen tog fram sin kniv och öppnade ett av paketen. Hushållspapper.

”Jättebra, precis vad jag behöver. Kanon, nu kan jag torka så mycket jag vill”, sa han ironiskt buttert för sig själv. ”Vad kan det finnas i nästa kartong, 20 000 OB kanske?”

Det var inga OB i paketet och hade han läst på paketet lite noggrannare hade han hittat namnet Lithells Sköllersta, men det gjorde han inte. Istället svor och stånkade han med förpackningen som var omsluten av metallband, vilka hans Gerberkniv inte tog sig igenom. Han gick istället loss på det tredje paketet, som verkade onormalt lätt. Det paketet var inte heller svårt att öppna och så snart han fått upp flikarna på kartongen såg han innehållet – Katoz Instant Noodles.

”Klart användbart. Då har jag kolhydrater så jag klarar mig ett tag”, tänkte han medan han packade i ett 20-tal förpackningar i sin ryggsäck. Så reste han sig upp och lämnade lastbryggan och gick in i butiken. När han kommit in igen stannade han till och funderade över varför den ena förpackningen, den han inte fick upp, hade stålband omkring sig.

”Antingen är den jäkligt tung, eller jäkligt värdefull”, tänkte han och gick tillbaka ut på lastbryggan igen. Där tog han sin slidkniv och skar upp hål på sidorna av kartongen, mellan stålbanden. Efter någon minut hade han plockat ut ett antal stora konservburkar med varmkorv, samt en hel del vakuumförpackad frukostkorv. Jörgen sken som en sol. Rent faktiskt var butiken plundrad till sista pryl, men han hade faktiskt fått tag på en hel del av det som han var ute efter. Det som kändes viktigt var ju att han nu hade löst det mest akuta behovet av mat och möjligheten att kunna laga till den. Han packade i ryggsäcken så mycket han kunde bära av korven och de nudlar han redan packat ner, och gömde resten under en hög av tomma och sönderslagna kartonger.

Burkarna med 40 varmkorvar i varje var guld värda. De stod sig länge oöppnade och snart kunde han använda sin balkong som kylskåp så att alla matvaror stod sig länge.

Glad i hågen började han sin promenad hemåt med gasolköket i handen och med ryggsäcken full av mat och började så småningom att se fram emot kokta nudlar och stekt frukostkorv. Burkarna med varmkorv fick han öppna senare eftersom frukostkorven hade sämre hållbarhet.

När han klarat av promenaden i mörkret hem till huset där han bodde, satt Maja utanför porten och väntade. Hon jamade högljutt och vilket Jörgen uppfattade som ett välkomnande.

”Kom in nu Maja så ska du få se vad jag hittat åt dig. ”

När han kom in gick han genast in i köket för att lasta ur sina saker, men allra först kontrollerade han att de hade vatten i kranen. Han visste hur det fungerade. Man hade pumpar i vattenverket som drevs

av elektricitet. De pumpade upp vatten i vattentornen, som också kallades för högreservoarer. När de var fulla stannade pumparna automatiskt och sedan tömdes vattentornen sakta under natten och så på morgonkvisten startade pumparna igen. Nu kanske inte pumparna startade i morgon, men vattentornen skulle tömmas mycket långsammare än normalt då förbrukningen på grund av det inträffade var mycket lägre än vanligt. Läckor i systemen fanns det ju så vattentornen skulle ändå bli tömda snart. Det var säkrast att tvätta ur badkaret ordentligt och använda det som en egen vattenreserv. Det skulle han ta sig an så fort Maja och han hade ätit kvällsmat.

Kapitel 35

Det blev en kall morgon. Han hade ställt två stycken gravljus i sitt lilla sovrum, och då han låg där nerbäddad i sin säng kändes det fortfarande varmt och gott. När han steg upp och gick till toaletten däremot, kände han kylan direkt. Det var mycket kallare utanför sovrummet, så gravljusen gjorde viss skillnad i alla fall. Han tittade på termometern och konstaterade att det var 14° i sovrummet, långt ifrån bra, men klart bättre än ute i hallen.

”Idag måste jag ta tag i problemet med bilen. Det gick inte att komma ifrån, att bilen skulle komma att bli en viktig del av mitt liv framöver.” Han gick upp, klädde sig varmt och kokade kaffe. Maja följde direkt med ut i köket, hoppade upp på köksbänken och tittade intresserat på vad som hände.

”OK, du vill också ha mat förstås? Varför skulle du inte vilja ha det som alla andra?” Han tog en burk kattmat från skafferiet och öste upp hälften i en skål och gav åt Maja. Det gick ner i ett nafs, men eftersom hon inte satt kvar vid matskålen och inte påkallade mer uppmärksamhet, antog han att hon var relativt mätt.

Han klädde sig i samma ytterkläder som han hade haft igår och precis som då ville Maja med ut. Det var helt klart att hon var en utekatt. Han gick ner mot Gullmarsplan, för att ta Skanstullsbron över till Södermalm.

Nu så här i dagsljus, stod den enorma förödelsen helt klar för honom. Han hade för länge sedan slutat att räkna alla döda han såg överallt. *”Om det låg så här många döda utomhus, hur många var det då som låg kvar i sina bostäder?”*

En av konsekvenserna stod i alla fall helt klar för honom. Det skulle bli en enorm invasion av råttor. Här och där såg han dem redan. Han hade ingen aning om vad han skulle kunna göra åt detta. En råttinvasion större än världen någonsin sett eller ens kommit i närheten av. *”Var det över huvud taget möjligt att bo kvar i en storstad?”* Han stannade till en stund på bron och kikade ner.

Det var inte så att liken var jämt fördelade på något vis. Visst var de koncentrerade till vissa ställen, men det var heller inga platser som var helt befriade. Han antog att de flesta hade tänkt ta sig till sjukhuset, men de hade antagligen varit så utmattade att de inte orkade längre. Vissa hade nog sökt temporärt skydd för att vila sig i trappuppgångar och portar, men sedan inte orkat fortsätta. *”Hur kunde detta ske och vilka hemska scener har bara för en liten tid sedan, utspelats runt omkring där jag står.”*

Det verkade inte som om djuren hade påverkats i samma utsträckning. Han såg ganska många hundar och en del katter, men den riktiga råttinvasionen som han förutspått, verkade åtminstone just nu, inte ha tagit någon riktig fart. Visst hade han sett några stycken ansenligt stora exemplar, men det var inget som just nu skrämde honom.

Han kom in på Götgatan och gick sedan till vänster i korsningen med Ringvägen, upp mot sjukhuset. Han kom fram till den plats där han tidigare snubblat på kvinnan och slagit sig i ögonbrynet. Han stannade till och tittade på henne och sedan spydde han upp hela sin frukost. Det hade redan börjat. Antagligen var det fåglar som först hackat ut ögonen på kvinnan för att sedan äta upp dem. Ögonhålorna gapade tomma, men det räckte inte med det. Läpparna var uppätna och en stor del av kinden hade gått samma väg.

”Kunde det bli så att andra sjukdomar kommer in i bilden efter AH och rensar bort de sista överlevarna. Är det så att jag är övermodig och tycker att nu har jag klarat mig och inte förstår att dessa döda nu kanske är levande bomber av andra dödliga och smittsamma sjukdomar? Jag bestämmer mig här och nu för att det är så och ska därför inte vara i kontakt med de döda. Kanske måste jag rent av ta mig härifrån.”

Han tittade sig runt omkring, såg alla döda människor som nu utgjorde föda åt stadens djur och skrek ut sin frustration.

”VARFÖR I HELVETE ÄR MIN OKUNSKAP HELT BOTTENLÖS OM DETTA!”

Jörgen torkade bort tårarna från kinden och konstaterade lakoniskt att detta var andra gången han grät i sitt vuxna liv och nu igen inför samma döda kvinna, en bland tusentals andra.

En stark motvind mötte honom då han arbetade sig västerut på Ringvägen. Ett väderomslag var på gång, och han kände sig glad för att kanske snart få se blå himmel och sol igen. Det behövdes verkligen även om det kanske skulle innebära att temperaturen sjönk ytterligare.

Väl framme vid det stora kaoset vid sjukhusområdet var det verkligen svårt att bestämma sig för vad han skulle göra. Hela planen framför huvudentrén var full med bilar. Normalt sett skulle det just här endast finnas bussar och taxibilar, men nu var det bara personbilar av alla typer som stod här huller om buller. Till och med i dammen fanns det två bilar. Vissa bilar var så inparkerade att han innerligt hoppades att han inte skulle hitta sin bil här. Det skulle vara nästan omöjligt för de flesta att ta sig ut härifrån. Efter två timmars letande hittade han sin gråa Passat kombi på en gräsmatta på Jägargatan. Den var lite inparkerad av andra bilar, men med lite trixande skulle den nog gå att få ut.

Han satte sig i bilen och till hans glädje startade dieselmotorn direkt. Det var väl så att t.o.m. Murphy, som Murphys lag hade uppkallats efter, hade strukit med i epidemin och Jörgen började sakta köra mot Ringvägen. Det var inte så lätt som man kan tro, för överallt stod makalöst illa parkerade bilar som man fick trixa sig förbi. Som om inte det var nog, var det här och där döda människor liggande helt eller delvis på körbanan och Jörgen hade ingen lust att köra på dem och ingen som helst lust att gå ut och flytta på dem. Han ville inte röra vid någon död mera. Vid några tillfällen fick han därför köra över gräsmattor för att komma fram.

Väl nere på Ringvägen fick Jörgen en ingivelse att han skulle ta en tur genom Södermalm och se hur det såg ut inne i stan. Han kontrollerade hur mycket bränsle som fanns i tanken och den var trekvarts full vilket mer än väl medgav att han tog den extraturen.

Han svängde norrut på Ringvägen mot Hornsgatan och vart han kom såg han tecken på att mänsklighetens undergång var nära. Borta vid Zinkensdamms idrottsplats rykte det i ruinhögarna efter några nedbrunna hus och i korsningen med Hornsgatan var det ett så stort carambolage av bilar att han inte kom förbi. Han backade, vände bilen och tog Krukmakargatan österut för att i nästa korsning svänga upp mot Hornsgatan. Där fortsatte han ner mot Slussen.

Överallt såg han plundrade affärer, men förödelsen var inte 100 procentig. Kanske var det så att plundrarna fick mindre svängrum där det fortfarande rörde sig folk, till skillnad mot servicebutiken hemma på Hammarbyhöjden. Faktum kvarstod dock, att Kristallnatten inte kunde ha skapat större förödelse än den han såg på Hornsgatan. Vid Café Fåtöljen var fönsterrutorna krossade och det låg döda människor både inne i och utanför lokalen. Det var tydligen så att när folk blev tillräckligt utmattade tog de sig in där de kunde hitta någon form av skydd mot kylan. Lagom som han konstaterade detta kom han fram till korsningen vid Hemköp. Det var föga förvånande att glasdörrarna var sönderslagna, men han blev ändå nyfiken och körde in till kanten efter korsningen, parkerade och gick över korsningen och vidare in på Hemköp.

Precis som han förmodat var butiken nästa helt länsad, även om några saker verkade finnas kvar på hyllorna. Plundringen verkade inte ha varit så systematiskt organiserad, utan det verkade mer som vanliga människor gått in och tagit vad de behövde och framför allt, orkade bära ut under armen. Han gick omkring i halvmörkret borta vid mjölkdiskarna, som alltid låg längst bort och som också brukade innehålla ostar, ägg och smör. Konstigt nog fanns det ägg kvar. Nu behövde han nästan en kundvagn och gick och hämtade en som man kunde skjuta framför sig. På vägen tillbaka konstaterade han att det var gott om batterier kvar på en hylla där också några ficklampor låg.

Efter att ha tagit en ficklampa och laddat den med två stora 1,5V batterier hade han nu också bra ljus. Några paket knäckebröd, 3 burkar Corned Beef, fyra burkar sardiner i olja och två paket köttbuljong hittade han på nästan samma ställe. Två burkar Bullens nattkorv hade också undgått marodörerna och allt åkte ner i kundvagnen. Rödkål och bruna bönor hade det tydligen inte varit någon strykande åtgång på och förråden på brunkålsburkar låg nästan otullat så några brukar av varje hamnade också i kundvagnen. Jörgen tänkte efter vad som han var ensam om att gilla och som kanske var lite off-season. Så kom han på det. Rökta musslor på burk, som han själv bara åt till jul, var det väl ingen annan än han som gillade. Visst, han hittade åtta burkar som han också lade i kundvagnen som nu började bli mer än halvfull. På vägen mot kassorna hittade han både toalettpapper och diskmedel och nu började hans korg verkligen bli full.

Han gick fram till kassan som vilken kund som helst, lastade upp varorna från kundvagnen och tog upp fyra plastkassar och packade ner sina varor i dem. Det fanns ju ingen som tog betalt, så sedan var det väl bara att knalla ut på gatan. *”Märkligt att det finns det plastkassar kvar”,* tänkte han. *”Jag hade gärna betalat för grejorna bara för att få se en levande människa och höra en mänsklig röst, men nu är det som det är och det är inget jag kan göra något åt.”*

Jörgen packade in sina grejor i bakluckan och körde vidare mot Slussen. Kaoset fortsatte längs hela Hornsgatan och nere vid Slussen åkte han upp till höger på Götgatsbacken. Det var både enkelriktat och gågata, men vem brydde sig? Ingen, bara han själv, för gatan var nästan helt blockerad på många ställen av döda människor, bilar, cyklar och en och annan buss. Han passerade två nya rykande ruinhögar efter vad som varit hus, men som tydligen brunnit då vi fortfarande hade något vi kunde kalla brandkår. Annars hade nog elden spritt sig till hela kvarteret, eller rent av till hela Södermalm.

Han fortsatte fram till Högbergsgatan, tog vänster och sedan ner på Kapellgränd. När han kom till moskén, såg han att den också hade brunnit även om väggarna stod kvar. Tydligen någon som lagt skulden för epidemin på muslimerna. Visst hade det pratats om t.o.m. i svenska medier att det var ett planerat terroristdåd, att smitta sig själv med AH-virus och sedan genast resa till olika länder och smitta så många som möjligt. Jörgen trodde inte på det scenariot. De som trodde på det hade nog speciella skäl att tro det.

”Inte ens IS kunde vara så helvetes puckade att de ville utplåna hela mänskligheten, eller kunde de det? Hur som helst var det ingen som någonsin fick veta, så jag tycker att det var ett jäkla nidingsdåd att bränna ner moskén. Så här med facit i hand kan man ju tycka att det inte spelar någon större roll. Ingen kommer väl någonsin att gå dit igen.”

Han hade hört någonstans att mänskligheten, eller skulle vi kanske kalla det vår civilisation, hade en kritisk massa. Om den understegs, dvs. att vi blev färre människor som överlevde än den kritiska massan, så skulle mänskligheten bara inom några få generationer vara tillbaka i medeltiden, vissa hävdade rentav stenåldern. Jörgen hade redan konstaterat att internet var dött och han trodde att det aldrig skulle komma upp mera.

Jörgen kryssade sig vidare bland allt bråte till Folkungagatan och svängde vänster ner mot Danvikstull. Nu var siktet inställt på Sickla Köpkvarter. Han ville utforska om det var totalt utplundrat eller om det kunde finnas användbara förnödenheter där.

Strax före den andra rondellen på Järlaleden fanns en vägspärr. Den var professionellt gjord bestående av stora betongblock och gamla bildäck och man skulle inte komma igenom här utan att få tillstånd av den som bemannade spärren. Man hade också kört dit en byggbarack, så att vägspärren kunde vara bemannad dygnet runt av flera personer som kunde gå i skift. Jörgen stannade bilen 50 meter före vägspärren och undrade vad han skulle göra.

*”Kanske var mina tankar igår inte så dumma. Istället för att sno och flytta på en helvetes massa varor till något megastort förråd som man inte hade, så lade svartabörshajarna rabarber på hela köpcentret. Här släpper man inte in någon som inte är en presumtiv kund, eller tillhör gänget.”*Han tyckte tanken var logisk och funderade på hur han skulle göra nu.

”Om jag agerar kund och säger vad jag vill köpa, så kan de väl för fasen inte skjuta mig, eller hur? Om jag helt lugnt kör fram till spärren kliver ur och väntar på att få förklara mitt ärende, så finns det väl ingen som kan bli förbannad? Men vad är det som säger att jag kommer att träffa på en levande människa där? Det vore nästan trevligt”, tänkte han och körde fram till vägspärren.

Vägspärren var konstruerad av två uppbyggda murar, så att man var tvungen att åka i ett S för att komma igenom. Vid den andra muren var passagen spärrad av en vagn som måste knuffas åt sidan för att man skulle kunna ta sig fram. Tanken att utforma passagen som ett S, var ju förstås att man inte skulle kunna ta fart med sitt eget fordon och ramma vagnen så att man kom igenom.

Jörgen körde in i vägspärren och stannade. Inget hände. Ingen kom ut ur baracken. Efter några minuter gick han ut ur bilen, tittade sig lite omkring och upptäckte att vägspärren var tungt beväpnad. Inklämd mellan ett antal sandsäckar såg han en KSP 58, en medeltung kulspruta som använts av den svenska armen, då vi hade en sådan. Han kände genast igen den, eftersom han gjort lumpen som infanterisoldat och han hade t.o.m. skjutit skarpt med en sådan.

”Här hade man verkligen inte tänkt släppa fram någon”, tänkte han. *”Hur gör jag nu? Knuffar undan vagnen och åker iväg, med risk för att någon rusar ut och skjuter mig sönder och samman med 200 skott från kulsprutan. Det är nog bäst att jag går in i baracken och kollar läget.”*

Han knackade artigt på dörren utan att han för den skull hade väntat sig att någon skulle ropa ”kom in”, från insidan. Efter 10 sekunder öppnade han dörren och stack in huvudet. Baracken var uppvärmd, men den stank som en hel avfallsanläggning. Vad han såg var ett rum till vänster där fyra döda män låg på golvet på golvet. På bordet fanns en del förstörd mat, odiskade kaffekoppar och en oöppnad flaska Vodka Explorer. Längs ena väggen stod fyra AK4:or med magasinen i.

”Bara svenska militära vapen. De här grabbarna menade verkligen allvar. I alla fall så länge de levde. Det är särskilt tydligt att de hade tillgång till den svenska militärens förråd.”

Han hade bara tänkt tanken då han både hörde och kände en duns från andra ändan av baracken. Kort därefter hörde han andra ljud därifrån. Det var någon där.

”Vad gör jag nu? Det är någon i andra änden av vagnen, antagligen en skrupellös bandit som inte värdesätter mitt liv speciellt högt.”

Utan att egentligen tänka på vad han gjorde, grep han tag i en AK4, osäkrade den men stod kvar och lyssnade. Inget mer hördes. Till slut tog han sig sakta fram mot andra änden av byggbaracken och till slut såg han honom. En man som verkade vara i sista stadiet av sjukdomen och knappt var vid medvetande. Han hade tydligen legat i sängen som stod bredvid honom, men hade så vitt Jörgen förstod, ramlat i golvet då han försökte ta sig upp. Jörgen tittade på mannen en stund och pekade hela tiden mot honom med sitt vapen. Mannen låg på rygg, tittade dimmigt tillbaka och försökte få in handen under ryggen.

Jörgen förstod ganska snart var det var han försökte, och sa stilla:

”Jag vet vad du letar efter, men din pistol ramlade ut byxlinningen, antagligen då du föll ur sängen. Den ligger där borta. Men jag tycker du skiter i den och pratar med mig istället. Dina kamrater där ute är döda och du själv ser ut att må ganska dåligt. Kan jag göra något för dig?”

Mannen på golvet reste upp huvudet lite, öppnade munnen som för att prata, men det kom inga ord, bara en tunn seg ström av blod ur ena mungipan. Så föll huvudet tillbaka och han ramlade ner i medvetslöshetens barmhärtighet. Han dog inte för Jörgen kunde se svaga rörelser i benen, men han hade förmodligen inte långt kvar.

”Det är inte så lätt att veta vad man ska göra jämt, men den här bössan kan vara bra att ha med sig framledes. Nu har jag ju redan tagit i den så jag får väl hoppas att min immunitet kommer att skydda mig. Det känns dock, utan att jag har några som helst belägg för det, att jag bör exponera mig så lite

som möjligt för viruset." Han såg sig flyktigt omkring. *"De har säkert ammunition och annat här som jag behöver."*

Han började titta i skåpen och visst fanns här en hel del användbara saker, bl.a. en rulle med svarta stora sopsäckar som han skulle kunna använda sig av. Jörgen rev loss en sopsäck och öppnade den. Sedan rev han loss en ny, öppnade den också och stoppade in ena handen i den och använde den som handske, precis som när man plockar upp hundskit. Han tog pistolen som låg på golvet och lade den i sopsäcken. Lika dant gjorde han med de askar pistolammunition och extra magasin som han hittade. Sedan tog Jörgen AK4:an som mannen ställt mot väggen och även den hamnade i en sopsäck. Med ena handen fortfarande inträdd i sopsäcken som handske gick han ut med vapnen och stoppade dem i bakluckan i bilen. Sen gick han in i baracken igen och tog övriga vapen, magasin och ammunition och stoppade i en ny sopsäck och bar ut den till bilen.

I sitt sista besök i baracken hittade han några pistoler till och en revolver samt ammunition till dessa. Det fick bli en sopsäck till och sedan kände han sig klar. Han tittade in till mannen som visat livstecken tidigare. Han hade inte rört sig och Jörgen insåg att han inte kunde göra något för honom så han bara gick sin väg. Väl ute i bilen kom han på Spritflaskan på bordet och gick in i baracken igen. Allt var dödstyst. Han tog flaskan med Vodka Explorer, som till all lycka faktiskt var oöppnad och gick ut. Där öppnade han flaskan och tvättade sina händer i en del av spriten sedan tvättade han av den AK4 han hållit i. Flaskan sköljde han på utsidan med spriten han hade i handen och sedan och satte han på korken igen.

"Nu är det bara att hoppas att jag orkar rulla bort vagnen så att jag kan åka vidare."

Det gick lättare än han hade trott. Han klev in i bilen, lade den rengjorda automatkarbinen på passagerarsätet och körde in mot Sickla Köpkvarter.

När han kom 200 meter från rondellen i korsningen Järlaleden – Planiavägen, stannade han och såg att det fanns en motsvarande vägspärr på andra sidan rondellen och att Planiavägen söderut var helt blockerad.

"Helt logiskt att lägga den där. Nu hade svartabörsgänget kontroll över hela Sickla Köpkvarter. Ingen kom varken in eller ut, utan att passera någon av de två vägspärrarna. Det verkade som om de tänkt till lite. Nu är det ju bara frågan om det finns någon där som är i så gott skick att de tänker jaga mig inne på köpcentret? Ska jag bara hoppas på det eller ska jag försäkra mig om att det är så?"

Han överlade en stund med sig själv. Här gällde det att välja det som innebar minst risk för honom själv. Efter någon minuts riskkalkylerande, backade han bilen en bit, vände och åkte tillbaka till den första vägspärren. Där packade han in kulsprutan, som han först tänkt lämna kvar, inklusive all ammunition i bilens baklucka, som nu började bli ganska full. Han tänkte åka in Siroccogatan vid vägspärr 1 och ta sig ut samma väg. Då ville han inte plötsligt stirra in i en KSP58 som pekade mitt emellan ögonen på honom.

Jörgen åkte in Siroccogatan och ända fram till ICA Kvantum och parkerade utanför entrén. Parkeringen var inte tom på bilar. Det var säkert ett hundratal bilar där och det hade han inte räknat med.

"Bäst att sitta kvar i bilen en stund och kontrollera om det rör sig någonstans. All rörelse tyder på någon sorts aktivitet."

Plötsligt hajade han till. Tre bilar bort satt det en man i förarsätet. Jörgen stirrade som förstenad på mannen. Förstenad var ordet. Mannen rörde sig inte på ett par minuter utan satt med huvudet lutat framåt mot bröstet. Han hade säkert dött där han var och säkerhetsbältet höll honom på plats i den positionen.

Efter en kvart hade Jörgen inte konstaterat någon annan rörelse så när som den som kom från några fåglar och ett par hundar som sprang omkring på parkeringsplatsen. Han bestämde sig för att lämna bilen och gå in på ICA.

”Hädanefter tar jag alltid med mig broder AK4, när jag går någonstans”, tänkte han och sträckte sig efter vapnet som låg på framsätet bredvid honom. I andra handen tog han sin ficklampa som han handlat på Hemköp. *”Dags att shoppa lite och se om ICA har några extrapriser”,* tänkte han och log åt sin egen galghumor.

Entrédörren var som väntat sönderslagen och utanför låg en död man på mage, som med tanke på att han höll ena handen på sin automatkarbin tydligen utgjorde, eller snarare hade utgjort dörrvakt. Jörgen sparkade bort vapnet en bit och sedan för säkerhets skull in under en bil. Sedan gick han in på ICA. Han tittade runt ett tag och såg till sin belåtenhet att hans tankar inte hade varit så fel. Det här var svartabörslagret. Här fanns faktiskt nästan allt man kunde önska sig, utom färskvaror förstås.

”Nu gäller det att inte släpa hem en massa varor som man inte har användning av bara för att de finns här. All färskmat är väl bara att glömma? Potatis, lök och rotfrukter kan jag nog äta ett tag. Kött och fisk, fryst eller färskt, bara att glömma, i alla fall just nu. Så vad blir det då? Pasta, ris och torkade ärtor eller bönor. Sen har vi alla konserver, sill och köttfärssås på burk. Kött? Salta biten på burk, Corned Beef och korv på burk, samma som på Hemköp. Det låter väl inte så upphetsande, men det är antagligen vad som står till buds.”

Han gick runt i butiken och plockade i olika produkter i vagnen. Det såg lite lustigt, ut då han handlade med en AK4 hängande över axeln och efter 25 minuter i affären var han färdig. Då han närmade sig kassorna lade han i kattmat, läsk, chips och godis. Som väntat satt det ingen i kassan, så det var bara att plocka i varorna i plastkassar och lägga tillbaks kassarna i kundvagnen. När han kom till entrédörren lämnade han kundvagnen för ett slag ställde sig innanför med sitt osäkrade vapen i hand och tittade försiktigt ut. Om det var någon gång som han var utsatt för svartabörsgänget så var det nu. Det vore synd att säga att Jörgen inte var rädd, även om han med rent förnuftsmässigt förstod att risken för att någon skulle komma inte var så stor.

Det kom ingen och attackerade honom så han körde ut kundvagnen till bilen, packade in all mat i bilens baksäte och lämnade parkeringsplatsen. Kundvagnen fick stå kvar där den stod ute på parkeringen. *”Det finns ingen mening med att leka präktig nu för tiden”,* tänkte han. Ingen verkade följa efter och det var i och för sig inget som han väntade sig. Det fanns fortfarande en del saker som Jörgen ville klara av innan han lämnade området.

Han körde runt till Järnia och även där möttes han av en sönderslagen dörr, men ingen som bevakade den. Han tog med sig karbinen och ficklampan och gick in och började leta. Det han letade efter i första hand var ett bensin- eller dieseldrivet elverk och i andra hand en större gasolspis, helst med två brännare. Han kunde inte hitta någondera. Däremot fick han tag på en bra ficklampa till och cirka 100 batterier. En bra yxa hamnade under ena armen och tre moraknivar i en av parkasfickorna. Aningen besviken återvände han till bilen.

”Inte bra”, tänkte han. *”Dagen har gett mig både väntade och oväntade saker, men det han verkligen ville ha tag på var ett elverk. Då skulle jag kunna göra mycket. Det viktigaste tycker jag är att kunna hålla kyl och frys igång. Jag får söka vidare, men var kan man hitta ett elverk?”* Han tänkte intensivt medan han trummade med fingrarna på ratten.

”Självklart”, sa han sen. ”Clas Ohlson för i helvete. Dom måste ha ett.”

Han startade bilen och åkte vidare till Clas Ohlson, som också finns ute i Sickla Köpkvarter. Jörgen tog sig in i butiken lika lätt som på ICA och Järnia och här hittade han precis vad han sökte. Han hade sett smidigare elverk, i sina dagar, men det här hade 11 timmars drifttid på en tank. Dessutom var det en fyrtaktsmotor, vilket gjorde att det var lättare att få tag på passande bensin och så gick den tystare. Kartongen var stor, men han hittade också en hopfällbar transportpirra så att han lätt kunde få ut lådan utan besvär, trots vapnet på ryggen. Av bara farten fick han tag på en sprayflaska för vatten, eller vad

man nu stoppade i den och nu tänkte han tanka den med resterna av Vodka Explorerflaskan och på så sätt desinficera alla sina vapen och ammunition. Om det skulle hjälpa visste han inte, men det var värt ett försök. Han hade bestämt sig för att försöka överleva. Han stoppade också på sig plasthandskar och en sladdvinda med fyra uttag.

Så fort Jörgen var klar, körde han ut bilen från Sickla Köpkvarter, och vidare mot vägspärren som låg precis som han lämnat den. Vagnen som han släpat åt sidan stod fortfarande kvar precis så som han väntat sig, så det var bara att köra igenom. Nu var det hem som gällde. Han hade mycket att pyssla med hemma.

Kapitel 36

Det hade blivit sent igår kväll. Han hade burit upp alla matvarorna och el-aggregatet till lägenheten och sen hade han börjat att fundera över hur han skulle göra med vapnen. Han ville inte ha dem liggande kvar i bilen, så han utarbetade en liten plan som gick ut på att ta bilen och åka till servicebutiken han besökt tidigare och hämta en del av hushållspappret och alla korvburkarna som han hade gömt under kartongerna. Sagt och gjort, Jörgen gjorde precis som han hade tänkt.

När han kom tillbaka hem, parkerade han bilen precis utanför dörren till trapphuset, lade ut sina vapen på trottoaren och sprayade dem på båda sidor med Vodka Explorer. Detsamma gjorde han med all ammunition. Magasinen tömde han och lade alla patroner på asfalten. Sen sprayade han allt med spriten. Kulsprutan och dess ammunition fick samma behandling. Maja kom då och då och inspekterade, men gillade tydligen inte lukten av spriten. Sedan tog han fram sitt hushållspapper och torkade allt rent från sprit. Det var ett jobb som tog mer än en timme och sedan bar han upp allt till lägenheten. Där gick han in på toaletten, sprayade sina händer med sprit och sedan tvättade han händerna och sprayflaskan med sprit, tvål och vatten.

När allt var klart lagade han en middag bestående av stekt frukostkorv, pulvermos, bostonsallad och räksallad. Antagligen var det en av de sista gångerna han åt räksallad, men denna var OK.

Sedan föll han i djup sömn.

***

Dagen efter sov han länge, så länge att Maja började känna sig orolig och traskade runt i sängen tills Jörgen vaknade. När hon såg att han var vaken gick hon till dörren och visade på så sätt att hon ville ut och Jörgen satte på sig en morgonrock och gjorde henne till viljes, innan han återvände till värmen i sängen.

”Skönt att jag fixade allt det där med vapnen igår. Nu kan jag både försvara mig och jaga. Det är svårt att tänka sig ett liv utan färskt kött. Jag måste i alla fall åka in till någon vapenaffär och handla lite vapenfett, rengöringsmedel och annat så att grejorna håller sig i trim. Det var också en jäkla tur att jag fick tag på några pistoler. Det är mycket lättare att släpa på än att ha en karbin med sig jämt.”

Han var helt övertygad om att han inte var ensam kvar i den här delen av världen och träffade han på någon annan av släktet homosapiens, ville han kunna försvara sig, även om han själv inte hade några fientliga tankar, tvärtom.

”Hur kommer det att bli när jag träffar andra människor? Kommer vi att möta varandra med fientlighet, misstänksamhet eller glädje? Jag skulle i alla fall känna glädje och jag kommer aktivt att leta efter någon. Tänk bara att ha någon att prata med. Ända sedan jag var på jobbet senast har jag faktiskt inte pratat med någon, ja, om jag bortser från han i baracken som dog medan jag såg på. Jag undrar faktiskt om det kommer att bildas gäng eller klaner som kommer att vilja härska i vissa områden och därmed visar sig fientliga till andra som inte tillhör samma klan.”

Han drog sig till minnes filmen som heter Water World med Kevin Costner.

”Där var de överlevande i alla fall inte snälla mot varandra. Kommer det att bli likadant här? Bara för att större delen av mänskligheten har gått under så kanske man inte ska förutsätta att vi som blev kvar kommer att leva i fred med varandra. Det är ju inget som säger att inte ondskan har överlevt. Den kanske är något som inte AH-viruset rår på.”

Jörgen hade, innan han blev sjuk, jobbat som arbetsledare på Gatukontoret. Han visste att där fanns grejor som han kanske skulle behöva i framtiden, men mest av allt ville han träffa sina arbetskamrater igen.

”Tänk om någon annan av mina arbetskamrater har överlevt och av nostalgiska skäl åkt ner till förrådet för att om möjligt se något spår efter en arbetskamrat. Jag måste nog åka ner och se om någon varit där. Tanken är kanske inget annat än en förhoppning, men jag känner att jag måste kolla.”

Han tittade på klockan i mobilen, halv elva. Verkligen dags att sätta lite fart. Det fanns fortfarande vatten kvar i kranen, så han vaskade av sig i ansiktet, men tänkte inte raka sig, inte i dag i alla fall och troligtvis inte i morgon heller. Han kollade att nyckeln till jobbet låg i fickan, att pistolen var laddad och instoppad i byxlinningen och så gav han sig av med bilen.

”Vad står på agendan idag?” frågade han sig. *”Först ner till jobbet och kolla om någon annan är där, låna några jeepdunkar, lite diesel, försöka få tag på bensin till el aggregatet, skaffa en dubbel elplatta eftersom spisen går på 380 volt och inte kan köras på el aggregatet. Några kortare skarvsladdar behöver jag också och slutligen vapenfett mm, men det får jag nog skaffa någon annanstans.”*

Låset till grindarna kärvade lite, men efter en stunds lirkande gick låset upp och han kunde köra in bilen på kommunens förråd. Det första han gjorde var att gå in på kontoret och sitt eget rum. Allt var som han lämnade det, t.o.m. den organiserade oordning som han brukade ha. Han gick runt och tittade in i alla rummen, men som väntat var det ingen där. I fikarummet var det likadant. Några odiskade koppar stod på bordet, men annars var allt stilla, dödligt stilla.

Jörgen hade aldrig sett sin arbetsplats på det sättet. Så totalt stilla, utan någon som helst verksamhet. Helt olikt hur det brukar vara här. Han tänkte på sina gamla arbetskamrater. De som hade sina egna bestämda platser runt bordet och där ingen annan fick sitta. Kamraterna i spelgänget som alltid hade något spel på gång vare sig det gällde hästar eller fotboll. Politikerna som hela tiden babblade om facket och de senaste skandalerna inom borgligheten, ja han saknade dem alla och nu låg de väl och ruttnade utan att någon brydde sig ett skit.

Han brydde sig, men det spelade väl inte så stor roll. Han gick ut i förrådet och letade upp ett par jeepdunkar och en plastslang. Utrustad med dessa båda verktyg gick han ut på gården för att förse sig med diesel ur de maskiner som stod parkerade där. Det var lätt att inse att alla fordon inte stod här. *”Några hade inte kommit tillbaka hit utan hade väl blivit lämnade ute på stan någonstans.”*

Det gick enkelt att slanga båda dunkarna fulla med diesel. Han gick in i förrådet igen och hämtade en tratt och tankade upp sin egen bil till full tank. Till det gick det bara åt det som var i den ena jeepdunken. Han fyllde upp den igen med sin sugslang och lade de båda dunkarna bak i bilen.

”Jag behöver skaffa bensin också till elverket. Det kommer att behövas en hel del, och hur får jag tag i det? Visst har vi väl ett förråd av bensin till alla våra gräsklippare, snöslungor mm?”

Så kom han plötsligt på att de hade två stycken farmartankar i ett plåtskjul. En mindre för bensin och en större för diesel.

”Nyckeln till dessa måste givetvis finnas i nyckelskåpet på kontoret”, tänkte han för han visste inte. Han var arbetsledare för markarbeten och till entreprenadmaskiner var det ju alltid diesel som gällde. Inom en kvart hade han fyra 25 liters dunkar fyllda med bensin inlastade där bak i bilen.

Jörgen gick in till fikarummet igen och satte sig ner på sin normala plats. Det kändes inte längre hemtrevligt utan bara kallt, tomt och dystert.

”Jag står inte ut med att vara ensam, jag fixar det inte. Jag måste försöka få kontakt med någon annan överlevande och till dess ska jag skaffa mig en hund, hur nu det ska gå till?” Så reste han sig upp och gick fram till en stor whiteboard som fanns i fikarummet. På den skrev han med stora bokstäver.

”JAG LEVER!

Jag kommer hit då och då för att kolla om någon annat överlevt och kommit hit. Skriv här på tavlan var jag får tag i er. Själv vet jag inte var jag kommer att vara, men jag kommer tillbaka hit, så lämna ett meddelande.

Jörgen”

Till sist skrev han dit längst ner.

”Jag tror att det är den 20 oktober idag, men jag vet inte säkert.”

Han hoppade sedan in i bilen, körde ut från området och låste grindarna efter sig. Därefter satte han kurs mot centrum via Skanstullsbron och Södermalm.

Jörgen hade haft tre hundar tidigare i sitt liv och nu om någon gång saknade han en fyrbent vän. Visst, Maja hade kommit till honom, men han ville ha någon som ville följa med honom ut på hans irrfärder, både som sällskap och lite skydd.

”Hur får jag tag på en hund nu? Och om jag får välja, vad vill jag då ha för sort? Det måste bli en större hund med mycket päls, som kan vara med mig ute utan att gnälla. Jag kanske bara adopterar första bästa som jag träffar.”

Jörgen slutade att drömma om en hund och koncentrerade sig på sin uppgift för dagen, men dessa tankar var inte helt borta, de jobbade i det undermedvetna.

Plötsligt fick han en ingivelse och stannade till vid en ICA-butik som inte såg helt slaktad ut och tog med sig hela förrådet med Frolic ut i bilen. Träffade han på en herrelös hund av rätt sort, så skulle han luras till vänskap den vägen. Det var i alla fall planen.

”Vägen till hundens hjärta går genom magen”, tänkte han och log.

Hans ärenden var snabbt avklarade, och han hade inte sett någon hund som kunde passa in på hans önskemål, men det kanske inte var så konstigt för hans tankar just nu fanns på annat håll.

”Det är av många orsaker orimligt att tänka sig att bo kvar i stan. Att flytta ut till landet har sina fördelar precis som det har sina nackdelar. Bara tanken att bo mitt ibland en miljon döda och ruttnande människor fick honom att börja tänka på att flytta ut från stan illa kvickt. Invasionen av råttor verkar ofrånkomlig. Från och med nu, måste jag förlita mig till min egen förmåga och mitt eget kunnande. Jag måste skaffa mig ett lagom stort hus, som jag orkar värma upp med ved. Det kommer inte att finnas något annat i framtiden. Ett hus med vedpanna och öppen spis och ström från ett eget elverk. Ja det är väl bara att börja leta, men var? I vilken riktning borde jag åka? Då jag nu bor i södra delen av stan, är det väl ingen dum tanke att börja söka söderut, Hur långt då? Först har vi förorterna och sen sommarstugorna, sen ingenting och sen Nynäshamn. Det är väl bara att ta vägen söderut och titta. Det är fortfarande lite solljus kvar.”

Den värsta oredan verkade det vara från centrum och ut till Enskede ungefär. Sedan minskade antalet döda människor ganska påtagligt. På Nynäsvägen var det inga problem att hålla 110 km i timmen. Han svängde av mot Haninge Golfklubb med den tanken att om han nu kunde välja fritt, kunde han lika gärna välja något trivsamt kanske t.o.m. något med sjöutsikt. Han följde några småvägar ner mot havet och visst hittade han några mysiga hus, men han gick aldrig ur bilen utan memorerade bara ställen där han kunde tänka sig att bo.

”Det är ingen panik”, tänkte han. *”Ska jag nu satsa så mycket på ett bra ställe ska jag välja noga.”* Till slut såg han ett vackert beläget hus cirka 500 meter bort och bestämde sig för att åka dit och titta på det. Läget var verkligen fint med utsikt över havsviken, och huset låg ganska skyddat på baksidan av en hyfsat stor skogsdunge.

Han körde fram till huset och parkerade bilen på parkeringen intill garaget. När han klev ur bilen var han noga med att ta med sig pistolen och stoppade ner den i sin rymliga parkasficka. Boningshuset låg cirka 20 meter från garaget och han gick upp mot entrén. Allt var tyst, förutom den svaga vinden som hördes då och då. Det gick inte att uppfatta några tecken på mänskligt liv och det stod ju faktiskt ingen bil framför garaget när han kom.

”Det kan ju tänkas att det står en i garaget”, tänkte han. *”Garaget kan ju vara ett bra ställe att börja inspektera och först känner man efter om garagedörren är låst.”* Det var den, så han gick runt garaget och kände på garageporten, också den var låst.

”Här behövs en ficklampa så att jag kan lysa in genom det lilla fönstret som sitter där under takfoten”, tänkte han och gick de få stegen mot bilen för att hämta ficklampan. Plötsligt kände han att han var iakttagen. Hur man kan känna det är det väl ingen som kan förklara, men Jörgen kände verkligen starkt att han inte var ensam. Han stack försiktigt ner handen i parkasfickan och drog lugnt ut sin pistol och vände sig om. Ingen där. Han såg i alla fall ingen. Jörgen stod tyst en lång stund med högerarmen med pistolen, hängande rakt ner, beredd på vad som helst. Alla sinnen var på helspänn och han rörde sakta på huvudet fram och tillbaka utan att lämna sin skyddade plats med ryggen mot bilen.

”Ska jag ropa hallå eller bara stå här och hålla tyst, eller ska jag snabbt hoppa in i bilen och ge mig av? Stå still”, tänkte han. *”Vänta ut situationen en liten stund till.”*

Efter ytterligare cirka fem minuter hade spänningen släppt och han vände sig mot bilen och tog ut ficklampan. Solen var fortfarande uppe, men skulle snart gå ner, om kanske en kvart eller så.

”Gör det du är här för”, tänkte han och gick mot garaget igen, drog fram en låda som stod bakom gaveln, hoppade upp på den och lyste in, fortfarande med pistolen skjutklar i den andra handen. Nu var det lätt att konstatera att det inte stod någon bil i garaget och den enkla slutsatsen var den, att det med stor sannolikhet inte fanns någon i huset heller.

”Märkligt att jag ändå har känslan av att jag är iakttagen, men det är väl så att jag ser spöken mitt på ljusa dan.”

Jörgen gick upp mot boningshuset igen, stannade en bit ifrån och studerade byggnaden. Det var ett enplanshus byggt i vinkel, som låg på en liten bergsknalle med en uteplats och grillplats i vinkeln där man hade utsikt över havsviken åt sydost.

”Snyggt hus, speciellt på sommaren, säkert en sommarstuga även om den kanske är byggd för att klara åretruntboende. Det finns en skorsten och säkert en öppen spis, men det känns väldigt tveksamt att det finns en vedpanna här.” Han gick en tur runt hela huset och såg också en uteplats mot väster, där man utan tvekan hade kvällssol. Till hans stora besvikelse såg han inga vedtravar, vilket han tolkade som att det inte var tänkt att huset skulle värmas upp med ved. På tomten fanns också en gäststuga och ett uthus som på ett trevligt sätt inramade en välskött gräsmatta.

”Jag skulle mycket väl kunna tänka mig att bo här, men det där med vedpanna oroar mig. Det skulle vara bra om jag kunde komma in och titta. Kanske har de någon reservnyckel gömd på något logiskt ställe. Under dörrmattan, under takfoten till gäststugan eller garaget eller inne i uthuset, är väl de klassiska gömställen jag kan komma på.”

Han letade i nästan en halv timme innan han hittade nyckeln i uthuset och det var med stor förväntan han låste upp ytterdörren och gick in i huset. Det var ett trevligt hus med två ganska stora sovrum, ett stort vardagsrum och ett mysigt kök. Där fanns också ett badrum och WC, samt tvättstuga och grovingång. Möbleringen var mysig och det fanns ett stort plus, det fanns inga döda människor att ta hand om. Det fanns också ett stort minus. Det var ingen som helst tvekan att huset var utrustat med direktverkande el. Jörgen satte sig besviken ner i en av de fina och för tillfället kalla skinnfåtöljerna.

”Inte så bra det här. Huset är trevligt och mysigt på alla sätt, men utan ett fungerande elsystem blir det svårt att bo här på vintern.” Jörgen funderade en stund på om det fanns något sätt att ta sig runt problemet och visst fanns det lösningar, men det innebar en hel del arbete för honom själv och det kändes inte så lockande. Han hade inga enkla lösningar, - tyvärr.

”Bara att låsa och hänga upp nyckeln på plats igen.”

Undersökningen av huset hade gjort att det nu hunnit bli mörkt, och utan sin ficklampa hade han aldrig hittat spiken i uthuset där nyckeln skulle hänga. Nöjd att han återställt allt i ursprungligt skick, gick han ner mot bilen igen. Plötsligt kom den där känslan igen, - att han inte var ensam. Han lyste med ficklampan åt olika håll och plötsligt stelnade han till och det han såg, fick hans hand att söka sig ner mot parkasfickan igen. Vad lampans sken otvivelaktigt avslöjade, var två gula ögon där ute i mörkret.

”Vad gör jag nu? Tänk om det är en hungrig varg, en som flytt från Skansen och som inte håller till godo med självdöda människor? Ska jag springa fort mot bilen, eller ska jag helt enkelt bara skjuta mitt emellan ögonen?” Vargen gav till ett morrande och Jörgen kände sig mycket utsatt där han stod. *”Det kanske fanns flera vargar i närheten? De brukade ju arbeta i flock*.” Han ville inte vända sig om och titta bakom sig för då skulle han tappa kontakten med den varg som han nu lyste i ögonen och då kunde den lätt anfalla honom. *”Vilket dilemma.”* Nu var Jörgen mycket rädd och han visste inte hur han skulle reda ut situationen. Här krävdes snabba beslut.

Just som han bestämde sig för att skjuta vargen mitt mellan de gula ögonen, hörde han ett litet ynkligt gnäll. Jörgen tryckte inte av utan tittade på ögonen i mörkret, fortfarande med pistolen pekande på samma ställe. Avståndet var nog inte mer än 15 meter, men vargen stod under vad han uppfattade som stora grangrenar, så mörkret gjorde att han inte riktigt kunde bedöma hur den stod. Plötsligt kom gnället igen och nu reagerade Jörgen med att ta några steg framåt med både ficklampan och den osäkrade pistolen framför sig. I ljuskällans sken kunde han på fem, sex meters håll se att det var en stor varg, men så gnällde den igen istället för att morra, vilket han tyckte skulle var mer naturligt. Så skrattade han till.

”Det är ju för fasen ingen varg det är ju en stor schäfer.” Han skrattade åt sin egen rädsla och dumhet och såg samtidigt att hunden viftade på svansen. Jörgen vände sig om och gick tillbaka mot bilen igen och han var nästan där när hunden gav upp ett hjärtskärande ylande. Jörgen öppnade bakdörren till bilen och tog ut en hel påse med Frolic som han skaffat tidigare idag och gick tillbaka till hunden som fortfarande stod kvar på samma ställe. När han närmade sig honom stod hunden fortfarande kvar och då såg Jörgen att han var bunden. Han satte sig på huk cirka en meter ifrån hunden, var noga med att inte längre lysa den i ögonen, öppnade påsen med Frolic och frågade:

”Vill du ha?”

Hunden som redan känt doften från påsen gnällde på nytt och trampade upp och ner med framtassarna. Jörgen kastade några Frolic-ringar så att hunden kunde nå dem och de försvann i gapet innan bitarna knappt hann landa på marken.

”Du har inte ätit på länge va?” sa han och kastade nya bitar till hunden som lika glupskt slukade dessa. Efter att ha fått ännu en näve Frolic sa Jörgen, ”sitt”, med lite skärpa i rösten och blev genast åtlydd. Sedan la han bort matpåsen och lät hunden lukta på hans arm och händer och sedan kliade han den på bröstet.

”Fan vad du skrämde mig, men å andra sidan så kanske det var ömsesidigt. Vad är det för jävla idiot som har bundit dig i en kort lina här?” Jörgen inspekterade linan och kom ganska snart på hur det hela gått till. Hunden hade slitigt sig, förmodligen genom att gnaga av linan. Sedan hade han gått omkring och letat mat med cirka fyra meter lina hängande efter sig. På något sätt hade linan trasslat in sig i buskarna så att hunden fastnat. Hur länge de suttit där kunde Jörgen inte bedöma, men han såg på linan att den var nästan avgnagd på flera ställen. Han kopplade bort linan med dess karbinhake från halsbandet och hunden var nu fri.

”Vill du ha mera”, frågade Jörgen och slängde en näve hundmat på marken. Det blev den förväntade reaktionen och bitarna försvann i ett nafs.

Jörgen vände sig nu om och gick tillbaka mot bilen. Hunden följde efter.

”Om du vill får du bli min kompis”, sa han.

Hunden tittade på honom, satte sig ner på parkeringen och sa voff. Nu såg Jörgen att det var en hanne.

Han kliade honom på bröstet och på halsen och kände hur eländigt mager han var.

”Du behöver nog en hel del mat om det ska bli någon ordning på dig, men det kan vi nog fixa. Ska du med?” frågade han och öppnade bakluckan på bilen. Lastutrymmet var redan ganska fullt med alla Jeepdunkar så hunden tvekade, men så fort han flyttat över några dunkar till baksätet hoppade hunden utan flera inviter, in i bilen. Då kom Jörgen på att han kanske behövde ett koppel, speciellt då de kom hem och han skulle presenteras för Maja. Då var det bäst att det gick städat till. Han gick tillbaka till stället där han träffat sin nya vän och skar loss en bit av linan och tog den med sig tillbaka till bilen.

”Nu åker vi tillbaka hem och lagar något gott att äta.”

”Tack gode Gud att du gett mig en kompis i denna ensamma värld.” sa han högt medan han körde upp på en större väg.

Han tittade i backspegeln många gånger och blev för varje gång mer och mer förälskad i denna hund.

”Jag har ingen aning om vad du heter, men jag måste ju kalla dig för något, Du får heta Morris”, sa Jörgen. ”Det är inte speciellt originellt, men jag kan inte just komma på något bättre namn för dig. Du morrade ju faktiskt första gången jag såg dig.”

Då han kom fram till Handen körde han ner till Coop Forum för att ´handla´ mer hundmat, ett kort läderkoppel, en halskedja och ett flexikoppel. Strax innan han skulle svänga ner mot varuhuset såg han att det även här hade upprättats en vägspärr enligt samma modell som vid Sickla. Snabbt tog han beslutet att bara åka förbi. Efter en dag som denna då mycket hade gått hans väg, ville han inte äventyra allt genom att konfrontera en svartabörsliga, döda eller levande. Då han passerade vägspärren såg den obemannad ut, men han kunde ju inte se vad som fanns i byggboden.

Han vände i den första rondellen han såg och åkte tillbaka samma väg, och då han passerade vägspärren igen på tillbakavägen var det likadant, inte ett livstecken.

”Nog med äventyr för idag”, tänkte han och åkte raka vägen hem.

Presentationen av Morris för Maja och tvärtom, visade sig inte innebära några problem. Morris nosade lite på Maja som inte reagerade med någon påfallande upprördhet. Om det var de rådande omständigheterna som påverkade Jörgens nya vänner ska vi låta vara osagt, men de accepterade snabbt varandra.

Efter att ha gett sina vänner ett välbehövligt mål mat, tog Jörgen itu med några saker som måste fixas. En sådan viktig sak var att få elverket att fungera. Det verkade klokt att ställa elverket på balkongen, så att ljudet från motorn inte skulle störa hans nattsömn alltför mycket. Dessutom slapp han då att leda ut avgaserna. Sedan kopplade han upp sladdar till de hushållsmaskiner och det elelement han hade fixat på Sickla köpkvarter igår.

”Att ha ett elverk som brummar ute på balkongen kanske är bra ur ett annat perspektiv. Någon kan ju höra ljudet och komma för att undersöka om ljudet kan kopplas till en levande människa. Hoppas i så fall att det är en vänligt sinnad själ som kommer.”

Kapitel 37

När temperaturen i lägenheten är 8°, känns det inget vidare att kliva ur sängens goda värme. Han lyssnade och försökte höra om el aggregatet på balkongen fortfarande gick, men det var dödstyst. Antagligen tog bensinen slut någon gång på morgontimmarna. Han kände sig ungefär som man gjorde då man sov i tält mitt i vintern på någon militärövning och då eldvakten somnat.

Även Maja tyckte tydligen att det var för kallt, för hon hade krupit in under täcket, vilket givetvis gjorde att sängen kändes extra varm och go. Morris låg på golvet och sov, för Jörgen hade bestämt sig för att han inte skulle sova i sängen. Hans tjocka päls gjorde nog att hans egen uppfattning var, att det skulle bli för varmt för honom i sängen så han verkade ganska överens med sin husse, att golvet var att föredra.

Så här på morgonen eller vad man nu kallar dygnet när klockan visar på halv elva, ger sig vissa ibland väldigt påträngande behov till känna och så var det nu. Återigen var det så att saker som tidigare inte var några som helst problem, nu blev ganska stora. Vattnet i ledningssystemet hade tagit slut för två dagar sen och även om han hade varit förutseende, och tappat badkaret fullt, samt fyllt sex stycken tioliters hinkar med matlagningsvatten, så visade sig hans vattenreserver grymt otillräckliga. Varje gång han gick på toaletten, gick det åt 5-10 liter vatten för spolning plus ett par liter för att tvätta händerna. Hans vattenförråd krympte snabbt. Det gjorde honom extra bekymrad eftersom han inte hade någon bra idé om hur han skulle kunna fylla på reserven av vatten.

”Rent teoretiskt skulle jag kunna hämta vatten i stora kärl från Mälaren för sanitetsvatten, i alla fall så länge det var öppet vatten. När isen kom var det kört, i alla fall väldigt mycket svårare. Matlagningsvatten är på sätt och vis lättare att hantera. Vid mina ´inköpsrundor´ har jag ju konstaterat att det inte har varit någon som sett något större värde i rent vatten, nu är det annorlunda. Jag måste fixa till någon mer permanent lösning på problemet”, tänkte han, lämnade sängens värme och gick ut på toaletten. *”Vattenförrådet krymper oroväckande snabbt. Jag måste göra något åt saken innan det blir ett oöverstigligt problem.”*

Varje dag den gångna veckan hade Jörgen gett sig ut på rekognosceringsturer, för att försöka hitta ett nytt hem där vatten och värmeproblemet fick en bra lösning. De prospekt han hade hittat på sina turer var för det mesta odugliga, men det hade utkristalliserats tre objekt som fyllde de flesta kraven. De skilde sig mest åt genom att det ena låg norr om stan och det andra fanns söder om. Det tredje däremot låg västerut, norr om Mälaren. Möjligheten att i framtiden kunna fiska därifrån var dock sämre än de två andra ställena som låg vid kusten. Därför hade han i alla fall just nu övergivit planerna på att flytta dit.

Det hetaste stället låg inte alls så långt ifrån Furusund och innehöll precis det han ville ha, t.o.m. en sjöbod med fiskebåt och fiskeredskap. Färsk fisk stod högt på hans önskelista. Just avsaknaden av detta var en klar nackdel för det ställe han hittade söder om stan. Å andra sidan var han mer bekant med omgivningarna åt Nynäshamnshållet, men det kanske inte betydde lika mycket som förhoppningen om färsk fisk.

”Efter brunchen ska jag åka ut till Furusund igen och göra en sista koll och sedan bestämma mig för nord eller syd. Visst lutar det mycket åt nord, men det är väl det jag ska övertyga mig själv om.” Sedan ångrade han sig. ”Jag åker söderut först och kollar av det stället, så har jag det klart i minnet när jag åker norrut. – Japp så gör jag.” Morris teg och samtyckte.

På väg till Södertörns sydspets stannade han till vid COOP i Haninge, som villigt donerade lite matvaror, vatten på flaska, en kofot, samt lite smidiga verktyg som han behövde för den sista undersökningen av huset som han var på väg till. Morris stannade till vid hyllan med hundmat och sniffade ivrigt på ett tjockt plaströr med torkade grisöron. Jörgen som nu rutinerat alltid tog plastkassar med sig då han gick in i en affär istället för normalt, tvärtom, öppnade en och fyllde den med grisöron. Morris ville förstås ha ett genast. Husse var dock av den uppfattningen att han skulle jobba som vakthund just nu och inte ligga ouppmärksam och gotta sig med snask.

Inget tydde på att vägspärrarna hade haft någon som helst aktivitet sedan han passerade här sist, och han slogs plötsligt av tanken att han skulle länsa dem på vapen och ammunition. Dels kunde de vara bra att ha i framtiden och dels var det nog bra om det inte cirkulerade för mycket vapen omkring.

Han körde bort till OK/Q8 och lånade ett täckt släp och en packe vanliga arbetshandskar samt några par rejäla diskhandskar. Nycklarna till släpen hängde där de skulle, så det blev inget besvär med detta. Sedan han hakat på släpet, åkte han tillbaka till vägspärren, tog på sig ett par diskhandskar och med Morris vid sin sida, tittade han in i byggboden. Stanken var som en bergvägg, nästintill omöjlig att forcera. Det såg ut ungefär som vid vägspärren i Sickla, men här låg det sex döda män och en kvinna. Jörgen tog alla vapen och all ammunition han hittade och lade i de plastsäckar han hade med sig och lastade dem i sin tur i släpvagnen. Därefter gjorde han samma sak med kulsprutan, fast den lastade han inte i någon plastsäck. Den fick stå på sin lavett direkt på släpets flak. Han tittade sig en sista gång omkring för att se om han glömt något, konstaterade att så inte verkade vara fallet, kastade in handskarna i släpet, körde därifrån och tog 73:an söderut.

Han fick ta det försiktigt för vägbanan var täckt av frost och det var halt.

”Konstigt att det inte finns ett endaste hjulspår i rimfrosten. Det är då säkert att inte en mänsklig varelse har använt den här vägen de senaste 12 timmarna”, konstaterade han.

Med verktygen i fickorna, pistolen i byxlinningen och med Morris vid sin sida, lämnade han bilen på parkeringen som tillhörde den lilla gården och gick upp mot boningshuset. Han ville spana in de yttre omgivningarna innan han satte kofoten i bakdörren och gjorde inbrott. Vid hans förra besök här hade han letat efter en nyckel i nästan en timme utan att hitta någon. Det var vackert med rimfrosten i gräset och på vissa ställen hade det bleka solljuset fläckvis smält bort den. Han började undersöka pannrummet som låg i källaren och till sin glädje, men inte till sin förvåning kunde man elda med ved i pannan. Det hade han gissat sig till då han kollat upp huset från utsidan. Likadant var det med värmesystemet, vattenburen värme, precis som han hade förmodat. Tyvärr skulle det frysa sönder till vintern om ingen bodde här, precis som det skulle i de flesta husen i landet.

”Var fasen är Morris?” tänkte Jörgen. Han hade inte sett honom den senaste kvarten. *”Glömde jag att stänga dörren? Hade Morris gått ut? Det är väl inte hela världen i så fall, men jag vill ha lite koll.”* Han reste sig upp och gick upp för trappen, men han såg inte hunden någonstans. *”Jäklar dörren står ju öppen.”*

När han klev ut genom bakdörren och kom ut på altanen av tryckimpregnerat trä var trallen snorhal. Foten bara gled undan på rimfrosten och han drattade helt enkelt på ändan, eller mer korrekt på högra sidan, samtidigt som han kände en intensiv smärta i låret.

”Helvetes jäklar vad det som hände”, tänkte han medan smärtan tilltog. Så fort han rörde sig det minsta ökade smärtan i intensitet. Han rullade trots smärtan över på vänster lår och kände efter med handen. Det var svårt att förstå vad som hänt, men efter en stund klarnade det. I sin parkasficka hade han en brytbladskniv av modell större. På något sätt hade han väl lekt med den i fickan så att en större del av bladet var ute. När han ramlade hade han ramlat på knivbladet så illa att det gick igenom fickan och fodret på parkasen och vidare in i låret. Kniven satt fortfarande fast i låret och det gjorde ju parkasen också. ”Helvete”, sa han högt och eftertryckligt och stirrade plötsligt in i Morris oförstående ögon. ”Det här var det sista jag behövde. Vad fasen gör jag nu? Jag måste dra ut kniven och se efter hur stor skadan är.”

Han stoppade in handen i parkasen, tog tag i knivskaftet och kände genast varenda minimal rörelse som smärta i benet. *”Dra ut kniven och få det gjort.”* Han samlade sig en kort stund och drog sedan ut kniven med ett ryck. Han stönade till men tänkte samtidigt att nu är den ute i alla fall.

”Jag måste kolla upp skadorna och se efter vad som hänt. Jag kan inte ligga kvar här”, manade han på sig själv.

Jörgen tog sig upp på vänster knä, stöttade sig mot husväggen och reste sig med stöd av denna upp i stående, samtidigt som han stönade ynkligt. Smärtan var större än han hade väntat sig.

”En del straffar Gud med detsamma”, tänkte han och syftade då på inbrottet han nyss gjort sig skyldig till. Försiktigt tog han sig in i huset, ställde sig vid köksbänken och började försiktigt dra av sig byxorna.

”Klart som fan att man inte är någon jäkla machokille, det skulle behövas nu. Jag törs ju knappast titta vad som har hänt.” Istället för att titta på såret drog han fram den olycksaliga kniven från jackfickan och tittade på den. Bladet var blodigt och han drog in det i skaftet och då gick plötsligt den hemska sanningen upp för honom. Bladet var för kort. Det fattades en eller två bitar som hade brutits av och fastnat inne i låret. Det var inte undra på att det smärtade. Bara tanken fick honom att må illa.

”Jag är en riktig fegis när det gäller sån´t här. Fasen, varför måste det här hända? Nu är det bara att ta sig in till sjukhuset så snabbt som möjligt för att få skadan behandlad.” Så gick den hemska sanningen upp för honom – *”Vilket jävla sjukhus?”,* tänkte han uppgivet. *”Det finns ju för fasen inget sjukhus, i alla fall inget som fungerar.”*

Han kände efter med handen och kände hur det blödde ganska rikligt även om inte blodet forsade fram. Han mådde illa, han ville spy, men det var bara att ta sig samman och titta ner på såret. Det var cirka sju till åtta centimeter långt och glipade cirka en centimeter. Sen blundade han och spydde. Han torkade av spyorna på en kökshandduk och kände hur han var alldeles kallsvettig. Trots att han var upprörd och rädd konstaterade han sakligt att snittet gick vertikalt uppifrån och ned vilket betydde att det förmodligen inte var så mycket muskelfibrer som var kapade, vilket i sin tur skulle göra läkningen snabbare. Något gott i alla fall men det var inte till någon hjälp i det han insåg att han hade framför sig.

”Nu Jörgen, får du ta fram det bästa du har”, uppmanade han sig själv, *”även om det inte räcker särskilt långt i en situation som denna. Det här kan faktiskt ta livet av mig om jag inte sköter det på ett bra sätt. Jag måste få det här sytt och den enda som kan sy det är syster Jörgen. Fixa först ett förband, sedan ner till bilen, åk till Kronans apotek i Nynäshamn, dit hittar jag. Skaffa det jag behöver och kan få tag på. Åk hem, sy och plåstra om.”*

Ett första steg var alltså att lägga ett förband, - här och nu.

Om han levde vidare fick han vänja sig vid tanken att göra all sjukvård på egen hand, utan hjälp från någon som helst sjukvård.

”Bryt för helvete inte benet eller något sånt, då kan jag lika gärna skjuta mig för pannan med AK4:an”, tänkte han uppgivet.

”Jag gissar att det finns rena lakan i sovrummet i något linneskåp eller garderob”, varpå han linkade in i sovrummet i bara kalsingarna och började leta efter rena sängkläder. Ganska snart hittade han vad han sökte, tog upp sin blodiga kniv som han nyss skadat sig på och skar sönder kantfållen så att han kunde riva lakanet i remsor. I det militära hade han på sjukvårdsutbildningen lärt sig att lägga förband på sårskador, så den biten var inte så komplicerad. För säkerhets skull lade han ett blodstasande förband lite högre upp på låret, men han visste inte om det behövdes. Överfuriren hade sagt att man skulle göra så och i det här fallet kostade det inget extra.

Han linkade tillbaka in i köket, tog på sig byxorna och sa till Morris:

”Nu är det dags att dra.” Morris tittade storögt på Jörgen, ungefär som om han förstått att något gått på tok. På vägen ut passerade han den så kallade storstugan och där såg han ett barskåp. Det var varken välfyllt eller välsorterat, men han tog med sig två oöppnade flaskor, en Gordon´s Gin och en Vodka Absolut. Han trodde det kunde bli användbart.

En stund senare var han inne vid apoteket där han handlat någon gång tidigare. Till sin förvåning var dörren inte sönderslagen, men Jörgen fixade det ganska enkelt med sin kofot från COOP.

”Nu börjar vi. Vad ska jag ha? Smärtstillande. Det dunkar redan i benet så jag tror jag blir galen. Vad ska vi ta? Ipren 400 mg och Alvedon 665 mg har jag hört ger en bra effekt om man tar dem tillsammans.” Han tog 20 burkar Alvedon samt 20 askar Ipren och stoppade ner dem i en plastkasse. Så gick han bakom disken till den receptbelagda delen med sina lådor. *”Oxynorm för fasen kolla om det finns något kvar, … eller har några knarkare varit här redan?”* Så var det antagligen för han hittade ingen Oxynorm. Fyra askar Tramadol 100 mg och 4 burkar Stesolid 10 mg åkte också ner i plastkassen som nu började visa tecken på att bli full. Morris gick hela tiden och tittade på honom, ungefär som han ville säga att så här gör man inte.

”Fasen, han kanske är polishund eller liknande? Han kanske blir förbannad och hoppar på mig? Nej, det kan han väl inte vara? Visserligen var han tvärsäker på de kommandon jag testade på honom, men polishund, det är väl ändå lite långsökt?”

Jörgen tittade på honom och så kliade han honom på bröstet och sa:

”Du är väl för fasen ingen polishund heller? Jag måste ha det här, annars blir du utan husse igen och det vill väl varken du eller jag?”

”Det var väl allt”, tänkte han medan han gick mot den sönderslagna dörren. *”Visst fasen jag måste ha mera förbandsmateriel för tusan och så en suturnål och suturer, något att tvätta med. Något mer? Emlakräm kanske? Då kanske det inte gör så förbannat ont då jag ska sy ihop skiten.”* Han började kallsvettas igen, bara han tänkte på vad han måste göra. Så kom han på att han behövde en pincett eller kanske rent av en peang, om han skulle ta bort delar av knivbladet som fortfarande satt kvar i såret. Den behövdes också för att hålla i nålen. Han hittade lite olika pincetter, men varken suturnål eller suturer.

”De djäkla läkarna har väl monopol på skiten så att olyckliga och ensamma stackare som blivit kvar inte ska kunna laga ihop sig själva. Typiskt. Det verkar inte finnas här i alla fall.”

Väl ute i bilen tog han fram en flaska vatten och med hjälp av vattnet medicinerade han sig själv med två tabletter Tramadol och två tabletter Stesolid, vilket i det senare fallet var på tok för mycket. Risken att han skulle somna bakom ratten på hemvägen, var överhängande. Hans förhoppning var att han skulle bli både lugn och lite mindre mottaglig för smärtor.

”Jag är egentligen jäkligt ynklig när det kommer till sånt här. De flesta inom sjukvården skulle säkert ha synpunkter på min medicinering, men då får de väl komma hit och tala om hur jag ska göra. I annat fall får jag väl lita på mitt eget begränsade förstånd i dessa frågor.”

Han lämnade Nynäshamn och åkte till en tyg- och sybehörsaffär som han kände till i Handen. Den var också oplundrad så han fick ta fram `Botkyrkanyckeln` igen, men å andra sidan passar den ju överallt och det är ju ganska praktiskt. I affären fick han tag på både nålar och björntråd och var nu materiellt sett, ganska väl beredd för sina första stordåd i kirurgibranschen.

Väl hemma i lägenheten kände han att han var påverkad av medicinerna och det var bra, lite lugnande faktiskt. Maja hade suttit utanför porten och väntat när de kom hem och nu satt hon på köksbänken med svansen ringlad runt sina vita tassar och tittade intresserat på Jörgens förehavanden. Han packade lite slött upp alla sina grejor på köksbordet, utom matvarorna och vapnen som fick ligga kvar ute i bilen respektive släpet, men han gick i alla fall ut och satte ett hänglås på släpets glasfiberkåpa.

”OK då var det väl bara att sätta igång då. Ska jag ta lite mer smärtis innan jag startar? Om jag skulle ha optimal tur för en gångs skull, så skulle det funka om jag tog det och ett lugnande piller nu. Det fungerar, med tanke på hur jag mår nu, som att det jag satte i mig tidigare tog ungefär en halv timme innan det började ge effekt. I så fall börjar den nya dosen verka medan jag tvättar rent och när

jag börjar sy så går det som en dans och sen somnar jag som en stock. Jag måste chansa eftersom jag inte kan det här."

Han kände sig redan mycket lugnare än han varit ute i huset på Södertörn och tog lika stor dos som tidigare av Tramadol och Stesolid. Han hade redan tagit 200 mg Tramadol och 20 mg Stesolid och nu dubblade han alltså dosen. Nu hade han tagit en livsfarligt hög dos, men det visste ju inte Jörgen.

"Nu kör vi", tänkte han och tog fram en glasskål och hällde i ett par deciliter vodka. Så tog han fram en nål och trädde cirka 60 centimeter björntråd på nålen. En suturnål var böjd det hade han sett på tv, så han gjorde sitt bästa för att få rätt stuk på den. Därefter lade han nål och tråd i spriten i glasskålen. Sen kom pincetter fram ur sina förpackningar och han placerade deras spetsar ner i spriten. Så öppnade Jörgen förbandet över såret. Konstigt nog reagerade han inte med äckel och avsky som han väntat, utan började genast ta fram kompresser, doppade dem i sprit och började tvätta bort levrat blod. Spriten sved i såret, men kanske inte riktigt så intensivt som han hade väntat sig. Kanske hjälpte Tramadolen. Såret låg lyckligtvis inte på baksidan av låret utan på sidan, klockan två ungefär om klockan tolv var rakt upp mitt på.

"Lätt att komma åt i alla fall. Skönt att få lite tur i allt elände. Det bästa är nog om jag tar med alla grejor till sängen och fixar allt där."

Han tog med allt han behövde och placerade det på en stol bredvid sängen och lade sig på sidan och studerade såret. Det såg rent ut, men han visste att det satt metallbitar från kniven kvar och de måste ovillkorligen ut. Först smorde han på Emblakräm på huden bredvid såret. Förhoppningsvis skulle de göra att huden domnade lite, men han hade inga illusioner om att det inte skulle kännas när han sydde.

Under tiden bedövningen på huden började verka skulle han plocka ut knivbladet. Han valde ut den pincett som hade långa smala spetsar och kände efter med den i såret. För det hade han ingen annan smärtlindring än de piller han redan satt i sig, men han kände dess effekt. Han var väldigt avtrubbad och aningen fumlig. Det gjorde väldigt ont, men han kände utan tvekan metall mot metall med pincetten. Kallsvetten bröt fram i pannan men Jörgen fortsatte att känna med pincetten i såret och till slut kände han att han fått grepp om något. Han drog sakta utåt och smärtan tilltog. Klick sa det plötsligt när greppet om knivbladet släppte. Efter att han samlat ihop sig lite försökte han på nytt. Det var lättare att få grepp om metallbladet den här gången, men resultatet blev detsamma. Med ett tyst klick släppte pincettens grepp även denna gång.

Jörgen kämpade mot smärtan, men tog ny sats och bytte pincett till en med bredare spets. Tydligen hade metallbiten kommit ut en bit i alla fall för han fick genast ett bra grepp och började dra utåt. Det gjorde fruktansvärt ont, men Jörgen gav sig inte utan fortsatte att dra. Plötsligt släppte muskeln sitt tag om det trasiga knivbladet och det kom ut och satt fortfarande kvar i pincetten.

Han stönade av smärta och lättnad, för nu var biten ute och han kunde konstatera att det var två sektioner av brytbladet som hade gått av vid andra skarven. Det var en jäkla tur att de båda bitarna satt ihop, för han kunde inte tänka sig att börja om och leta efter en bit till. Han rullade över på rygg en stund och pustade ut. Kallsvetten flödade i pannan. Såret hade börjat blöda igen och han höll en kompress mot såret. Efter cirka fem minuter kände han sig ganska lugn och smärtorna hade minskat avsevärt.

"Visst har jag en flaska med Natriumkloridlösning i badrumsskåpet? Jag kan tänka mig att det vore käckt att skölja såret en gång till innan jag syr", tänkte han och gick upp och hämtade flaskan. Nu kände han att han var vinglig. Bedövningen och det lugnade medlet började verka, det var inget snack om saken. Han lade sig ner på sängen igen och sprutade ner vätskan i såret. Det kändes inte så hemskt som han hade väntat och sköljde därför såret en gång till för säkerhets skull.

"OK", tänkte han. *"Då är det bara nål och tråd som är kvar. Bäst att köra igång innan jag tuppar av."* Jörgen började se dimmigt och förstod att det var bråttom att fixa det här innan han svimmade. Han torkade rent såret en gång till, smorde på lite mer Emlakräm och väntade ett par minuter.

”Nu är det dags”, tänkte han och tog upp nålen med en peang och höll upp den i luften så att spriten fick rinna av. *”Jag måste skölja fingrarna i spriten också för jag måste väl knyta med dem.”* Han gjorde så, lät dem rinna av och lufttorka, sedan tryckte han nålen genom huden och började sy nedifrån och upp. Det första stygnet blev som ett riktigt stygn. Han använde båda händerna för att knyta ihop det. Om han hade varit en riktig kirurg, vilket han inte var, hade han kanske klippt av tråden och gjort 10-12 likadana stygn till. Nu var han ju inte ens läkare eller sjukvårdspersonal över huvud taget, så han fortsatte bara med sneda stygn uppåt en bit. Det blev inte riktigt så bra, för de stygn han hade gjort började glipa lite längre ner.

”Fan också, jag kan inte det här, men jag måste göra så gott jag kan.” Smärtan var inte så enormt besvärande som han hade väntat och den idé han fick fungerade ganska bra. Idén gick ut på att när han med en peang hade sträckt ett stygn så förseglade han det genom att dessutom dra ihop stygnet med en bit kirurgtejp takt över stygnet. Det funkade. Han sydde ett nytt snedstygn och förseglade med tejp osv. När han var klar med hela såret var han så groggy att det var nätt och jämt att han med fumliga händer kunde knyta till den sista knuten.

En kirurg hade kanske gjort 10-14 knutar medan Jörgen bara hade gjort två. En i början och en i slutet. Just då var han inte medveten om det, men han skulle många gånger studera sitt hantverk i framtiden och konstatera att *”Det blev inte som jag tänkte, men det blev, som Nalle Puh brukade säga.”* Det förband han lade över såret var inte heller något mästerverk och han hade senare inget minne av att han i sitt omtöcknade tillstånd hade lagt något förband. Han somnade som han låg, men vaknade efter några timmar av att han frös förskräckligt. Inte så konstigt egentligen när det var 11° i lägenheten och han hade varken kläder eller täcke på underkroppen.

Såret hade inte börjat blöda igen, så han kröp bara ner under täcket och somnade om.

Kapitel 38

Jörgen sov länge nästa morgon, … igen är man nästan frestad att säga. Aningen seg i skallen reste han sig upp på ena armbågen och tittade som vanligt på sin digitaltermometer, hur kallt det var inne och ute. Det var 8° inne och 2° ute. Han la sig ner igen och drog upp täcket ända upp till hakan, medan han i minnet gick igenom vad som hade hänt igår. Han var stolt över sig själv. Det var ett allvarligt krisläge som hade drabbat på honom, men som han hanterat på bästa sätt. I alla fall antog han att det var så.

Maja som nu också var vaken hoppade ner på golvet, ställde sig i dörröppningen, sträckte på sig på katters vis och började jama högljutt. Morris anslöt sig också till Majas oväsen fast konstigt nog hördes han inte lika mycket. Jörgen tittade förundrat på sina fyrbenta vänner.

”Nu har t.o.m. jag fattat. Ni fick ju ingen mat igår kväll. Det fick å andra sidan inte jag heller, men jag hade fått lite förhinder.” Morris och Maja tystnade och då Jörgen reste sig ur sängen gick både hund och katt ut i köket och väntade på honom.

Det stramade i låret, men då han kände efter med handen, kunde han konstatera att bandaget var torrt och visade inget tecken på att ha sugit upp några vätskor från såret. På det hela taget hade allt gått ganska bra, så här långt i alla fall.

”För en gångs skull har man något att skriva hem till morsan om och då finns hon inte längre till. Är hon i himlen, som hon själv trodde hon var på väg till, kan hon i alla fall känna sig lite stolt, - ja om hon sett mitt strul igår.”

Maja och Morris satt bredvid sina tomma matskålar, väntade tålmodigt och de blev strax serverade torrfoder. ”Det får duga som frukost idag. Ni ska få något bättre senare.”

Till sig själv stekte han efter ett tag några ägg och lite bacon, vilket han tyckte var lite av en festbrunch, men han stekte inget förrän Morris hade ätit klart. Fick han känna doften av stekt bacon så hade han genast övergett sitt torrfoder. På den tid han hade varit hos Jörgen hade han lagt på sig nått kilo. Han åt som en häst, allt som kom i hans väg.

”Idag tänkte jag ta bilen och åka upp till det andra stället i Furusund”, sa Jörgen och tittade på Morris som genast tittade upp och öronen var riktade rakt fram mot sin husse. ”Ska du åka med?”

”Voff”, sa Morris till svar och gick och ställde sig vid dörren.

”OK, men inte riktigt än, jag måste göra mig i ordning först.” Morris la sig med ett brak vid dörren och gäspade stort, vilket var ett tecken på att han kände sig obekväm med att vänta.

Det stretade och gjorde ont i låret och Jörgen bestämde sig att ta det riktigt försiktigt idag. Innan de gick iväg skulle han ta en Tramadol i magen och en två i reserv i fickan. Han klädde sig snabbt och rustade sig med de vanliga grejorna AK4:an, pistolen, Gerberkniven, samt lite verktyg som han för säkerhets skull lade i en liten 25 liters ryggsäck. Han tänkte inte göra om gårdagens misstag att ha vassa saker i fickan som han kunde ramla på och göra sig illa. Ner i ryggsäcken åkte också en flaska vatten, två äpplen samt två torkade grisöron. De sista sedan han först lagt dem i en plastpåse och knutit till ordentligt.

”Då är vi klara sa Jörgen”, varpå hela familjen gick ut på gatan. Maja försvann kvickt in i några buskar medan Jörgen kopplade bort släpet och såg till att det var låst ordentligt. Han öppnade bakluckan och Morris hoppade in på en gång. Tråkigt nog visade tankmätaren bara på kvarts tank, så han var tvungen att åka till Gatukontorets förråd och tanka.

Väl där kom han att tänka på att Gatukontoret ju faktiskt hade en Toyota Tundra Pickup Truck, som han själv brukade använda i tjänsten. *”Varför inte använda den på resorna runt stan? Den var ju mera praktisk än hans egen. Visserligen stod det Gatukontoret på sidan, men det gjorde ju ingenting. Det var ju ändå ingen som såg något. Dessutom var han faktiskt fortfarande anställd på Gatukontoret.”*

Jörgen gick in på kontoret, hämtade nycklarna och passade samtidigt på att besöka fikarummet. Det fanns till hans stora besvikelse inga tecken på att någon hade varit där sedan han skrev sitt meddelande på whiteboarden. Han gick ut till Toyota pickupen igen, kollade hur mycket diesel det fans i tanken och fann till sin glädje att den var mer än trekvarts full.

Snabbt lastade Jörgen över sina pinaler till Toyotan. Morris blev också uppgraderad till baksätespassagerare, viket han accepterade utan problem. Pickupen var ganska mycket högre att ta sig upp i och det kändes rejält i låret då han klättrade upp, men väl där så satt han riktigt bekvämt. Han körde ut från området, låste grindarna och begav sig iväg mot Furusund. Sin vana trogen körde han upp på Essingeleden vid Årsta och fortsatte norrut. Då han körde över Hägerstensvägen var det plötsligt som om hjärtat stannat och han tvärnitade så att Norris ramlade ner på golvet och förvånat klättrade tillbaka upp på sätet.

Där på Hägerstensvägen åkte en vanlig grå personbil i riktning mot Liljeholmsbron. Jörgen blev så paff av det han såg att han inte visste vad han skulle ta sig till. Han bara satt där i bilen och såg den andra bilen försvinna bort mot Liljeholmen. Detta var det första livstecknet han sett från någon annan människa som var så pass frisk att den kunde köra bil och nu var den på väg bort från honom. Händelsen gjorde honom helt förstenad och upprörd på samma gång. Han var inte ensam, det fanns fler som var vid liv.

När Jörgen gled ur det transliknande tillstånd han för en stund hamnat i, tänkte han snabbt igenom var första bästa avfart fanns där han kunde köra av Essingeleden och följa efter bilen. Det blev vid Stora- och Lilla Essingen. Där kunde ha visserligen vända men inte komma vidare.

”Jag åker av vid Fredhäll på Kungsholmen.” Varför han kom till den slutsatsen kan man bara spekulera över. Antagligen satt det så djupt rotat i hans svenska uppfostran att han aldrig såg möjligheten att köra mot enkelriktat och köra ner till Hägerstensvägen på det som var påfarten från Hägerstensvägen till Essingeleden och köra efter bilen. Han hade säkert kunnat köra ifatt den. Denna möjlighet insåg han inte förrän han svängde av Essingeleden mot Fridhemsplan.

”Helvete, hur klantig får man vara”, skrek han till sig själv och dunkade händerna mot ratten. Förtvivlad körde han in mot trottoaren medan tårarna sköljde nedför kinderna. ”Här har jag mitt livs chans att bryta min isolering. Jag längtar efter kontakt med en annan människa så att jag håller på att dö och så sumpar jag chansen av ren klantighet.” Just nu fanns det ingen i hela världen som det var så synd om som Jörgen Hansson i Hägersten.

Morris stack fram nosen från baksätet där han satt och slickade bort tårarna från kinden på sin husse.

”Jadu Morris. Det är allt tur att jag har dig, annars skulle det vara svårt att gå vidare just nu”, sa han och förde upp sin högerarm och kramade sin hund om halsen. *”Vad gör jag nu? Fortsätter ut mot Furusund? Visst, det verkar väl lägligt, men då kan jag ju lika gärna åka igenom Centrum mot Roslagstull, så jag i alla fall ger mig själv en mikroskopisk chans att hitta bilen jag såg eller någon annan människa som också är ute och rör sig. Fast visst är det typiskt att det inte är rimfrost på marken idag. Då hade jag kunnat åka tillbaka och följa spåren. Så fort de kommer lite snö, ska jag åka ut och leta människor.”*

Tanken var god och återställde hans humör till den nivå det var innan bilen dök upp så plötsligt och överraskande, eller kanske var humöret t.o.m. bättre. Nu visste han att han inte var ensam. Det fanns andra människor som fortfarande var vid liv. ”Vad skulle det bli av alla människor som låg döda överallt i innerstan. Jag kan inte tänka mig att det startas någon upprensningsaktion av de som överlevt. Det måste vara ett megajobb att ta reda på alla lik. Det kommer förmodligen aldrig att ske,

utan antagligen blir det naturen själv som får ta hand om den saken, vilket är ännu ett skäl att ge sig av från stan.”

När han passerade Danderyds sjukhus, var det lätt att konstatera att det hade varit samma kaos här som det varit vid Södersjukhuset. Bilar stod huller om buller och när han åkte under viadukten vid Vendevägen, var det lätt att se att även den var helt belamrad av parkerade bilar.

Vid Ullna Golfklubb svängde han av österut mot Åkersberga, medan han tänkte:

”Undrar just hur det går med Sven Tumbas gamla skapelse. Redan nästa år börjar väl Hjortar och rådjur att beta på fairway och till hösten växer det väl sly på greenerna. Om tio år är det väl omöjligt att se att det här en gång har varit en av Sveriges finaste golfbanor. Otäckt att tänka sig hur naturen tar tillbaka det som den en gång tvingats att lämna ifrån sig.”

Det tog en hel timme från Ullna, innan han kom fram till det ställe som han var intresserad av. Inte så mycket på grund av vägsträckan, utan mera på grund av alla stopp. Det låg döda människor på gatan även i Åkersberga, men inte alls i samma utsträckning som inne i Stockholm, vilket kändes ganska naturligt.

Gården som han var intresserad av låg bara 30 meter från havet och bestod av huvudbyggnad, garage, två uthus på var sin sida om huvudbyggnaden, båthus och bryggor. Det var inget lyxhus, vilket det i övrigt var ganska gott om i trakten, utan ett allmogehus, rött med vita knutar, som var ett genomgående tema för alla husen på gården. Jörgen hade besökt stället två gånger tidigare och vid ett av dem hittat den gömda nyckeln så han hade redan inspekterat det och de andra byggnaderna från insidan. Det han funnit var ett i första hand praktiskt och mysigt hus helt i avsaknad av marmor, mässing och stora glasfasader från golv till tak. Däremot hade ägarna satsat på en mysig miljö i form av två vedspisar och en gjutjärnsspis. En av de öppna spisarna var placerad i ett stort kök, men där fanns också en rejäl gjutjärnsspis som man både kunde laga mat på och baka i. Den andra murade öppna spisen fanns i vardagsrummet. Det fanns också tre sovrum varav ett hade välsignats med en kakelugn som han hoppades skulle vara i brukbart skick.

Källarvåningen var en källarvåning rakt av och innehöll pannrum, tvättstuga och en massa förrådsutrymmen. Just pannrummet innehöll en väsentlig del, en kombinerad ved och oljepanna. Den som installerat värmesystemet hade tänkt sig att det skulle gå att få ett varmt hus även vid strömavbrott. Rören som skulle förse elementen med varmvatten var synnerligen överdimensionerade för att möjliggöra viss cirkulation även med cirkulationspumpen avslagen. Jörgen gillade vad han såg.

Stället hade också en egen vatten och avloppsanläggning, vilket gjorde att man med hydroforens hjälp bara behövde ha ett elverk igång då och då. ”Här skulle vi kunna klara oss bra”, sa han till Morris som var med på inspektionsrundan. ”Tycker du att vi ska låna det här stället? Sannolikheten att just dessa människor som äger den här gården skulle vara vid liv och motsätta sig ett lån, anser jag vara försumbar.” Morris tittade undrande på honom och lade huvudet lite på sned. Vad det verkligen betydde kunde väl ingen svara på, men Jörgen gjorde den positiva tolkningen att stället var ok.

”Då tycker jag att vi gör anspråk på stället genom att göra lite eld i spisen och börjar göra oss hemmastadda. Lite gott kaffe skulle inte vara helt fel heller.”

”Visst fasen. Något kaffe blir det knappast innan jag fått hit ett elverk och några köksplattor. Får väl inhandla sån´t som vi behöver så att vi får stället att fungera som det ska.” Sedan slog det honom. *”Gjutjärnsspisen i köket var ju gjord för att laga mat på, så nog ska det ordna sig med kaffet.”*

Jörgen gick ut till det ena uthuset med vedkorgen i handen. Det stramade lite i såret på benet och han skulle ta en Tramadol så snart de kommit in igen. Morris stannade kvar ute på gården medan Jörgen gick in i dunklet och började lasta vedkorgen med torr och fin ved. Det var en obekväm ställning med tanke på att det högg i såret, så han satte sig ner och vilade på ett par vinterhjul som fanns i närheten. Utsikten var trevlig ut över gräsmattorna, båthuset och havet och som pricken över i, gick en vacker hund som nosade, en hund som han bara på en vecka börjat älska oerhört mycket. Han satt så, och njöt

trots smärtan i benet, då han blev medveten om en svag rörelse cirka två meter över huvudet på honom. Det kom som en smärre chock. Det som rörde på sig, antagligen för att det drog från dörren till uthuset som stod öppen för att släppa in lite dagsljus, var två människor, hängande i var sitt rep.

Jörgen rörde sig inte ur fläcken, utan tittade bara förstummat på kvinnan och mannen som hängde där.

”Varför har de hängt sig? Var de båda smittade och tyckte att de inte ville vara med om kalabaliken på sjukhuset och föredrog att dö tillsammans? Det får jag ju aldrig veta, men det kan ju vara en anledning. De är i vilket fall som helst inte bundna på något sätt vilket kan tyda på att de gjort det frivilligt. Det här kom sannerligen oväntat. Troligtvis är det ägarna till fastigheten som hänger där och vad ska jag göra nu, välja ett annat ställe?”

Med dessa tankar promenerade han tillbaka till huset medan Morris var fullt upptagen med att utforska omgivningarna. Det var inga som helst problem att göra eld, och snart sprakade en mysig och livlig brasa i vardagsrummets öppna spis, så livlig att Jörgen stängde för öppningen med ett gnistgaller. Efter ytterligare någon minut visade sig Morris på altanen utanför rummets panoramafönster. Jörgen släppte genast in honom via altandörren och Morris slog sig nöjt ner på golvet på lagom avstånd från brasan.

”Två hängda människor i vedlidret”, tänkte Jörgen. *”Inte precis vad jag räknat med. Är detta anledning till att jag väljer ett annat hus? Jag gillar ju det här, det har allt jag behöver. På sätt och vis har de gamla ägarna, jag måste väl förutsätta att det var de som hängde där, gett upp och bestämt sig för att inte leva här längre. Sannolikheten talar inte för, att det skulle ha några barn i livet, som skulle komma hit och kräva tillbaka stället. Kanske hittar jag något avskedsbrev som talar om hur och varför?”*

Han reste sig upp ur soffan, hämtade vattenflaskan i ryggsäcken och tog en Tramadol. Det värkte påtagligt i såret.

”Jag har sett så många döda den sista tiden att jag nästan har slutat att reagera för dem. Att de själva valde att skynda på det oundvikliga och besparade sig en massa smärta, förändrar ju egentligen inget. De tog en genväg till det oåterkalleliga slutet helt enkelt.”

Brasan gnistrade och sprakade som granved brukar göra, medan han bearbetade sina tankar. Alla tankar på kaffet var som bortglömda.

”Ska jag vara kvar här, måste jag ta ner dem och begrava dem. Var då? På kyrkogården i vigd jord? Kanske kan man resonera som så, att nu gäller inte längre det gamla. Vi har gått in i en ny tidsålder efter AH, och nu ser regelboken annorlunda ut än på 1900-talet. Ingen präst kommer att hålla begravningsakten, Ingen gravsten kommer att resas för barn och släktingar som kommer att regelbundet besöka graven, eller allra minst på Alla Helgons Dag.”

”Det här var inte lätt att reda ut Morris. Vad säger du? Trivs du här? Ska vi flytta hit?” Morris som låg med nosen på sina framtassar gav ifrån sig en ljudlig suck, men rörde sig inte i övrigt. ”OK det uppfattar jag som att du vill bo här.”

Det blev tyst en lång stund medan Jörgen tänkte igenom vilka möjligheter han hade. Det enda som hördes var andningen från Morris och brasans knastrande.

”Nu har jag bestämt mig”, sa han sedan precis som om han redovisade sina tankar och beslut för någon. Någon fick i det här fallet vara Morris. Det kändes i alla fall mer socialt att redogöra sina beslut för någon, även om inte Morris begrep innebörden av dem. ”Vi stannar här, men behåller tills vidare också lägenheten på Hammarbyhöjden. Vi åker dit strax. I morgon åker vi hit igen och tar ner de där människorna och begraver dem här ute någonstans. På vägen ut i morgon åker vi in till Gatukontorets förråd och lånar en minigrävare som står där på en trailer. Det lär väl bli något av ett permanent lån för det blir väl så att den får stå kvar här ute. Jag tänker i alla fall inte handgräva två gravar. Om jag gör

som jag tänkt, anser jag att vi hedrar de här människorna på bästa sätt, eller vad säger du?” sa han och tittade på Morris.

”Du tiger och samtycker hör jag, OK då var det beslutat.”

Jörgen drack lite mer vatten medan de sista gula lågorna lämnade elden så att nu bara glöden var kvar. Han rörde lite i glöden med eldgaffeln, så att nya lågor uppstod. Sedan satte han för gnistgallret igen och sa till Morris.

”Kom min vän, så går vi ner till stranden en stund.”

De gick runt på det som de uppfattade som tomten, tittade på vad som fanns och till slut hade de ett bra grepp om sjöboden och dess omgivningar. Glädjande nog, fanns det en fin vedbastu i anslutning till vedboden. Den hade byggts till alldeles nyligen och själva bastukammaren rymde kanske sex personer. Utanför bastukammaren fanns ett kombinerat omklädnings- och relaxrum, samt en dusch.

”Kanon”, sa han till Morris. ”Ett tag var jag rädd att jag bara skulle få tvätta kroppen till jul och midsommar, som man gjorde förr i tiden, men det här ger ju möjligheterna till minst två gånger i veckan. De du!”

Morris verkade varken intresserad eller det minsta exalterad över detta, utan gick och nosade överallt i en sjöbod som måste vara himmelriket för den som gillade mycket dofter av olika slag. Jörgen kände sig trots allt nöjd med dagen även om han misslyckats med att få kontakt med bilen han såg och händelsen med de båda döda han hittat i vedboden. Han tog Morris med sig, gick upp till huset och konstaterade att brasan brunnit ut, tog sina grejor med sig i ryggsäcken, låste huset och åkte därifrån.

Kapitel 39

Mycket hade han gjort i sina dar, men han hade aldrig agerat begravningsentreprenör. Jörgen var rädd för att han skulle känna obehag och osäkerhet inför detta, men till sin egen stora förvåning agerade han bara som om han hade en arbetsuppgift att göra och var fokuserad på att göra den och göra den bra. Precis som han ville minnas, stod mini-grävaren på Gatukontorets förråd lastad på en trailer, så han kopplade helt enkelt på trailern på Tundrans dragkrok och kollade upp att han hade allt med sig. Det var nära att han hade glömt att ta med sig två små presenningar, men det kom han ihåg precis som de skulle åka iväg. Han fixade till detta, hans lilla överseende och så var de på väg igen.

På hemvägen igår hade Jörgen och Morris gjort en del inköp som behövdes för sin etablering i Furusund. Förutom ett nytt elverk, lite kablar och verktyg, hade de också skaffat sig en elektrisk dubbelplatta. Jörgen hade först tänkt att han skulle behöva dubbla uppsättningar, men kom sedan på att köket förutom en öppen spis också hade en gammal traditionell järnspis. Den kunde man ju givetvis laga mat på. Han skaffade också en hel del mat och dryck till sig själv, samt mat till Morris och Maja. Allt hade fått stanna i bilen över natten, så varenda pryl var med nu då de åkte vägen över Södermalm och City för att komma till Roslagstull. Det var inte den snabbaste vägen, men Jörgen ville åka där för att om möjligt se en levande människa.

”Det är väl bara att konstatera att jag inte får se ens några spår av mänskligt liv i dag heller”, tänkte han. *”Jag tänker inte ge upp. Om jag bara rör mig mycket där man kan förvänta sig att möta folk, så kommer jag förr eller senare att hitta någon. Det är jag övertygad om.”*

När han passerade korsningen mellan Sveavägen och Tunnelgatan tänkte han: ”*att inte ens Palmemordets lösning intresserade någon längre. Nu såg hela världen ut på ett annat sätt och mord på en statschef för många år sedan hade väldigt låg prioritet för de överlevande.”*

När Jörgen passerat Åkersberga insåg han definitivt att han inte heller idag skulle få någon mänsklig kontakt. Han försökte intala sig själv att han inte hade bråttom med det, men det var inget lyckat försök. *”Jag har bråttom. Jag behöver någon att prata med, att diskutera med, att slänga käft med och inte minst, jag behöver mänsklig närhet. Människan är inte gjord för att leva ensam.”*

Han hade tittat in på varenda tvärgata de passerat, tittat upp efter fasaderna för att få se kanske ett värmeljus i ett fönster, men ingenting. Inte ett spår av mänskligt liv. När han närmade sig Furusund slog han bort dessa tankar. Såret på benet kändes ömt och han hade inte lyft på förbandet och tittat efter hur det såg ut. Det var kanske dags att sätta på ett nytt förband när han kom hem ikväll.

Vant backade han in på parkeringen, så att det skulle vara lätt att backa av mini-grävaren. Morris hoppade ut och sprang iväg ner mot sjön så fort han öppnade bakdörren. Antagligen kom han ihåg att det fanns många dofter att utforska nere vid sjöboden.

Under Jörgens tidigare besök här hade han hittat en fyrhjuling i det ett av uthusen. Det var inte vad som helst utan en Honda Rincon. Den som en gång köpt maskinen ville ha något extra och antagligen användes den för att köra hem ved med, för i samma uthus fanns också en timmervagn med bogey och en vanlig släpvagn. Hondan var låst med en härdad kätting som var förankrad i betongplattan den stod på. Den var stöldbegärlig, och det hade ägarna förstått. Det skulle inte ha varit lätt att stjäla den, men Jörgen hade hittat nycklarna inne i boningshuset så det var inga problem. Han kollade att det fanns bensin i tanken och körde ut den på gården och visslade på Morris, som redan lärt sig att känna igen hans gälla busvissling och kom upp mot honom i full galopp.

”Nu går vi runt och försöker hitta en bra begravningsplats, ja det vill säga, du går och jag åker på den här då jag fortfarande har ont i benet.” *”Det är märkligt att jag pratar med Morris bara för att ha någon att prata med. Inte fasen förstår han allt vad jag säger. Hoppas att det inte är ett tecken på att jag håller på att bli galen.”*

Om han skulle bo här, ville Jörgen inte ha några gravar inne på själva gårdsplanen eller gräsmattorna, så de letade sig till utkanten av vad det betraktade som deras tomt. Om det var så eller inte, kanske skulle komma fram någon gång om han hittade en tomtkarta, men nu fick han gå bara på känsla. Efter bara 10 minuter hittade han en liten sänka med en plan yta i mitten, där man inte kunde se husen och omvänt kunde man då inte heller se gravarna från husen. Han bestämde att här skulle bli bra. Platsen var vacker och låg cirka 25 meter från havet.

Han åkte tillbaka på 4-hjulingen och lastade av minigrävaren och körde den till gravplatsen. Sen gick han tillbaka till 4-hjulingen och kopplade på släpvagnen. *”Nu återstår bara det tråkiga.”* Han hade funderat länge igår kväll, på hur han skulle ta ner de döda. Det skulle inte kännas bra om han helt enkelt var tvungen att skära av repen och låta dem falla två meter, rakt ner i golvet. *”Tyvärr är det väl så jag får göra ändå”,* tänkte han. *”Jag kan inte komma på något annat sätt, i alla fall inte i mitt tillstånd. Jag ställer upp stegen som jag såg där igår och klättrar upp till bjälken och skär av repen, Det blir varken snyggt eller vördnadsfullt, men vad annars kan jag göra?”*

Innan Jörgen gick upp på stegen lade han ut sina presenningar på golvet ungefär där han räknade med att de döda skulle hamna. Först skar han ner kvinnan, som hamnade där han tänkt sig. Så vördnadsfullt som det nu gick rättade han till henne på rygg och lade armarna i kors över bröstet. Därefter svepte han presenningen runt den döda kvinnan och tejpade ihop allt med silvertejp, till en liksäck. Sedan upprepade han samma procedur med mannen. Jörgen startade 4-hjulingen, backade in kärran mot vedlidret, tog bort baklämmen och lyfte upp kropparna på flaket. Sedan körde han iväg till begravningsplatsen.

Han startade mini-grävaren och grävde en grav där makarna fick plats tillsammans och släpade dem sedan av flaket och fram till graven så att de kunde falla fritt till botten. Det var inte heller speciellt vördnadsfullt, men vad gör man i en situation som denna. Däremot sänkte han ner mini-grävarens skopa halvvägs ner i graven, så att han själv kunde klättra ner och lägga dem raklångt bredvid varandra och i övrigt rätta till deras läge. Sen klev han upp via skopan och fyllde igen graven. Jörgen utförde en liten begravningsceremoni och läste Fader vår, sjöng Blott en dag ett ögonblick i sänder och sa:

”Denna lilla och alltför obetydliga begravningsceremoni har givetvis varit för dessa människor, vars namn jag inte känner, men den har också varit för alla de döda jag sett och som inte ens, kommer att få denna enkla begravning. Hoppas ni alla får vila i frid.”

Han stod tyst en stund och såg ut över havet. *”Hur många döda har jag sett den senaste tiden? Hur många är det som aldrig kommer att få en begravning eller ens bli ihågkomna av någon. Inte ens en massgrav kommer att erbjudas dem. Hoppas att jag kommer att uppleva lyckligare dagar än den här”,* tänkte han medan han sakta smekte Morris över nacken.

Med Hondans hjälp körde Jörgen upp lite ved till huset och gjorde eld i vardagsrummet och i järnspisen i köket där han efter en stund kokade lite vatten. Visst skulle han dricka en gravöl och en kopp Nescafé samt några rån med räkost på tub.

En behaglig värme började sprida sig i köket och vardagsrummet. Den öl han hade med sig smakade gott, och det gjorde kaffet också. Jörgen öppnade en kilosburk hundmat åt Morris och sedan satt de i vardagsrummet ganska nöjda med vad de uträttat, vilket man i alla fall kunde säga om Jörgen. Vad Morris tyckte, hade han ingen aning om.

Det var fortfarande ljust ute, klockan var bara två, men nu hade det börjat snöa lite. Det såg vackert ut när marken sakta övergick i vitt som kontrast mot det mörka havet. Jörgen satt fascinerad och tittade ut genom fönstret då det plötsligt slog honom som en örfil. *”Vad tänker du på? Här kommer det du väntat på och så sitter du bara här och drömmer. Kom Morris, vi har saker att göra.”*

Kvickt körde han in Hondan på sin plats och låste den. *”Lite onödigt kan tyckas.”* Sen kollade han upp järnspisen så all alla luckor var stängda. Den öppna spisen hade redan sitt gnistgaller på plats, så den

var inget att bry sig om. Han låste och gick så snabbt som möjligt ut till bilen och släppte in Morris. ”Nu ska vi åka och köpa gravöl och på vägen ska vi leta efter spår i snön.”

De åkte ner mot Åkersberga och Systembolaget, men hur han än tittade fanns det inga andra spår i snön än de han själv gjorde med Toyotan. Bilen gick stadigt i sånt här väglag, men det visste han ju redan. Jörgen fortsatte vidare mot Ullna-korset utan att ha besökt bolaget och stannade till och undrade om de skulle fortsätta rakt fram, eller svänga ner mot Täby. Det blev rakt fram, förbi golfbanan och Ullnasjön. De körde sakta vidare utan att se något som fångade hans intresse och rätt vad det var befann de sig i Sollentuna.

”Vad gör vi nu? Kanske kan det vara bra att ta Sollentunavägen söderut mot Stockholm, så kan jag stanna och handla lite gravöl vid Sollentuna centrum.”

Jörgen svängde in på Sollentunavägen men strax innan rondellen vid Danderydsvägen blev det tvärstopp. Han bromsade så häftigt att Morris var på väg att hamna i framsätet och stirrade framför och till vänster om sig. ”Kan det vara sant? Ser du vad jag ser Morris? Kolla på andra sidan gatan. Visst fasen är det hjulspår.” Visst var det hjulspår. Någon hade kört åt andra hållet på andra sidan vägbanan och dessutom gjort det ganska nyligen.

Han körde ner och rundade rondellen och följde bilspåren i den centimeterdjupa snön norrut efter Sollentunavägen. I korsningen med Norrviksvägen vek spåren av norrut och Jörgen följde efter. Spåren fortsatte utan minsta vingel eller sladd ända upp till rondellen vid köpcentret i Rotebro. Där hade bilen svängt vänster, ner mot Rotebro Station, men strax vek spåren upp mellan köpcentret och motorvägen. Nu var Jörgen ganska säker på att det var en svartabörshaj eller möjligtvis en normal kund han förföljde. Strax kom han fram till en vägspärr enligt samma mönster han sett förut, men det fanns inga spår i snön runtomkring som tydde på att den var bemannad och bilspåren han följde gick bara rakt igenom vägspärren och han följde efter.

Spåren slutade alldeles bakom en gammal Volvo 945. Det satt ingen i bilen, men det var tydliga fotspår som gick därifrån. Jörgen kunde inte bedöma om det var fotspår efter en man eller en kvinna, men han tänkte givetvis följa efter.

Han parkerade Toyotan alldeles bredvid Volvon, tog ut pistolen och ficklampan samt hängde AK4:an över axeln. Så släppte han ut Morris, kommenderade `fot` och gick tyst in i köpcentret utan att tända ficklampan. Han gick ljudlöst på sina gummisulor efter de våta fotavtryck han såg, men som blev otydligare ju längre fram de kom för att snart försvinna helt. Det var svårt att bedöma om Morris tyckte det var skoj eller om han började jobba, för det var tydligt att han började spåra. Jörgen lät honom gå, tog ner AK4:an i handen och följde haltande efter så raskt han kunde. Snart var Morris försvunnen och hade inte lämnat ett spår efter sig. Plötsligt hörde han hur Morris började skälla cirka 40 meter bort och en kvinna som skrek i förtvivlan.

”MORRIS STANNA.” skrek Jörgen så högt och skarpt han kunde. Det var inte säkert att det var ett korrekt kommando. De hade ju inte tränat sånt här tidigare, men Morris slutade att skälla och nu morrade han bara. Strax var Jörgen där och såg både Morris och kvinnan. ”Ligg”, kommenderade Jörgen och blev genast åtlydd. Han tände ficklampan och riktade den mot golvet så att kvinnan kunde se honom och han kunde se henne utan att någon av dem bländades.

”Hej”, sa Jörgen. ”Det var inte meningen att skrämmas, men vi, eller jag i alla fall, var också lite skrämd. Jag heter Jörgen förresten, vad heter du?”

”Jag heter Liisa och jag blev jätterädd. Jag trodde nästan att min sista stund var kommen”, snyftade hon. ”Jag är här för att försöka få mig lite mat, men det är ju inte lätt. Egentligen heter jag Marja-Liisa, men det var många som bara sa Liisa.”

”Var”, tänkte Jörgen. *”Det är tydligt att hon inte träffat en levande själ på länge.”* ”Då kommer jag att kalla dig för lisa som tydligen de flesta har gjort.”

Jörgen hängde upp AK4:an på axeln igen och gick fram så att han stod ett par meter ifrån henne.

”Neej, - det är verkligen inte så lätt fast det kan tyckas att det finns ett överflöd. Har du hittat nåt?”

”Lite konserver bara, färskvaror kan man glömma. Jag är rädd att kosten i framtiden kommer att bli trist och tjatigt enkel. Färska matvaror är nog bara att glömma.”

”Det kan vara svårt, men det ska gå. Förresten, kan Morris komma fram och hälsa på dig så han kan slappna av. Förlåt, men jag måste fråga, har du några vapen på dig?”

”Nej, hurså, skulle jag ha det?”

”Nej då, men Morris kanske skulle känna lukten av dem och bli lite orolig. Jag vet inte själv, för jag har inte haft honom mer än ungefär en vecka.”

”Nej, jag har inga vapen, men det skulle man kanske ha.”

”Ja kanske. Jag har inte behövt använda mitt men det känns tryggt att ha med sig i vissa situationer. Kom Morris, så får du hälsa.”

Morris kom fram och nosade på Liisa både länge och väl, men sedan lade han sig på marken igen. Hon var ok.

”Är du också ute efter mat?” frågade hon?”

”Inte just nu, möjligtvis gravöl. Jag har begravt en kvinna och en man idag, och plötsligt kändes det som om lite gravöl skulle kännas ok. Sanningen att säga är jag här för att träffa dig”, sa Jörgen och log lite.

”Träffa mig, nu förstår jag nog inte.” Liisa såg verkligen frågande ut.

”Förstår om det lät kryptiskt, men jag såg dina bilspår borta vid Sollentuna och då blev jag så glad bara av vetskapen om att en annan människa levde, så jag följde helt enkelt spåren i snön och hamnade här”, sa han och slog ut med händerna.

”Jag hörde inte att ni kom och ska jag vara ärlig höll jag på att göra ner mig då hunden, var det Morris han hette, kom från ingenstans och började skälla. Ska jag tycka någonting, nu när pulsen till i alla fall gått ner till 150, så tycker jag också att det är skönt att det finns någon annan än jag som lever.”

”Ska vi gå bort och sätta oss? Jag såg några stolar lite längre bort. Jag har lite jobbigt att stå just nu.”

”Javisst jag vet var du menar. Det är bara 50 meter dit.”

De började gå mot stolarna. Liisa med de varor hon hittat i famnen och Jörgen haltande bredvid med karbinen i sin rem på axeln. När de kom fram till stolarna placerade hon- sina grejor på bordet emellan dem medan Jörgen lät karbinen hänga kvart över axeln.

”Jag ser att du haltar, har du gjort dig illa?”

”Jo, jag ramlade på en kniv för två dagar sedan. Det låter som en dålig historia. Jag menar mannen som sa i rätten att offret sprang rakt på kniven 17 gånger, men jag ramlade faktiskt på kniven och skar upp ett sår.”

”Det låter ju inte så trevligt. Jag kanske skulle titta till det vid tillfälle. Jag är sjukvårdsutbildad och kan kanske vara till någon hjälp. Du är en av ytterst få överlevande. Hur kommer det sig? Vet du det själv eller?”

”Nej jag vet inte, men en gissning jag har, är att jag på något sätt blivit immun. Jag insjuknade och blev till slut medvetslös, men sedan vaknade jag upp och tillfrisknade. Nu mår jag fysiskt ganska bra förutom i benet. Hur kommer det sig att du lever och är här?”

”Jag vet inte heller. Jag insjuknade i feber under värsta krisen då alla människor dog runt omkring mig. Jag låg till sängs hemma, men blev aldrig så där riktigt sjuk, så egentligen vet jag inte om det var AH jag fick, det kanske var någonting annat. I vilket fall lever jag nu, och det ska jag försöka fortsätta med, fast jag ska villigt erkänna att det inte är lätt. Om du tycker jag luktar illa, så har jag inte duschat efter jag blev sjuk. Jag har inte ätit ett varmt mål mat på en vecka och jag fryser ända in i benmärgen. Dessutom har jag snart slut på bensin och då kan jag inte åka hit och handla. Hur tycker du att det funkar för dig?”

Jörgen tittade på Liisa ett kort ögonblick, och hon såg verkligen tärd ut, nästan som en kvinna från Londons East End på 1700-talet och verkade för länge sedan ha passerat bäst föredatum. Håret hängde fett och stripigt, kläderna var smutsiga och ansiktet var insjunket. Hon var ingen skönhet precis, men för Jörgen spelade det ingen som helst roll. Hon var ju en levande människa och det var just nu det enda som räknades.

”Jag antar att du har haft det värre än jag. Varm mat kan jag bjuda dig på redan ikväll men ett bastubad måste vi vänta med till imorgon, - ja om du vill bada förstås. Det som har varit värst för mig har varit ensamheten. Jag har svårt med att inte få prata med någon och att ha en social samvaro med någon. Jag saknar mina arbetskamrater och vänner. Jag fick redan första dagen då jag återvände till livet en katt som flyttade in och efter ytterligare en tid träffade jag Morris. Det gör att jag hör lite ljud och får lite fysisk kontakt.”

”Menade du allvar med att bjuda på varm mat?”

”Jo det gjorde jag, men då måste vi ju åka hem till mig.”

”Jo det fattar jag. Bor du långt bort och behöver vi ta med oss något härifrån?”

”Jag tänkte ju gå in och handla lite på bolaget. Det ska ju finnas ett här i köpcentret. Annars har jag det vi behöver. I övrigt bor jag på Söder, eller närmare bestämt på Hammarbyhöjden.”

”Jag vet var det ligger. Häng på så gör vi en shoppingrunda.”

Entrén till Systembolaget var givetvis sönderslagen och butiken plundrad, men med lite god vilja och en titt på lagret fick de ihop en platta av blandade ölsorter. Liisa föredrog vin framför öl och hittade en låda med rödvin av ett märke ingen av dem sett tidigare. De lastade in allt i Toyotans lastutrymme, lämnade kvar Liisas Volvo på parkeringen och körde ut från köpcentret via ännu en obemannad vägspärr. Jörgen skruvade upp värmen, med tanke på att hon påstått sig vara genomfrusen.

”Jobbar du på Gatukontoret?” frågade hon då de kommit ut på motorvägen.

”Varför tror du det”, svarade Jörgen och spelade ovetande.

”Jag tänkte på att det stod Gatukontoret över hela sidan av bilen. Stod det inget på din sida?”

Jörgen fnissade åt skämtet. ”Jo jag jobbade där. Nu är det väl ingen som jobbar på det stället längre och kommer väl aldrig att göra det. Bilen är den som jag använde mig av ibland i tjänsten och jag tycker den passar ganska bra nu, med tanke på det liv jag har framför mig.”

”Hur ser ditt liv ut då? Ja, som du har tänkt dig det.”

”Jag vet inte om du har varit inne i stan, men det ligget tiotusentals döda överallt.”

”Jo, jag har sett det. Och jag har inte hört talas om någon frivillig som kommer att ta hand om alla döda. Det kommer antagligen att bli en råttinvasion av sällan skådat slag.”

”Precis så har jag också tänkt och det är en av många anledningar till att jag insett att jag måste lämna stan.”

”Vad är det för andra anledningar?”

”Du nämnde att du frös alldeles för jäkligt, där har du alltså en till och jag hoppas att vi kan ventilera en del saker under kvällen.”

De pratade lite om det ena och det andra de varit med om innan AH. Liisa var sjuksköterska och hade jobbat både på Akademiska och på KS. Hon var 35 år och hennes man var en av de som insjuknade i somras och dog när AH blommade ut för fullt.

”Man kanske inte kan säga min man, men vi var i alla fall sambo.”

När Jörgen stannat bilen utanför porten till sitt hem, sa han: ”Här bor jag, och där sitter Maja och väntar på oss.” Han släppte ut Morris som sprang bort till Maja och hälsade. ”Vi bär upp lite grejor med en gång. Om jag tar ryggsäcken och bolagsinköpen, så kan väl du ta med det du orkar. Vi kanske får gå en gång till, men det tar vi sen i så fall.”

När de gick upp för trappen såg Liisa att Jörgen haltade betänkligt. Hon sa inget förrän de kommit upp i lägenheten.

”Jag ska nog titta till ditt sår och se hur det ser ut. Du ser ut att ha ganska ont.”

”Jo det värker en del, men jag ska bara ta lite smärtstillande och så ska jag se till att vi får lite värme.”

Jörgen tog 200 mg Tramadol, vilket Liisa inte såg och gick ut med ölen på balkongen samt tankade upp elverket från en dunk som han redan ställt där. Så fort elverket startade och strömmen kom på, startade också två byggfläktar, så värmen kom ganska fort.

”Ok, ska vi titta på eländet då. Ska jag sitta eller ska jag ligga?” sa Jörgen.

”Ta av dig byxorna och lägg dig på sängen. Jag tror att det blir bäst, så får vi kika på´t.”

Hon kände med handen över det ställe där han hade såret och såg ganska betänksam ut. ”Det var i alla fall ett ordentligt bandage du satt på. Ser riktigt proffsigt ut.”

”Du det här känns inte riktigt bra. Du är alldeles varm här, det känns rakt igenom bandaget. Här på andra sidan av benet känns du normal. Jag måste ta bort bandaget och titta.”

Han bara nickade till svar och Liisa började rulla bort lindorna. När hon fått bort allt utom kirurgtejpen, såg hon bekymrad ut.

”Såret är infekterat, i alla fall i den här änden närmast skrevet. Jag måste ta bort kirurgtejpen och se vad vi måste göra. Har du något varmt vatten, sprit och natriumkloridlösning? Jag behöver också kompresser. Har du någon bomull?”

”Ja, jag har allt det där. Vatten måste vi värma i vattenkokaren och resten ska jag hämta.”

Han tog lite vatten som han hade i hinkarna på bänken och kokade upp drygt en liter och hämtade resten hon frågat efter och ställde allt på nattygsbordet. Marja-Liisa tog en större glasskål ur köksskåpet och fyllde den först med lite kallt vatten och fyllde sedan på med hett vatten från vattenkokaren så att blandningen blev ungefär 40°.

”Kom och lägg dig nu så ska jag blöta upp bandaget och tvätta såret.”

Hon blötte vant upp kirurgtejpen och drog bort de första remsorna.

”Men vad i helvete har du gjort”, sa hon bekymrat. ”Har du sytt ihop såret själv?”

”Ja vad fasen skulle jag göra. Jag insåg att jag måste, om jag inte ville ha kallbrand eller något liknande.” Så berättade han i detalj hur skadan hade uppkommit och hur han medicinerat sig själv, plockat ut bitarna från bladet och sytt ihop såret.

”Det må jag säga”, sa hon efter redogörelsen. ”Det var fasen inte illa. Tyvärr gick det lite fel någonstans i alla fall och du har fått en infektion, antagligen där delarna från kniven låg. Resten ser ganska bra ut.” Hon tittade på honom en liten stund och sa sedan:

”Du, - jag måste öppna såret så att varet får komma ut.”

”Gör det ont? Jag är ingen machokille, bara så du vet det.”

”Den som syr ihop ett sånt här sår vill jag nog kalla machokille ändå. Det kommer att göra lite ont, antagligen, men du sa förut att du skulle ta lite smärtstillande, gjorde du det?”

”Jo jag tog lite, men jag kanske ska ta lite till?”

”Om du har något smärtstillande så ta det. Vi kan vänta en halv timme tills det verkar. Då har vi gjort det bästa av det.”

Jörgen gick iväg och tog en Oxynorm han hade haft hemma sedan en annan olycka och kom sedan tillbaka och sa:

”OK vad gör vi nu? Väntar i en halvtimme?”

”Ja vi väntar. Har du något apotek i närheten? Du behöver antibiotika. Kanske skulle du klara det ändå, men jag rekommenderar en kur antibiotika, Kåvepenin eller liknande.”

”Vi kan sticka iväg till apoteket Hinden. Det ligger inte så långt bort. Det tar väl ungefär en halvtimme innan vi är tillbaka.”

”Låter som en bra idé”, sa Liisa.

De klädde sig, tog med sig vapen, kofot och ficklampa och så åkte de, Jörgen, Marja-Liisa och Morris iväg till apoteket. När de kom fram var det som väntat. Någon eller några hade varit där före dem. De gick in ändå och letade i röran, och hittade efter en stund en del av vad hon tyckte de behövde till detta, samt saker i övrigt som var bra att ha i deras situation. Hon fick ihop två plastkassar med allt ifrån mediciner och förband till tandpetare och hudkräm. När ungefär en halv timme hade gått var de tillbaka i Jörgens lägenhet som nu kändes varm och skön.

”Låt oss få det överstökat”, sa Jörgen och drog av sig brallorna. Han började känna av pillren han tagit och det snurrade lätt i skallen.

”Vad tog du för något och hur mycket?” frågade Liisa som både såg och hörde att han var klart påverkad.

”Först tog jag 200 mg Tramadol och sedan fyllde jag på med 50 mg Oxynorm.”

”Hmmm det var kanske lite mer än jag tänkt mig och blandningen vet jag inte om den var så lyckad. Jag vet inte heller om blandningen var dålig, men du är klart påverkad. Jag trodde att du tog Alvedon eller Ipren, eller rentav båda.”

”När jag sydde det här tog jag ungefär samma sak plus ett gäng Stesolid.”

”Ett gäng?”

”Ja, ett gäng. Jag minns inte hur mycket jag tog.”

”Du verkar vara en överlevare må jag säga. Om du frågar mig, skulle jag säga att den dosen i värsta fall kunde ha varit dödlig. Risken vid en sådan dos kan bli att andningen kan bli så lugn att den helt upphör. Det gjorde den inte, och det är jag glad för, men jag måste säga att du är aningen vårdslös med mediciner. Nu kikar vi på ditt sår.

Liisa hade under deras samtal tagit fram lite av spriten och hällt upp den i ett litet dricksglas i vilket hon stoppat ner två pincetter så att de stod med spetsarna nedåt. De tog hon nu och bröt försiktigt isär såret mellan två stygn på det mest infekterade stället. Såret öppnade sig ganska enkelt och ut kom en liten ström av var. Hon tryckte lite lätt på sidorna av såret och då kom det ut ännu mera.

Till slut torkade hon rent med lite bomull och drog upp lite koksaltlösning i en spruta utan nål och sköljde sedan med koksaltlösningen inne i såret. Hon upprepade denna procedur tills den vätska som kom ur såret inte längre var grumligt gulaktig.

”Så där du”, sa hon till Jörgen som låg med ena armen över ansiktet. ”Nu är såret i alla fall bra mycket renare. Jag ska nu sätta in en pytteliten liten rulle av gasbinda så att vätska kan komma ut av sig själv. Sen ska jag tvätta rent och sätta på ett nytt förband.”

När hon var klar med allt och städat upp efter ingreppet, märkte hon att Jörgen sov.

”I och för sig inte så konstigt”, tänkte hon, ”men jag får väl kolla upp andningen då och då så att den inte stannar upp. Han skulle bjuda på varm mat ikväll, men ska det bli något varmt i magen får jag nog ta av mig sjuksköterskehatten och sätta på mig kockmössan.”

Hon gick ut i köket och såg att det fanns en häll med två elektriska kokplattor på köksbänken bredvid vattenhinkarna, liksom en vanlig ugn och en Micro.

”Jag gör det enkelt för mig. Jag kokar helt enkelt lite pasta. Öppnar en sån där burk med köttfärssås, som i och för sig smakar urk, men som blir lite bättre med en burk krossade tomater med basilika och spetsar anrättningen med lite Sweet and Chili.”

Under hela matlagningen gick hon med jämna mellanrum, ut till Jörgen och kollade upp andningen. Den var lugn men frekvensen kändes inte farligt låg. När maten var klar och hon hade dukat, gick hon och väckte honom.

Jörgen var fortfarande lite groggy, men var genast på bettet när hon sa att maten var klar. När de satt sig ner vid bordet sa Jörgen:

”Det luktar underbart, men jag ska hämta ett par kalla öl innan vi börjar.”

”Om du litar på mitt omdöme så tror jag att du ska hålla dig till mineralvattnet ikväll, medan jag själv tar mig ett glas vin.”

”Självklart litar jag på dig, men varför?”

”Det har att göra med de tabletter du petat i dig ikväll. Alkohol gör inte saken bättre.”

”Mineralvatten alltså. Det är därför du ställt en flaska på bordet. OK nu hugger vi in. Du först. Jag måste ju se att maten inte är förgiftad, - skojar bara. Tack förresten, för hjälpen med såret. Jag tror inte jag sa det.”

”Nej du sa inte det, du hade somnat då jag var klar. Därför ska du börja din middag med att ta ditt piller med Kåvepenin. Hoppas att den smakar bra, - maten alltså.”

”När de ätit färdigt fick Morris resterna och det blev en del eftersom Liisa kokat 500 gram pasta. Såsen blev det också en massa kvar av, så även Morris blev mätt.

”Kan vi göra så här?” sa Jörgen. ”Jag tar ut Morris på kvällskisset, medan du funderar på om du vill följa med ut och titta på min nya bostad i Furusund. Ja, den ligger ju inte i Furusund men i alla fall i närheten, så jag säger så inför mig själv. Jag hade nämligen tänkt att åka ut dit i morgon igen och börja flytta in, – ok? Där kan du också få tillfälle att basta.”

”Hade du tänkt dig att jag skulle sova över här ikväll?”

”Konstigt, vi har inte ens diskuterat saken. Ja, det är väl svårt att rent praktiskt hitta en annan lösning. Dessutom vill jag att du stannar. Du kan sova var du vill. Soffan i vardagsrummet, eller i min dubbelsäng. Så mycket sällskap verkar jag inte bli i vilket fall, för jag tror att jag somnar bums. Jag bör väl upplysa om att de finns de som säger att jag snarkar, vilket givetvis är rent förtal.”

”Gå ut med Morris du. Jag lovar att stå ut med snarket. Det tror jag bara jag skulle må bra av, att höra lite oljud. Då får du lova att stå ut med att jag inte duschat på mer än två veckor?”

”Detsamma gäller för mig. Jag tror att det är som med vitlök. Om båda ätit det, är det ingen som känner lukten.”

Liisa skrattade åt skämtet medan Jörgen drog sin parkas på sig och gick ut på kvällskisset.

”Märkligt det här. För fyra timmar sedan var jag helt ensam i hela världen, i alla fall kändes det så”, tänkte hon. ”Nu är jag beredd att krypa ner i en främmande karls säng, en tanke som bara inte hade existerat före AH.”

Kapitel 40

Liisa hade lyssnat en stund till Jörgens snarkningar utan att störas det minsta. Tvärt om gav det en känsla av trygghet. Efter all ensamhet fann hon nu äntligen mänsklig kontakt. Även snarkningar kunde tydligen förmedla den känslan. Det var något som hade förändrats på de senaste månaderna. Tidigare kunde hon bli helt vansinnig på en karl som låg och snarkade så hon inte kunde sova. Nu var det precis tvärtom. Det var märkligt.

Först hade det känts för varmt i sängen, så att hon fick kasta av sig en del av täcket, vilket hon konstaterade, var samma för sin sänggranne. Han hade dragit ner sitt täcke ända till midjan, så att hela ryggen låg bar. Framåt femtiden på morgonen stannade elverket vilket fick en ganska omedelbar inverkan på temperaturen. Den föll ganska snabbt från 21° till 15° och hon började frysa. Värmen kom inte tillbaka fastän hon drog täcket över sig. Efter att ha legat och huttrat en stund, kröp hon upp bakom ryggen på Jörgen så att de låg sked, och efter bara en liten stund hade hon fått tillbaka värmen och somnat igen.

Jörgen hade inte märkt något av detta, men klockan halv nio när han själv vaknade till, kände han hennes närhet. Lite mysigt var det. Han hade levt ensam i 12 år och på den tiden hade han inte haft något stadigt förhållande och ingen hade gett den mysiga känsla han hade nu, med en kvinna som låg tätt intill och snusade honom i nacken. Han ville inte röra på sig för att bryta denna förtrollade stund. Det var förvånande så snabbt de kommit nära varandra. Han hade ingen aning om varför. Då han först såg Liisa i köpcentret var de första tankarna inget som hade med attraktion att göra och han visste inte om det var så nu heller. På köpcenret hade han i alla fall tyckt att hon såg direkt anskrämlig ut. Jörgen var inte alls attraherad av henne, dessutom var hon alldeles för ung för honom. Egentligen var hon så ung att han i teorin kunde vara hennes far. Nu på bara några timmar hade han fått varma känslor för henne även om de inte var direkt erotiska. På något sätt var de ändå fysiska i och med att han gillade att hon låg tätt intill honom. Var det den rådande situationen som gjorde att de drogs till varandra? Det var inte alls svårt att tänka sig att de inte ens skulle ha sett åt varandra i deras tidigare liv, men nu var allt annorlunda.

Till slut måste han ändå byta ställning. Han lade sig på rygg och sträckte ut sin arm åt hennes håll, varpå hon utan ansträngning gled upp med huvudet mot hans bröst och sov vidare. *”Det här känns verkligen bra”,* tänkte Jörgen som nu var klarvaken. *”Idag har jag mycket att göra och det börjar väl bli dags att sätta lite fart, men det var verkligen jättemysigt att vakna så här.”* Han försökte dra ut på situationen en stund till.

Han tittade på Maja som ockuperat den lediga platsen bakom Liisa och som lojt och kanske förundrat undrade hur många som skulle flytta in i deras familj. Katter är lite speciella, de kommer och går som de vill och att en kvinna nu låg i sängen var inget som gjorde att Maja tänkte flytta på sig.

”Idag vill jag åka ut och ´boa in mig` lite vid stället vid havet. Jag börjar tycka om stället och jag gissar att Liisa skulle gilla det också. Hoppas att hon vill följa med ut och titta. Det skulle vara mycket roligare och trevligare att bo där om jag hade sällskap. Jag ska snart väcka henne så vi kan käka lite frukost.”

Just som han tänkt tanken öppnade Liisa ögonen, lyfte på huvudet och tittade sig lite omkring, ungefär som att kolla upp var hon befann sig. Sen lade hon ner huvudet på hans axel igen och sa lite sömnigt:

”Gomorron, är allt ok?”

”Ja min sköna allt är ok.” *”Min sköna varför sa jag så?”*

”Min sköna? Har du inget omdöme alls”, fnittrade hon till och drog upp täcket så att bara kalufsen syntes. ”Jag har nog aldrig varit så här skitig och ofräsch i hela mitt liv. Undrar vad du skulle säga efter att jag har tvättat mig och gjort mig respektabel?”

”Det kanske lät dumt jag vet, jag förstår vad du menar, men det bara kom och då måste jag ha känt så. Kanske var det just ögonblicket i sig som kändes så fint. Inte fasen vet jag”, svarade Jörgen och skrattade.

”Ja, så kanske det var.”

”Från det ena till det andra. När vi har ätit frukost tänker jag åka ut till det ställe i närheten av Furusund dit jag tänker flytta. Har du lust att följa med? Det är jättefint därute. Det finns en jättemysig bastu nere vid havet, där vi kan bada av oss den skit vi samlat på oss och sen kanske jag får anledning att säga min sköna så att du kan ta det till dig.”

”Du kan verkligen lägga ut texten. Ja tack, det blir svårt att säga nej till en sådan inbjudan, men vi kanske borde köra hem min bil från Rotebro och så vill jag gå upp till mig och hämta lite rena kläder.”

”Det fixar vi lätt. Vad vill du ha till frukost? Bacon & ägg, knäckebröd, ost salami, te, kaffe?”

”Kaffe, knäckemacka med ost samt bacon & ägg låter som en festmåltid. Har du förresten någon morgonrock att låna mig?”

”Ja det har jag fast bara en blå.”

”Gör det något att den är blå?”

”Nja, kvinnor brukar vilja ha rött eller rosa.”

”Nej det kvittar”, skrattade hon, ”men jag vill kolla upp ditt ben.” Så kände hon med handen över såret. ”Det känns klart svalare än igår. Vi får hoppas att det går åt rätt håll. Upp med dig nu.”

Jörgen klev makligt ur sängen och drog gårdagens kläder på sig. Sträckte sig efter sin morgonrock och lade den där han nyligen legat.

”Jag ska fixa till lite värme först”, sa han och gick ut på balkongen för att tanka upp och starta elverket.

Liisa låg kvar i sängen tills hon hörde att varmluftfläktarna startade.

”Du kan ligga kvar ett tag tills det blir lite varmare. Jag börjar med frukosten så länge. Du fattar hur man spolar i toaletten antar jag. När du känner lukten av bacon och ägg och nybryggt kaffe är det bara att komma och sätta sig.”

”Det är väl fasen att hela mänskligheten ska behöva utplånas för att man ska må så här bra”, tänkte hon. *”Visst, efter alla bedrövelser jag gått igenom de sista månaderna så kanske det inte behövs så mycket för att man ska uppskatta det lilla, på ett helt annat sätt än man gjort tidigare i livet.”*

Det var precis som Jörgen hade sagt. Efter en stund kände hon lukten av stekt bacon och nybryggt kaffe. Hon reste sig upp, tog på sig morgonrocken och efter en snabbvisit på toa, slog hon sig ner vid frukostbordet. På tallriken fanns två stekta ägg, lite knaperstekt bacon och som pricken över i, en nykokt majskolv, med en klick smör uppepå.

”Det här är vad jag kallar festfrukost. Gör du så här varje dag?”

”Ska jag vara ärlig så har jag gjort mig till lite extra. Det kan bli så här ibland, speciellt på en helg om jag inte har något särskilt för mig. Andra dagar kan det bli en banan i handen som jag äter i bilen, så det varierar. Idag har jag en trevlig gäst och – tja, jag hoppas du gillar det.”

”Det gör jag”, sa hon och log mot honom. Sen tog hon sig an frukosten med en sällan skådad energi.

”Kan jag hjälpa dig med något”, sa hon när tallriken var tom. ”Det var jättegott.”

”Ja, om du vill. Jag behöver packa ihop lite kläder och andra grejor, så om du kan diska under tiden vore det kalas. Varmvatten får du ur vattenkokaren, sen ställer du bara disken i torkstället.”

”Det är lugnt, det fixar jag”, sa Liisa. ”Glöm inte att packa ner dina mediciner och förband.”

”Helt underbart att ha sällskap”, tänkte Jörgen medan han packade de grejor han skulle ta med ut till havsstugan*. ”Kanske beror min eufori på att jag alltid har haft vänner som jag träffat varje dag på jobbet. När de försvann blev det bara som ett stort svart hål av ensamhet och nu känns det underbart med lite sällskap. Inte vilket sällskap som helst. Jag tycker så här långt att hon är jättetoppen.”*

En halv timme senare bar de ner packningen inklusive den kattbur där Maja nu var instoppad och Jörgen kopplade på släpet han lånat från OK/Q8 på Toyotan.

”Vad har du i släpet”, frågade Liisa då de satt sig i bilen och åkte mot Gatukontorets förråd.

”En kulspruta, några AK4:or och lite pistoler och så ammunition till alltsammans.”

”Va fan säger du?” sa hon minst sagt förvånad och kanske aningen rädd. ”Du måste skoja?”

”Jo, du hörde rätt. En massa vapen. Jag tog dem från en vägspärr söder om stan. Hellre det än att några ligister som precis som vi, klarat oss undan med livet i behåll, ska börja leka milis. Jag tänkte tömma vägspärren vid Rotebro på samma sätt, då vi hämtar din bil. Jag är säker på att det finns en del vapen där också.”

”Men vad ska du göra med dem?”

”Gömma de flesta, men som du såg har jag oftast en automatkarbin med mig om jag kommer på okända ställen. Sen kan det vara bra och ha ett vapen om vi skulle behöva jaga för att få lite kött.”

”Det känns lite otäckt på något vis, men det är väl som du säger bäst att ta reda på dem så att de inte hamnar i orätta händer.”

De gjorde en snabbvisit till gatukontorets förråd och tog med sig många dunkar med bensin och diesel samt tankade upp Toyotan. Sedan körde de raka vägen upp till Rotebro och shoppingcentret. Snön låg fortfarande kvar, men i form av blötsnö och slask. När de kom upp till vägspärren kunde de inte se några fotspår kring byggboden, vilket tydde på att det inte varit någon aktivitet där sedan igår. Jörgen gick in med AK4:an i handen. Som väntat fann han bara döda människor, men han tog och samlade ihop alla vapen och all ammunition, på samma sätt som tidigare och lade plastsäckarna med vapnen i släpet.

De åkte upp till Liisas bil och med den först och med Marja-Liisa som chaufför, åkte de till den andra av de två vägspärrarna. Lika odramatiskt som vid den förra vägspärren omhändertog Jörgen alla vapen och all ammunition.

Uppehållet hemma hos Liisa blev kort. Hon packade ihop en väska med kläder och hygienartiklar medan Jörgen tittade sig lite omkring och så var de redo att ge sig av mot Furusund.

Resan gick väldigt snabbt i och med att de småpratade och berättade om sina tidigare liv, både i positiva och negativa ordalag. Liisa var född och uppväxt i och kring Stockholm, men hade också bott ett tag i Uppsala, dessutom hade hon även bott ett halvår i Peru, närmare bestämt i Lima. Det är det minsann inte alla svenskar som fått uppleva. Hon berättade att hon vandrat upp till Machu Picchu, vilket hade varit en krävande men fantastisk upplevelse. Nu är den möjligheten stängd för alltid. I alla fall är det uteslutet för denna generation att få uppleva något liknande. Om möjligheten för någon från

denna del av världen i framtiden kommer att öppnas igen, är ytterst osäkert. Antagligen kommer naturen att än en gång ta över och Machu Picchu kommer åter att försvinna in i glömskan.

När de svängde in på uppfarten till gården sa Liisa:

”Oj vilket mysigt ställe, är det din gård?

”Ja, vad svarar man på det. Innan AH var det någon annan som ägde den. Efter AH har gården saknat ägare. Allmänna Arvsfonden har antagligen lagt ner sin verksamhet och ingen har förrän nu gjort anspråk på arvegodset.”

”Och nu har du gjort anspråk på det, menar du?”

”Mmm, så tror jag man ska se det. De förra ägarna är döda, jag har begravt dem på bästa sätt och jag tror att det är, eller var deras vilja, att deras livsverk skulle leva vidare och inte förfalla. Vem kunde då vara lämpligare att tillse detta, än den som sett till att de fått en anständig begravning? Det kanske är att vara självgod, men jag tror det var deras önskan att jag skulle ta vid där de slutade.”

”Menar du allvar med det du säger?”

”Nej givetvis inte, men medge att det låter bättre att resonera så, än att säga att man stjäl döda personers egendom.”

”You got a point there”, sa Liisa som log och samtidigt hötte med pekfingret. ”Du skulle blivit präst, din vältalige fan.”

Jörgen låste upp boningshuset och visade Liisa runt i det. Buren med Maja i ställde de i köket, och öppnade den. Efter en stund klev hon ur buren och lade sig på kökssoffan och efter en stund ville hon gå ut.

”Här finns det möjligheter att leva utan att frysa under den kallaste av vintrar. Två öppna spisar, en kakelugn och en gjutjärnsspis i köket. Skulle inte det räcka till så finns det en vedpanna i källaren som också producerar varmvatten. De elverk jag skaffat driver övrig utrustning om det behövs som vattenpump, elspis, mikro, tvätt och diskmaskin. Stället är bra utrustat med övriga maskiner och verktyg och där nere vid sjön”, han gjorde en paus och pekade, ”finns en sjöbod med en bra fiskebåt, nät för att skaffa färsk fisk och där finns också bastun, dit jag tänkte att vi skulle gå nu.”

”Som du hör blir jag alldeles stum.”

”Jag hör det. Jag vet inte riktigt vad det betyder, men det visar sig väl. Morris är också stum, men han har ändå förmedlat att han gillar stället.”

”Vad dum du är. Klart att jag gillar det jag ser. Det är bara lite mycket att ta in. Du har tänkt på så mycket som jag inte haft en tanke på.”

”Det är väl inte så jäkla konstigt. Du har jobbat med att bota sjuka människor, du visade det igår och antagligen räddade du mig från blodförgiftning eller kallbrand och i förlängningen räddade du kanske mitt liv. Jag däremot har jobbat hela livet med att se till att infrastrukturen i samhället har fungerat, så att människor fått ett drägligt liv. Ja, jag menar sånt som värme, vatten och avlopp, el gator, mm. Det är klart att vi tänker på olika saker och att vi är bra på det vi kan.”

De var nu nere vid sjön och Jörgen visade Liisa runt i sjöboden och den nybyggda bastuanläggningen.

”Jag insåg ganska snart att om jag bodde kvar i stan så skulle mina möjligheter att hålla mig ren, varit mycket begränsade i och med att det inte längre varken finns vatten eller värme, eller om man uttrycker saken väldigt rakt på sak. Duscha och bada är inte att tänka på såvida man inte badar i Mälaren både sommar och vinter. Här däremot kan man hålla sig ren varje dag.”

De gick in i bastuanläggningen där det redan låg torr ved. Jörgen tände vant eld i kaminen och satte sig på laven.

”Om ett par timmar hade jag tänkt bjuda dig på ett bastubad. Här finns ett duschrum med varmvatten, om man nu inte föredrar att hoppa i havet. Vad säger du?”

”Jag följer gärna med dig och badar bastu här”, sa hon med ett varmt leende.

”Kanon. Då föreslår jag att vi går upp till huset och tänder i spisarna och gör oss lite hemmastadda.”

En halv timme senare brann det i spisarna och kakelugnen och en gemytlig atmosfär började infinna sig i huset. De bar in grejorna från bilen och Jörgen hällde upp en kall öl åt sig.

”Vad vill du ha? Öl eller vin.”

”Jag kan ta ett glas vin”, sa hon. Men vi kan väl ta med några öl till bastun. Det tror jag skulle vara gott.”

”Om du säger så, drar jag slutsatsen att du tänker dig att stanna här i natt.”

”Det är onekligen en slutsats man kan dra.” Hon tittade finurligt på honom.

”Då återstår frågan: enkelrum eller dubbelrum med kakelugn?”

”Jag sover hos dig, oavsett var, men jag vill bädda rent med nya lakan”

”Jag har med mig av mina. Blir det bra?”

”Alldeles utmärkt”, sa hon och gav Jörgen en kram.

”Om du bäddar, så ska jag fixa lite annat nere i bastun.”

”Helt ok för mig.”

Jörgen tog ut Hondan ur sitt garage, ställde ett litet elverk bak på Hondans pakethållare och åkte ner med den till bastun. Morris som hållit till ute hela tiden hakade på och sprang bredvid hela vägen ner. Bastuns dusch hade en fyndig lösning. Duschvattnet togs via en PEL-slang från bäcken i närheten. En eldriven pump tryckte ut vattnet i en hydrofor och därifrån till duschen via en varmvattenberedare. Jörgen behövde bara se till att elverket startades så att pumpen och varmvattenberedaren fungerade. Sedan lade han in mer ved i bastukaminen och åkte upp till huset. Där hade Liisa bäddat klart samt kokat vatten på gjutjärnsspisen i köket.

Det luktade kaffe när han klev in i köket. Morris kom med in och lade sig på golvet framför öppna spisen.

”Det här är fantastiskt. Man blir glad bara av att känna doften av nybryggt kaffe, - mirakulöst helt enkelt.” Han gav Liisa en kram för att understryka den glädje han kände. ”Jag tror att det blir bra om vi packar en liten väska med rena kläder, tvål, schampo, handdukar och så ölen vi pratade om.”

”Jag har skurit upp lite salami i småbitar. Det kan vara gott till ölen”, sa Liisa. ”Den tar vi också med.”

Efter kaffet tog de sina väskor och satte sig på Hondan och åkte sakta ner till bastun. Nu var det varmt där, även i relaxrummet som hade ett elelement och de såg fram emot att bli rena.

Rummet var lite skumt även fast det inte var mörkt ute, men Jörgen visste att det fanns en del punktbelysningar och en fotogenlampa att tända vid behov. Nu var det behov av en fotogenlampa i alla fall, så han tände den och den välbekanta doften av fotogen fyllde rummet.

De klädde av sig i det dunkla skenet från den gama lampan och det var första gången som han såg henne naken. Lite underligt kan tyckas då hon legat i hans dubbelsäng hela den gångna natten.

Det var en ung kvinnas kropp och lagom kurvig. Kanske lite uttunnad efter sjukdom och dålig mat, men efter en tid med vettigt leverne skulle hon säkert bli rejält snygg, i alla fall i hans smak.

”Vad tycker hon om mig”, undrade han. *”Typisk gammal gubbe, lite lönnfet, men i övrigt ganska ok, - för sin ålder.”*

Liisa knöt sin handduk om midjan, tog sin väska och satte sig på den väggfasta bänken bredvid bordet som var gjord av grova plankor.

”Kom och sätt dig här”, sa hon och klappade med ena handen på bänken mellan sig och bordet.

Jörgen gjorde som hon sa och det kom genast en ny order:

”Lägg upp benet här”, sa hon och pekade på bordskanten. Sedan reste hon sig upp, tog fram en sopsäck och klippte den i två decimeter breda remsor och slutligen tog hon fram en rulle silvertejp. ”Från och med nu tycker jag att du bara kallar mig för Liisa, som mina vänner alltid brukade kalla mig. Det har du visserligen redan gjort då och då men du är ju inte oväntat den bästa vän jag har och då vill ja gärna ha det så hela tiden”, sa hon med ett skratt.

”Ja det finns ju inte så jäkla många att välja på. Vad det står för lär väl visa sig. Två själar om en och samma tanke.”

”Så trevligt att du tycker så. Det tackar jag för. Jag får väl också säga att jag har haft jättesvårt att hitta en bättre vän än du”, sa han raljerande.

De skrattade båda åt det absurda och sedan kände hon med handen försiktigt över såret och konstaterade att det inte längre var speciellt varmt. Så tog hon fram en plastremsa av sopsäcken, rev av några små bitar silvertejp som hon satte fast tillfälligt på bordskanten och så lindade och tejpade hon fast ett plastskikt över det vanliga förbandet. Hon lossade på de små tejpbitarna tills hon var nöjd med hur det satt. För att få plastförbandet vattentätt rev hon av två längre remsor silvertejp som hon lindade runt hela benet i över och underkant. Sist och slutligen rev hon en bit tejp som förseglade skarven på plasten.

”Vad tror prästen om det där?”

”Kära församling”, sa han med pompös röst. ”Denna dag är en dag som vi alla ska minnas och ta till våra hjärtan. Inte för att det, att den varit dålig i herrens ögon, utan för att den varit unik i sin godhet. För det första tror jag denna Florence Nightingale i sin överjordiska godhet gjort en insats som alltid ska minnas och besjungas.” Sen sa han mer normalt: ”För det andra blev det jättebra och antagligen helt vattentätt. För det tredje är det första gången i mitt liv som jag blir omplåstrad av en halvnaken sjuksyster, vilket känns lite omtumlande.”

”Jag ser det”, sa hon och fnittrade. ”Kom nu så går vi och badar. Ska man duscha först?”

”Det gör man som man vill, jag gör det ibland, ibland inte.”

”Då gör jag det sa hon och gick in i duschen.”

Medan Liisa duschade letade Jörgen fram två öl, lagom som det krafsade på dörren. Det var Morris som ville in. Han gick runt och nosade en stund innan han trampade runt några varv på hundars vis och lade sig till rätta mitt på golvet.

”Kul att se dig”, sa Jörgen till Morris och gick in i bastun. Han lade på mer ved samt hällde lite vatten på stenarna, mest för att kontrollera att de var varma som de skulle.

Bastun var utrustad med ett litet fönster, så att man kunde titta ut över havet när man bastade. Havet var alldeles grafitgrått och spegelblankt och allt var helt stilla. Inte en båt, inte en fågel, ingenting.

”Oj här var det varmt”, sa Liisa när hon öppnade dörren och steg in. ”Får jag sitta bredvid dig?”

”Visst vill du ha en öl?”

”Ja det blir gott. Vad mysigt det var här inne, Jag har aldrig badat i en vedbastu förr, fast jag är finska och aldrig har jag badat i en bastu med fönster, så koselig.”

”Är du norska eller finska egentligen?”

”Jag är nog mest svenska, men koselig tycker jag är ett talande och bra låneord.”

”Skål och välkommen till, ja, jag vet inte vad stället heter, men vi får väl hitta på ett bra namn. Har du något förslag?” sa Jörgen och klunkade i sig av ölen.

”Bland det första jag lade märke till då jag kom hit, var den lilla bäcken och dammen man byggt. Den gulliga bron över bäcken satt som en smeck. Troligtvis har det varit en äng här som lutar ner mot havet där det idag är gräsmatta.” Hon gjorde en paus, tänkte efter lite och drack lite öl. ”Vad sägs om Ängbäck? Det finns säkert många ställen som heter Ängbäck, men för oss finns det bara ett.”

”OK. Välkommen till Ängbäck”, sa han och lyfte ölburken till ännu en skål.

Liisa hällde lite vatten på stenarna som genast fräste bort vattnet till vattenånga. Det blev för en kort stund väldigt hett och ångigt och fick som resultat att porerna öppnade sig och svetten flödade ut, vilket var en av idéerna med bastubad.

”Det blir hett under plasten, Jag måste ut och ta en dusch”, sa Jörgen och gick ut. ”Jag kommer strax.”

En minut senare var han tillbaka med vattnet fortfarande rinnande på kroppen. Han satte sig bredvid Liisa, tog upp sin ölburk och skålade.

”Öl smakar sällan så bra som i bastun”, sa Jörgen

”Men vet du inte? “hvornaar smager en Tuborg bedst?” sa Liisa på inte alltför dålig danska.

”Jodå, hver gang. Det var länge sedan. Att du minns det förvånar mig.”

”Min farsa drack en del sådana och jag tyckte det var en rolig teckning på burken. Två lodisar som snackade med varandra och den ena hade en korv i en fågelbur. Det var tider det.” Liisa skrattade glatt åt sina minnen.

”Min öl är slut, men jag tror faktiskt det låg några Tuborg till i korgen. Vill du ha?”

”Jag följer med, behöver också svalka mig lite.”

Morris tittade förvånat när två ångande figurer kom ut från bastun.

”Här, sa Jörgen och räckte över en immigt kall Tuborg till Liisa. ”Vi går ut på bryggan och svalkar oss.”

De gick ut på bryggan endast iklädda varsin ölburk. Deras kroppar var insvepta som i en tjock dimma, men de satte sig på en bänk intill sjöboden och tittade ut över havet.

”Hver gang”, sa Jörgen efter en stund och höjde sin burk.

”Du ser det fungerar här också”, sa Liisa då hon tagit en rejäl klunk av sin nyöppnade öl, ”men det blir kallt i alla fall här ute. Kom så går vi in igen.”

De åt några tärningar av den salami hon skurit upp, tog några extra i handen och gick in i bastun igen.

”Hur känns det i benet?”

”Bara bra. Det verkar som om det är tätt. Förresten, slå på mera vatten på stenarna.”

Ånga fräste runt i bastukammaren medan granveden sprakade i kaminen. Eldningsluckan till kaminen var försedd med en glasruta, så att eldskenet kom ut i bastun och var det enda ljus de just nu hade därinne.

”De satt en stund under tystnad, tittade på lustspelet från lågorna inne i kaminen, ljusmönstret som lekte på väggarna och mådde allmänt bra. Ölen smakade fortfarande gott, men snart var även den slut.

”Jag tror att det är hål i min burk”, sa Jörgen. Jag ska hämta en ny, vill du ha?”

”Kan jag dela en med dig?”

”Helt ok.”

När han kom tillbaka var han nyduschad och räckte över ölen till Liisa.

”Det tar på krafterna det här när man inte är van. På jobbet hade vi en bastu som vi brukade använda på fredagarna. Så var det någon som blev för full, ramlade och slog sig ganska illa. Efter det bestämdes det av någon, gud vet vem, att bastun skulle rivas och sedan dess, det måste ha varit fem år sedan, har jag inte badat bastu. I vilket fall tror jag att jag fått nog nu och förresten är ölen slut. Vill du ha det sista?”

”Nej det är bra, ta det du.”

Jörgen gick ut från bastun och in i duschen och fick genast sällskap av Liisa. Hon tog lite flytande tål och började tvåla in honom på ryggen, stjärten och låren.

”Det här är mer än en gubbe som jag klarar av”, tänkte han. *”Jag måste ta ett snack med henne. Varför det egentligen? Är det nödvändigt? Varför kan vi inte bara njuta av livet?”*

När hon var klar tog hon handduschen och sköljde av honom.

Din tur sa hon, tog hans plats och lutade sig med handflatorna mot väggen. Jörgen klämde fram tvål i sin egen hand och började tvåla in henne.

”Liisa”, sa han sen medan han tvålade in hennes rygg. ”Du är en väldigt erotisk kvinna, mer än jag kunde ana och du sätter igång saker i mig som jag inte trodde fanns kvar. Du är 35, jag är 54. Du är en kvinna i dina allra bästa år medan jag börjar bli över medelålder. Vill du verkligen det här och då menar jag inte bara här och nu?”

”Om du inte slutar med vad du gör så ska jag svara.”

”Ok”, sa han och fortsatte att tvåla in hennes skinkor och lår.

”Du är så jäkla smart och så jäkla dum. Jag har inte känt dig mer än ett dygn, ja det är riktigt. Det är också riktigt att du skulle kunna vara min far, men det skiter jag fullkomligt i. Om du tror att jag skulle vara så här med dig utan att jag själv ville till 100% så är du riktigt dum.”

Hon snodde runt och tittade på honom.

”Fattar du inte att jag vill det här. Fattar du inte att jag är lycklig. Jag skulle aldrig göra så här om jag inte tyckte väldigt, väldigt, mycket om dig. Sluta att kämpa emot för helvete.”

Han tog lugnt tag om hennes handleder, förde upp dem över hennes axlar och höll dem mot väggen bakom henne och tittade in i hennes ögon en stund. Så kysste han henne medan vattnet strilade ner över deras kroppar. Så tog han tvålen i andra handen och tvålade in hela hennes framsida och lite av hennes baksida igen. Plötsligt bröt hon sig försiktigt loss.

”Din tur”, sa hon och började tvätta av resten på honom. Jag vill jättegärna älska med dig, men inte här, i alla fall inte idag. Jag vill att vi går upp och lagar mat, äter och dricker lite. Sen vill jag krypa ner med dig i en renbäddad säng.”

”Det låter som en jättebra idé. Vi sätter oss här och svettas av en stund, så går vi upp och fixar käk.”

De torkade av varandra och delade på en öl till.

”Jag ska ta av plasten”, sa hon, ”annars får du en massa kondens i bandaget och det är inte bra. Då kunde du lika gärna ha badat utan plast som skydd.”

Det rev lite i de få hårstrån som fanns på benet då hon tog bort silvertejpen, men det var en smärta som gick att stå ut med. De klädde sig i de rena kläder de haft med sig och satte sig på Hondan. Morris sprang bredvid dem hela vägen upp och verkade väldigt glad och sprallig. Maja satt utanför dörren och väntade. Hon hade redan accepterat sin nya miljö.

Jörgen låg på rygg i sängen med några stora kuddar under huvudet och tittade in i elden som brann med ett knastrande ljud bakom gnistgallret i kakelugnen. På hans axel låg Liisa och kliade honom ytterst lätt på magen. Det luktade rent om sängkläderna och det luktade schampo och tvål om dem själva. Brasan var det enda ljussken de hade. De hade nyss älskat för första gången. Inte med frenesi och hets utan mjukt och lugnt som om de ville behålla känslan så länge som möjligt. Kanske spelade det roll att Liisa hade erfarenhet av hur lätt ett färskt sår kan gå upp, kanske var det något annat. I vilket fall hade hon sagt att det var ryggläge som gällde för honom. Han skulle få alla möjligheter till annat senare. Det var ett sorts sex som ingen av dem hade någon vana av, men som mycket annat var det stor skillnad på före och efter AH.

”Det är mycket som är svårt att förstå”, sa Liisa. ”När vi träffades igår var det ju inte direkt romantiskt och med mina upplevelser under, ska vi säga de senaste månaderna, funderade jag verkligen på om det var någon som helst mening med att fortsätta att leva. Jag såg framför mig ett liv med ständig kamp mot kyla, dåliga sanitära förhållanden, mat som inte var värd namnet och så en evig och total ensamhet. Ett dygn senare är jag lyckligare än jag kan minnas att jag varit någonsin i hela mitt liv. Jag känner verkligen djup och äkta lycka. Jag tror inte att livet framöver kommer att bli en dans på rosor, men jag tror ändå på ett lyckligt liv tillsammans med dig. Jag förstår inte hur livet kan förändras så radikalt från det ena till det andra.”

”Ja det är verkligen konstigt. Jag hade ingen aning om att det skulle kunna bli så här. Jag var jätteglad att jag träffade dig, men jag såg dig kanske mer som en dotter, nej inte så, men jag trodde du skulle kunna bli en god vän. Jag tyckte att vår åldersskillnad placerade oss i två olika världar. Jag är trots allt 19 år äldre än du.”

”Så var det nog innan, men AH förändrade allt. Tidigare när jag attraherades av en man var det kanske på dansgolvet. En som hade de häftigaste och senast movesen attraherade mig enormt. Nu när jag tänker tillbaka på det känns det nästan patetiskt. Det kanske var väldigt rätt före AH, men helt fel nu. När jag såg dig först på köpcentret var du nog en gammal gubbe, men ju mer vi pratade och gjorde tillsammans, ju mer började jag attraheras av ditt sätt att försöka överleva. Du hade snabbt greppat saker som jag inte ens börjat förstå. Du utstrålade en enorm trygghet samtidigt som din idérikedom är inspirerande. Att du ibland pratar som en präst är bara skojigt och trevligt. Det känns inte som du, mera som en roll du spelar. En rolig roll. Du sa i duschen att jag är en erotisk kvinna, och det stämmer, men att jag attraheras av dig, även erotiskt, är sant fast jag kanske inte förstår det själv fullt ut. För ett halvår sedan skulle jag aldrig tro att det var möjligt.”

”Jag ska bara kolla över spisarna så allt är ok, så att de inte osar och ryker in. Jag är strax tillbaka.” Han kollade att det bara var lite glöd kvar, sköt spjällen till hälften och vände tillbaka till sängen där Liisa redan somnat.

Kapitel 41

När Liisa vaknade och sträckte sig efter Jörgen, var sängen tom. Hon reste sig upp på ena armbågen och såg sig omkring, men hon såg inte ett spår av honom. Däremot såg hon att det brann i kakelugnen, vilket i och för sig kan ses som ett tecken på hans närvaro. Så hörde hon plötsligt steg i källartrappan och så kom han in i sovrummet.

”Gomorron min sköna”, sa han, ”för man kan väl säga så nu?

”Jo nu kan man säga det”, sa hon och log mot honom. ”Kom och lägg dig och känn hur skön jag är.”

Jörgen kröp ner i sängen medan han berättade att han tänt eld i pannan i källaren och samtidigt startat elverket.

”Vi ligger kvar en stund va? Jag tycker fortfarande det känns för kallt för att gå upp”, sa hon och använde Jörgens bröst som kudde.

”Jag kan inte se att vi har någon brådska, med att gå upp, speciellt när jag har en vacker kvinna i sängen, känns lite som en dödssynd.”

”Smicker, smicker. Visst, det kan man komma långt med, så fortsätt du.”

Han smekte henne över ryggen och han kände glädjen av att ha henne där.

”Vårt liv blir fortsättningsvis lite annorlunda än vi tidigare varit vana vid. Det här med att gå upp och tända eld, är en sak som man får vänja sig vid, i alla fall den här tiden på året. Det betyder inte att tillvaron blir sämre, bara annorlunda. Du ser, man kan lätt krypa ner i sängen igen. Att gå upp och få igång värmen är en sådan sak som jag i alla fall inte brukar göra. Det är helt nytt för mig. Hur har du haft det tidigare? Brukar du starta dagen med att göra eld i spisen?”

”Knäppis, jag vet inte ens hur man gör upp eld. Men du kan väl lära mig.” Så blinkade hon överdrivet i en flirt. ”Just nu tycker jag det räcker med värmen i sängen.”

”Jag håller med. Men det är som att kissa på sig. Det blir varmt och skönt till en början men efter ett tag blir det kallt.”

”Inte fan ska vi kissa på oss”, så hon och daskade till honom. ”Jag förstår metaforen, sa hon sen. Om man inte gör eld så blir det kallt och usligt att gå upp och laga frukost.”

”Ungefär så”, sa han och knuffade milt bort henne och kysste henne på brösten.

”Väldigt fina och väl tilltagna bröst, undrar om de är äkta” tänkte Jörgen och kramade det ena bröstet lätt men ena handen.

”Undrar du om de är äkta?” kom det från Liisa som tydligen kunde läsa tankar.

”Ja det gjorde jag faktiskt. Är jag så tydlig?”

”Då kan jag upplysa dig om att de är tvättäkta finska bröst som min mor generöst delat med sig. Tycker du om dem?”

”Ja, jag tycker om dem”, sa Jörgen och kysste henne lätt på ena bröstvårtan.

”Mmm, jag gillar när du gör så. Gör du det tillräckligt mycket kan jag t.o.m. tänka mig att tvätta dina skitiga kläder. Fast inte precis nu, - tvätta kläderna menar jag. Jag tänker inte tvätta just nu”, upprepade hon för att vara riktigt tydlig. ”Vad är det förresten som låter?”

”Det är Morris som vill ut. Kan du släppa ut honom?”

”Visst, får jag låna din morgonrock?”

”Utan morgonrock”, svarade han.

”Utan morgonrock, ok.”

Hon klev ur sängen och gick iväg till altandörren, där både Morris och Maja väntade. När hon gick tillbaka härmade hon en mannekäng på catwalken i sitt sätt att röra sig.

”Duger det?”

”Jag är nöjd”, sa Jörgen och log mot henne. ”Du är en Tok- Liisa med mycket humor. Det gillar jag.”

”Jo, det är svårt att leva om man inte får skoja lite, men det kostar ibland. Det var väldigt kallt, speciellt då jag öppnade dörren. Maja visste inte om hon skulle gå ut eller vara inne.”

”Jag ser det.”

”Ser det, hur då?”

”Det syns på dina bröst, - att det var kallt ute alltså. Där fick du igen för igår.”

”Värm mig då”, sa hon och kröp snabbt ner i sängens värme.

De kelade en stund, och njöt av stundens varma mys. Efter en stund gick Jörgen upp, stoppade i mer ved i kakelugnen samt tände eld i köksspisen. Sen kröp han ner i sängen igen.

”Jag hörde på kurret i din mage att det snart är dags för frukostkaffe, men vi kanske hinner med en morgonritt först?”

”Trodde aldrig att du skulle föreslå det. Jag bara låg här och väntade, och väntade”, svarade hon och lade sig uppe på Jörgen och kysste honom på halsen.

***

”Tyst”, sa Jörgen. ”Hör du något som jag hör?

”Det knäpper någonstans.”

”Ja det knäpper i elementen. Det betyder att panna och rörsystem fungerar. Vi kanske får värme i hela huset snart. Har vi tur, har vi också varmvatten i duschen och i kökskranen snart. Inte illa va? Ska vi gå upp och laga frukost?”

”Låter som en bra idé. Vad är du sugen på? Hmm, kanske måste jag fråga vad du är sugen på och vad kan vi laga?”

”Idag kanske vi får vara nöjda med kaffe, te, knäckemacka med ost, kaviar, rökt korv, makrill i tomatsås, tonfisk eller sardiner. Vi kan nog utöka vårt sortiment efter hand som vi fattar vad vi kan och inte kan, men just nu får vi hålla oss till det. Äggen har gått ut beträffande bäst-föremärkningen, men jag har lärt mig att om man lägger dem i kallt vatten och de sjunker, så är de fortfarande OK. I vilket fall är det väl bäst att göra slut på dem innan de börjar flyta.”

”Om vi har el, vilket jag tyckte du sa, så kan vi väl brygga kaffe. Jag tyckte jag såg en kaffebryggare igår.”

”Ja, jag antar att vi har el. Jag har i alla fall dragit fram lite sladdar som det ska finnas ström i nu. Vattenpumpen har jag inte kopplat in ännu, men det hade jag tänkt hinna med idag. Har vi tur, kan det finnas tryck kvar i hydroforen, då borde vi ha både varmt och kallt vatten i kranen.”

”Hur fasen kan du allt det här?” Är du både elektriker och rörmokare?”

”Nej, det är som jag sa igår, det har varit mitt jobb. Som arbetsledare har jag haft experter till förfogande som har gjort jobbet, men jag måste ju ändå fatta hur saker fungerar. Om jag inte är helt fel ute kan du en massa mer om sjukvård än vad du verkligen utförde som daglig syssla. Jag kan t.o.m. gissa att du kan en hel del saker som du inte fick göra, sånt som man måste vara läkare för att göra. Eller hur?”

”Jo det är ju klart. Så är det ju. Jag kan en hel del mer än det jag sysslade med.”

”Du ser. Jag är övertygad om att vi kommer att komplettera varandra. Kom nu så går vi upp.”

Liisa fixade till det mesta av frukosten medan Jörgen lade in mer ved i pannan. Det var tjocka vedträn som var längre än de som användes i öppna spisen och de brann mycket saktare.

”Vi måste kolla upp hur mycket ved av den här sorten som finns och om vi måste skaffa mera till vintern.”

De åt frukosten i godan ro, medan de njöt av både den och utsikten från köksfönstret. Det kändes som om de verkligen levde i en idyll, vilket var en sanning med modifikation.

”Liisa, har du några funderingar på framtiden? Det känns som om du vill stanna här med mig och det är något som jag verkligen vill att du gör. Jag tänkte på lite andra saker. Mera frågor av lite existentiell art. Hur vi ska överleva på längre sikt. Innan vi träffades, hade du då någon överlevnadsstrategi?”

”Nej, inte så mycket. Jag brottades en hel del med frågan om jag ville överleva eller inte.”

”Är du klar med den, eller brottas du fortfarande?”

”Igår blev jag klar över att jag verkligen ville fortsätta att leva och att göra det på ett bra sätt, men fortfarande kan jag inte påstå att jag har något jag kan kalla överlevnadsstrategi. Under mina ljusa stunder är det klart att jag funderade över saker som mat. Det ansåg jag att jag skulle kunna hämta i olika affärer. Jag insåg också ganska snabbt att kött, fisk och andra färskvaror var bara att glömma. Likaså mejerier, ägg, frukt och grönsaker. Eftersom elen försvann, var det också kört med frysvaror. Vad återstår då? Viss frukt kanske står sig ett tag till. Likaså en del rotfrukter. Annars är man hänvisad till torrvaror som pasta, ris, bönor, ärter, knäckebröd och konserver. Inte speciellt upphetsande, men det går. Man får vara glad för att man inte är vegetarian. Då hade matfrågan verkligen sett vissen ut.”

”Jag har kommit fram till i princip samma sak, men kanske kommit en liten bit längre.”

”OK, låt höra.”

”Jag är övertygad om att man kan få ett ganska drägligt liv, även om det alldeles säkert blir annorlunda än det man tidigare haft. Det finns möjligheter, som jag ser det, att kött, fisk ägg och mjölk inte är orimliga saker att få, liksom potatis och andra rotfrukter och i alla fall säsongsvis en del grönsaker och frukt.”

”Vi kan fiska och jaga. Vi kan bygga en rök, och vi kan bygga en stor jordkällare så att vi kan förvara saker svalt. Och dessutom kan vi skaffa oss några växthus och odla mycket av det vi behöver. Jag vet inte om du kan baka, men det vore toppen i så fall. Jag gillar knäckebröd, men som omväxling kan det vara gott med mjukt bröd och bullar till kaffet.”

”Älskling, får jag kalla dig så?”

”Självklart.”

”Älskling, jag är en stadsfjolla som ägnat en stor del av mitt liv åt mina studier och åt nöjen. När min mamma ville ge mig kunskaper av den typen som att baka, tyckte jag bara att hon var knäpp och gav henne fingret i smyg, för jag ville ju inte såra henne, men just då tyckte jag hon var verkligt mossig. Nu vet jag hur fel jag hade. Men en sak ska du veta, jag kan lära mig. Jag kan inte baka nu, har aldrig gjort det och eftersom du inte kan lära mig det så är det biblioteket som gäller. När åker vi?”

”Jadu Liisa, jag tror att du fixar det, men vad tror du om det andra?”

”Lessen, jag kan inte fiska och jaga. Det där med en rök och en jordkällare låter ju bra, men för mig är det rena Grekiskan. Jag kan inget av det, kan du?”

”Jag kan fiska men har aldrig jagat även om jag kan skjuta. Däremot kan jag bygga en jordkällare och en rök. Odla potatis och grönsaker kan jag också och skaffar vi lite höns, så får vi ägg till ditt bak. Jag tror att vi kan få till ett drägligt liv.”

”Det blir antagligen så att vi lär oss att uppskatta andra saker än vi gjorde förut, så det finns ingen anledning att se saker och ting alltför mörkt. Jag gör i alla fall inte det. Jag vill åka till biblioteket. Jag såg när vi åkte genom Åkersberga att biblioteket låg alldeles vid genomfartsvägen. Jag blir inspirerad av det här. Ta med dig Botkyrkanyckeln så åker vi.”

”Trevligt med all denna entusiasm, men vi kanske borde diska upp först, eller bara skölja av disken. Diskmaskinen fungerar inte än, för jag har inte kopplat på strömmen till pumpen, vilket tar en stund. I vilket fall vill jag göra en viktig och allvarlig sak innan vi ger oss av.”

”Vad är det du tänker på?”

”Jag vill ge dig ett skjutvapen och lära dig att använda det.”

”Ska det vara nödvändigt. Det finns antagligen fler än vi här i Stockholmstrakten, det fattar jag också, men vad är det som säger att vi måste försvara oss om vi träffar någon av dem?”

”Allmän rädsla kanske? Förmodligen finns det inga som är fientligt inställda bara så där, men du får kanske bara en chans att försvara dig, eller mig, om vi träffar på någon som trots allt är fientlig. Jag har avväpnat fyra vägspärrar den sista veckan, och de människorna hade inget gott i sinnet, det är i alla fall säkert. Dessutom finns det fyrbenta varelser som det kan vara idé att kunna skydda sig emot. Jag tänkte både på förvildade hundar och vargar. Det är inte min avsikt att ha någon form av militär drill med dig. Jag kan sköta ditt vapen med tanke på skötsel och service, men jag vill i alla fall att du ska ha en pistol som du kan säkra respektive osäkra samt att du vet hur man skjuter och har skjutit några skott med den.”

”Ok, då gör vi det. Var är Morris förresten?”

”Han ligger ute på altan och vaktar. Jag har märkt att han helst vill vara ute, så jag har öppnat dörren till glasverandan på gänt, så att han kan gå in där om det regnar, men nu ligger han precis utanför dörren.”

”Ska vi ta vapenövningen med en gång, innan jag ändrar mig.?”

Jörgen tog fram en pistol som han hade rengjort med sprit och kristallolja samt oljat in igen och lade den på bordet.

”Det här är en Walther PPK pistol. Samma sort som många poliser runt om i världen använder. Man kan nästan säga att det är en pistolernas VolksWagen. Det kanske är lite respektlöst att säga så, men både James Bond och Adolf Hitler använde just den här pistolen.

James Bond sköt ju bara på låtsas, medan Hitler sköt en riktigt stor skurk, - nämligen sig själv. Här i kolven har du ett magasin", Jörgen tog ut det och visade. "Det innehåller 7 skott och man trycker bara upp det så här. Den lilla runda knappen här uppe är till för att ta ut magasinet. Här uppe har du säkerhetsspärren. När du trycker den uppåt blir pistolen osäkrad och då ser du ett rött märke här, strax under. Trycker du spärren nedåt, så är pistolen säkrad och går inte att skjuta med. Du ska alltid ha den säkrad om du inte tänker skjuta med den såklart. När du ska skjuta med den osäkrar man med tummen, så här och så trycker man på avtryckaren. Eftersom den här pistolen är halvautomatisk så laddas den om omedelbart av sig själv. Trycker du av igen så går ett nytt skott av osv. tills magasinet är tomt."

Han tog ut magasinet igen och visade hur man använde, skåran och kornet för att sikta med.

"Ibland hinner man inte kika så noga och då får man skjuta efter vart pipan pekar."

"Men om man har den här, låt säga i fickan, så är det väl lätt hänt att man gör som du gjorde när du ramlade på brytbladskniven? Jag menar att om du har den i fickan så kanske man omedvetet osäkrar den och skjuter sig själv i foten, du har hört uttrycket va?" Liisa fnissade till.

"Jo det har jag hört, men man har tänkt på det också. Innan du kan skjuta det första skottet, måste du göra en så kallad mantelrörelse med vänsterhanden, så här." Jörgen visade hur det gick till. "Nu kan man skjuta. Du kan också lyfta hanen så här, eller trycka på avtryckaren så att hanen spänns och då går det tungt, så det är inte så lätt att skjuta sig i foten även om du har pistolen osäkrad i fickan."

"Det låter bra. Såå vad gör vi nu?"

Jörgen tog fram en ask med ammunition, några magasin och visade hur man laddade dem. Liisa lärde sig snabbt och laddade några magasin.

"Du är fantastisk min sköna", sa Jörgen och reste sig upp och pussade henne på halsen. "Nu går vi ner till havet och provskjuter."

De klädde på sig varsin parkas och gick hand i hand ner mot sjöboden. Så fort de kom ut, reste sig Morris upp och slog följe med dem. De satte sig på en bänk intill väggen vid sjöboden och tittade ut över havsviken.

"Vi behöver träna och skaffa oss färdigheter inför det som vi hoppas aldrig behöver användas. Att kunna hantera ett vapen innebär inte att man behöver använda sina kunskaper i annat än nödfall."

"Du Jörgen, ska man hålla pistolen med en hand och ska man i så fall hålla den lite på sidan som jag sett dom coola killarna på svenska kriminalfilmer gör eller ska man hålla den upprätt? Ska man hålla den med en eller två händer?"

"Det kvittar om det är en eller två händer. Många använder två händer för prickskytte, men i vissa fall måste man skjuta med en hand. Det verkar som du fattar att det är lite löjligt att hålla pistolen snett. Det gör inga proffs, bara coola killar på film, precis som du sa. Jag kan förklara varför när vi kommer upp till huset igen. Under tiden kan du väl fundera över varför inga skyttar på OS håller pistolen på det coola sättet."

Jörgen tog en petflaska och fyllde i cirka fem centimeter med sand, skruvade på korken och kastade ut den en bit i vattnet. Sanden gjorde att den dels gick att kasta ut en bit och dels att den flöt upprätt.

"Jag kan skjuta några skott, så du vänjer dig vid ljudet", sa han och tog upp sin pistol, gjorde mantelrörelse och sköt tre skott utan att träffa flaskan. Morris tittade nyfiket på, men tycktes inte alls bli illa berörd av smällarna.

"Nu Liisa gäller det. Soppa i ett magasin.

Liisa gjorde som han sa och stoppade i ett magasin utan svårigheter.

”Osäkra.”

Hon osäkrade.

”Gör mantelrörelse, sikta och skjut.”

Hon gjorde mantelrörelse med vänster hand, fattade därefter pistolen med båda händerna tryckte av och ryckte till vid det första skottet. Det träffade vattnet två meter hitom och en halv meter till höger om flaskan.

”Bra, det är bara att trycka på avtryckaren igen och igen,”

Hon sköt snabbt sex skott i följd.

Inget träffade, men hon var väldigt nära med ett skott. Utan att bli tillsagd tog hon ut det tomma magasinet, stoppade det i vänster ficka och tog ur den högra fickan fram ett nytt magasin som hon enkelt tryckte in i kolven. Hon sköt tre skott som missade, inte med mycket men det var ändå klara missar. Det fjärde skottet träffade. Flaskan slungades bakåt en bit och började sjunka. Hon sköt två skott till och träffade med det sista, varpå flaskan sjönk ner under ytan och försvann.

”Bravo, det kallar jag bra skjutet. Du lär dig snabbt.”

”Jag har väl en bra lärare sa hon och gav honom en kyss. Hur kommer det sig att du kan det här om pistoler har du hållit på med det också?”

”Nej egentligen inte. Jag hade en kompis i den gamla världen som var polis. Han var dessutom med i en skytteklubb, så några gånger följde jag med honom dit och provade på. Det är av honom jag lärt mig vad jag kan om pistoler i allmänhet och Walther PPK i synnerhet. När det gäller kunskapen att skjuta med och hantera en AK4, så fick vi lära oss det den grundliga vägen under värnplikten.”

”Ska vi sätta fart med resten nu? Jag menar åka in till Åkersberga och handla.” Hon tryckte i det sista magasinet i pistolen, säkrade den och stoppade ner den i fickan på parkasen.

”Ja, nu tycker jag vi drar iväg på en shoppingrunda.” De gick in i huset, kollade av att alla eldar var ok, samt lade in några nya klabbar i vedpannan. Innan de hoppade in i bilen stängde Jörgen av elverket. Det behövde inte vara på när de var borta bara någon timme.

”Det är inte svårt att hitta till biblioteket. Det ligger alldeles söder om stora genomfartsleden”, sa Liisa. ”Vi kanske ska se till att inte förstöra så mycket i entrén när vi låser upp. Det kan vara bra om vi återvänder dit, vilket jag tror att vi gör, om böckerna fortfarande är torra och fina, även efter ett år.”

”Det låter vettigt. Vi kanske hittar någon personalingång eller liknande, så vi inte släpper in alla vädrets makter.”

Väl i biblioteket var det inte så lätt för den som inte är van att hitta de böcker man letar efter, men efter cirka en timme, hade Liisa hittat några allmänna kokböcker, en specialbok om bakning och en bok som hette Baka bröd i ´gjutjärnsspis´. Jörgen hittade några tidskrifter om hem och trädgård som hade några intressanta artiklar. När de lämnade biblioteket var allt lämnat i god ordning. Det enda man kunde se som spår av deras besök var att bakdörren var uppbruten.

De hittade snabbt tre stora matvarubutiker ICA Lidl och Willy:s. Det måste säkert finnas något COOP också, men det fick de leta reda på senare. De bestämde sig för att första besöket skulle bli på Willy:s och körde fram sin Toyota direkt intill entrén. Vis av händelserna då Morris träffade på Liisa i Rotebro köpcenter, kopplade Jörgen Morris med ett kort rep. Som väntat var entrédörren sönderslagen, så det var inga problem med att ta sig in. Det fanns faktiskt ganska gott om varor i butiken så eftersom valmöjligheterna var ganska stora, så de började diskutera vad de skulle satsa på. Bilen hade ju begränsat utrymme. Eftersom tankar om bak hade kommit på tal blev det en hel de varor som mjöl av olika sorter, jäst, torrjäst, torrmjölk, bakpulver mm.

De hade med sig varsin kundvagn, och ganska snart började de bli fulla av varor. Vissa var ju skrymmande som potatis och rotfrukter. Jörgen hade ju tidigare skrävlat om att han kunde fixa en jordkällare där man kunde förvara sånt fram till våren, så han kände att när nu maten kom hem, var det upp till bevis. Egentligen tänkte han fuska till en provisorisk lösning som fick gälla i vinter, men i vår skulle han bygga en riktigt fin.

De lastade in allt i bilen, men innan de var klara att åka därifrån, körde de bort till El-Giganten. Jörgen kom ihåg att det hade funnits en Onoff butik alldeles i närheten av Willys, men den fanns inte kvar längre. Någon hade redan låst upp affären med en Botkyrkanyckel, så det var bara att kliva in. Affären släppte in en del ljus via entrén så det var ganska lätt att hitta de saker de behövde. Det rörde sig om två stycken ugnar, som gick på 220V. Även om det fanns en ugn i Ängbäck, så gick den på 380 V och det hade han för närvarande inget elverk som levererade.

”Du Jörgen, vi kan ju gå ut på lagret och plocka grejorna direkt därifrån.”

”Visst, men varför det? Vi kan ju ta de här utställningsexemplaren. Vi har ju så att säga hittat dem.

”Jo du vet, om man inte har originalförpackningen så brukar ju inte garantin gälla”, sa Liisa och lade upp sin bästa bimbomin och så fnissade hon till. ”Nej jag menar förstås att det kan vara bra att få alla prylar med sig, framför allt instruktionsboken.”

”Tänkte inte på det, men den kan ju givetvis vara bra att ha. OK kom så går vi ut på lagret och tittar om vi kan hitta grejorna vi söker.” Han tog upp mobilen och skrev ner namnen på ugnarna. ”Skönt att man fortfarande kan använda mobilen till annat än att ha som klocka.”

När de kom in på lagret var det mörkt och de var tvungna att tända sina ficklampor. Det kändes lite kusligt att gå där och bara se det som lystes upp av ficklampan. De hörde ljud som lät som en gnisslande dörr och stannade till. Ljudet kom inte tillbaka så de fortsatt vidare in i lagerlokalen. Liisa kände att det var riktigt skönt att Morris var med. De gick förbi några rader med höga hyllor och plötsligt började Morris vädra, alternerande mellan i luften och på marken.

”Ser du”, sa Liisa. ”Han vädrar något.”

”Jo jag ser, men han varken morrar eller reser ragg.”

De stannade till en stund och bara lyssnade, men eftersom allt verkade dödstyst så fortsatte de sitt letande längre in i lagret.

Plötsligt stannade de. Ficklampans ljuskägla hade fånga en stor pöl av en stekpannas storlek någon tjock vätska som hade runnit ut från en gång mellan höga hyllor.

”Jag känner igen blod när jag ser det”, sa Liisa lågt och både hennes och Jörgens händer sökte sig till sina djupa fickor. Helt tvärt emot vad hon väntat kändes det skönt när fingertopparna kände pistolens kalla metall. Hon tog lugnt upp den ut fickan och såg att Jörgen redan fått upp sin. Han gjorde mantelrörelse på pistolen som därmed var klar att användas. Hon gjorde likadant. De kikade försiktigt i en springa mellan hyllorna och såg att någon låg på golvet cirka en meter in i gången. Jörgen tog mod till sig och kikade in i gången och såg då det som antagligen varit en man men som nu saknade större delen av bakhuvudet och nacken. Morris började morra och resa ragg, men slutade med båda efter bara några sekunder.

”Blodet har inte stelnat”, sa Liisa nästan viskande och petade försiktigt med tån i blodpölen.

”Nej jag ser det. Han, ja jag tror att det är en han, levde för inte så länge sedan. Jag hör inget och det verkar inte som om Morris hör något heller.”

Så plötsligt hörde de genom väggen ljudet av två bildörrar som smälldes igen och en bil som startades på baksidan av byggnaden och åkte iväg med en rivstart.

”Det verkar som om vi kom och störde nånting, men jag vet inte vad, men det känns lite kusligt här inne, eller vad säger du Liisa?”

”Jo jag har liksom tappat lusten att gå omkring och leta här i mörkret. Vi går ut i affären igen och rycker åt oss av demoexemplaren och så drar vi.”

”Jag håller med dig. Även om förövarna till mordet troligen har åkt, så har jag tappat lusten för det här. Vi går tillbaks.”

De hittade en pirra på vägen ut från lagret och tog den med sig ut i affärslokalen och lastade på en av ugnarna. Jörgen hade stoppat sin pistol i byxlinningen och körde pirran medan Liisa gick före och öppnade dörren utan glasruta. De lastade ugnen i lastutrymmet och återvände in i affären för att hämta den andra ugnen. Den här gången höll Liisa Morris koppel i vänster hand och sin pistol i den högra. De körde ut och lastade även den andra ugnen utan att något oroande inträffade, ställde pirran innanför dörren. Och gav sig av därifrån.

De åkte hemåt samma väg de kommit och Liisa kramade Jens hand en stund.

”Det är en jäkla tur att vi har varandra och Morris”, sa hon. ”Jag hade dött av skräck där inne på lagret om jag varit ensam. Vad tror du hade hänt? Jag hörde i alla fall inget skott.”

”Inte jag heller. Antagligen hade de skjutit honom strax innan vi kom och jag tror vi skrämde dem. Minns du att Morris skällde några gånger av ren glädje när du släppte ut honom ur bilen. Kanske hörde de skallet och tog sig ut ur lagerbyggnaden.”

”Det låter rimligt, men vad tror du hade hänt? Varför blev han skjuten?”

”Din gissning är lika bra som min. Jag tror i alla fall att det är så att även när världen har rasat samman så finns det onda människor kvar. Men det kan å andra sidan vara rädda människors verk. Som i ren rädsla skjuter först och frågar sen. Jag tror att vi ska vara extra försiktiga på våra inköpsrundor, alltid vara beväpnade och alltid ha vårt sjunde sinne med, ja jag menar Morris. Både du och jag märkte att det var något som var galet i lagerhallen.”

”Jovisst var det så och jag instämmer tillfullo med vad du nyss sagt.”

”De åkte under relativ tystnad tills de kommit hem till Ängbäck. De hjälptes åt att lasta in allt de handlat och så fort de öppnade ytterdörren till huset kände de det. Den värme som strömmade emot dem gjorde att Liisa fick en tår på kinden.

”Ett varmt hem att komma till. Jag kan inte komma ihåg när det hände senast. Det var i alla fall många veckor sedan det senast inträffade”, syftade Liisa.

”Ja, det är ungefär samma för mig. Jag tycker det känns helt underbart. En sak som man hela livet har tagit för givet har tagits ifrån oss, men nu har vi fått det åter.”

De släppte allt de hade för händer och kramade om varandra. När de stått så någon minut, bar de in resten och Liisa satte genast igång med att fixa lite kaffe och mackor och Jörgen gav sig i kast med att koppla in el till vattenpumpen. Plötsligt fanns nästan alla bekvämligheter på plats. Liisa provade om det fanns vatten i köket och kunde glatt konstatera att det även fanns varmvatten. Som i ett glädjerus började hon att plocka in deras matvaror, i första hand i deras skafferi.

”Ikväll ska jag ta en dusch innan vi går och lägger oss”, sa Jörgen.

”Jag med. Vi kan duscha tillsammans precis som när vi bastade. Jag behöver ju hjälpa dig med ett vattentätt förband och så blir jag tvungen att byta dränage.”

Kapitel 42

Jörgen sov fortfarande, men Liisa kände att hon sovit klart även om hon inte ville gå upp.

”Jag ska be Jörgen att lära mig hur man gör eld i pannan och spisarna. Som det är nu kunde jag gott gå upp och göra eld utan att väcka honom.”

Hon låg på rygg och tänkte på gårdagskvällen. De hade ätit en enkel men god middag som hon fixat till på vedspisen. Problemet med vissa matvaror var att de fortfarande kunde vara ok, men man visste inte förrän man hade luktat och smakat på dem. En sådan var bacon. Man kunde faktiskt få tag på sådant som fortfarande höll måttet. Temperaturen i de affärer de besökt var i princip som en kyldisk, i och med att yttertemperaturen blev densamma som innetemperaturen för att dörrarna var öppna eller sönderslagna. Så här års var den ungefär två till fem grader och det var ju ok.

Problemet var ju närmast att det inte skett några leveranser till affärerna på i bästa fall någon månad. Den egna kvalitetstesten var alltså ett måste.

Igår hade de hittat såväl bacon som ägg som dög som människoföda. Därför var det möjligt för dem att tillaga och äta Spaghetti Carbonara. Hon hade lagt ner alla paket med bacon som hade samma utgångsdatum i frysen, som nu fungerade och hon hoppades att de kunde få tag i ägg i framtiden. De firade sitt varma hus, att de hittat varandra och att de fick god varm mat, med att öppna en flaska rödvin. De var nöjda, varma och mätta när de satte sig i soffan framför brasan och avslutade middagen med det sista av vinet samt med kex och lagrad cheddarost.

Det verkade även som om deras husdjur Maja och Morris kände sig tillfreds med situationen och deras spinnande respektive snarkande kändes som en bekräftelse av detta. Precis som Jörgen hade sagt, gick det att duscha på kvällen. Det var inte obekant för någon av dem, att duscha tillsammans och tvåla in varandra var både allmänt skönt och erotiskt, - ja det senare om det gjordes på rätt sätt. De kände båda, att denna njutning hade fått en renässans de senaste dagarna. Det var endast knölet med Jörgens bandage som gjorde att de fick ta lite ny sats och starta om sedan de hamnat på sängen. Huset var så varmt att det inte var några problem att ligga naken uppe på sängen och njuta av varandra.

”Det är faktiskt lite spännande med Jörgen”, tänkte hon. *”Det var något nytt i hans sätt att älska. Själv var hon van vid att sexakten var en hetsig och ganska fysisk upplevelse, men den här gubben var annorlunda än vad hon varit med om tidigare. Det här var också fysiskt, men på ett mer erotiskt sätt. Inte så mycket ett gympapass, men på något konstigt vis blev man nästan ännu mer slut. Jag fattar inte riktigt det här, men vi somnade som klubbade oxar.”*

Hon flyttade sig intill honom för att via hans kroppsvärme ge sina tankar mera kulör, men det blev tvärt om.

”Men gomorron”, sa han och vände sig om mot henne.

”Inget min sköna idag?”

”Måste sätta på mig mina glasögon först”, sa han och sträckte sig efter glasögonen och satte dem på näsan och tittade granskande på henne. ”Gomorron min sköna”, sa han sen.

”Jag duger fortfarande?”

”I allra högsta grad.”

”Jag tänkte göra lite eld tidigare, men så kom jag på att jag nog inte kan. Du måste lära mig.”

”Visst, det ska jag göra. Det är inte så svårt som du tror, i alla fall om man har torr ved och torra stickor. Jag ska tända i kakelugnen och visa dig.” Han klev ur sängen och satte sig alldeles naken på huk framför kakelugnen.

”Först tänder man eld på lite näver så här”, han höll näverbiten i handen medan han tände den- ” och lägger det underst. Sen lägger man på lite tunna stickor lite kors och tvärs. Efter det, lite grövre pinnar och när man ser att det tar sig, så lägger man på lite vanliga vedklabbar. Som du ser lägger jag veden ner, vilket är ganska vanligt när man eldar i kakelugnar, vedpanna och i köksspisen. I de öppna spisarna gör man lite annorlunda. Framför allt brukar man oftast elda med veden stående.”

”Ja, det var ju enkelt. Kom hit och lägg dig nu så att du inte blir kall om rumpan.”

De hittade snabbt sin favorit mysposition. Han liggande på rygg och hon med huvudet på hans bröst.

”Det knastrar så mysigt från elden, men ibland gör det inte det. Vad beror det på?”

”Generellt beror det på vilket träslag som man eldar. Gran och tall smäller och sprätter medan björk och ek brinner lugnt och stilla. Björk passar bra till öppna spisar, medan sprättved passar bra här. Dels för att det låter trevligt, men först och främst så har kakelugnar så kallade gnistluckor som man stänger för. Man kan se elden, men inga gnistor flyger ut.”

”Nu har jag lärt mig mera om eldning på några minuter än jag gjort på 35 år. Hur gammal var du när du började elda?”

”Kanske sju, åtta år. Vi hade vedspis i vår sommarstuga och jag fick tidigt lära mig att handskas med eld.”

De låg tysta en stund och bara njöt av värmen i sängen och att finnas till.

”Tänker du på något särskilt?” frågade hon efter en stund då hon upplevde att tystnaden blev besvärande.

”Ja faktiskt. Jag funderade på den döde mannen som vi hittade på lagret igår. Jag försöker förstå vad som hänt. Varför blev han skjuten strax innan vi kom dit?

”Jag har också funderat en del över det, vilket jag tycker är lite konstigt. Både du och jag har sett så jäkla många döda, att vi inte har ens en möjlighet att uppskatta hur många och så ligger vi och funderar över just den mannen.”

”Kanske är det för att han var en överlevare och sedan blev dödad av någon.”

”Jag kanske, men då kommer i ett huj ett par nya frågor, vem är någon och varför?” sa Liisa och gav uttryck för sina tankar i ord.

”Ja, det är väl ungefär där jag har hamnat med mina egna virriga tankar.”

”Han kanske blev överraskad när han precis som vi, försökte hämta något på lagret. Då kan man ju bara undra vad som hänt om vi kommit en timme tidigare. Då kanske vi själva hade hamnat i en konflikt som slutat med någons död. Vi såg ju en liten rörbit som låg på golvet. Det kan ju ha varit hans vapen. Vi gjorde ju ingen brottsplatsundersökning, så det är ju svårt att säga hur det gick till.”

”Neej, vi blev ju själva lite skraja och ville därifrån, i alla fall jag”, sa Jörgen

”Ja, jag med. Det blev jätteotäckt där inne. Men jag har funderat på ett annat scenario. Tänk dig att mannen inte var någon plundrare. Tänk om han försökte förhindra att någon roffade åt sig och att denne någon, blev överraskad och därför sköt mannen i någon sorts panik?”

”Ja, det är fullt möjligt. En otrevlig händelse är det, men det ger ju i alla fall stöd för min tanke att det är bäst att vara beväpnad, eller vad säger du?”

”Jo du har antagligen rätt. Själv tyckte jag det kändes tryggt att ha ett vapen. Jag drog ju faktiskt upp det och gjorde mig beredd att skjuta.”

”Jo jag såg det, men jag har också funderat över en annan sak.”

”Vadå?”

”Jo jag tycker att jag kan se ett mönster. Har du märkt att vissa affärer är helt och totalt plundrade, medan andra har det mesta av lagret kvar, i alla fall då det gäller matvaruaffärer.”

”Jo, jag har också tänkt på det. Jag har sett den tendensen. Det är mest små affärer som är länsade, medan större affärer och stora köpcentrum klarat sig bättre. Vad det kan bero på har jag inte förstått. Själv skulle jag väl gå till en större butik om jag ville plundra. Där har man ju ett större sortiment.”

”Precis. Varför är det så att det är mest småaffärer som är länsade och inte tvärt om?”

”Tja, den stora affären har ju mera varor och då tar det längre tid att länsa.”

”Visst, så kan det naturligtvis vara, men om du var svartabörshaj då? Skulle du då välja att läggar rabarber på en stor butik med mycket varor eller en liten butik, med inte så mycket. Ja, det var väl en ledande fråga?”

”Jo det kan man väl säga, men varför skulle det finnas mer varor i en butik som en svartabörshandlare har annekterat? Där tycker man att det skulle det väl vara mindre varor, i och med att svartabörshajens hela grej är att sälja varor. OK, i den lilla butiken med få varor är det ju ingen som hindrar någon att ta för sig, medan svartabörshajarna skyddar sitt lager och vill ha betalt.”

”Ungefär så har jag funderat. Nu blev jag ju sjuk, så jag vet ju inte vad som hände, men om det var ungefär samtidigt som jag insjuknade, som svarta börsen startade, så levde ju betydligt fler människor än det gör nu. Några av de som levde kanske trodde att de skulle klara sig från att bli sjuka och såg sin möjlighet att i framtiden bedriva svartabörshandel. Vi har ju sett, i alla fall på några ställen, hur man med vapen och vägspärrar försökt skydda en framtida verksamhet. På så sätt blev kanske de större affärerna skyddade från plundring.”

”Låter som en rimlig tanke och så till slut hann den elaka AH ikapp även dem. Samtidigt hade då också kundunderlaget minskat radikalt av samma anledning. Det uppstod någon sorts remi mellan svarta börsen och dess kunder. Det kanske fanns så få kvar att det inte längre gick att göra affärer, men vissa affärers lager räddades på det viset.”

”Det känns som om det finns viss logik i den tanken. Det vi såg igår kan ju vara en sista rest av det spel som slutat i remi. Om det var mannen som skyddade sitt lager, eller om han var en plundrare som vi, får vi väl aldrig veta, men vårt resonemang skulle kunna förklara mordet, likaså varför vissa affärer fortfarande har så stora lager.”

”Så bra, då har vi löst det. Då har vi bara en stor fråga kvar. Har du tänkt att jag ska tvätta några av dina kläder?”

”Tänkt och tänkt, nej det har jag inte, men om du vill. Ja gärna, jag ska lägga fram det som behöver tvättas.”

”När vi nu har pratat om svartabörshandel, så är det där med att lägga sin smutsiga byk på ett för ändamålet förutbestämt ställe bara en del av lösningen.”

”Nu är jag rädd att jag inte förstår hur du menar. Jag har ju kopplat in vatten och el till tvättmaskinen.”

Liisa rullade över på rygg, lyfte på täcket och pekade först på det ena bröstet och sedan på det andra, sedan på det första igen.

”Betalningen Jörgen, betalningen!”

Han log när han förstod vad hon menade och gjorde en förskottsinbetalning.

Vid frukosten blev det prat om vad som måste göras idag men också på lite längre sikt, vad som t.ex. måste göras innan vintern slog till på fullt allvar. Jörgen hade ju skrävlat om att han skulle fixa en jordkällare på nolltid och det var det lika bra att ta itu med idag.

”Du tänker fixa en jordkällare på en dag menar du? Lite kaxigt om jag får säga det själv. Jag är ju ingen expert på det heller, men något längre tid hade jag nog varit villig att acceptera.”

”Tack”, sa Jörgen med ett skratt. ”Du är snäll du, men det är så här. Det tar mig säkert ett par veckor om jag ska göra det på ett traditionellt sätt, men nu tänkte jag fuska och göra det lite provisoriskt så att vi klarar vintern och till våren ska jag göra en riktigt fin.”

”Ja, då är det väl bäst att vi sätter igång, för jag har tänkt mig att få potatis och rotfrukter hela vintern.”

”Först behöver jag en grävare. Visserligen har vi redan en, men den är lite för liten för det vi ska göra.”

”Vadå har vi en grävmaskin?”

”Ja, jag behövde en grävare när jag skulle begrava de förra ägarna, men den är för liten till det jag ska göra nu, så det första vi måste göra är att åka och hämta en.”

”Jaha och vart tänkte du hämta den då, om man får fråga? Att få tag i en sådan där maskin är väl knappast jämförbart med att fixa en extra kokplatta.”

”Helt riktigt, men vi har några bra på Gatukontoret. Jag såg att en stod inne på förrådet, så det första vi måste göra, är att låna den.”

”Tänker du köra en grävmaskin från södra Stockholm hit ut, så får du väl ta en vecka i anspråk, i alla fall om den har sådana där larvfötter.”

”Jo det skulle det nog ta om det över huvud taget skulle gå. Jag menar att det inte är så troligt att larvbanden skulle hålla så långt. Nej givetvis måste vi köra den på en trailer, men det finns en sådan också.”

”Och om du inte hade varit så lyckligt lottad, att du bara kunde åka och låna en grävare, hur skulle du ha gjort då?”

”Törs inte tänka på det, men det är väl inte fel om man har tur någon gång i livet?”

”Nej så är det förstås. Lite tur måste man ha. Kom nu Alexander Lukas, så åker vi.”

***

När de kom in till Norrtull, fick Liisa en ingivelse att de skulle åka igenom City, för att om möjligt se något spår av mänskligt liv. Som väntat såg de mycket av mänsklig död, men de såg inga tecken på att någon levande människa nyligen tagit sig fram där de åkte och hur skulle de egentligen sett det?

När de ändå var vid Gamla Stan, ville Jörgen åka ut till Sickla igen för att kontrollera den vägspärr som han aldrig avväpnade sist han var där, samt att göra ett besök på Systembolaget.

Vid Sickla Köpkvarter såg det ut precis som han mindes, när han lämnade det senast. Vid vägspärren stod kulsprutan kvar. Om den var användbar efter att ha stått ute i regnvädret visste han inte, men han tänkte ta den med sig efter att han först kollat upp byggboden bredvid. De tog fram sina vapen och gjorde dem skjutklara och öppnade sedan dörren in till baracken. Stanken som vällde ut var i det närmaste omöjlig att passera, men Jörgen sa åt Liisa att stanna kvar ute med Morris och gick själv in och länsade som vi tidigare tillfällen baracken på alla vapen och all ammunition. När han kom ut efter bara två minuter sög han i sig av den friska luften, men såg ändå spyfärdig ut.

”Fy fasen, det var hemskt där inne. Jag gjorde mitt bästa, men kunde inte undvika att spy när jag var där, men jag fixade det som jag kom hit för.” Han knöt ihop sopsäcken genom att göra en knut på den. Och kastade in den i Toyotans lastutrymme. Sedan gick han och hämtade kulsprutan och lade in den också, fast utan plastsäck.

De åkte runt hörnet på det stora tegelhuset och gick in på Magasinet och vidare in på Systembolaget. Till sin stora glädje hittade en hel del varor, som de lastade i kartonger de hittade på lagret. Där hittade de också hela plattor med öl vilket speciellt Jörgen gladde sig åt. Efter att ha packat hela baksätet så fullt det gick, dvs. så fullt att inte ens Morris fick plats, gav de sig iväg från köpcentret med Morris sittande på golvet i framsätet mellan Liisas ben.

På Gatukontorets förråd var allting sig likt. Grindarna var fortfarande låsta, så Jörgen gjorde sig inga större förhoppningar om att någon arbetskamrat skulle ha varit här. Hans förhoppningar kom dock på skam. När han tittade på whiteboarden såg han ett meddelande som var skrivet med darrig handstil.

”Kom hit nästa Fullmåne / Oleg.”

”Liisa kom hit”, ropade han upphetsat. ”Kom får du se!”

Liisa kom springande medan hon funderade på vad som hade hänt som väckt sådan upphetsning hos Jörgen.

”Titta får du se”, sa han och pekade på tavlan. ”Oleg har varit här!”

Hon läste först det meddelande som han hade skrivit och sedan därunder, det korta och kryptiska meddelandet.

”Varför skriver han nästa fullmåne? När är det?” sa han upphetsat.

”Om jag svarar på din första fråga, så tror jag han skrivit så för att ni, eller bara han, förmodligen inte vet vad det var för dag han var här och då är det snudd på omöjligt att ange ett förslag på en mötestidpunkt om låt oss säga 10 dagar. Då är det inte så dumt att titta på månen. Den kan man lita på om det inte är mulet förstås och det har det i och för sig varit i stort sett sedan jag träffade dig. Den andra frågan, när är nästa fullmåne, kan vi kanske få svar på om vi hittar en almanacka.”

Jörgen rusade in på sitt kontor och hittade en almanacka med halvnakna kvinnor, en för varje månad och slog upp november.

”Här kan du se vilken dag det är fullmåne.” sa hon. ”De här symbolerna med ringar som är olika fyllda visar månens olika faser. En ofylld ring visar att det är fullmåne.”

”Jamen då måste vi ju veta vilken dag det är idag och det vet vi inte.”

”Jag är ganska säker på att min telefonalmanacka visar rätt. Den säger att det är den tionde idag. Vad visar din telefon?”

Jörgen, tog upp den och tittade.

”Den visar också den tionde. Då kan vi kanske utgå från att det är den tionde idag. Det är fullmåne den 25:te, alltså om 15 dagar. Ska vi åka hit då?”

”Ja, det tycker jag. Vem är Oleg föresten?”

”Han jobbade här, men han tillhörde inte min grupp så jag känner honom inte så väl. Jag tror hans föräldrar kom från Ryssland efter kriget, och jag har inte hört något negativt om honom.”

Jörgen tog fram spritpennan och skrev. ”Hej Oleg. Jag har varit här den tionde och kommer tillbaka den 25:te (fullmåne). Bilen som står här ute är min, så låt den vara. Vi ses.”

”Jahapp, det var det. Riktigt spännande. Nu går vi och letar rätt på det vi behöver.”

De hittade en liten bandgrävare, lagom för det jobb han hade tänkt sig. Lyckligtvis stod den redan på trailern och borde vara fulltankad. Det skulle också dragbilen vara, det ingick i instruktionerna för servicepersonalen. När maskinen hade kommit in från ett jobb skulle de göra liten service och där ingick det att fylla upp tankarna på såväl grävare som dragbil. Visserligen fanns det också en hjulgrävare uppställd på förrådsplan, vilken kunde köras för egen maskin ut till Ängbäck, men det skulle ta ganska lång tid, och så kändes den för stor.

Han fyllde upp de tomdunkar han hade med sig och så var de klara att ge sig iväg. Jörgen först med transporten med grävaren och Liisa efter i Toyotan, där nu Morris fick hela främre passagerarsätet för sig själv.

Resan hem gick utan några som helst problem. Jörgen stannade ute på asfaltvägen och körde av grävaren från trailern och vidare in på gården. Trailern körde han bort 200 m efter vägen där det fanns en liten parkeringsficka.

”Kom så ska jag visa dig hur jag har tänkt”, sa Jörgen. ”Den här lilla åsen tänkte jag gräva ett stort hål i. Imorgon åker vi in till förrådet igen och hämtar en medelstor förråds-container. Den placerar vi i hålet och sedan fyller vi ett tjockt lager jord över. Dörren på containern får peka hitåt. Jag kommer att bygga en trävägg med en trädörr utanför plåtdörren. Däremellan lägger vi 40 centimeter med isolering. Jag gissar att vi kan hålla ungefär fem grader varmt på vintern och kanske tio grader på sommaren.”

”Det låter ju väldigt fiffigt. Den kanske t.o.m. blir så bra, att du inte behöver bygga någon ny till våren.”

”Kanske, vi får väl se. Det ska bli trägolv därinne och så vanliga lagerhyllor av trä. Jag tror att det kan bli riktigt bra. Ölen kommer att må jättebra där.”

De bar in sina inköp från Systembolaget och packade in det mesta på sina rätta ställen, i den mån det fick plats. Plattorna med öl fick sin tillfälliga förvaring på glasverandan. Så fort matkällaren blev färdig skulle de flyttas ut dit. Tillsammans gjorde de eld i alla eldstäder och de kände sig riktigt tillfreds med tillvaron.

”Jag tänker gå och duscha”, sa Jörgen. ”Jag tycker fortfarande att jag känner liklukten från baracken i kläderna. Men först ska jag lasta ur vapnen och ammunition, så jag slipper ta i det något mera, i alla fall inte idag. Jag kan värma lite soldatens ärtsoppa när jag är klar. Jag tog med några flaskor punsch så att vi kan få varsin mugg till soppan. Knäckebröd senap och ost finns ju i skafferiet.”

”Jag kan fixa maten medan du fixar det där med vapnen. Sen tänkte jag faktiskt göra mitt första bakförsök. Hur skulle det smaka med lite färska bullar till kaffet?”

”Om de blir som jag tänker mig så blir det fantastiskt. Du ska få ett omdöme när de är klara.”

Det blev en stunds grävande efter maten och jobbet blev lite knepigare än han tänkt sig från början. Den lilla åsen bestod inte bara av lera och sand, den innehöll en del stora stenbumlingar också. Det var inget oövervinligt problem, men gjorde att jobbet tog längre tid än han hade tänkt, men då Liisa kom ut och bjöd in till kaffe, hade han bara ungefär en kvarts jobb kvar. De kom överens om att han skulle göra klart grävandet innan han kom in.

Liisa hade verkligen lagt manken till och kanelbullarna, bakade på torrmjölk, kändes verkligen som om de kom från ett av stans bästa bagerier. Så var det givetvis inte, men det var lätt att inbilla sig det. De var varken från bageriet eller lika goda, men det var så länge sedan någon av dem hade ätit färskt bröd att upplevelsen kändes gudomlig. Mätta och belåtna efter dagens arbete, ärtsoppa med varm punsch och kaffe med nybakta bullar, satt de nu framför brasan och hade nästan slumrat till, då Morris plötsligt började skälla kraftfullt och intensivt.

Både Jörgen och Liisa reagerade med att ställa sig upp och titta ut genom fönstret för att se vad det var som gjorde Morris så upprörd. På grund av mörkret kunde de inte se honom och inte kunde de se vad han skällde på heller. Jörgen tog tag i sin AK4:a och gick ut på altanen men kunde inte se deras hund, bara höra honom. Liisa kom efter med jackorna och nu stod de båda på altanen och spanade ut i mörkret åt det håll där de kunde höra Morris.

”Vad tror du han är så arg på?” frågade hon.

”Jag vet inte. Det kan vara vad som helst, men det är någonting nere vid gravarna, men vad det är har jag ingen aning om, en grävling kanske?”

Plötsligt hörde de ett långt ylande, men det kom inte från Morris, för han fortsatte att skälla.

”Det är varg här”, sa Jörgen

”Är du säker?” sa hon lågt.

”Ja det är varg. Jag trodde inte att de kom så här nära Stockholm. Jag trodde bara att de fanns i Värmland och i Dalarna, men de sprider sig tydligen öster- och söderut.”

Så hördes ylandet på nytt. Det var långt och utdraget.

”Har du pistolen på dig”, frågade han, men han aldrig få något svar förrän han hörde ett nytt ylande, denna gång bakom dem, från andra sidan huset och kanske även från andra sidan vägen. Hon svarade inte, men han hörde henne göra mantelrörelse så visst var pistolen med.

Det hördes strax ett nytt ylande, denna gång nere från båthuset. Det kom snabbt ett svar från begravningsplatsen.

”De är minst tre”, sa han lågt, ”men vad kan de vilja här? Det finns väl inget av intresse här annat än om de skulle ge sig på Morris.”

Ungefär som ett brev på posten kom Maja upp på altanen och visade att hon ville in.

”Var de ute efter Maja tror du?”

”Nej det tror jag inte. Hon kan klättra upp i ett träd, men det känns oroande att ha dem så nära.”

”Tror du att vargarna kan anfalla oss?”

”Nej det tror jag inte. Visst kan de, rent tekniskt alltså, men jag har inte hört talas om något angrepp på människor här i Sverige. Det kanske är annorlunda nu, så vi kan ju i alla fall vara på vår vakt, men det vore skönt om vi fick in Morris”

Så hördes ylandet på nytt och Jörgen var säker på att han kunde höra fyra olika stämmor som svarade varandra.

”MORRIS HIT!” ropade han i hög kommando ton och följde upp med en otäckt hög busvissling. Han upprepade sitt Ropande varvat med visslingar och till slut kunde de urskilja något som troligtvis var Morris i mörkret. Han skällde fortfarande ilsket och de hörde att hans skall drog sig upp mot dem på altan.

När han kanske hade tio till femton meter kvar till dem ylade vargarna igen. Det började med det två som tydligen fortfarande var kvar vid gravarna, men övriga svarade på en gång.

Jörgen höjde snabbt karbinen och siktade bort mot gravarna och sköt en eldskur på fem skott. Ylandet fick ett abrupt slut.

”Träffade du någon?”

”Nej det tror jag inte. Kanske blev de konfunderade och skrämda, men nu vet de i alla fall att vi är beväpnade.”

”Kan det verkligen förstå sånt”, sa hon skeptiskt.

”Nej inte på det sättet, men det hörde givetvis skotten härifrån och så hörde de att kulorna slog i stenar och trädstammar, förmodligen i omvänd ordning. De slutade att yla, och håller sig förhoppningsvis härifrån.”

”Kom nu Morris så går vi in”, sa Liisa och han följde lydigt efter henne. Jörgen lyssnade en stund efter ljud i mörkret, men han kunde inte uppfatta något och gick också in.

”Ska vi ta en liten whisky och varva ner lite”, undrade Liisa.

”Låter som en bra idé. Häll upp du så lägger jag in lite ved.”

”Det känns skönt att vi har den ved vi behöver inomhus”, tänkte Jörgen. ”Jag har faktiskt ingen lust att med ficklampa ge mig ut till vedlidret och hämta mer ved.”

Han lade in ved i alla spisarna plus kakelugn och vedpanna, gick ut till köket och hällde upp lite vatten i en gräddkanna. Så gick han in till Liisa som satt uppkrupen i soffan i vardagsrummet och slog sig ner hos henne.

”Vad fick vi för whisky?” frågade han.

”Jag vet inte, jag bara tog en flaska i högen. Jag kan inget om whisky. Du får väl gå ut och titta. Den står på köksbordet.”

Jörgen hade ingen lust att resa sig upp utan luktade lite på innehållet i glaset och smakade sedan.

”Jag tror bestämt att du gett oss en Burbon.”

”Kanske, jag vet inte Flaskan var fyrkantig med vit text på en svart etikett.”

”Då är jag väldigt säker på att du gett oss en Jack Daniels Old Nr 7.”

”Är det en Bourbon?”

”Jaeeh, inte riktigt. Många säger att det är en Bourbon, men det är en sour mash. Visserligen görs den på majs som en Bourbon och är från USA, men man har gjort en liten avvikelse från tillverkningsreglerna för Bourbon och då måste man kalla den för sour mash.”

”Kan du det här med whisky också?”

”Kan och kan, jag tycker det är gott med whisky och då lär man sig en del kan jag tänka.” Han hällde lite vatten i sin whisky och njöt stilla av smaken, medan han la vänsterarmen kring hennes axlar. Hon kurade ihop sig mot honom.

”Jag tyckte det var lite otäckt med vargarna”, sa hon. ”Tyckte inte du det?”

”Jo det tyckte jag, men som jag sa, har jag har inte hört talas om att de gett sig på människor, i alla fall inte här i landet. Kanske vore det skillnad om man var skadad ensam och obeväpnad, men så här är de väl endast ett hot mot Morris. Fast det är tveksamt om de skulle ge sig på honom, men där är jag osäker. Vargar är smarta opportunister, De vet att Morris väger lika mycket som de, kanske mer, att han förmodligen skulle skada någon av dem och det har de inte råd med. En skadad varg har svårt att överleva.”

Kapitel 43

Dagen efter vargarnas besök på Ängbäck gick Liisa, Jörgen och Morris efter frukost, ner mot sjön för att se om de kunde finna några spår efter besöket i går kväll. Jörgen hade sin AK4:a med sig i sin rem över axeln. De gick bort till gravplatsen och i den blöta och leriga jorden hittade de många spår efter vargarna som varit där. Morris gick och nosade en stund, men försvann strax ner till sjöboden, antagligen för att fånga upp några doftspår.

”Titta här Liisa”, sa Jörgen och pekade på en skadad tallstam, där barken var bortfläkt och lite flisor av stammen stack ut åt alla håll. ”Här träffade en av kulorna. Det måste ha smällt till ganska bra, speciellt med tanke på att det finns vargspår bara två meter härifrån. Förhoppningsvis gillade de inte beskjutningen och håller sig härifrån. Det finns ju inte heller någon anledning för dem att söka föda här. Hela trakten är ju fullkomligt nedlusad med kadaver. Tänk dig alla kor som inte blivit mjölkade. De har förmodligen dött, om jag förstår saken rätt.”

”Jag har en idé”, sa Liisa. ”Den kom precis nu, så den är inte speciellt genomtänkt. Du visade igår kväll att det är bra tryck i den där AK4:an, det ser man ju också på trädstammen som blev träffad och du sköt på, - ska vi säga 200 meters avstånd. Jag som inte begriper så mycket av det här blir ändå imponerad. När vi rör oss här på området har vi alltid, eller borde alltid vara beväpnade med våra pistoler.” Jörgen bara nickade till svar, så hon fortsatte sitt resonemang. ”Det kanske vore bra om jag lärde mig att hantera en sån där bössa också och eftersom vi har några stycken, kunde vi väl gömma en i bastun, en i vedlidret, en i jordkällaren, osv. Skulle vargarna komma tillbaka, så kan vi alltid försvara oss på ett kraftfullt sätt.”

”Ingen dum idé, ingen dum idé alls. Vi har vapen så det räcker. Vi kanske ska göra så. Första steget är att du får testa att skjuta med en karbin. Det smäller lite högre än pistolen, men är i övrigt rätt bekväma att skjuta med.”

De gick upp mot huset igen och hämtade fyra petflaskor med läsk av en sort som ingen av dem gillade, men som på något vis kommit med hem ändå. Så gick de ner mot sjön och Jörgen placerade ut flaskorna som skjutmål på en rundad klippa. Skotten som gick för högt skulle träffa vattnet inom 100 meter och de som gick för lågt skulle träffa klippan, men inte studsa tillbaka, utan rikoschetten skulle gå snett uppåt för att senare hamna i havet den också.

De ställde sig på cirka 80 meters avstånd till klippan och målen, varpå Jörgen instruerade Liisa.

”En sån här AK4:a, det riktiga namnet är Automatkarbin 4, är väldigt träffsäker. Till början ställer vi oss bakom den här stenen, så att du kan få bra stöd när du skjuter. Kolven lägger du an mot axeln så här. Om du inte gör det kan du få en rekylsmäll.” Han visade hur man gjorde mantelrörelse.

”Innan du skjuter så ska det här vredet stå i läget för enkelskott, så här i mitten. Har du den i automatläge, längst ner, tömmer du hela magasinet på 20 skott innan du hunnit hicka och det ska vi inte göra, i alla fall inte nu. Säkerhetsspärren har du i samma vred. Högst upp är vapnet säkrat.”

”OK, jag har fattat.”

”Ställ vredet i enskottsläge, sikta på en av flaskorna och tryck av.”

När skottet kom var hon förvånad över hur högt det small och hur lite det kändes. Läskedrycksflaskan exploderade i en stor kaskad av skum och det såg mycket effektfullt ut.

”Waooo”, skrek Liisa förtjust. ”Jag träffade på första skottet!”

”Kanonbra! Då är det bara att sikta på en annan flaska och trycka av.”

Hon sköt i ganska snabb följd sönder alla petflaskorna och bara ett skott missade, träffade klippan och for med ett tjut ut över havet. Att skjuta på sådana här flaskor tyckte hon var jätteskoj, för de bekräftade varje gång på ett spektakulärt sätt om man träffade.

”Jag vill skjuta mera”, sa hon förtjust.

”Det kan vi göra men inte nu tycker jag. Vi har ett jobb att göra först. Tryck upp vredet så att vapnet är säkrat.”

När hon säkrat vapnet tog Jörgen hand om det och gjorde patron ur.

”Jag ska ha lite mer utbildning med dig senare, men nu har du i alla fall testat och det var ju inte så farligt, vad det verkar på dig.”

”Nej det var faktiskt skoj. Vilken kraft det var i vapnet, jag förstår att man måste lära sig att handskas med ett sådant och att det kan vara farligt om man inte vet vad man gör.”

De tog reda på de sönderskjutna flaskorna och gick upp till huset och tog en kopp Nescafé. Liisa fyllde samtidigt upp en termos med hett vatten och stoppade termosen, Nescafépulver och några av hennes bullar i en plastkasse.

”Om jag inte minns fel så hade du några automatkarbiner som du gjort rent och oljat in. Jag kan väl få en redan nu, så att jag vänjer mig vid att ha den med på våra turer.” Hon tittade vädjande på honom.

”Självklart. Jag ska hämta en åt dig”, sa han och gick ner i källaren och när han kom tillbaka hade han en AK4:a plus en ask ammunition med sig. ”Du kan börja med att ladda magasinet.”

Han tittade nyfiket på när hon utan anmärkning laddade det med 20 patroner.

”Det var ungefär som att ladda pistolens magasin”, sa hon och log nöjt, och klickade in magasinet på sin plats.

”Nu har vi några val att göra och jag har ett förslag. Trailern behöver inte stå kvar här, så den tar vi med oss in till förrådet igen. Vi kan i och för sig åka i den alla tre och sedan byta till en lastbil när vi åker hit med containern. Det skulle i alla fall kännas tryggare om du och Morris följde efter i Toyotan, om det skulle bli något fel på något av de andra fordonen.”

”Jo, det låter vettigt. Jag håller med.”

De åkte in med trailern och lastade på den tomma containern på den lastbil som var specialbyggd för sådana transporter. Det hela var ganska händelselöst.

På hemvägen svängde de in till byggvaruhuset som låg nära Roslagstull. De körde upp med båda bilarna framför entrén, hoppade ur och såg sig omkring. Allt verkade låst och stängt och stället visade inga tecken på att det blivit plundrat. Han plockade ut kofot, bultsax och hängde AK4:an över axeln. Plötsligt hörde han lite släpiga steg bakom sig.

”Vart i helvete tror du att du är på väg”, skrek en man som kom ut från huvudentrén.

”Tror och tror”, sa Jörgen lugnt, medan Liisa gömde sig bakom motorhuven på Toyotan och drog upp sin pistol. ”Jag är här för att hämta lite virke.”

Mannen som skrikigt åt Jörgen kom nu framåt med en haltande gång. Han tittade på AK4:an som Jörgen hade över axeln, utan att kommentera den.

”Hämta och hämta”, sa han och såg samtidigt lastbilen med containern på flaket samt Toyotan med Gatukontorets logga. ”Det är andra tider nu. Du får inget om du inte betalar.”

”Gatukontoret har väl alltid betalat för sig. Jag hämtar, ni fakturerar och Gatukontoret betalar. Vem är du som inte har koll på rutinerna? Är du ny här?”

”Ny och ny? Det är jag som är chef här nu och det är jag som bestämmer. Ingen betalning, inga varor, så enkelt är det”, sa han och tog fram en revolver ur jackfickan utan att direkt rikta den mot Jörgen, kanske inte som ett direkt hot utan mer som en markering av sin status.

”Självklart, du skickar en faktura på allt jag hämtar ut, så har du pengarna i en liten ask.”

”Finns Gatukontoret kvar över huvud taget?”

”Vad fasen tycker du att det ser ut som?” sa Jörgen och pekade på Toyotan. ”Som du kanske märkt har du varken el, vatten eller värme. Nu håller vi på att fixa till det åt dig, så sluta att tjafsa nu, stoppa ner revolvern igen och hjälp mig istället att lasta i det jag behöver.”

Mannen tvekade. Det här var en utveckling som han inte hade tänkt sig. Gatukontoret stod det onekligen på hela sidan av Toyotan.

”Vad är det ni ska fixa egentligen. Det är väl bara att koppla på strömmen igen, så kommer vattnet. Hur svårt kan det vara och varför behöver ni mina grejor?” sa mannen och ställde sig bredbent i vägen.

”Det är ju ganska tydligt att det inte finns ström”, sa Jörgen ”och det är heller inte mitt område. Jag ska fixa vattenbiten. Som du förstår är det inte bara att köra in orenat vatten i nätet. Då dör antagligen alla människor som överlevt och dricker det vatten vi längtat efter. Först måste vi få igång vattenverket så att det är rent vatten vi skickar ut i ledningarna. Ta och hjälp oss med att lasta på det vi behöver i stället för att vara i vägen.”

”Vad är det ni behöver?”

”Åtta m² 20 centimeters isolering, reglar 80 m 2x4”, 20 m tryckimpregnerade reglar 2x5”, 10 m² tryckimpregnerat trallvirke, en skiva formplyfa, en rulle byggplast, 10 m² fjällpanel samt en entredörr.”

”OK, 30.000:-”

”Priserna får du göra upp med Gatukontorets fakturaavdelning.”

”Fattar du trögt? 30.000:- i kontanter, i förskott. No pay, no delivery.” Nu pekade mannens pistol inte längre mot marken utan mot Jörgens huvud. ”Betala eller stick”, sa han och stod nu inte mer än en meter från Jörgen, fortfarande med revolvern riktad mot Jörgens huvud. ”Toyotan kan ni lämna kvar här.”

”Kan du sansa ner dig ett tag och lyssna på vad jag säger”, sa Jörgen så lugnt han kunde, men han kände hur svettpärlor började krypa fram i pannan.

”Jag är sansad, men det jag säger är det som gäller.”

Jörgen sneglade bort mot Liisa och såg att hon tagit fram sin AK4:a och hade stöd för den mot motorhuven. Avståndet var inte mer än 30 meter. Därifrån kunde hon inte missa.

”Har du sett när man skjuter med en sån här på vattenmeloner”, sa Jörgen och klappade lätt med handen på sin AK4:a, som fortfarande hängde över hans axel.”

”Jodå det har jag.”

”Just nu är det bara en fingerrörelse på 2 millimeter som skiljer ditt huvud ifrån att vara en exploderande vattenmelon och den vattenmelonen är just nu din hjärna.”

”Släpp revolvern!” skrek Liisa så högt hon kunde.

Mannen vred runt på huvudet och upptäckte Liisa som mycket riktigt siktade på hans huvud med sin AK4:a. Jörgen utnyttjade mannens tvekan och grep snabbt tag i revolverns pipa med sin vänstra hand och med den högra drog han upp sin pistol och tryckte in pipan hårt i mannens mellangärde. Han drog upp hanen med tummen.

”Släpp revolvern”, sa Jörgen, ”annars blir det både bukskott och vattenmelonsprängning.”

Mannen släppte genast greppet om pistolen och Jörgen bytte snabbt grepp från att hålla i pipan till att hålla i kolven. Sen vände han sig halvvägs bort och spydde.

”Spy två dagar i rad, det börjar kännas som en dålig vana. Ena dagen spyr man av dålig lukt och nästa dag för att man är så jäkla rädd att man håller på att skita på sig.”

”Då kanske vi kan starta om från början”, sa han sedan han torkat sig om munnen med handens baksida. ”Ditt ingripande var lite olyckligt, men nu är det över. Det kunde ha gått riktigt illa för oss båda. Berätta nu för mig hur du har det. Du luktar skit som om du inte har tvättat dig på en månad, vilket troligtvis också är sant. Vad ville du egentligen med din svartabörshandel? Vad har du tänkt dig?”

”Jag vill i första hand ha ett värdigt liv. Med pengar kan man köpa allt, till och med en varm dusch, varm mat och en varm säng. När jag såg hur rena och fina ni var insåg jag att ni har mycket av den varan.”

”Pengar är inte värda ett jäkla skit just nu. Dina varor är det, men ta inte betalt i pengar, då är du jättekorkad. Tänk efter vad du behöver och gör byteshandel. Det är vad jag kan rekommendera dig.”

Jörgen tittade en kort stund på mannen som inte verkade ha haft så trevligt på sistone.

”Liisa, kan du komma hit med lite kaffe?”

Hon blev minst sagt förvånad. Det var en oväntad fråga, men hon såg att Jörgen hade kontroll över mannen och gick över med plastkassen där termosen låg. Hon slog upp lite vatten och lade i ett par skedar pulverkaffe och räckte den till mannen som såg minst sagt förvånad ut. Han drack girigt upp kaffet och Liisa frågade om han ville ha mera. Han räckte fram muggen som svar på frågan. Hon tog också fram en av sina bullar och gav åt mannen.

”Om vi ska överleva i den här världen, så får vi hjälpas åt och inte sabotera för varandra”, sa hon aningen snusförnuftigt.

”Ni ser rena och krya ut, hur har ni gjort? Har ni mat, vatten, el, värme, sanitet?”

”Ja, det har vi”, sa Liisa, ”men det hade vi inte från början. Vi startade i samma läge som du verkar vara i nu. Världen har blivit annorlunda på senare tid.”

”Ska vi börja om på nytt?” sa Jörgen. ”Vi lastar på det som vi vill ha och i gengäld, eller som betalning om du så vill, ska vi tala om för dig hur man gör för att livet ska fungera lite bättre.”

”Taget sa mannen.”

De båda männen lastade in alla grejor som behövdes i containern på lastbilen, medan Liisa övervakade lastningen med handen på sin pistol i fickan. Karbinen hade hon hängt över axeln så som hon sett att Jörgen brukade göra. Morris satt bredvid henne som moraliskt stöd.

När lastningen var klar sa Jörgen:

”Liisa, titta dig omkring i shoppen och se om det är något annat du behöver, medan jag betalar för det vi tagit.”

”Nu när jag har samlat mig lite vill jag be om ursäkt, sa mannen. Jag heter Christer förresten. Jag höll på att ta livet av oss därute, jag vet, men det kan bli så när man är desperat.”

”Mmm, jag känner till hur det kan bli och jag heter Jörgen. Berätta hur det här har gått till. Hur hamnade du här?”

”Det uppstod en maffialiknande svartabörsliga i slutet av epidemin. De slogs om makten mot alla inklusive sig själva, men de som inte dog i de inbördes striderna dog så småningom av AH. När det här stället blev övergivet tog jag över. Idag kan man fråga sig vad som var meningen med det, för ni är de första jag sett på en månad.”

”Hur bor du?”

”Jag bor i min lägenhet inte så långt härifrån. Den saknar värme och vatten. Jag kan varken gå på toa eller duscha. Bilen har slut på bensin och det mesta av maten i affären är oätlig.”

”Det är tveksamt om vattenproduktionen kommer igång något mer i Norsborg och Lovö, Vatten måste vi antagligen att produceras på annat sätt. Det finns nästan inget annat val än att flytta till en fastighet med eget vatten. El kan du få via portabelt elverk, men då måste du fundera över hur du skaffar bensin. Värme kommer under överskådlig tid att komma från ved.”

Han hade precis instruerat Christer om hur det var enklast att skaffa bensin och diesel, när Liisa kom in på kontoret. Hon hade hittat lite små grejor, skruv, spik mm. som hon hoppades de kunde få med.

När de skildes verkade det som om alla var nöjda.

”Om ni fortfarande känner er osäkra på mig och inte vill ge mig revolvern nu, kan ni väl lägga av den vid utfarten. Jag ska tänka mig för innan jag viftar med den igen.”

”Bra, vi gör så. Vi kanske tittar in någon annan gång.” sa Jörgen.

Väl ute på Roslagsvägen körde han till vänster in mot Roslagstull igen men efter 500 meter körde han in till kanten på vägen och klev ur bilen och kramade om Liisa som också klivit ur Toyotan.

”Fy fasen vad rädd jag var när jag trodde att han skulle skjuta skallen av mig”, sa han medan han kramade Liisa. ”Ditt ingripande var väldigt rådigt och lyckat.”

”Du kunde knappast ha varit lika rädd som jag. Jag skakade så det är tveksamt om jag hade träffat honom om jag hade varit tvungen att skjuta, fast avståndet inte var mer än 30 meter. Skönt att det gick bra. Varför svängde du åt det här hållet?”

”Det var för att han inte skulle få klart för sig att vi bor åt motsatt håll. Jag berättade att det finns många bra och lämpliga hus ute vid Dalarö. Nu kör vi till Norrtull och tar E4:an norrut. Sen svänger vi av mot Bergshamra och sen raka vägen hem.

De stod länge på vägbanan och kramades. Båda tänkte på samma sak. Hur skulle den ene klara sig utan den andra?

Väl hemma på Ängbäck gick de direkt in i huset för att laga mat. Morris verkade hungrig för han följde med in utan att först gå omkring och nosa.

”Vad ska vi laga för mat?” frågade Liisa.

”Vad säger du om varma smörgåsar. Jag kan laga till dem. Det blir i så fall tomat, ost, lök och tonfisk. Låter lite som en pizza och om du vill kan jag krydda dem så.”

”Ja, det vore gott.”

”Hur många vill du ha? Jag tänker göra tre åt mig.”

”Två räcker för mig.”

”Fasen vad dum jag är. Det går ju inte. Vi har ju inget bröd.”

”Man tänker på något sätt som om man alltid ska ha vissa självklara saker, som bröd t. ex.”

”Fasen vad sur jag blir, jag hade redan den goda smaken i munnen.”

”Var inte ledsen gubben min. Jag ska laga pizza åt dig.”

”Va, kan du laga pizza?”

”Vet inte, jag har aldrig prövat. Jag såg förut att det finns ett recept i kokboken jag lånade på biblioteket. Jag tror att det ska vara vetemjöl, jäst, vatten och olja och det har vi ju hemma. Ost och tomatsås plus tonfisk, jodå, det ska nog gå.”

”OK, det låter spännande. Då tar jag bara ett par knäckemackor med kaviar och en cola, så sätter jag igång och jobbar med jordkällaren.”

Jörgen körde in bilen med containern på gården och backade den intill den utgrävda platsen och lastade av den med lastbilens kran. Därefter hade lastbilen gjort sitt och han körde ut den på parkeringen. Men grävarens hjälp lotsade han in containern i sitt rätta läge och när han var nöjd var det dags att börja snickra en 40 cm tjock vägg, direkt på gaveln med dörren. Allt byggmaterial låg ju redan inne i containern så det var lätt att fixa utan att behöva släpa på en massa saker. När väggen var uppreglad med en ursparing för den befintliga dörren och satt stadigt fast i containerns kortsida, byggde han en liten utbyggnad där den nya dörren skulle sitta. Sedan var det dags att sätta i isolering. De dubbla lagren med 20 cm isolering täckte inte mer än lite drygt 2 m², men utbyggnaden för dörren måste också isoleras. Därefter var det dags att plasta in hela utbyggnaden, spika på trallvirket på sidorna och fjällpanelen på ytor som inte täcktes med jord. Så var det bara att lägga på skivan med formplyfa som tak över det hela. Sedan skulle nästan allt täckas med jord.

Just som han stod och beundrade sitt byggnadsverk som han gjort på gehör helt utan ritningar, kom Liisa ut och meddelade att pizzan nu var i ugnen och skulle vara klar om 10 minuter. Hon tittade på den egendomliga byggnaden en stund.

”Det ser ju inte precis ut som en jordkällare, men efter vad jag förstår ska du täcka in allt med jord. Stämmer det?”

”Alldeles riktigt, men redan nu är den klar att börja användas. Jag ska sätta in ytterdörren förstås, men det gör jag sist. Vi ska äta nu och sedan är det mörkt. Visserligen finns det lampor på grävaren, men jag tror att jag väntar med det till imorgon. Jag vill göra återfyllningen i dagsljus. När det är klart kommer det att se ut som en Hobbit-håla, fast fyrkantig och då kan det ju inte vara en Hobbit-håla för de är runda.”

”Men det var ju bra. Då ser man ju skillnad. Tänk dig vad Hobbitarna skulle säga om man tog fel och gick in till dem och hämtade deras öl, hemska tanke. Du tänker på allt”, sa Liisa lagom retfullt och gav honom en puss på kinden. ”Nu går vi in och äter.”

Jörgen hade inte så stora förväntningar på Liisas första pizza, men att säga att han blev positivt överraskad var ingen överdrift.

”Det här var verkligen jättegott och efter vad jag kan läsa på Morris kroppsspråk, så är hans nos inne på samma linje. Sorry min vän, det blir inget över till dig. Jag kommer att äta upp allt jag fått.”

”Bry dig inte om honom. Han vet inte vad han pratar om. Jag har en plåt till i den andra ugnen”, viskade hon lagom högt till Morris. ”Jag kan sätta bra mycket på att han inte orkar sätta i sig den också.”

”Det var som fan. Har du gjort så mycket? Hur som helst får du göra det fler gånger, det här var underbart.”

”Undrar vad du är ute efter när du smickrar så”, sa hon och flirtade med ögonen.

”Du skulle bara veta, men det får vänta en stund för jag är proppmätt.”

”För guds skull, ät inget mera. Tror du jag kan vänta hur länge som helst utan att få veta”, sa Liisa och skrattade hjärtligt åt sig själv.

De drack ur det sista av ölen de druckit till pizzan och gick och lade sig på sängen, sedan de först plockat undan disken och gett Morris resterna.

”Det var en händelserik dag må jag säga. Igår låg vi här och spekulerade i hur mannen på Elgigantens lager hade dött. Idag kunde det ha varit vi. Jag vet inte hur nära döden jag var, men det var fruktansvärt otäckt med den där Christer. Jag trodde faktiskt han skulle skjuta mig.”

”Om du var rädd, så var det inget du visade. Inget som jag märkte i alla fall, men jag tror att det var din kyla som räddade dig i första hand och Christer i andra hand.”

”Kanske”, sa Jörgen. Men mest tror jag att det var din ingivelse att vilja använda dig av en AK4:a som räddade oss. Att du ville lära dig att skjuta i morse och att du propsade på att ta den med på dagens tur.”

”Ja det var bra att ha det vapnet där. Den har liksom lite mer pondus än en vanlig pistol, i alla fall på det avståndet.”

”Skulle du ha skjutit?”

”Jag vet inte och jag är glad att vi aldrig kom så långt. Hade han däremot skjutit dig, så hade jag med all säkerhet skjutit honom. Nu gick det ju bra utan att ett enda skott avlossades, men vi har väl lärt oss en läxa?”

”Absolut, mänskligheten har inte blivit bättre. Vi måste vara beredda på att försvara oss, även om vi själva inte är aggressiva. Det gick ett program på National Geographic Channel som hette Doomsday Preppers. Jag vet inte om du såg det, men det handlade om amerikaner som beväpnade sig och i övrigt förberedde sig för den yttersta dagen i situationer ungefär som vår. När jag såg programmen tyckte jag att de var smått löjliga. Nu känns det inte riktigt på det viset.”

”Neej, jag vet, jag såg också något program i den serien, men jag tyckte de var mest patetiska. Så var det alltså inte. Blev du vän med den där Christer förresten?”

”Jag vet inte. Jag gillade inte honom, men jag försökte göra så att han inte skulle tycka illa om oss. Jag tror att han kände sig nöjd med betalningen för det vi tog. Han hade inte haft det så lätt och han hade inte kommit på hur han skulle göra för att få det vi har. Jag försökte berätta för honom vad vi gjort utan att tala om var vi bor. Bara det här att vi svängde in mot Roslagstull igen var en bra avledningsmanöver tror jag.”

De somnade på sängen och när de vaknade hade det klarnat upp. Helt enligt almanackan på Jörgens kontor var det inget månljus ikväll, men väl, väldigt mycket stjärnor. De gick ut på altan en stund och kikade upp mot Vintergatan som syntes väldigt väl nu då alla Sveriges städer hade släckt ljuset, medan de såg Morris gå sista vaktrundan ner mot båthuset. En händelserik dag var till ända. Nu återstod bara en kvällsdusch och att krypa ner i sängen tillsammans med den de båda tyckte bäst om i hela världen.

Kapitel 44

”Vet du vad det är för dag idag, eller rättare sagt imorgon”, frågade Liisa då de plockade undan kvällsmaten.

”Nej, din födelsedag kanske. Min är det inte i alla fall och inte årsdagen av att vi träffades och inte årsdagen av slaget vid Trafalgar. Nej, jag vet inte. Vad är det du tänker på?”

”I morgon är det fullmåne”, sa Liisa och tittade lite tankfullt på Jörgen. ”Tänker du åka dit? Det kanske är farligt. Tänk om den där Oleg som du egentligen inte känner speciellt väl är farlig på något sätt? Även om du tyckte han var ok förut, så kan han ha drabbats av någon psykos efter allt som har hänt och är jättekonstig nu.”

”Oj, det hade jag helt glömt bort. Visst tycker jag att vi ska åka dit, men jag tänker givetvis inte åka dit utan dig. Vi ska träffa honom tillsammans, om det ska bli något möte. Vill inte du att vi ska åka dit så gör vi det inte, men tänk själv hur både du och jag längtade efter att få någon kontakt med en annan människa. Ingen kan ju förutsäga om han påverkats eller drabbats av dessa händelser, men det får vi säkert veta om vi åker dit.”

”Jo, jag vet, men jag är bara lite orolig för att han kan vara farlig på något sätt”.

”Farlig, varför tror du det? Han var aldrig farlig när han jobbade på Gatukontoret. Lite tystlåten var han väl, men det tog jag som att han skämdes över att hade en väldigt stark slavisk brytning, som han ibland blev, - inte retad för, men det fanns några som skojade med honom om det.”

”Jag känner mig i alla fall lite orolig inför det här mötet. Jag vet faktiskt inte riktigt varför. Antagligen är det något nytt och obekant i vår nya värld. Hans psyke kanske har skadats av det som hänt. Ingen vet vad som hänt honom eller vad han fått uppleva och hur det eventuellt har påverkat honom.”

Jörgen kramade om Liisa och tittade länge och ingående på henne.

”Jag tror inte att det kommer att vara farligt och jag tror inte att han kommer att göra oss illa eller kommer att skada oss på något sätt. Dessutom är vi ju beväpnade. Men vill du inte åka, så gör vi det inte. Du har veto och jag rättar mig efter det. Jag vill absolut inte utsätta dig eller oss för fara, även om den kanske bara finns i dina tankar. Vi kan väl sova på saken?”

Hon kramade om honom och sa:

”Det låter som en klok tanke. I morgon kanske jag ser allt i ett annat ljus. Nu är det kolmörkt ute och då är det lätt att skrämma upp sig själv. I morgon hoppas vi att solen skiner och då kanske det är helt naturligt att känna annorlunda. Vad vet du egentligen om Oleg, ja, förutom det du berättade att hans föräldrar hade flyttat hit med honom från Sovjetunionen när han var liten?”

”Egentligen vet jag inte så mycket om honom. Vi jobbade aldrig tillsammans, men jag hörde aldrig någon som klagade på honom på något vis. Efter vad jag förstod så var han duktig på det han skulle göra, ja, - han var elektriker. Han hade några saker han pratade om ibland och det var bandy och isracing, men det var kanske inte så konstigt om man kommer från Ryssland.”

”Vi går och tar en dusch och så sover vi på saken, eller vad tycker du?”

”Låter som en utmärkt idé. Jag kommer strax, ska bara släppa ut Morris på kvällskisset.”

***

Det hade regnat hela natten och morgonen var minst sagt grårmulen och kall. En ihållande vind från sydväst, gjorde inte saken bättre. Ingen av dem ville lämna den varma och mysiga sängen och gå upp och tända i kakelugn och spis, men efter en stunds köpslående tog Jörgen hand om det kalla köket, medan Liisa tog och tände i kakelugnen i sovrummet. Han passade också på att sätta på

kaffebryggaren och ställde fram lite fryst frukostbröd på gjutjärnsspisen för tining. Om man gjorde så kunde man i lyckliga stunder få en illusion av nybakt bröd.

”Nå vad tycker du nu när du har sovit på saken?” frågade Jörgen , där de låg i den varma sängen. ”Ska vi åka?”

”Jag hade ju hoppats på vackert väder med solsken och klarblå himmel, då hade beslutet varit enkelt. Trots det bedrövliga vädret tycker jag ändå att vi åker. Vi har helt utgått från vår egen situation, men det vore egensinnigt i överkant att inte åka dit. Denne Oleg kanske har räknat dagarna till vårt rendezvous och kanske blir väldigt besviken om vi inte dyker upp. Det skulle jag ha blivit i hans situation.”

”Bra! Jag har tänkt i liknande banor. Då tycker jag vi går upp och äter frukost”, sa Jörgen och höll upp Liisas morgonrock så att hon snabbt kunde byta sägens värme mot morgonrockens. ”Jag tycker också att vi tar med oss en fikakorg och lite bullar, så att vi kan snacka med honom lite avspänt. Vem vet, han kanske inte ens kommer dit av någon anledning. Vi får väl se.”

Ett bra förslag tyckte Liisa som hade bakat igår och än en gång var de inne på samma tankar.

Det var inte utan att en hel del nervositet hade smugit sig in hos dem båda. Liisa kontrollerade att pistolen hade ett fullt magasin och att den var säkrad innan hon stoppade den i sin parkasficka. Då de närmade sig Gatukontorets förråd, såg de genast att grindarna stod öppna och förstod samtidigt vad det betydde. Oleg hade varit där och såvida han inte gått därifrån utan att stänga dem efter sig, så var han kvar där fortfarande.

Jörgen körde in genom grinden och stannade 15 meter ifrån kontorsbaracken.

”Sitt kvar du medan jag och Morris går in och tittar”, sa Jörgen och stoppade ner sin pistol i bakre byxlinningen. AK4:an fick ligga kvar i bilen.

”Nej, jag följer med så att vi kan skydda varandra.”

”OK”, sa han efter några sekunders betänketid. ”Ta med kaffekorgen med en gång. Det ser väl så fredligt ut som något, om du frågar mig.”

Liisa tog korgen i vänster armveck medan hon höll sin högra i parkasfickan och kramade lätt pistolen.

”Då går vi in och kikar”, sa hon.

”Mmm, jag tar Morris i koppel så att han inte skrämmer livet ur någon”, sa Jörgen och hade i klart minne hur Morris nästan skrämde livet ur Liisa första gången de sågs i köpcentret i Rotebro.

De klev in på kontoret, men de såg inte ett livstecken. Kontorsrummen var ödsligt tomma och detsamma kunde man säga om det stora fikarummet med whiteboard-tavlan.

”Han är inte här”, sa Liisa lågt. ”Han kom inte.”

De stod tysta en stund och lyssnade. Inte ett ljud hördes. Allt var dödstyst.

”OLEG! OLEG! Vi är här! OLEG Vi är här!” Skrek Jörgen så högt han orkade.

Plötsligt hördes ett rumlande ljud någonstans ifrån, oklart varifrån. Morris reagerade med att morra lågt och resa ragg. Sekunderna senare hörde de steg från en av korridorerna och ut i rummet snubblar en hålögd man med långt skägg och långt skitigt hår och Jörgen fick en vision att han stod inför den ryske munken Rasputins ande.

Mannen brydde sig inte så mycket om Morris utan slog sig haltande och utmattad ner på en stol vid det närmaste bordet i fikarummet och tittade i tur och ordning trött på Liisa, Morris och Jörgen.

”Hej Jörgen. Jag är Oleg, men du känner tydligen inte igen mig i mitt nuvarande tillstånd. Ja, i alla fall av era ansiktsuttryck att döma. Jag har som ni kanske ser haft det lite tufft på sistone.”

”Hej Oleg, jag är Liisa och bor ihop med Jörgen och det här är Morris. Vill du ha lite kaffe och bullar?”

”Det vore himmelskt”, svarade Oleg lågt. ”Mjukt bröd har jag inte ätit över huvud taget på en månad och kaffe var det väl lika länge sedan jag hade det stora nöjet att avnjuta.”

Liisa började duka upp på bordet där Oleg satt och hon och Jörgen slog sig ner vid bordet mittemot. Morris låg ´plats´ på golvet.

”Jag antar att vi har råkat ut för samma sak, jag och ni. Jag ser antagligen ut som om jag bor i en sopcontainer, medan ni ser ut att komma direkt ifrån skönhetssalongen. Hur kan det komma sig att det är sådan jäkla skillnad?”

”Jag var väl inte så långt ifrån ditt tillstånd då Jörgen hittade mig”, sa Liisa, ”men det har blivit ordning på livet sedan dess. Hur är det med dig själv då. Det verkar vara något mer än bara dåliga levnadsförhållanden, med tanke på hur du haltade när du kom in i rummet?”

Oleg som nu var inne på sin andra av Liisas hembakade bullar och hade munnen full, pekade på sitt tuggande, med vilket han antagligen menade att han skulle tugga klart innan det blev dags att prata. Efter att ha sköljt ned bullarna med en sista slurk kaffe sa han med sin karaktäristiska ryska brytning:

”Jo, jag har en skottskada här på vänster sida som inte vill läka.” Han tog sig med handen i sidan en bit ovanför höften samtidigt som han grimaserade. ”Jag bor borta vid Midsommarkransen och givetvis började jag söka mig till de olika köpcentra som finns kring södra infarten för att kunna få tag i livets nödtorft. Jag var inte bara ute efter mat. Jag insåg att jag behövde en hel del annat om jag skulle överleva i denna nya värld. Problemet var närmast att alla affärer där ute var beslagtagna av en beväpnad liga som bedrev svartabörshandel och tog ockerpriser för allt jag ville ha. Snart var mina besparingar slut och vad gör man då hungern och kölden river i ens kropp och man inte har några pengar? Jo då stjäl man. Jag gjorde ett försök och fick med mig ungefär en matkasse, men blev infångad av en patrullerande vakt. Under vapenhot fördes jag tillbaka mot en av våra baracker, jo det stod Gatukontoret på den, där tydligen ledningen för ligan fanns. Självklart var jag livrädd för vad som skulle hända, så jag dängde till vakten med min kasse och sprang för allt vad benen bar. Han sköt efter mig och träffade mig i låret. Själv tror jag att han trampade snett när han föll av mitt slag med matkassen, för han skrek en massa osammanhängande efter mig, men han följde inte efter. Han nöjde sig med att skjuta efter mig.”

”Får jag se på skadan?” sa Liisa och reste sig upp för att markera att det skulle ske nu.

”Mmm”, sa Oleg som reste sig upp och drog upp skjortan. ”Kulan rev upp ett sår här i sidan innan de gick vidare, troligtvis in i någon bil. Det stod många parkerade bilar där.

Nu var det Liisa som gjorde en grimas. Såret var täckt med ett provisoriskt förband gjort av inte alltför rena tygtrasor och luktade illa. När hon försiktigt tagit bort förbandet var det med stor möda hon kunde se på alla maskar som krälade i såret utan att hon själv kastade upp.

Jörgen tittade över axeln på Liisa och även han visade tydliga tecken på obehag då han såg alla maskar som kröp omkring bland allt var.

”Vi måste först försöka att få bort de där förbannade maskarna”, sa Jörgen. ”Fy fasen så äckligt.”

Liisa sa ingenting och till slut var det Oleg som bröt tystnaden.

”Jag tror inte att det är så farligt som det verkar. Maskarna kom för några dagar sedan och jag har läst tidigare att de kan göra nytta i sådana här sår. Jag har plockat bort de största, för jag har också läst att

de är minst effektiva. Själv upplever jag en klar förbättring. Jag läste i samma artikel att man skulle använda antibiotika samtidigt, men det har jag ju ingen."

"Jo du har rätt Oleg. Jag läste innan allt det här hände, att man på Hudkliniken, Sahlgrenska Universitetssjukhuset, t.o.m. odlade fram fluglarver för detta ändamål, som de dessutom sålde till andra sjukhus och läkarstationer."

"Vi ska fixa det där Oleg", sa Jörgen. "Men vi har ingen akut brådska. Berätta mera vad som har hänt dig, medan vi tömmer vår kaffetermos på det sista kaffet."

"Ja, jag tror att ni känner till det mesta själva. Alla våra system av vatten, värme, avlopp, transporter, sjukvård, internet, telefonsystem, radio, och TV, allt är borta. För att inte tala om all mat som inte finns längre. Som du ser är jag bara en spillra av vad jag en gång var. Det är kanske därför som du inte kände igen mig."

"Jo, jag vill minnas att du var lite fylligare då vi sågs senast", sa Jörgen.

"Fylligare? Det var ta me fasen snällt sagt. Jag var ju tjock som en övergödd padda. Jag vet att jag vägde 120 kilo. Nu gissar jag att vikten ligger kring 80 kilo och det är en stor förändring."

Oleg reste sig upp, snurrade runt ett varv som en mannekäng och satte sig igen.

"Sedan jag blev skjuten så har jag aktat mig för att besöka affärerna men efter vad jag förstår är de flesta matvaror förstörda och oätliga, så det är ju just sak samma. Jag har faktiskt klarat livhanken på att skjuta några hundar och katter."

"Äta hundar och katter", utbrast Liisa äcklad, fy så äckligt. Åt du dem verkligen?"

"Äckligt? Ja kanske, men det skulle du också göra om det gällde att klara livhanken. I det belägrade Leningrad åt man även råttor under andra världskriget. Råttor fanns att köpa på svarta marknaden och min far och mor har berättat att de åt dem. Nöden kan tvinga en till mycket som man normalt inte skulle göra."

"Vi ska tillsammans fixa till ett drägligt liv åt dig, men jag tror att vi åker och `handlar` lite medikamenter så att det inte blir något riktigt otyg av ditt sår. Häng på. Har du egen bil förresten?" frågade Jörgen.

"Nej, jag hade en gammal Nissan, men den packade ihop för ett tag sedan, så jag har gått hit. Jag har faktiskt varit här i tre dygn. När jag läste meddelandet hade jag ingen aning om vilket datum det var och när det är sånt här väder är det inte så lätt att få ens någon liten glimt av mångubben, jag ville för allt i världen inte missa chansen till lite mänsklig kontakt."

"Vi får fixa det här med bil också. Du får väl fortfarande betrakta dig som anställd på Gatukontoret och kan ta och långtidslåna någon liten lastbil likt den vi har. Nu åker vi gemensamt i den här", sa Jörgen och pekade på Toyotan.

När de klev in i bilen, Jörgen och Oleg i framsätet och Liisa med Morris i baksätet, såg Oleg AK4:an mellan sätena.

"Ni är beväpnade ser jag."

"Jo, det är inte alla man träffar som är lika fredliga som vi är. Det kan vara bra att kunna försvara sig."

"Av det du säger så drar jag slutsatsen att ni träffat fler än mig?"

"Jo det är riktigt. Totalt gissar vi att det är fyra personer. Två av dem tog antagligen livet av den tredje och den fjärde hotade att ta livet av mig, men Liisa lyckades avstyra det hela. Precis som du själv upplevt inträffade dessa skärmytslingar då vi besökte olika ställen för att `handla`. Liisa och jag har

hittat ett nytt liv som gör att vi kan se ganska ljust på framtiden. Det kommer vi också att försvara med vapen i hand.”

Oleg nickade sakta som för att låta det hela sjunka in.

”Vi ska hjälpa dig att komma igång med ett nytt meningsfullt liv även om vi också vill behålla vår egen integritet.”

”Är det några problem som ni inte har löst?”

”Ja det är många”, sa Jörgen och skrattade till. ”Det finns nog långt mera problem som vi inte har löst, än de som vi har löst.”

”Som till exempel?”

”Vi har ju lärt oss innan detta kaos inträffade, att det är lätt att hålla kontakten med varandra via mobiltelefonerna. Precis som du själv konstaterat ligger telefonnäten nere och kommer troligtvis aldrig att komma upp igen, eller hur? Vi ser det som ett stort problem att vi inte kan meddela oss med varandra. Jag kan t,ex. inte ens åka ut i skogen och plocka svamp ensam. Skulle det hända mig något, att jag bröt benet eller liknande, vet inte Liisa om det och hon vet kanske inte ens var jag är just då.”

”Så bra”, sa Oleg och log nu för första gången. ”Jag är jägare och vet du hur jägare har gjort de senaste 60 åren, långt innan mobilerna kunde ta över?”

”Fasen”, sa Jörgen, ”jag fattar. Kortvågsradio eller Walkie Talkie som det heter i folkmun. Kan du det?”

”Hyfsat”, svarade Oleg. ”Vi kan åka in till en bra jaktaffär och ´handla´ lite. På så sätt kan vi hålla kontakt med varandra. Det finns lite olika apparater att välja på, men jag vet vilka som är bra och vilka som är mindre bra. Vad fint, nu känner jag att det finns något jag kan tillföra. Dessutom kan jag hjälpa till med att förse er med både kött och fisk eftersom jag är både jägare och fiskare.”

”Jag vet att du är elektriker också. Jag har funderat på att skaffa oss kraftiga solfångare men jag har inte de elektriska kunskaperna som behövs, men jag antar att du har det. Kan vi fixa det tillsammans tror du?”

”Jodå, det sitter i ryggmärgen på mig och det kan dessutom bli ett roligt projekt att göra tillsammans.”

Då de hade besökt tre apotek, kände ´syster Liisa´ sig nöjd med sina farmaceutiska ´inköp´ och de återvände till Gatukontorets förråd. Efter rengöring av såret och efter att Oleg hade insisterat på att återplacera i alla fall en del av de mindre fluglarverna, som de nu enats om att kalla de små krypen, gjorde Liisa honom till viljes, och kunde avsluta med att lägga på ett luftigt förband. Hon räknade med att behöva göra om det igen i samband med att Oleg senare skulle duscha och hyfsa till sig. Nu gällde det att skaffa de radiostationer som de hade talat om tidigare.

I jaktbutiken hittade de nästan allt de behövde. De tog hela lagret av 12 identiska radiostationer med sig, dessutom jaktknivar, kläder och ett fint jaktgevär till Jörgen. Oleg menade att de gevär han hade hemma redan väl tillfredsställde alla hans behov men för framtida jakter var det bra om också Jörgen hade något jaktvapen. Det fanns inte så mycket att välja på men det fanns en drilling med två hagelpipor och en kulpipa som Jörgen tog hand om och därefter betraktade som sin.

De åkte i två bilar ut till Ängbäck där Jörgen gjorde eld i spisarna medan ´syster Liisa´ tog hand om Oleg.

Nu äntligen fick Oleg duscha och Liisa gjorde ett vattentätt bandage utanpå det sårförband hon nyss gjort.

Äntligen var det dags att avnjuta den middag som Jörgen hade lagat till.

”Varsågod Oleg. Köket har ju som du ju vet begränsat med råvaror, men den här korvsoppan tycker jag är ganska OK. Den är ju i alla fall varm och kryddig. Korven är Pic-salami som har den egenskapen att den håller sig väldigt länge. Om vi i framtiden kan räkna med att få både kött och fisk, så kommer det att bli helt annorlunda. Förrådet av korv lär väl räcka några år.”

Oleg sa ingenting på en lång stund. Han bara åt av den varma soppan och tycktes njuta oändligt av varje sked. När han tömt sin första tallrik ville han ha mer, men Liisa höll varnande upp sin hand.

”Om det stämmer att du inte har ätit på några dagar, bör du nog ta det lite försiktigt. Det är inte säkert att din mage klarar allt för stora mängder. Risken är att du får upp alltsammans eller ännu värre får en ohejdad diarré. Jag rekommenderar en paus på en timme innan du tar nästa tallrik, men du bestämmer själv.”

”Ber om ursäkt. Jag tänkte mig inte för. Det du säger är väl inte bara troligt, det är säkert som amen i kyrkan. Jag flyttar över till brasan och avvaktar magens eventuella reaktioner, men sedan vill jag ha mer igen.”

”Oroa dig inte för det Oleg. Om jag känner Jörgen rätt, har han gjort soppa för ett helt kompani, som de dessutom ska få äta hela veckan. Du får mer så fort du känner att magen klarar det.”

”Se till att du håller dig i form”, sa Jörgen. ”I morgon hade jag tänkt mig att vi skulle starta med ditt nya liv, men innan vi gör det måste första punkten på agendan vara att sätta igång våra radiostationer och att Liisa och jag får lite undervisning i hur vi använder dem.”

”Låter som en bra idé. Jag ser att du redan har satt dem på laddning.” Oleg gick och hämtade en av dem och började sin undervisning.”

Kapitel 45

När Oleg vaknade konstaterade han att detta var den första natten sedan, - han kom inte ihåg, som han sovit en hel natt utan avbrott. Kanske berodde det på att han fått mat, men trots sin hunger ändå inte ätit för mycket. Han hade många gånger de senaste veckorna allvarligt övervägt att ta sitt eget liv, eftersom han helt enkelt inte kunde se någon anledning att leva vidare. Nu hade allt förändrats i och med att han fått kontakt med sin gamla arbetskamrat. Just ordet arbetskamrat kanske inte var riktigt relevant. De hade ju aldrig jobbat tillsammans såvitt han kunde minnas, men de hade i alla fall jobbat på samma ställe. Jörgen var ju någon sorts chef och chefer hade han tidigare aldrig haft i sin bekantskapskrets och just denne chef hade han varken haft en arbetsmässig eller privat relation till.

Han tittade ut genom fönstret och konstaterade att det kommit några cm snö under natten. Efter vad han kunde bedöma var det några minusgrader ute. Dagen var fortfarande gråmulen så då det kanske skulle komma mer under dagen, ja, det snöade faktiskt lätt fortfarande om man var nogräknad.

”Jag har faktiskt inte ens haft någon tanke på om denne Jörgen skulle vara en bra kille eller en sådan som jag av princip inte gillar. Visst har vi fikat i samma fikarum i några år, men jag kan inte minnas att jag någonsin pratat med honom, mer än att säga hej när vi mötts i barackerna. Oavsett vårt förflutna verkar han i alla fall kommit igång med ett nytt liv som inte verkar så tokigt, eller rent av gör mig avundsjuk. Jag skulle nästan vilja kalla honom riktigt smart, för att vara en gammal chef och inte ett dugg stöddig eller överlägsen. Kanske kan vi bli vänner, vem vet. Liisa verkar också vara en kvinna med huvudet på skaft och förutom det ser hon riktigt bra ut för att vara svenska. Svenska och svenska, - jag tror nog att hon är finska eller i alla fall att hon har sina rötter i Finland. Vilket gäng vi blir. En ryss, en finne och en svensk”, tänkte Oleg och log just som det knackade diskret på dörren.

”Go´morron Oleg, vill du ha lite frukost?”

Det var Liisa som frågade och Oleg svarade att han genast skulle klä på sig, och komma så fort han var klar.

När han kom ut i köket möttes han av att det sprakade gott av elden som brann i spisarna, en underbart god kaffedoft och en leende Jörgen som frågade:

”Vill du ha kaffe eller te? Ni ryssar dricker visst mer chay än kaffe fick jag lära mig under den tid jag bodde i Sibirien?”

”Va! Har du bott i Sibirien?” utbrast Liisa, medan Oleg såg ut som ett stort frågetecken.

”Jo det blev så under ett år av mitt liv och då lärde jag mig att det alltid var chay i samovaren, inte kaffe. Men jag lärde mig att dricka te där, - och vodka. Om rysk vodka lärde jag mig att den kunde smaka djävelusiskt illa, eller kunde vara som en smekning i gommen.”

”Ja, det var ju en överraskning”, sa Oleg. ”Var bodde du?”

”Mest i Almaty eller Alma-Ata som det hette tidigare. Men också i Bisjkek och Krasnojarsk.”

”Ja, det är ju bara Krasnojarsk som ligger i nuvarande Ryssland, men allt ligger ju i södra Sibirien. Vi har nog en hel del att prata om du och jag”, sa Oleg.

”Ja säkert, men det får nog vänta till senare, då vi sitter framför brasan och berättar gamla minnen. Nu vill jag gärna prata om vad vi ska göra med denna dag och den framtid jag hoppas att vi har framför oss.”

”Vad hade du tänkt dig?” sa Oleg.

”Jag hade tänkt att vi skulle ta bilen och resa runt och skaffa dig ett hus där du kan tänka dig att bo, helst inte allt för långt från oss. Priserna på hus och gårdar är just nu extremt låga. Som du kanske redan förstått har jag tänkt ut vad ett hus ska ha för tekniska faciliteter, för att det ska gå att överleva i det i dessa tider. Sedan har du säkert en del egna krav på vad som ska finnas. Med utgångspunkt från det ska vi nog hitta något som kan passa dig.”

”Det låter jättebra tycker jag. Jag överlåter det tekniska till dig, för det har du bevisligen tänkt ut på ett bra sätt. Mina egna önskemål inskränker sig till att jag vill ha möjligheter att fiska och jaga, samt att ha ett litet småbruk med höns, får och getter och kanske ha möjligheter till att odla potatis och lite andra grönsaker.”

”Det kan vi nog fixa”, sa Liisa som nu blandade sig i samtalet. ”Det finns en massa övergivna hus och gårdar uppåt kusten så jag är tvärsäker på att vi hittar något bra till dig. När vi ätit klart och fått undan frukosten, så ger vi oss av och letar rätt på något. Jag är absolut säker på att vi kommer att finna något som kommer att passa dig Oleg.”

”När det gäller att förvara dina i framtiden odlade produkter, så måste jag visa dig något”, sa hon och reste sig upp, ”Kom så går vi ut.”

De reste sig från bordet alla tre och Jörgen fick stolt visa upp sin nybyggda matkällare.

”Det tog ett par dagar att få till det så här, men vi kan göra en likadan åt dig”, sa Jörgen medan han stolt förklarade alla detaljer. ”Det räckte ju inte att kunna producera, det är minst lika viktigt att kunna lagra det man med svett och möda har jobbat fram.”

Oleg nickade belåtet åt det han såg.

”Jag börjar förstå varför ni ser så välnärda ut.”

Väl i bilen började de att prata om hur livet kunde te sig i detta nya Sverige.

”Har ni tänkt tanken, att det trots allt hemskt som har hänt, finns en hel det som är bra med det som inträffade?” sa Oleg.

”Jag tror att jag vet vad du menar”, sa Jörgen, ”och om jag gissar rätt, så har jag också tänkt den tanken.”

”Jag också”, sa Liisa.

”Jag menar så här”, sa Oleg, ”att vår civilisation på något sätt hade börjat falla sönder. Jag tänkte en dag på hur mänskligheten hade blivit. En liten del av människorna ägde girigt nästan alla jordens tillgångar, medan den stora massan av folk nästan inte hade något. Jag läste på DN Ekonomi att den rikaste procenten har tillsammans mer tillgångar än resten av världen, enligt biståndsorganisationen Oxfam. Gapet mellan de fattiga och rika har ökat snabbare än befarat. Dessutom är denna extremt rika procent otroligt högmodig och självgod, med några få undantag.”

”Jo, jag kommer ihåg att jag också läste den artikeln och hur det då gjorde mig förbannad”, sa Liisa. ”Jag vet att jag skrev direkt i marginalen på tidningen. Hur i helvete får det vara så här? Dessutom är dessa megarika så oförskämt högmodiga att man bara vill slå dem på käften. TV-programmen glorifierade all denna skit med program som ´Keeping Up with the Kardashians´, så att alla unga ville bli som dem. Nåja, kanske inte riktigt alla, men tillräckligt många i alla fall.”

”Visst”, sa Jörgen, ”och för att kunna göra det gällde bara att sko sig så mycket som möjligt. Vår politiska adel, gjorde allt för att snika åt sig så mycket som möjligt, tog mutor och uppträdde med stor arrogans. Girigheten visste inga gränser. Vi fick en statsminister som på alla sätt försökte bli en Kardashian och resten av regeringen hakade på. De var så jäkla högmodiga och arroganta, att de ansåg sig helt ofelbara. Hur de än misskötte sig, var det värsta som kunde hända att de fick ett nytt jobb och en fallskärm som gjorde dem ännu rikare.”

”Precis”, sa Oleg, ”men nu är vi av med dem. Inga giriga politikeroligarker finns kvar. I alla fall vet jag att alla i regeringen strök med. Det är möjligt att någon korrumperad generaldirektör eller annan hög tjänsteman överlevde, men jag hoppas att de också gick åt. Dessa avundsjuka och snikna människor som hela tiden måste komma högre upp på stegen har jag inget till övers för.”

”För att det skulle vara någon mening med att till varje pris tjäna mer och mer pengar måste man ju kunna visa upp för sin omgivning hur mäktig man var. De som hade pengar köpte verkligen dyra prylar, bilar, lyxhus och privata flygplan. Inte för man behövde 10 bilar i garaget, men det visade på hur mycket pengar man hade. Jag såg en gång ett program om en arab från Saudi, som samlade på lyxbilar och det skulle helst vara en av de första 10 bilarna som hade tillverkats. Han verkligen frossade i högpresterande bilar. Jag minns att han hade en Bugatti Veyron, en McLaren F1 och flera italienska monster, Ferrari och Lamborghini. Dessutom hade han en svensk bil. Kan ni gissa vilken?” De båda männen bara skakade unisont på sina huvuden, så Liisa fortsatte. ”Det var en Koenigsegg Agera RS. Vi kan väl tillägga att just detta land där samlaren bodde, inte tog emot några asylsökande flyktingar. Nu finns bara bilarna kvar, men ingen som äger dem”, summerade hon. ”Vi blev lyckligtvis av med en massa skit tack vare AH-viruset.”

”Ojdå”, sa Jörgen förvånat. ”Jag hade ingen aning om att du hade sådana kunskaper om värstingbilar. Man slutar aldrig att överraskas.

”Jag vet en man som blev så rasande på en journalist för att hon avslöjade att han gjort insideraffärer med några oljeaktier att han hyrde en mördare för att ta livet av henne.” fortsatte Liisa. ”Sånt skit blev vi också av med.

”Lyckades han i sitt uppsåt”, frågade Oleg.

”Nej faktiskt inte. Mördaren sköt fel person och det blev lite turbulens några dagar innan oligarken som beställt jobbet hade dragit i rätt trådar så att allt tystades ner. Han var visst med i samma nätverk som rikspolischefen, så det var väl inga konstigheter. Jag antar att dessa problem också är lösta nu.”

”Ni har antagligen inte samma uppfattning som jag, men i Ryssland såg man med glädje på att alla homosexuella i stort sett utplånades. Jag har ju bott så pass länge i Sverige att jag också förändrades. På senare tid så förargade jag mig inte om regnbågsfolket göranden och låtanden, men mina föräldrar var renlärigt ryska på den punkten. Jag tog upp diskussionen med dem en gång då jag var 20 år och min mamma gjorde det fullständigt klart, att om jag gjorde någon med barn som jag inte gift mig med så skulle hon slänga ut mig. Om jag så bara tänkte tanken på att gifta mig med en man, skulle hon förneka all bekantskap med mig, - hårda bud.

Jörgen, kommer du förresten ihåg de där lata rörläggarna som bara sjukskrev sig jämt. Så fort det drog ihop sig till något jobbigt och skitigt, så var de plötsligt sjukskrivna. En av dem hade någon kompis som var läkare och hela tiden fixade sjukintyg till alla tre. Antagligen fick läkaren bra betalt för att skriva falska sjukintyg för han höll på med det ända tills jag blev sjuk. Sen vet jag inte hur det gick. De blev kanske sjuka på riktigt.”

”Jo, jag kommer ihåg dem. De var så giriga att de t.o.m. sjukskrev sig på semestern. Nåja, nu är vi i alla fall av med dem. Sista tiden när jag fortfarande jobbade och ännu inte drabbats av AH, såg jag inte till någon av dem. De blev väl som du säger sjuka på riktigt.”

”Något gott har i alla fall AH fört med sig, det kan vi väl konstatera utan att gräva alltför djupt”, sa Liisa. ”En sak slog mig alldeles nu och det känns nästan lite otäckt. Vet ni vad vi har pratat om den sista stunden?”

De båda männen i framsätet bara skakade sina huvuden till svar och förstod inte vart Liisa ville komma.

”Vi har pratat om händelser som har några saker gemensamma. De människor som vi nästan tyckte att de förtjänade att bli utplånade var antingen Giriga, Högmodiga, Avundsjuka, Vreda, Lata, Otuktiga eller var gripna av ett oerhört Frosseri.”

Jörgen bara tittade oförstående på Liisa i backspegeln och ryckte på axlarna.

”Och?” sa han.

”Han förstår inte”, tänkte hon.

”Du pratar om de sju dödssynderna”, sa Oleg. ”Jag hade inte en tanke på det även om jag som katolik har hört om dem till leda. Det känns nästan lite skrämmande. Är det verkligen så att allt vi pratat om handlar om dödssynderna?”

”Ja, jag tror det. I alla fall när jag summerar det vi sagt direkt ur minnet.”

”Vilka är de sju dödssynderna?” frågade Jörgen.

”Om jag minns rätt, och det gör jag ju förstås i och med att jag är kvinna, så finns de omtalade i Nya Testamentet och är de svårare synder som består i att människan med fullt vett och fri vilja överträder Guds bud i en viktig sak. Dessa synder gör då, han eller hon skyldig till den eviga dödens straff. Nu ska vi se om jag kan räkna upp dem alla?

Först kommer HÖGMOD, vilket är motsatsen till ödmjukhet.

Sen kommer GIRIGHET, vinningslystnad eller snikenhet.

Där på följer LUST, som förknippas med kroppslig njutning, även inkluderande intellektuell stimulans. Ärligt talat så måste jag väl erkänna att jag syndat lite där”, så Liisa med ett fniss.”

Liisa tänkte efter en stund och summerade vidare:

”De övriga är AVUND eller AVUNDSJUKA, som är en känsla som uppstår när en person saknar någon annans överlägsna egenskap, prestation eller innehav, och antingen önskar sig det eller önskar att den andra personen inte hade det. Efter det tar vi FROSSERI, med vilket man menar att överkonsumera. Man skaffar saker, hus, bilar, mat i sådana mängder, så man inte förmår konsumera allt utan stora delar går till spillo. Vi pratade nyss om bilsamlaren m.fl. VREDE/ URSINNE är nästa dödssynd. Ett exempel på det är t.ex att ödelägga något genom hämnd och där har vi alla terroristdåd. Sist har vi LÄTTJA som ofta förklaras som lathet, likgiltighet eller passivitet. I svensk lag pratar man t.o.m. om Likgiltighetsuppsåt, vilket är straffbart. Jag säger är, men jag borde kanske säga var, för den svenska lagen verkar sedan en längre tid bakåt ha upphört att gälla. Era kamrater som jämt var sjukskrivna, går nog in under denna dödssynd.”

”Hur fasen kan du allt det där?” undrade Jörgen.

”Jag fick det itutat i skallen av min mormor i Finland, som närmast kan jämföras med Astrid Lindgrens gamla tanter Linus-Ida och Krösa-Maja. Jag fick höra det så ofta att det inte gått ur skallen. – Onyttigt vetande, ja kanske, - eller kanske inte. Just nu känns det som du Oleg sa, lite skrämmande.”

”Det var som jag gissade, att hon hade sina rötter i Finland.” ”Du ser AH som en Guds straffdom?” undrade Oleg.

”Jag vet inte om jag skulle uttrycka det exakt så, utan tanken är närmast att mänskligheten förintade sig själv och det känns mer trovärdigt för mig, - men osvuret är bäst. Nu får vi ta tag i den situation vi befinner oss i och gilla läget.”

”Vi kan väl i alla fall konstatera att vår regering var totalt oförberedda på att detta kunde hända. MSB, Myndigheten för Samhällsskydd och Beredskap hade ingen plan, vilket jag menar beror på att ledningen var totalt inkompetent”, sa Jörgen som återigen blandade sig i samtalet

”En mil längre fram vet jag om ett hus som …” Längre kom inte Jörgen för Oleg skrek till.

”Stanna! Titta det ryker ur den där skorstenen! Det måste finnas någon där.”

Jörgen stannade bilen och backade c:a 100 meter. Alla tittade åt det håll som Oleg pekade. Visst kunde man se en tunn vit rökslinga stiga upp från ett av husen på andra sidan den beteshage som låg mellan vägen och huset. Avståndet kanske var c:a 300 meter. Röken var så tunn att de förmodligen inte skulle ha sett den mot den grå himlen om det inte stått en mörk och tät granskog precis bakom huset som röken avtecknade sig emot.

Kapitel 46

Det gick såvitt de kunde se ingen väg direkt från den plats de befann sig på och fram till huset de såg, så de fick leta sig fram till det på ren magkänsla.

Det tog dem en kvart att hitta den väg som ledde fram till huset. Ingen av alla småvägar de testade visade några användbara ledtrådar genom att det skulle ha funnits hjulspår i snön så de fick använda sin intuition och till slut hittade de rätt. Sista biten av vägen de hittat som slutligen ledde fram till huset kantades av en rad med björkar på båda sidor och det fanns inga tecken på att någon människa kört eller gått där heller. Det enda de såg som påminde om liv var ett ganska färskt älgspår som följde allén i kanske 100 meter och som sedan vek av år vänster.

När de körde upp på gården såg de inte ett livstecken, med det kom fortfarande rök ur skorstenen. Allt var dödstyst. Ingen av dem kunde uppfatta några som helst ljud, t.o.m. den vind som de senaste dagarna fräst i grenverken var tyst. Var man riktigt noga så kunde man långt i fjärran höra någon kråka som kraxade, men det hörde ju inte till den plats som de nu befann sig på. Stämningen runt huset var faktiskt lite kuslig.

Huset var ett traditionellt rött allmogehus av trä i två våningar, rött med vita foder och knutar. Det var inte i särdeles gott skick och behövde målas och ett antal tegelpannor behövdes bytas ut. Till vänster om boningshuset stod en ladugård som hade en undervåning av sten och tegel medan övervåningen var en loge av rödmålat trä. Även denna byggnad var i starkt behov av lite vanlig Falu Rödfärg.

”Jag går och knackar på i alla fall”, sa Oleg, då de suttit i bilen ett tag och granskat omgivningarna och lyssnat efter ljud med sidorutorna nedvevade. ”Det måste ju finnas någon här som eldar i spisen.”

Han gick upp på den snöiga och oskottade trappen som också den saknade alla spår i snön och knackade bestämt på dörren. Ingen svarade så efter en minut knackade han igen, och ropade för säkerhets skull ”HALLÅ!”

Varken Jörgen eller Liisa som stod kvar vid bilen kunde uppfatta någon som helst reaktion av Olegs kontaktförsök, inget som rörde sig bakom fönstren, men plötsligt hörde de omisskännliga ljud av höns.

”Titta de har höns”, sa Liisa, som genast insåg vilka möjligheter som öppnades om de kunde köpa några stycken. ”Kom så går vi och tittar, det kanske kommer någon vad det lider.”

”Lämna AK4:an kvar i bilen och håll Morris i kopplet”, sa Jörgen, ”så att vi inte verkar så hotfulla om någon plötsligt skulle dyka upp”.

De gick bort till ladugården och såg att på den bortre gaveln fanns en inhägnad utegård för hönsen. De uppskattade snabbt antalet till 10 bruna och fem vita hönor samt en tjusig svart tupp. Hönsgården hade också ett tak av vanliga gamla fisknät, antagligen för att hindra rovfåglar från att då och då ta sig en hönsmiddag. Lisa satte sig på huk framför hönsnätet och försökte locka till sig några av hönsen. De brydde sig inte värst mycket om sina besökare, utan pickade och sprätte medan de pratade med varandra på hönors vis.

”Vi skulle också försöka att skaffa oss lite höns”, sa Jörgen lågt, då tystnaden plötsligt bröts sönder av en hög och skarp smäll. Ska man vara nogräknad var det egentligen två tätt på varandra följande smällar, så den andra kändes som ett eko av den första. Den ena kom från hagelsvärmen som slog in i väggen alldeles bredvid dem, medan den andra kom från krutladdningen i hagelpatronen.

”Händerna bakom nacken och lägg er ner på marken”, skrek den kvinna som hade avfyrat hagelsvärmen mot dem.

”Nu på en gång”, skrek en annan kvinna som kommit upp bakom dem och pekade på dem med ett jaktgevär.

”Ge fan i våra höns!” skrek hon.

”Ta det lugnt”, skrek Jörgen tillbaka. ”Vi vill inget on…”

Han hann aldrig avsluta meningen innan nästa skott kom från hagelbössan, nu så nära honom, att han kände att några hagel träffade och trängde in i hans vänstra lår. Oleg, Jörgen och Liisa slängde sig snabbt ner på marken och lade händerna på nacken, medan kvinnan med hagelbössan bröt upp pipan och laddade snabbt och vant om med två nya patroner.

De två kvinnorna som såg ut att vara i 30- till 40-årsåldern kom närmare och siktade på dem hela tiden med sina vapen. De sa inget utan stod tysta i säkert en minut. Jörgen kände hur det bultade i låret där haglen träffat. Liisa hade inte släppt kopplet till Morris utan höll fast i det trots att hon hade händerna bakom nacken. Morris hade inte lagt sig ner utan stod upp och morrade och visade tänderna och betedde sig på alla sätt hotfullt.

”Säg till hunden att lägga sig ner eller så skjuter jag honom”, skrek kvinnan med hagelbössan.

Liisa kommenderade ett skarpt ”ligg” och Morris lade sig lydigt ner bredvid henne.

”Är ni beväpnade?” sa hon med jaktgeväret.

”Jag har en pistol i byxlinningen på ryggen”, svarade Jörgen.

Kvinnan gick fram till honom och tryckte gevärsmynningen mot ryggslutet på Jörgen och kände pistolen, medan den andra kvinnan bevakade Jörgens två vänner.

”Ta fram pistolen med två fingrar och släng den åt sidan”, kommenderade hon.

Jörgen gjorde som han blev tillsagd varpå kvinnan sparkade iväg pistolen c:a 5 meter.

”Några fler vapen”, sa hon sedan med skarp kommandoröst.

Jag har också en pistol”, sa Liisa, ”men den ligger i jackfickan så jag ligger på den.”

”Då ska du vara jäkligt noga med att hålla kvar händerna bakom nacken. Tar du bort dem så är du ett minne blott, det gäller er alla tre.”

De låg så i den kalla snön i säkert tio minuter utan att något ytterligare hände. Det var kallt och Liisa som hade huvudet vänt mot Jörgen såg att snön under hans lår hade färgas röd. Ingen stor fläck, men tillräckligt för att hon skulle förstå att han var träffad.

”Vad väntar vi på?” frågade Oleg som tyckte att det blev kallt och jäkligt jobbigt att ligga på magen i snön och hålla händerna bakom nacken.

”Skit i det du”, sa kvinnan med hagelgeväret. ”Ni ligger så tills vi tycker att vi ska göra något annat. Rör ni er så skjuter vi er. För övrigt håller ni käften.”

Jörgen kunde bara se kvinnan som avväpnat honom och han bedömde hennes ålder till kanske 30 år. Han uppfattade det som om den andra kvinnan i vilket fall var några år äldre. Ingen av dem såg ut att kunna väcka någon form av åtrå hos någon man. De hade båda ett huckle knutet runt huvudet och det risiga hår som hängde fram i testar verkade inte vara tvättat på flera månader. Kläderna var både trasiga och skitiga.

”Begreppet hel och ren verkar inte ha nått ända ut hit”, tänkte han för att få tiden att gå.

Varefter minuterna gick upptäckte alla tre att det var fruktansvärt jobbigt att ligga på magen i snön med händerna bakom nacken. Liisa var den första som gav upp och lade ner kinden i snön. Efter bara ytterligare fem minuter hade hon tappat känseln i den sidan av ansiktet och bytte sida.

”Det finns många sätt att bli torterad på”, tänkte hon och kände hur hon skakade av köld. *”Varför låter de oss ligga så här? Vad är meningen? De säger inget. De bara står där som stoder och pekar på oss med sina vapen. Snart står jag inte ut längre. Ska jag chansa på att nå min pistol? Inte en chans att det skulle lyckas. De skulle skjuta mig i småbitar så fort jag tar bort händerna från nacken.”*

Hon bytte sida och låg på den andra kinden en stund.

”Visst hör jag en motor? Visst är de en motor, eller har jag börjat hallucinera? Nej nu hör jag inget längre. Ska allt sluta så här efter allt jag gått igenom det senaste året. Av en jäkla slump så stöter vi på några psykopater som tar livet av oss. Det är inte rättvist, det här har jag inte förtjänat.”

Hon kände hur tårarna kom och frös till is på kinden.

”Det är en motor, jag hör den tydligt. Finns det fler människor här?”

Liisa tittade på kvinnan med hagelbössan och såg att hon vred på huvudet åt det håll som motorljudet kom ifrån, men i övrigt reagerade hon inte utan fortsatte att peka med hagelbössan mot de som låg på marken. Motorljudet växte sig kraftigare och efter någon minut kom en 4-hjuling ut från skogen och svängde in framför ladugården och stannade vid kvinnan med jaktgeväret.

Jörgen öppnade ögonen och såg en kraftig kvinna stiga av fordonet. Hon som såg ut som skådespelerskan Kathy Bates i sina skräckfilmer. Framför sig såg han en reinkarnation av sjuksköterskan från filmen LIDA. Kraftig kroppsbyggnad, bister uppsyn och mungiporna rakt ner, halvlång stripigt hår. Hon var klädd i gamla militärbyxor som var nedstoppade i ett par Graningestövlar och på överkroppen hade hon en alldeles för stor fiberpäls från någon storväxt skogshuggare. Allt pryddes av en reklamkeps från John Deere.

”Vad är det för fiskar ni har fångat här då?” frågade Kathy Bates de andra kvinnorna.

”Vi tog dem på bar gärning mamma. De försökte stjäla våra höns.”

”Nej det är en…” Längre kom inte Jörgen innan han fick ett slag med gevärskolven i bakhuvudet som gjorde att han förlorade medvetandet.

”TYST!” Skrek jaktgevärskvinnan till honom. ”Ni håller tyst tills ni blir tilltalade om ni nu blir det. Förstått?”

”Har ni rört vid dem?”

”Nej mamma, vi har inte rört vid dem. De har legat så här en halvtimme. Gubben här hade en pistol som ligger där borta och vi har inte tagit i den heller. Kvinnan där har en pistol i fickan, men hon ligger på den just nu.”

”Bra”, sa ´Kathy Bates´ och nickade tankfullt. ”Du”, sa hon och pekade på Liisa. ”Res dig upp sakta.

Lisa försökte resa sig upp utan att ta bort händerna som hon fortfarande höll bakom nacken, men lyckades inget vidare. Hon föll tillbaka i snön och slog upp ett sår i överläppen.

”Du kan ta ner händerna nu, men våga inte komma i närheten av dina fickor med dem”, sa ´Kathy Bates´.

Den här gången lyckades Liisa resa sig då hon fick ta händerna till hjälp, även om de var stelfrusna. Hon torkade bort lite blod som kom från såret i överläppen med baksidan av den fria handen. Så stod

hon framför tre galna kvinnor, tydligen mor med två döttrar och undrade vad som skulle hända nu. Hon höll fortfarande i kopplet till Morris som nu också hade rest sig.

”Ska vi skjuta hunden?” frågade hagelbösskvinnan sin mamma.

”Nej varför det, han har väl inte gjort något ont. Du”, sa hon och pekade på Liisa. ”Ta av dig jackan och lägg den i snön, Sen går du bort till traktorn och lägger öglan på kopplet kring traktorns dragkula.”

Liisa gjorde som kvinnan beordrade och stod kvar vid traktorn och väntade på vad som skulle ske härnäst.

”Mamma, vad ska vi göra med hönstjuvarna? Ska vi skjuta dem med detsamma eller har du någon annan idè. Jag tänkte närmast på vad som hände med syrran?”

”Lås in dem i den tomma sadelkammaren så länge. Jag måste få lite varm mat innan jag kan ta något klokt beslut”, sa ´Kathy Bates´ och började gå in mot boningshuset.

Kapitel 47

”Res på er och gör som jag säger”, sa jaktgevärskvinnan. ”Ni får släpa er sovande kompis med er till sadelkammaren om in inte klarar av att väcka honom. Ylva, öppna dörrarna så bevakar jag tjuvarna. Jag är övertygad om att ingen av dem vill ha blyförgiftning.” Det sista var naturligtvis menat som ett hot till Liisa och Oleg som släpade Jörgen mellan sig in i sadelkammaren.

Så fort de kommit in i sadelkammaren låstes dörren från utsidan och reglades med något som lät som en tung järnregel.

Jörgen började visa lite livstecken och stönade lågt. Liisa och Oleg hjälpte honom ner på golvet och trevade i mörkret efter en vägg att luta sig mot. Med sitt huvud i Liisas knä började Jörgen att långsamt kvickna till, men han klagade över en dånande huvudvärk.

Det var nästan helt mörkt i sadelkammaren. Det sipprade in lite ljus genom en ventil som inte var ordentligt stängd, men det var också allt.

”Vad hände och var är vi någonstans”, undrade Jörgen.

”Du pratade för mycket så de stängde av dig”, sa Liisa och strök honom varsamt över pannan. ”I övrigt är vi inlåsta, i en som det verkar helt tom sadelkammare med solida stenväggar och helt utan värme. Jag skulle tro att vi har ungefär minus fem grader här i rummet. Vi är ju redan mycket nedkylda efter att ha legat i kylan på gårdsplanen i kanske en timme. Jag tror att vi måste jobba upp lite värme i kroppen om vi ska klara oss utan att frysa ihjäl. Det gör vi enklast genom att röra på oss. Själv har jag ju inte ens en jacka, så jag fryser för jäkligt.”

”Jag kan inte”, sa Jörgen ”Jag är helt färdig.”

”Jag förstår det älskling. Vi får göra så här att Oleg och jag gör lite armhävningar, åkarbrasor och situps så att vi blir varma, så kan vi dela med oss av värmen till dig sedan, genom att sitta tätt tillsammans.”

”Var försiktiga så att ni inte slår i något och skadar er.”

”Jag har en tändare i fickan”, sa Oleg och letade fram en trött Bic-tändare som knappt gick att få någon låga av. Det var dock tillräckligt för att de skulle få lite ledljus. På andra sidan av rummet såg de några trasmattor som låg kastade lite slarvigt i ett hörn.

”Jag tyckte att du sa att det var tomt här, men här borta ligger det några trasmattor, ” sa Oleg. Vi flyttar dem till Jörgen och får på så sätt lite hjälp med värmen.”

Liisa reste sig upp för att hjälpa Oleg med att flytta mattorna. Han tog den översta mattan och gick bort med den till Jörgen. När Liisa i det dåliga ljusskenet från Bic-tändaren lyfte på den nästa matta fick hon en chock och skrek till så att Jörgen plötsligt blev klarvaken. Oleg kom genast för att se vad som fick Lissa att skrika till.

Fyra ögon stirrade livlöst på Oleg och Liisa. Detta var en sanning med modifikation för egentligen var det bara ögonhålorna som gapade tomma mot dem.

”Vad är det?” undrade Jörgen oroligt.

”Två döda gubbar”, svarade Oleg kort.

”Döda? Är ni säkra?”

”Helt säkra”, sa Liisa. ”Dessutom med halsarna avskurna, så det råder ingen som helst tvekan. Någon har också virat ett par kättingar runt benen på dem. Vad i helvete är detta för kvinnor”.

Jörgen reste sig med stor möda och kom bort och tittade.

”Var fasen har vi hamnat? Det känns som om vi befinner oss mitt i en roman av Stephen King. Speciellt med tanke på hur mamman på 4-hjulingen såg ut. Minst sagt skräckinjagande. Dessa män har antagligen blivit mördade av de tre psykopaterna som antagligen har varit kvinnor någon gång för länge sedan. Frågan är bara varför?”

”Kanske får vi veta det någon gång, - eller kanske inte”, sa Liisa, samtidigt som hon noterade att de båda döda männen hade märken som tydde på att de nu höll på att bli råttmat. Det förklarade de tomma ögonhålorna.

”Vi ska kanske vara glada att det är så förbannat kallt här i rummet. De där liken verkar ha legat här en tid. Skulle det vara varmare skulle vi inte stå ut med stanken av ruttnande lik och vad värre är… vilka olika bakteriehärdar skulle finnas eller finns här? Jag håller mig varm med att göra armhävningar, åkarbrasor och hoppa jämfota. De där jäkla mattorna ska vi nog inte ta i mera och antagligen bör vi nog sitta så långt borta från både lik och mattor som möjligt… Till vilken nytta vet jag inte. Det bara känns så”, sa Oleg.

Timmarna gick och det lilla ljus som sipprade in genom ventilen avtog snabbt, så att rummet nästan låg i totalt mörker. De hade krupit tätt tillsammans och använt Olegs jacka som filt. Det hjälpte inte så mycket eftersom de lutade sina ryggar mot en iskall stenvägg. Ingen sa något på en lång stund men kanske en gång var tjugonde minut reste sig Liisa eller Oleg för att motionera upp lite värme i kroppen. Jörgen hade gått in i medvetslöshetens dimma igen, men han hade fortfarande en kännbar puls. Liisa kände stor oro inför Jörgens tillstånd, men kunde inget göra förutom att försöka hålla honom så varm det efter omständigheterna gick.

”Tänk om han inte vaknar upp ur medvetslösheten eller tänk om han får men för livet. Han kan ju ha fått en blödning i hjärnan och vad gör vi då? Någon sjukvård finns ju inte och mina kunskaper är fjärran från att vara till någon hjälp i det här fallet. Skulle Jörgen dö, så är det lika bra att de skjuter oss allihopa. Jag skulle inte kunna klara att leva utan honom.”

Då och då hörde de ljud från gårdsplanen, men Liisa kunde inte avgöra eller tolka vad de betydde. Oleg hade inte rört sig på ett tag och hon undrade hur det var med honom.

”Att säga att han inte var i speciellt god form var bara det ett understatement. Igår då de hade träffat honom såg han ju ut som ett vandrande lik. Undrar verkligen om han klarar det här”, tänkte hon medan hon reste sig upp för en ny omgång med jämfotahopp och åkarbrasor.

Efter att värmen smugit sig tillbaka, i alla fall i vissa delar av kroppen satte hon sig ner igen och drog Olegs jacka över dem så att alla fick en del av skyddet mot kylan.

Lisa hade läst någonstans att de naizistläkare som utfört experiment på fångar i koncentrationslägren, först kylde ner försökspersonerna i isvatten tills de var medvetslösa och sedan testade fram den bästa metoden för att ge dem värmen och livet tillbaka. Visst kom de fram till att varma människor, givetvis fångar, som låg tätt intill den nedkylde var den bästa metoden? Visst var det väl så? Hon reste sig upp och ruskade liv i Oleg.

”Kom Oleg, vi måste se till så att Jörgen inte dör av nedkylningen. Vi måste hoppa och gymnastisera så gott vi kan och sedan krama om honom från två håll så att han har en chans att överleva”.

Motvilligt kom Oleg på fötter och kämpade tillsammans med Liisa för att först försöka få upp sin egen värme som de sedan kunde dela med sig av till Jörgen. Det gick bra en gång, men när hon efter kanske 20 minuter ville göra om samma sak igen, fick hon ingen respons från Oleg.

Kanske hade Liisa somnat till någon minut, för hon hade inte hört några ljud från gårdsplanen, men plötsligt hörde hon att den stora porten till ladugården öppnades med ett gnisslande ljud. Hon hörde inga röster bara skrapande ljud och då och då såg hon lite svagt varierande starkt ljus under dörren till deras fängelse.

Skrapljuden och ljuset varade i kanske två minuter och sedan hörde hon hur regeln för dörren lyftes bort, en nyckel sattes i låset och skramlet från den gammeldags låsmekanismen då dörren låstes upp.

Dörren öppnades utan att någon för den skull visade sig i dörröppningen, men det gulaktiga ljuset som strömmande in i deras rum där de satt kändes ändå bländande.

”Kom ut!” Ropade någon utifrån gången. Det var antagligen mamman som ropade, trodde Liisa och undrade vad hon skulle göra och bestämde sig för att lyda. Hon reste sig upp, men varken Oleg eller Jörgen visade några tecken att komma på fötter.

När hon kom ut i gången såg hon till höger att de satt upp två bockar med en planka över. En och en halv meter framför bockarna och plankan hängde en gammal rostig fotogenlykta i en ännu rostigare kedja från en bjälke. När hon tittade till vänster i gången satt mamman på en stol c:a fem, sex meter från dörren. På varsin sida om henne stod de båda döttrarna med samma vapen i händerna som de hade haft tidigare under dagen.

”Sitt ner på bänken”, sa mamman åt Liisa och hon åtlydde slött vad mamman beordrat. ”Varför kommer inte de andra ut? Sa hon närmast till sig själv.”

”Kom ut era jävlar! Annars kommer jag och tömmer piporna i er”, skrek den dotter som hade hagelgeväret.

”Jag tror inte att de kan”, sa Liisa förvånansvärt lugnt. ”Min man, han som du slog med geväret är medvetslös. Oleg vet jag inte om han lever. Han var väldigt försvagad av svält redan innan vi kom hit.”

”Kan du gå in igen och se om du kan få någon av männen att komma ut”, sa mamman och höll samtidigt upp ena armen för att hålla sin hetlevrade dotter med hagelgeväret kvar där hon stod.

”Jag ska försöka”, sa Liisa, reste sig upp och gick tillbaka in i rummet. Hon försökte med milt våld och rop att få liv i Oleg, vilket lyckades till slut och efter fem minuter hade de lyckats baxa ut Jörgen mellan sig till bänken. Han stönade och visade svaga livstecken vilket gladde Lisa oerhört. När hon och Oleg satt på plankan och stöttade Jörgen emellan sig sa mamman:

”Vilka är ni och vad gör ni här på min gård?”

”Jag heter Marja-Liisa och är sjuksköterska. Männen här är min man Jörgen och hans arbetskamrat Oleg som jobbar på gatukontoret i Stockholm. Vi bor nu i närheten av Furusund och var ute och letade bostad till Oleg. Vi såg röken från ert hus och vi kände glädje över att någon var vid liv, så vi letade oss hit för att presentera oss. Tyvärr verkar det som om denna glädje inte var av ömsesidig natur.”

Mamman satt tyst en stund, men fräste till åt en av döttrarna som försökte säga något.

Stämningen i stallgången var otäck och spänd och belysningen från fotogenlampan lyste antagligen skapligt upp de tre personerna på plankan, men bort till de tre kvinnorna räckte ljuset inte på samma sätt så Liisa mer anade dem än såg dem.

”Varför försökte ni stjäla våra höns? frågade mamman.

”Det försökte vi inte. Oleg här, gick upp och knackade artigt på dörren, men ingen svarade. Ni kan antagligen se hans fotspår i snön. Då ingen svarade gick vi vidare runt huset då vi tänkte att eftersom det kom rök ur skorstenen så måste det finnas någon i närheten, kanske i något av uthusen. Vi såg plötsligt hönsen och jag kände stor glädje att se att någon tagit hand om några djur, för det har vi inte

sett tidigare. Jag satte mig ner på huk och tittade på dem en stund då dina döttrar kom och sköt Jörgen i benet och i övrigt tvingade ner oss på marken.”

”Om ni kommer hit som du antyder, som fredliga besökare varför är ni då beväpnade? Jag såg t.ex en automatkarbin i bilen.”

”Vi är beväpnade därför att det råder fullständig anarki hos de som överlevt i Stockholm. Oleg här är skjuten i benet, så vapnen är till för självförsvar.”

”Om det är som du säger att han är skottskadad, - bevisa det.”

”Oleg”, sa Liisa, ”ställ dig upp om du kan och dra av dig byxorna så att de får se.”

Oleg reste sig upp med möda, knäppte upp byxorna och lät dem falla ner till fotknölarna. Ingen sa något på en stund, men bandaget var blodigt och varigt och de tre kvinnorna stirrade misstänksamt på Oleg en stund.

”Om det är som du säger, att du är sjuksköterska, menar jag. Varför går han omkring med ett varigt och blodigt bandage?” frågade mamman.

”Jag träffade honom för första gången igår. Såret är varigt och fullt med maskar eller ska vi säga larver, men jag startade igår med att försöka häva infektionen bl.a med antibiotika. I morse lade jag om allt med rent förband, men eftersom han har försökt att hålla värmen genom att hoppa upp och ner, så ser det ut som det gör. Han skulle behöva vård nu genast.”

”Varför ligger automatkarbinen i bilen? Klarar ni inte er med de pistoler ni hade?”

”Att automatkarbinen ligger i bilen istället för att vi skulle ha tagit med den ut på gården beror på att vi inte ville att vi skulle uppfattas som hotfulla, men det hjälpte tydligen inte.”

Oleg tog åter på sig sina byxor.

”Du och din man ser ut att vara både välnärda och rena. Hur kommer det sig? Dusch och bad och rena kläder tillhör ju en exklusiv lyx numera.

”Inte för oss, sa Liisa. Jörgen har en egenskap eller kunskap som är hur värdefull som helst i dessa dagar. Han har skaffat oss el till våra vanliga hushållsmaskiner. Vi har med andra ord kyl och frys, elspis, ugn, tvättmaskin och inte minst varmvatten. När han hittade mig hade jag själv varken duschat eller badat på länge och såg antagligen för jäklig ut.”

”Hur har han gjort det?” undrade mamman nyfiket.

”Det kan jag inte förklara och dör han nu är risken stor att ingen annan kommer att få åtnjuta det som vi idag tycker är en verklig lyx.

”Du ljuger! Skrek dottern med hagelgeväret och siktade på Liisa. Mamman reagerade snabbt som en skallerorm med en att ge sin dotter en örfil så att hon for i backen och sedan sa hon lugnt:

”Jag har ju sagt åt dig att hålla käften. Jag vill inte höra ett ord till från dig. Förstått!”

Den näpsta dottern svarade inte, men reste sig skamset upp.

”Har du förstått!” skrek mamman.

”Ja mamma”, kom det ynkliga svaret.

Mamman tog sig om hakan och tänkte en stund. Sedan sa hon:

”Hur kommer det sig att ni tre lever medan de flesta är döda?

”Det är nog ingen som kan svara på, men det är nog en kombination av många saker. Vi har alla tre insjuknat men blivit friska igen. Jag antar att våra kroppars försvar vann kampen mot viruset helt enkelt. Nu antar jag att vi är resistenta mot AH om det inte dyker upp någon ny mutation. Hur det gick till i detalj vet nog ingen. Ni tre lever ju också. Varför gör ni det tror du?”

”Jag är övertygad om att det beror på att vi inte har exponerat oss för smittan helt enkelt. Vi har en fiskestuga långt ute i skärgården, där vi har isolerat oss sedan i februari. Inte träffat någon och bara levt på den fisk vi fått och på de grödor vi odlat. Därför har vi varit noga med att inte komma er för nära som du kanske har märkt.”

”Jo, jag har märkt det. Å andra sidan ligger det två döda gubbar inne på rummet där vi har spenderat de senaste timmarna. Vad är det som har hänt?”

Det blev alldeles tyst. Ingen sa något på en lång stund.

”Jag har ännu en dotter”, sa mamman. ”Hon var ensam här medan vi var ute i den närliggande skogen och plockade svamp. Trattkantareller kan man ju plocka ända till december om man har tur. Jag kom hem först och hittade henne våldtagen och mördad inne i köket. När jag tittade ut såg jag två män, ja, de som ligger där och som gick hit mot ladugården. När jag såg dem blev jag utom mig av raseri och tog helt enkelt livet av dem. Det är antagligen orsaken till att vi beter oss som vi gör.”

”Men du sköt dem inte. De hade halsarna avskurna vad jag kunde se?”

Åter igen blev det tyst en lång stund. Alla satt knäpptysta och väntade på vad som skulle hända härnäst.

”Det var kanske dumt att ställa den frågan”, tänkte Liisa. ”Hon kanske blir alldeles vansinnig och låter de galna döttrarna skjuta oss. Här kan allt hända. Det var dumt att ställa den frågan.”

”Vet du vad en compoundbåge är för något?” frågade mamman.

”Ja, det vet jag faktiskt”, svarade Liisa. ”Det är en sorts pilbåge med en lång bågsträng som går över hjul i ändarna och som är väldigt kraftfull.”

”Just precis. Jag har tävlat med sådan för många år sedan. Eftersom Ylva och Sigun hade våra skjutvapen med sig ute i skogen tog jag med den ut på trappen och sköt den ena mannen i ryggen. När han föll vände sig den andra om och då sköt jag honom i bröstet.”

Åter blev det tyst en stund.

”Eftersom de inte dog av pilarna gick jag in efter en stor kökskniv, satte på mig ett par plasthandskar och skar halsen av dem och slängde iväg kniven ut på gräsmattan. Plasthandskarna tog jag av mig där jag stod och kastade dem på marken. De har tydligen blåst iväg för jag har inte hittat dem någonstans. Jag tog aldrig i männen så jag hoppas att de inte smittade mig. När flickorna kom tillbaka från skogen tog vi ett par gamla kättingar och lirkade dem runt deras ben och drog in dem i rummet. Nu får vi bara hoppas att de inte smittade oss.”

Ingen sa något på en lång stund, men sedan bröt Liisa tystnaden och sa:

”Jag antar att vi är fria att åka hem nu. Vi utgör inget hot för er och jag antar att ni inte tänker hota oss heller om vi nu vill åka hem till oss?”

De tre kvinnorna sa inget. Mamman reste sig upp, tittade på Liisa, Oleg och Jörgen. Hon skakade stilla på huvudet, vände sig om och tog sina två döttrar med sig och försvann.

Nu fick Liisa bråttom. Hon sprang ut på gårdsplanen, tog loss Morris som fortfarande var bunden vid traktorn och hon hoppade in med honom i Toyotan. Så fort Liisa startat bilen körde hon fram den till den öppna ladugårdsporten och tillsammans med Oleg fick de in Jörgen i baksätet. Oleg fick sitta bak

och stötta Jörgen medan Lisa körde och hade Morris i passagerarsätet. Hon skruvade först upp full värme i bilen och väntade tills varmluften strömmade in med full kraft. Det värkte när värmen började sprida sig i hennes armar och ben och det visste hon betydde att uppvärmningen gick för fort. Liisa viste ju inte hur mycket värme som nådde baksätet så hon slog av värmen till bara lätt ljummen. Ett gott och ett dåligt tecken samtidigt tyckte hon också att det var att Jörgen spydde där han satt i baksätet. Det var i alla fall ett livstecken ansåg hon samtidigt som det betydde minst en allvarlig hjärnskakning eller värre.

”Om inte Jörgen repar sig, ska jag ta´me fasen ta med mig AK:4an, åka dit och blåsa bort dessa sjuka kvinnor från jordens yta”, tänkte Liisa medan hon körde.

Väl hemma igen hade Oleg piggat på sig lite, så de fick med gemensamma krafter och utan allt för stora besvär in Jörgen i huset. Det verkade som om Jörgen började återfå visst medvetande, men han var långt ifrån klar i skallen, men han kunde hjälpa till lite själv.

Liisa bäddade ner både Oleg och Jörgen i sina sängar innan hon såg till att ta hand om sig själv. Oleg hade först protesterat och menat att de skulle sätta igång bastun, men det satte Liisa definitivt stopp för. När hon lade Jörgen i sängen såg hon var haglen hade träffat och hon räknade till 7 små hål.

”Jag har ingen aning om hur nedkylda ni är”, sa hon till Oleg, ”men jag har tagit en snabbtemp på mig själv och den visar på 34,8 grader. Vi måste vara försiktiga med hur snabbt vi får värmen tillbaka. I annat fall kan vi göra mer skada än nytta.”

Liisa satte på en kopp kaffe medan hon funderade över om hon skulle börja plocka bort haglen från Jörgens lår, men beslutade att de fick sitta tills i morgon. Hon skulle försöka hålla sig själv vaken och ta hand om Jörgen, men insåg också att om han blev sämre var det inte så värst mycket hon kunde göra åt saken.

”Oleg, jag borde sköta om ditt sår också, men jag tror inte jag klarar det i mitt nuvarande tillstånd. Vi får hoppas att antibiotikan håller infektionen stången tills i morgon. Då ska jag göra en rengöring och omläggning av ditt sår och plocka ut haglen ut Jörgens lår.”

Liisa klädde av sig och lade sig sked bakom Jörgens rygg, för att om möjligt dela med sig av den lilla kroppsvärme hon hade själv. Jörgen och Oleg somnade nästan omgående. Varken Morris eller Maja fick någon mat och Liisa som skulle vaka över Jörgen somnade också bara fem minuter efter de andra.

Kapitel 48

Julafton blev naturligtvis inte likt någon tidigare julafton som Liisa, Jörgen och Oleg haft genom livet och mer eller mindre vant sig vid att ha. Några julklappar var det knappast tal om att ge varandra och julmaten skulle man för tio år sedan inte ens ha dristat sig för att kalla julmat. Detta innebar inte att man saknade julstämning eller att det inte fanns något att glädja sig över.

Jörgen och Oleg hade repat sig så pass att Jörgen menade att han nu var helt återställd och därmed kände sig redo för stordåd. Detsamma gällde för Oleg, även om han inte klädde sitt tillfrisknande i ord på samma sätt som Jörgen. Man kunde utan några svårigheter se hur hullet hade kommit tillbaka på hans kropp och att också energin hade återvänt.

Beträffande Jörgen så kunde Liisa fortfarande märka att han blev mentalt trött mycket fortare än hon hade vant sig vid, men hon antog att det skulle bli bättre med tiden. Hon behöll denna observation för sig själv, men bestämde sig för att vara uppmärksam på den punkten.

De hade med gemensamma krafter fått till en julmiddag. Fiskrätterna bestod av olika sillar på burk, matjessill, vanlig inlagd sill och senapssill. Till det åt man gammal potatis, lite rödlök, smör och snaps. Knäckemacka med lagrad ost var det ju inga problem med att få tag på liksom öl, snaps och julmumma. Det kändes lite tunt att varken få dill, gräslök eller gräddfil till, men sådant var läget just nu. Skinka fanns ju på burk, så det hade man i alla fall även om Jörgen mindes att den hade kallats för slemskinka hemma i hans föräldrahem. Till nästa år hade man bestämt sig för att göra den kallskurna delen av julbordet lite festligare.

Varmmaten bestod av lite uppvärmd rödkål samt bruna bönor som även de kom från konservförrådet. I stället för revbensspjäll åt man konserverad Salta Biten som inte smakade så illa som man kunde föreställa sig och som substitut till revbensspjäll var det egentligen helt OK. Som en extra sensation hade Liisa stekt bitar av Bullens konserverade korvar som hon kapat i prinskorvsstora längder.

”Jag har en liten överraskning”, sa Liisa sedan de avslutat sitt julbord. ”Även om vi nu är ganska mätta ska vi väl ha en dessert, eller vad säger ni?”

”Och vad ska vi ha till dessert som får en att tänka på jul? Det skulle ju inte smaka så illa med lite Ris á la Malta, med mycket vispgrädde som spetsats med lite Cointreau”, sa Jörgen. ”Att du skulle få fram något sådant är väl en nåd att stilla bedja om.”

”Nej något sådant kan jag inte fixa, helt enkelt beroende på att jag aldrig gjort Ris á la Malta, men vad säger ni om en fruktcocktail? Jag hittade en stor burk Del Monte fruktcocktail som någon av oss måste ha släpat hem, så var så goda”, sade hon och ställde en skål med desserten på bordet. Sedan kom själva sensationen, - vispgrädde på sprayflaska.

”Jag smög undan några stycken en gång i hopp om att vi skulle kunna ha något att fira och nu tycker jag vi har det, eller hur?”

”Jag är proppmätt redan”, sa Oleg, ”men det brukar jag å andra sidan vara efter julmaten, så det är väl bara att hugga in på juldesserten.”

En halv timme senare, efter det att de hjälps åt att städa upp efter årets julmiddag, halvlåg sällskapet i soffa och fåtöljer, framför den sprakande brasan och mådde efter omständigheterna ganska bra.

”Det är väl nu som man ska proppa i sig av julgodis mm”, sa Oleg mest för sig själv, som det verkade, efter en tystnad som varat i uppskattningsvis en kvart. ”Det skulle inte smaka skit med en god whisky eller liknande, men det är väl kanske lite mycket begärt att tro att allt ska vara som förr.”

”Nej det är långt ifrån som förr, men vi har väl efter omständigheterna klarat oss ganska bra kan jag tro. Jag lade in en order av diverse liquida medel till vår Kungliga Hovleverantör av rusdrycker och

om ni snällt sitter här så ska jag gå och hämta något gott. Att vi ska kunna ha nötter att knäcka medan vi spekulerar i framtiden, är inget som jag förväntar mig, men du Liisa kanske har några färdig skalade nötter som du lagt undan till ditt bakande. Skulle vi inte ha stött på dessa olycksaliga damer som nästan tog livet av oss så hade vi nog över lag haft en bättre jul, men nu gäller det att gilla läget" sa Jörgen och reste sig upp. "Mot whiskyskogen!" ropade Jörgen till åminnelse av Kalle Ankas Jul (avsnittet med Robin Hood) och försvann åt det håll som whiskyskogen förväntades finnas.

En kort stund senare var han tillbaka med en 18-årig Glenlivet, en 20-årig calvados (Château du Breuil), en 20-årig rom (Plantation), samt några iskalla öl.

"Lite senare ikväll tänker jag ordna till en Irish Coffe. Nu när vi har grädde är det ganska lätt fixat", sa Jörgen.

Liisa hade under tiden fixat fram en blandning av nötter, torkade fikon, samt ett paket med russin. Dessutom hade hon utan att fråga någon om de ville ha, bryggt lite kaffe. "Inte så långt ifrån en riktig jul i alla fall", tänkte hon och försvann för att hämta lämpliga glas.

"Vilken fest", sa Oleg. "Jag undrar över hur många av de som överlevt AH-viruset som nu kan sitta på det här sättet, rentvättade, varma, mätta och belåtna. Dessutom med ett bord fyllt av avec. Utan er hade jag förmodligen inte ens ha varit i livet. Ärligt talat, ni har inte en aning om hur nära jag var att ge upp, då jag räddades av Jörgens meddelande på whiteboarden på jobbet."

"Under de dagar ni låg och tillfrisknade, hade jag en hel del tid över för att tänka igenom hela vår livssituation", sa Liisa.

"Kom du fram till några vettiga saker då?" frågade Jörgen.

"Jaa, det tror jag nog. Min största oro bestod i att ni inte skulle tillfriskna, men allt tyder ju på att ni har gjort det, så det kan jag bocka av. Check", sa hon och markerade med fingret i luften. "Med detta som uppfylld förutsättning tror jag nog att vi kan få ett rätt så drägligt liv i framtiden."

"Hur menar du då?" sa Jörgen.

"Jo, jag tänker mest på de basala behoven, mat, värme, hygien och möjligheten till att sköta om mindre sår och skavanker. De människor som har överlevt viruset, men inte har löst dessa frågor tror jag får svårt att klara sig. Antagligen kommer ännu fler människor att dö utan att för den skull ha dött av AH. Jag har undrat en hel del över om någon som stannat kvar inne i storstäderna kommer att överleva. Tänk på alla lik som ligger överallt, t.ex. den råttinvasion som redan kommit då vi var sist inne i Stockholm. Kanske börjar andra sjukdomar sprida sig där. Allt lakvatten från alla lik, som rinner ut i Mälaren och vidare ut i inre skärgården. Påverkar det den fisk vi kommer att äta? Ju längre bort från Stockholm ju bättre - tänkte jag. Även om folk insett att de måste ifrån storstan, hur ska de klara sig om de inte har de praktiska kunskaper som ni har? Tänk er en räknenisse som har varit aldrig så framgångsrik på börsen, men som inte ens har gått i scouterna. Ekonomikunskaper är totalt värdelösa nu. I framtiden räknas istället förmågan att själv kunna producera det man äter, kunna laga det som gått sönder och förstå saker som hur man lägger nät, bygger sig en rök, jordkällare och andra saker som gör att man överlever."

"Även om de kanske har varit på luxuösa älgjakter, så är det långt ifrån säkert att de kan ta tillvara på det kött de skjutit", sa Oleg. Att stoppa allt i frysen är en möjlighet som inte finns längre, om man inte gjort som Jörgen. Hur många fixar det? Att skaffa sig ett elverk klarar nog en del, men elverk behöver bränsle och det man snabbt kan få tag ifrån bilar osv kommer inte att finnas kvar i all evighet. Vi kommer antagligen att rigga upp en hel del solceller här utanför. Deras livslängd vet jag inte, men vi får anta att de kommer att tjäna oss så länge vi lever."

"Jag hade i alla fall inte kommit på tanken", sa Liisa. "Hade jag inte träffat på Jörgen, hade jag antagligen inte varit i livet längre."

"Nej, vi får nog räkna med att många av de som överlevt kommer att gå under på grund av oförmåga att ställa om sig till ett helt annat liv", sa Jörgen. Just nu finns det ett överflöd av reservdelar till våra

bilar och maskiner. Går t.ex vår fyrhjuling eller någon bil sönder kan vil helt enkelt byta ut hela fordonet. Den lyxen kan vi nog inte räkna med om tio år eftersom en så enkel sak som fordonens batterier laddar ur sig om de inte används på något år. Visst det går att ladda med en laddare och ett elverk. Man måste nog redan nu inse att vi måste bli duktiga på att reparera våra saker och ha förmågan att hitta nya lösningar på problem som tidigare inte varit några problem."

"Överdramatiserar du inte nu?" invände Liisa. "Visst, jag kan förstå att det inte blir så lätt för många som aldrig har gjort sådant förr, men de kan väl också lära sig. Jag tror människan är väldigt anpassningsbar. Jag menar det finns ju böcker kvar på biblioteken där man kan hitta det man behöver i form av kunskap." *"Ibland tycker jag att även Jörgen kan gå till överdrift med hur svår framtiden kan te sig."*

"Visst där finns det mycket nyttig information att hitta", sa Oleg. "En stor skillnad på då och nu är att du nu saknar sökmotorer typ Google. Förr kunde du bara skriva in ditt problem i sökrutan på Google och efter några försök har Google hittat en massa svar på problemet. Det är slut med det nu. Går du in på ett bibliotek med ficklampan i hand och inte är en överlevande bibliotekarie, så är det bara att själv försöka hitta den information du behöver bland den oerhört stora informationsmassa som finns där. Det kan vara en övermäktig uppgift för många. Jag skulle t.ex. inte kunna fixa det."

"Tänk dig Liisa", sa Jörgen och gick fram till diskbänken och vred på kallvattnet som omedelbart strilade ner i vasken. "Det fungerade inte när vi kom hit, men det gör det nu och det är vi alla glada för. Det var inte så herrans svårt att fixa för den händige. Tänk dig vidare att Oleg och jag går ut på den tunna is som förmodligen kommer snart, för att försöka fånga lite färsk fisk till middagen. Vi går igenom isen och drunknar båda två och du blir ensam kvar. Förutom att du förmodligen blir ledsen för att mista dina två vänner, så kommer det plötsligt inget vatten i kranen om en vecka. Vad gör du då? Åker in till närmaste bibliotek och söker svaret på varför det inte kommer något vatten. Oleg och jag skulle säkerligen kunna hitta felet ganska snabbt. Visar det sig att det är pumpen som sitter längst ner i vår djupborrade brunn som gett upp kan vi antagligen fixa det eller gräva en ny gammeldags brunn istället. Vi kan sätta dit en dränkbar pump och dra nya ledningar dit. Hur som helst skulle vi fixa det. Skulle du kunna det?" *"Det är fasen vad vi är sårbara egentligen."*

"Nej knappast. Då var det väl färdigt med den livsstil som jag vart mig vid genom alla år, blivit av med och fått tillbaka igen. I ett sånt scenario skulle slutgiltigt allt sådant vara borta. Jag vet inte om vattnet i bäcken skulle vara drickbart och det bräckta havsvattnet ska man nog inte dricka. En sådan i förhållande liten grej skulle få katastrofala konsekvenser."

"Det är tyvärr inte det enda problemet som kan uppstå. Just nu finns det ett överflöd av produkter som det mer eller mindre är bara att hämta. Men all industri är ett minne blott, - av många orsaker. En bil som har stått i några år blir väldigt svår att få igång. Jag vet också att Oleg är fantastisk bra på el. Det hade jag tänkt att vi skulle utnyttja till att skaffa några sådana där jättelika solfångare som de har i sådana där energiparker. Det vore ett stort projekt att få hit en sån där stor som de har en hel skog av efter E18 mellan Enköping och Västerås. Förmodligen skulle vi få nästan all el vi behöver från en sådan, i alla fall när solen skiner. Men samma sak gäller igen. Utan Olegs kunskaper skulle vi inte kunna fixa det."

Tänk bara på vad du själv är bra på", sa Oleg med adress till Liisa. "Utan dig har vi ingen som helst sjukvård. Skulle du försvinna så skulle vi ha svårt att klara oss om det hände en olycka som kräver sjukvård. Kan du förresten fixa trasiga tänder?"

"Nej jag tror inte det."

"Skulle det bli så att någon biter sönder en plomb eller bara får tandvärk. Vad gör vi då?"

"Jag kanske skulle kunna dra ut en trasig tand. Jag säger kanske, för jag vet inte. Nej nu pratar vi om något annat. Jag mår dåligt av att tänka på att vi är helt utelämnade åt oss själva."

"Nu när vi alla är pigga och krya, tycker jag att vi borde tänka igenom någon sorts strategi för hur vi ska kunna klara oss på sikt", sa Oleg. "Jag har ju tänkt en del under min konvalescens och brinner just nu av iver för att skaffa mig ett eget hus och börja producera fisk och kött som jag kanske kunde byta

mot de produkter som ni eller andra kan producera. Jag vill inte på något sätt framstå som otacksam efter allt ni har gjort för mig, men för det första förstår jag att ni vill leva ett eget liv, utan att ha någon inneboende. För det andra vill jag ju skaffa mig något eget som jag kan forma lite som jag vill och nu har jag en chans till det som jag aldrig har varit i närheten av tidigare. Att fiska och jaga är ju som ni redan förstått en stor passion och någonstans i förlängningen ser jag också möjligheten att träffa någon livspartner."

"Då tycker jag att vi ger oss ut och botaniserar redan i morgon. Man kan knappast räkna med att man kan hitta något på direkten och i det läge vi befinner oss i har vi gott om tid att hitta det rätta stället för dig", sa Jörgen. "Oleg, skriv ner på en lista vad du tycker är viktigt, och så ger vi oss av på en expedition i morgon. Det ser ut att bli lite snö i natt, det hade redan börjat då jag var ute och hämtade ved. Har vi tur, så kanske vi kan se spår av något liv från andra överlevande."

Kapitel 49

Det blev som Jörgen hade förutspått. Under natten hade det fallit c:a 15 cm torr nysnö och det var fem minusgrader ute. I viken nere vid båthuset hade isen lagt sig närmast land, men ute på fjärden var det fortfarande öppet vatten.

Lisa hade fixat frukost tillsammans med Oleg, medan Jörgen förberedde deras expedition.

”Det är tur att vi har en del fisk i frysen. Nu blir det väl svårt att få tag på något ända tills våren kommer och isen bryter upp igen”, sa Liisa. ”Till nästa år är vi förhoppningsvis mer förberedda och ser till att vi har förråden fulla, inte bara med fisk, utan med allt vi kan komma att behöva.”

”Det här kommer säkert att bli mycket av ett läroår. Vi kommer att göra många misstag, men det gäller att lära sig av dem”, sa Jörgen som kom in i rummet med en AK4:a över axeln. ”Här Oleg”, sa han och räckte över vapnet till honom. ”Den här gången ska vi vara förberedda på att alla överlevande inte är så lätta att ha att göra med. Nu är vi varnade men också förberedda som Churchill sa.”

”Men ni då? Varför ska jag ha den här?” Undrade Oleg.

”Du kanske hade föredragit en AK47:a, men de var lite svåra att få tag på.”

Jörgen tittade allvarligt på Oleg men sken sedan upp i ett leende.

”Nej jag skojar bara. Det är meningen att detta ska vara din. Jag och Liisa har redan varsin. Här har du ammunition”, och så kastade han över en ask till Oleg.

”Jaha, sa Oleg. ”Sånt här har du bara liggandes, bara att hämta så där?”

”Jo, jag tog reda på några som jag hittade. Tänkte att de kunde vara bra att ha, eller närmare bestämt att det var bra om inte andra hade dem. Jag antar att du har använt en sådan tidigare?”

”Inte just en sån här”, sa Oleg. ”Som du mycket riktigt antar har jag god hand med en AK47:a. De fungerar antagligen precis likadant. Du får lära mig var säkringar och annat sitter, men det ska väl inte ta mer än så där en 30 sekunder. Det som kan ta lite längre tid är väl att lära sig att göra vapenvård.”

”Den är helt skjutklar nu och jag ser att Liisa har fixat matsäck, så nu är det väl bara att packa in oss i bilen.

Precis som de hade väntat sig fanns det inga spår i snön efter andra bilar eller bara fotspår som visade på mänskligt liv. Efter en stund stannade Jörgen bilen och tittade ut genom sidoruta.

”Det var precis här som vi såg röken komma ut genom skorstenen på huset där borta. Usch, det ger obehagliga minnen”, sa han.

”Kör snabbt förbi, så att vi inte träffar på de där satkärringarna igen”, sa Liisa och ryckte Jörgen i jackärmen.

”Mmmm, sa han, eller också åker vi dit och hälsar på. Nu är vi ju varnade och beväpnade, så jag kan inte tänka mig att de skulle ge sig på oss igen.”

”Är du skvatt galen”, undrade Liisa. ”Efter allt vad de gjort oss bör vi väl åka förbi så snabbt det bara går. Vad skulle det vara för nytta med att söka kontakt med dem igen?”

”Vi är så få människor kvar, att det kanske kan vara en fördel om man kan ha någon sorts vapenvila med dem. Det vore inte så trevligt om de överraskade mig ute i skogen då jag var på jakt efter ett villebråd och var helt fokuserad på jakten. Bättre då om vi skulle veta var vi har dem”, sa Oleg.

”Ja, vad gör vi då?” sa Jörgen. ”Två vill och en vill inte.”

”Det blir väl gamla hederliga demokratiska principer som får gälla. Två vill och är i majoritet så vitt jag kan förstå”, sa Liisa.

”Då säger jag så här”, sa Jörgen. ”Jag ger mig om du känner att du inte fixar att åka dit. Jag vill inte tvinga någon. Men jag säger samtidigt att den här gången kan de inte ta oss med överraskning. Det handlar om att ha våra egna vapen klara och osäkrade, inte hängande i remmen över axeln. Jag tror att vi kommer att ställas inför sådana här situationer flera gånger under den närmaste tiden. Det är lika bra att vi vänjer oss. Så vad säger du Liisa, är du med?”

”Jo jag är med, men jag måste erkänna att jag är rädd och känner obehag.”

”Jag måste erkänna att det är en tuff dam vi har i vårt sällskap. Hoppas att jag kan hitta en sådan kvinna själv, en kvinna av det rätta virket”, tänkte Oleg.

Jörgen backade bilen och svängde in på den väg som ledde fram till huset, den väg som tidigare nästan kostat dem alla livet.

”Varför gör vi det här”, tänkte Liisa. ”Vad gott kan komma ut av detta? Jag förstår inte.”

Då de närmade sig huset fanns det precis som förra gången inga hjulspår på vägen. Men till skillnad från förra gången kom det ingen rök från skorstenen. Jörgen stannade bilen i allén c:a hundra meter från huset och letade efter livstecken, men kunde inte hitta några.

”Ha vapnen redo ifall de skulle försöka med något”, sa han till de båda andra och tog fram en Makarov-pistol från handskfacket och räckte över till Oleg. ”Den här känner du väl igen.”

”Jo den här känner jag igen”, sa Oleg och kollade snabbt upp att det fanns ett fullt magasin i kolven.”

Jörgen körde upp på gårdsplanen och kände antagligen samma sak som de båda andra. Det här var mer kusligt än han hade tänkt sig och undrade för sig själv om det var ett rätt beslut att åka hit.

”Jag ser inga fotspår i snön och där borta står 4-hjulimgen och en snöskoter alldeles översnöade”, sa Liisa. ”Finns det någon levande själ här, så hade den i alla fall inte gått ur huset idag.”

”Jag går ut och tittar sa Jörgen, öppnade bildörren och gick ut innan någon han reagera. Morris hoppade ut utan att någon hindrade honom. Oleg följde hans exempel även han utan att säga något. ”Liisa, stanna här och täck oss”, sa Jörgen. Upplever du något hotfullt, så skjut. Vi är inte skyldiga dessa damer något. Sitt kvar i baksätet där det är tonade rutor, där kan ingen se dig. Vi lämnar sidorutorna i framsätet öppna så att du kan skjuta om det skulle behövas.”

De båda männen delade på sig och gick runt huset från varsitt håll. Det fanns fortfarande inga fotspår i snön och inga ljud eller andra livstecken kunde uppfattas. Då Oleg kom fram till köksingången märkte han att dörren stod lite på glänt. Inte mycket men det fanns en glipa på c:a en decimeter. Han kikade försiktigt in i springan och såg att snön hade yrt in i huset så att det var vitt på golvet någon meter in. Oleg hörde Jörgens knarrande fotsteg i snön och så snart han visade sig runt husknuten sa han:

”Jag förstår hur människorna som upptäckte spökskeppet Marie Celeste kände sig då de gick ombord. Jag tror inte att det finns någon här. Ska vi gå in och titta?”

”Vad har vi för val? Att knacka eller ropa hallå verkar ju inte så där speciellt meningsfullt. Har dörren stått öppen så att det blåst in flera centimeter snö är det knappast troligt att det finns någon här”, sa Jörgen. ”Vi går in, men var beredd på allt.”

Liisa kunde inte se vad Oleg och Jörgen hade för sig på andra sidan huset och blev mer och mer nervös för varje sekund. *”Det här är mer än jag klarar”,* tänkte hon. *”Vad i helsike skulle vi här och göra?”*

Oleg gick först med sin AK4:a i skjutställning, skjutklar, osäkrad och med fingret i varbygeln. Han var så ´taggad´ att han inte märkte att det fräste inne ifrån köket. Jörgen däremot, lade märke till ljudet och smög sig ditåt och plötsligt såg han att vattnet sprutade ut från en brusten ledning. Då först märkte han att huset var helt utkylt och det var inte så konstigt att ett vattenrör sprungit läck.

”Oleg”, sa han sedan ganska högt. ”Det skulle förvåna mig om vi skulle hitta en levande människa här. Det bara forsar ut vatten här. Elverket verkar ändå fungera för det sprutar ut vatten över hela köket.”

Oleg tittade in genom dörröppningen till köket fortfarande i högsta grad skjutberedd och såg förödelsen.

”Skulle vi hitta en levande människa här skulle jag bli i högsta grad förvånad”, sa han medan han såg sig omkring. ”Vi borde kanske i alla fall kolla igenom huset, så vi vet säkert. De kollade snabbt igenom alla rummen och sedan gick Jörgen ut på förstukvisten och vinkade till Liisa att komma in i huset.

”Har de försvunnit?” sa hon så fort hon kommit in i huset och träffat på Jörgen och Oleg.

”Deras själar har försvunnit, vart kan vi bara spekulera i, men systrarnas kroppar ligger i sovrummen på övervåningen medan deras mors kropp ligger här på nedervåningen. Jag antar att de blev smittade på något sätt i alla fall”, sa Jörgen.

Det kanske var de där våldtäktsmännen som smittade dem i alla fall. De hade ju viss kontakt med dem, eller så var det kanske vi som var smittbärare i och med att vi delade rum med liken. Vi får väl aldrig reda på hur det förhåller sig, men nu är vi av med fanskapen i alla fall”, sa Liisa.

”Ja nu är vi av med fanskapen och jag behöver inte vara rädd för att träffa på dem ute i skogen när jag är ute och jagar”, sa Oleg. ”Vi har väl inget mer att göra här antar jag så det är väl lika bra att vi drar vidare.”

När de gick tillbaka mot bilen hörde de tuppen som gal.

”Han ger en sista salut för de damer som varit hans mattar. Kan man säga så? Vad heter det annars? Husbonde kallar man en karl som ägt djuren, men vad heter det om det är en kvinna?” sa Oleg.

”Det är väl inte så svårt. Ska det behövas en kvinna för att förstå det. Husmor heter det förstås, men nu har de inte längre någon husmor så de får väl klara sig ändå.” *”Men vad fasen säger jag. Fjäderfäna har ju ingen som tar hand om dem längre och höns är ju precis vad jag vill ha.”* ”Hörni gubbar”, sa hon sen. Ni har precis fått lite jobb. De där hönsen har jag precis adopterat. De kan ju inte stanna här samtidigt som vi behöver lite ägg i framtiden. Ni får hjälpa mig att fixa några lådor att packa ner dem i. Det måste ju finnas här på gården. De där hönsen och tuppen ska med hem till oss.”

Ingen av gubbarna var speciellt intresserad av att börja leta lådor att ta hönsen i, men när Liisa började berätta om all god mat och alla goda bakverk hon skulle fixa till, bara hon fick lite ägg, ändrade de snart uppfattning och inom en timme hade de fixat till några provisoriska transportburar för hönsen och dess tupp. Lissa som hade tittat runt lite i uthusen hittade några säckar med hönsfoder som inte skulle göra annat än möss och råttor glada där det låg. Hon beslutade att dessa också skulle lastas på bilen tillsammans med hönsen och tas med hem, så allt lastade på flaket och så gav de sig iväg.

”Jag tycker att vi avslutar dagens tripp här och åker hem och fixar till en hönsgård”, sa Liisa. Vi kan ju inte släpa runt på fjäderfäna i den här kylan. Jag tror inte att de skulle gilla det.”

Kapitel 50

Det tog längre tid än man tänkt sig att få till en bra hönsgård, men efter ett par dagar så fanns det ett inomhusboende med reden och en utegård för hönsen, inklusive ett taknät som skydd mot rovfåglar. Inte för att det kändes helt nödvändigt, för rovfåglar som gärna höns äter också kadaver och hade just nu så gott om föda att de inte behövde ge sig in på människornas domäner, men ingen visste ju om någon hade tröttnat på att äta as.

I vilket fall verkade det som om såväl hönsen som tuppen kände sig väl till mods och de första äggen hade redan kommit. Det var en stor högtidsstund då Liisa för första gången kunde steka ägg till frukosten och kanske var det också det som gav inspiration till en ny resa för att leta efter ett eget boende för Oleg.

De packade in sig i Toyotan alla fyra, inklusive sina vapen och två reservdunkar med bränsle. Maja stannade som vanligt hemma och höll koll på mössen, medan de övriga reste vidare utefter kusten. Temperaturen hade sjunkit till -17˚ och för en gångs skull var det soligt och klart väder, men kallt. Det var på något sätt en overklig känsla tyckte Liisa, att färdas i ett landskap där det fanns gott om hus men där det helt saknades tecken eller spår av en enda levande människa förutom de själva. Vägen de åkte på var givetvis oplogad utan några som helst hjulspår av andra fordon och det var något som fortfarande kändes helt nytt för alla i bilen, speciellt med tanke på att snödjupet var c:a 20 centimeter. Bilen var ju utrustad med stora grovmönstrade däck, så det gick ganska skapligt att köra, men till slut stannade Jörgen mitt på vägen.

”Jag trodde nog att det skulle bli så här”, sa Jörgen och hoppade ut ur bilen. Oleg följde genast Jörgens exempel och hoppade ur bilen, ner på den översnöade vägbanan, som om han genast fattade vad det rörde sig om.

”Vad i helsike håller de på med där bak”. tänkte Liisa medan hon hörde hur det slamrades där bak. ”Vad håller ni på med”, sa hon då Jörgen kom in i bilen igen och körde fram den ett par decimeter.

”Vi tar det säkra före det osäkra och sätter på snökedjor. Åker vi av vägen på något ställe så är det tveksamt om vi kan ta oss upp på vägen igen och då blir det en lång och jäkligt kall promenad tillbaka hem. Bärgningshjälp kan vi knappast räkna med nu och knappast i framtiden heller. En ren försiktighetsåtgärd alltså. Vi ska bara fixa framhjulen också så åker vi igen”, sa Jörgen och smällde igen dörren.

Det var ingen tvekan om att Oleg tänkte välja sitt framtida hem med omsorg. De första tre tänkbara husen ratades efter att olika brister i hus, tomt eller geografiskt läge. Olegs krav var nästan identiska med det krav som Jörgen hade ställt på sin framtida boplats, men för honom var det också viktigt med en sjöbod, med tanke på att det var till stor del från havet han tänkte skaffa sin näring. Ett uthus där han kunde bygga ett slaktrum och så småningom ett kylrum var också ett måste. På önskelistan stod också en bra rök för både fisk och kött, men Oleg hade redan på ett tidigt stadium insett att det måste han bygga själv från grunden, så att han fick det som han ville.

”Närmare än så här tror jag inte vi kommer”, sa Oleg med kännarmin. ”Skulle jag i framtiden, mot förmodan komma på att jag vill ha en liten täppa, så finns det ju goda möjligheter till det också. Om vi kommer att skaffa en skaplig solfångare åt er så kommer det säkerligen att hamna en här också, det kan ni vara säkra på.”

”Har du bestämt dig för den här platsen?” undrade Liisa. ”Om man läser ditt kroppsspråk, så verkar du rätt nöjd. Fast å andra sidan kan jag inte förstå vad det är för skillnad på detta huset och det vi besökte strax innan? För mig verkar de helt likvärdiga.”

”Synd att klaga. Det finns mycket här jag gillar, men jag vill titta på lite fler ställen innan jag bestämmer mig. De förra huset du talar om hade en brant väg ner till huset. Vi var som du säkert minns, tvungna att lämna bilen kvar uppe på den större vägen. Risken bedömde både Jörgen och jag ju

vara för stor att bilen inte skulle kunna ta sig upp igen om vi åkte ner. Dessutom vill jag att vi ligger inom kortvågsradions räckvidd gentemot er, så att vi kan ha kontakt med varandra när det behövs. Vi får väl göra lite tester.”

”Just detta tycker jag är en viktig sak att ta med i bedömningen”, sa Jörgen. ”Om det händer någon av oss något, ska vi vara säkra på att kunna få kontakt.

På hemvägen återvände de till ett av husen de besökt tidigare, och det var tydligt att Oleg inte var riktigt klar över sitt val.

”Vad är det du tvekar över”, undrade Liisa.

”Äsch, det är bara småsaker. Det här stället ligger t.ex. närmare er, men det medför också att jag kanske får åka längre till bra fiskevatten. Jaktmöjligheterna och gårdarna för övrigt bedömer jag som väldigt lika. Jag får väl fundera över natten. Nu tycker jag vi åker raka spåret hem”, sa Oleg.

Det blev dock inte raka spåret hem. Redan efter ett par km upptäckte Oleg en råbock på sidan av vägen, som skrapade med hovarna i snön på jakt efter något ätbart.

”Stanna, beordrade han. Den där ska vi ha.”

Jörgen stannade bilen och bocken upphörde också med sitt skrapande med hovarna och tittade på dem utan att röra sig. Oleg öppnade försiktigt dörren på sin sida som bocken inte såg, smög ur bilen med sin AK4:a och tog skjutstöd mot bilens baklem och siktade.

”Det är inte mer än c:a 150 till 200 meter”, tänkte han. *”På det här hållet kan jag väl inte missa?”* Han osäkrade och tryckte av. Bocken hann nog aldrig uppfatta vad som hände och föll död ner i snön. Oleg gick lugnt ut på gärdet och hämtade bocken som antagligen vägde runt 25 kg, lyfte upp den över axlarna och gick tillbaka till bilen.

”Sådär, sa han nöjt. Då kan vi äntligen få färskt kött på bordet. Jag ska ta hand om den så fort vi kommer hem och fixa det som behövs. Det är väl dags nu Jörgen att vi fixar till en slaktbod.”

”Visst sa Jörgen, men jag trodde inte att man kunde jaga med en AK4:a.”

”De är ju konstruerade och tillverkade för att kunna döda människor, så då är det väl självklart att det går att skjuta djur med ett sådant vapen. Däremot använder man som regel olika ammunition i jakten på människor och djur.”

Den marinerade rådjursstek som avnjöts någon vecka senare fick de tre vännerna att inse att livet efter AH-viruset faktisk kunde vara riktigt bra, ja rentav njutningsfullt.

Epilog

DEN 8 FEBRUARI

Efter en månads iordningställande flyttade Oleg in i sin för de nya omständigheterna uppfräschade gård. Detta var en dag då det mesta var på plats förutom de planerade solpanelerna. De firade detta med en storslagen middag med rökt sik till förrätt och vildsvinsstek till huvudrätt. Siken hade Oleg fiskat från isen och var fantastiskt god. Det som bekymrade Liisa var den vidsvinsstek som ställdes fram på bordet. Den luktade himmelskt och såg fantastisk ut, men så var det ju det där med trikiner.

”Du ser bekymrad ut Liisa”, sa Oleg. ”Är det något som är fel?”

”Siken smakade helt fantastiskt och jag har inga andra förväntningar än att vildsvinet smakar lika utsökt. Det som jag funderar över är om det finns trikiner i vildsvinsköttet. Om man smittas av trikiner kan det innebära livslångt lidande och i svåra fall kan det även leda till döden. Det är i alla fall vad jag fått lära mig som sjuksköterska. Kan du garantera att det här köttet inte innehåller trikiner?”

”Nej Liisa jag kan inte garantera det”, sa Oleg, ”men nu är det så att jag som erfaren jägare vet hur jag ska oskadliggöra de trikiner som mot förmodan skulle kunna finnas där. De dör nämligen vid 68˚ C. Jag har mätt temperaturen mitt inne i steken och den var 75˚ då jag tog ut den från ugnen. Det innebär att jag inte serverar så rött vildsvinskött som vi kanske skulle önska. De laboratoriekontroller som svenska myndigheter tidigare krävde kan ju inte utföras nu, så då får vi förlita oss till en bra köttermometer. Nu är det ju inte alla djur som kan vara bärare av trikiner. Vissa kan betraktas som helt fria, ja i alla fall av de som vi normalt brukar äta. Fåglar kan i sällsynta fall vara bärare av skiten, så jag är normalt lika försiktig med fasan, tjäder, vildgäss m.fl.”

”Skönt att frågan kom upp”, sa Jörgen. ”Jag kände mig också orolig, men nu kan vi äta med god aptit. Å andra sidan, visst är det konstigt. Hur många är det som har just den kunskapen som du nu förmedlat? Utan dig så har vi antagligen avstått från att skjuta och äta vilda djur, eller riskerat att få i oss trikiner.”

Efter middagen gick trion runt och inspekterade vad Oleg och Jörgen åstadkommit av förbättringar den senaste månaden. Mest stolt var nog Oleg över den rök som han byggt. Egentligen var det flera olika rökar beroende på hur man ville röka sin fisk, eller kött också för den delen.

I slaktboden hängde kroppen av en älgtjur från en krok i taket.

”Jag sköt den för några dagar sedan, så det är snart dags att stycka den. Då kan ni se fram emot både älgstek och älgfärs”, sa Oleg, inte utan stolthet i rösten. ”Jag hör av mig på radion så fort det finns något att hämta.”

”Men Oleg”, sa Liisa. ”Nu har vi gått runt här och så vitt jag kan se har du inte fått till det viktigaste.”

”Jag förstår vad du menar”, svarade han med ett skratt och tog Liisa i handen och gick ner mot sjön. Jörgen tittade förvånat på men fattade inte vad de ´kukelurade´ om, men han följde efter dem och snart förstod han vad saken gällde. Inte långt ifrån sjöboden fanns en fin klippa som stack ut en bit från land och utgjorde samtidigt en vågbrytare för sjöboden och dess fina naturhamn.

”Här ska den stå”, sa Oleg. ”Kan du tänka dig ett bättre läge Liisa? Bara att hoppa i havet och svalka sig när det behövs. Det ska bli ett stort relaxrum också med ett panoramafönster med utsikt över vattnet. Visserligen är det is nu, men eftersom det växer buskar och hällarna är fulla med mossa, antar jag att vågorna aldrig sköljer över klippan.”

”Toppen”, sa Liisa. ”Jag utgår ifrån att jag får en inbjudan till invigningen?”

”Du kan vara säker”, svarade Oleg. ”När jag fått till allt här som jag vill ha det är det bara en kvinna som saknas.”

APRIL

Isarna hade inte gått upp ännu, även om det var barmark i övrigt. Det fanns ju ingen färjetrafik längre och därmed ingen som höll farlederna öppna. Det var bara att vänta tills vädrets makter bestämde att nu kunde våren komma på allvar. Flyttfåglarna hade kommit och sädesärlan gick på gräsmatta och vickade på stjärten.

”Inte konstigt att de heter wagtails på engelska”, tänkte Jörgen. *”Det är så härligt med våren, det får en nästan att glömma alla bekymmer.”*
De hade alla tre gjort några rekognosceringsturer runt i Mälardalen för att leta lämpliga solfångare. Jörgen hade en minnesbild av en jättestor park med solfångare längs E18 mellan Västerås och Enköping. När de väl kom dit kunde de bara konstatera att de var alldeles för stora, tunga och avancerade för att det skulle ge sig på att flytta några. Däremot hittade de på andra sidan Mälaren en solfångarpark som var mer behändig att tampas med.

Två veckor senare hade såväl Liisa och Jörgen, som Oleg fått sina solfångare installerade och kunde i framtiden räkna med ett rejält tillskott på elenergi.

Oleg hade verkligen sett till att få sin gård i så bra ordning som han ville. Såväl slaktbod, kylrum och en varmrök var nu fullt fungerande även om han redan sett en del förbättringar som han skulle göra efter hand. Bastun var ännu inte påbörjad, men han hade ´handlat hem´ allt virke, övriga snickerier och annat byggmaterial som behövdes. Det var alltså en ren tidsfråga innan den skulle kunna invigas. Jörgen och Liisa hade lovat att komma och hjälpa till, så det skulle säkert gå att fixa till på en vecka.

En verkligt jobbig sak hade dock inträffat en månad tidigare. Oleg hade fått tandvärk. Han kom över till Liisa för konsultationer och åkte tillbaka hem till sig med Alvedon och Ipren som smärtstillande. Att det inte var en långsiktig, eller permanent lösning begrep alla tre. Mest ångest för detta hade Liisa som förstod att det föll på hennes lott att försöka dra ut den värkande tanden, för några reparationer av den kunde ju inte komma ifråga. Hon tog Jörgen med sig och plundrade ett apotek på en bra `drauttång` för tänder samt bedövning, sprutor och kanyler.

Efter mycket vånda och kallsvett var tanden en dag senare utdragen utan missöden och de tre vännerna erfor än en gång hur utsatt mänskligheten blivit efter den totala samhällskollapsen.

”Alla problem som vi har varit vana med att gå till tandläkaren med, allt ifrån tandvärk och hål i tänderna till trasiga gamla lagningar och havererade bryggor, kommer i fortsättningen att kureras med en och samma metod, utdragning av tänderna”, tänkte Liisa.

2 ÅR SENARE

Oleg stod vid vedklyven och fixade till veden för nästa vinter då han plötsligt störds av att hans båda jakthundar skällde ilsket från sin hundgård. Jakthundar kunde ställa till ett herrans väsen av en mängd anledningar, men nu ville de inte sluta att skälla.

”Jag ska bara klyva det här färdigt”, tänkte han och böjde sig ner efter en ny vedklabb*, ”så ska jag gå och se vad som är på tok enligt dem.”*

”Kan man få köpa lite rökt fisk här?” sa en kvinnoröst bakom hans rygg.

Oleg snodde runt så häftigt att han ramlade, men kom snabbt på fötter igen och tittade förvånat och aningen skrämt på kvinnan som stod 10 meter bort. Det var nog inte mer än fem sekunder, men det verkade som mycket längre för Oleg som hann tänka en hel del.

”Vem är det här? Det är i alla fall inte någon av kvinnorna som höll på att ta livet av oss. Den här kvinnan ser inte ut som någon av dem. Hon ser faktiskt mycket trevligare ut, som en riktig kvinna, men kanske är farlig ändå. Fasen att jag inte tog något vapen med mig hit, men hon kanske inte är farlig?”

”Förlåt att jag skrämde dig, det var inte meningen, men jag antog att du var medveten om min närvaro när hundarna skällde så”, sa kvinnan som såg ut att vara drygt 50 år och hade långt ljust hår i en tjock fläta som hängde ner på framsidan av hennes röda jacka.

”Förlåt min fumlighet. Visst hörde jag att hundarna levde om, men jag har inte haft en tanke på att någon människa skulle vara här, Hej jag heter Oleg”, sa Oleg och sträckte fram handen till hälsning.

Kvinnan tog några steg framåt, tog Olegs hand och sa:

”Hej, jag heter Kajsa och bor c:a en mil norrut. Ett tag trodde jag att jag var den ende överlevaren, men en dag så såg jag en fiskebåt ute till havs. Det spratt till i hela mig så jag rusade hem och hämtade min kikare. När jag kom tillbaka till min utkiksplats var båten borta.”

”Det var antagligen jag som var ute och fiskade”, sa Oleg.

”Ja, troligtvis. Jag blev riktigt upprymd, för då insåg jag att jag inte var den enda människan häromkring som levde. Jag har inte sett någon levande som gått på två ben sedan… ja du vet vad jag menar. Varje dag efter det gick jag upp till min utkiksplats med kikaren i hand och så plötsligt efter en vecka var du där igen. Nu stod jag kvar ända tills jag kunde se åt vilket håll du åkte. Sedan dess har jag letat efter stället där du höll till och idag hittade jag dig”, sa hon och sken upp i ett leende. Idag när jag gick efter vägen kände jag den omisskännliga doften av rökt fisk, så nu är jag här och hoppas att jag ska kunna få köpa lite fisk. Får jag det?”

”Tyvärr, sa Oleg och log sitt bredaste leende, jag vet inte vad du skulle betala med. De gamla pengarna är ju totalt värdelösa. Men du kan få lite fisk av mig om du vill. Kör ner bilen hit så ska jag lasta in den direkt i bilen.”

”Jag har ingen bil som fungerar och någon cykel har jag inte heller. Jag har gått hit.”

”Va fasen säger du. Har du gått en mil hit och har en mil tillbaka hem?”

”Ja så är det, men å andra sidan så har jag ju vant mig vid att gå, så det ordnar sig.”

”Nu gör vi så här”, sa Oleg. ”Vi går upp till mitt hus och sätter på lite kaffe, så får du berätta lite om var du bor och hur du har det. Sedan ska du få både fisk och kött av mig och sedan ska jag köra dig hem.”

”Ja, det låter ju som en jättebra ide.”

Väl vid kaffebordet pratade de både länge och väl och Oleg fick förklara hur det kom sig att han hade både el och rinnande varmt och kallt vatten, kyl och frys samt en bil som fungerade. Den stora sensationen var trots allt att han hade två vänner som han träffade ofta och han lovade på stående fot, att hon skulle få träffa dem.

Efter en fika på 3½ timme gick de ut, lastade i rökt fisk och en fryst hjortstek i Olegs bil och så körde han hem Kajsa som hade mjölkning av två kor att ta hand om.

***

Jörgen skulle precis gå ut och ge hönsen mat då det kom ett anrop på kortvågsradion.

Eftersom radion hade halv duplex var det inte som att prata i telefon, så Jörgen svarade:

”Hej Oleg, Jörgen här. Kom.”

”Hej Jörgen, gissa vad som har hänt här idag? Kom.”

”Hur skulle jag kunna gissa det, men du låter upprymd. Har du fått mycket fisk, eller är det något annat? Kom.”

”Bättre än så. Idag när jag stod och klöv ved, så plötsligt stod det en kvinna bakom mig och sa hej. Jag höll på att hoppa ur brallorna, så rädd blev jag. Det var en trevlig dam runt 50 sådär som ville köpa fisk. Jag blev så snopen att jag knappt visste vad jag skulle säga, men till slut gick vi in till mig och fikade i mer än tre timmar. Vad säger du om det? Kom.”

”Låter fantastiskt, berätta mera. Kom.”

”Hon hade sett mig på sjön när jag fiskade så hon började leta efter mig. Stackarn hade varken bil eller cykel så hon hade gått hela vägen. Hon bodde över en mil bort, så jag skjutsade hem henne med lite fisk och kött i bagaget. Kom.”

”OK vad hände sen då? Varför stannade du inte kvar eller bjöd hem henne? Kom.”

”Jag är så blyg så jag tordes inte, men jag bjöd hem henne på middag i övermorgon, hon tackade ja, så jag ska åka dit och hämta henne. Kom.”

”Ser man på. Ska du fria till henne? Kom.”

”Tok heller. Jag känner ju inte henne mer än att vi har fikat tillsammans, men det är väl en god början att vi ska ses i övermorgon. Hon känns som en bra kvinna. Kom.”

”Jag håller tummarna för dig Oleg och hoppas att du så småningom törs presentera henne för oss här borta. Kom.”

”Du kan vara tvärsäker.” Klart slut

”Ja du hörde Liisa? Vad tror du? Blir det något?” sa Jörgen.

”Ge dem tid så tror jag att det blir bra. De har ju all tid i välden… ja nästan i alla fall.”